DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

Sen bırak tütünmayı, dünya bizi sarmalar.

NO. 26

BEYZA ALKOÇ

PDF NOKTASI

Kendimi yaşamaya değer görmediğim her şey benim bu hayattaki esaretimdir.

Mine çocukluk döneminde babasından şiddet görmüş, annesi tarafından terk edilmiş ve sonrasında yurtta büyütülmüştür. Geçmiş travmalarının ve acılarının üzerine kendisine kurduğu yeni hayatında internetten Yeşil Küpeli Kız takma ismiyle magazin haberleri yaparak milyonlarca takipçiye ulaşmıştır. Mine'nin şimdiki haber hedefi ise hızla yayılan müzik videosuyla bir gecede şöhrete kavuşan, genç kızların yeni sevgilisi Efe Duran'dır...

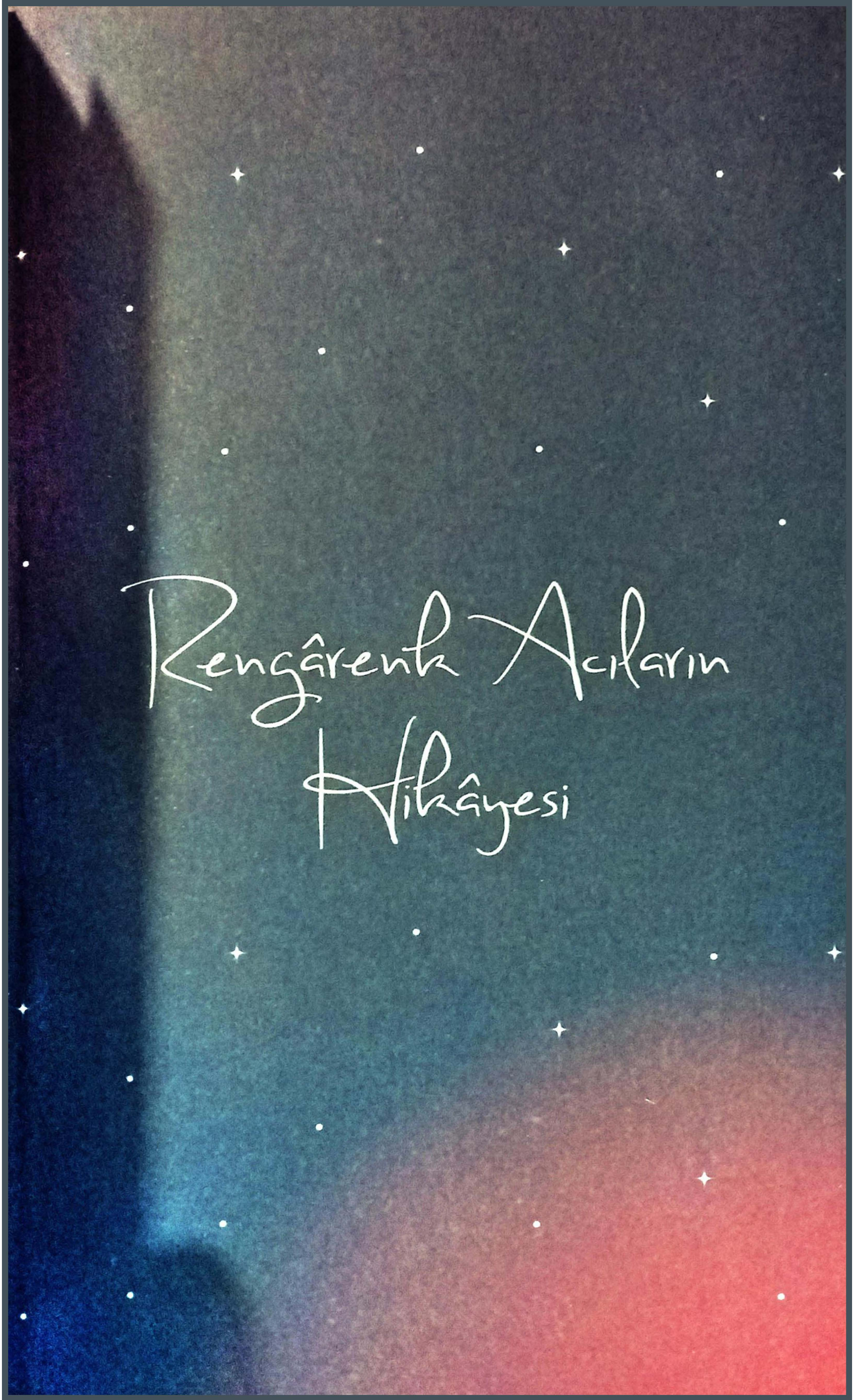
Mine ve Efe'yi aynı çatı altında bir araya getiren No. 26, ikisi için de geri dönüşü olmayan bir değişimin başlangıcı olacaktır.

Bize hiçbir şeyi yaşamayı hak görmeyen herkese bir çiçeğin bataklıktan da doğabileceğini göstereceğiz.

ISBN 978-625-7671-28-6

/indigokitap
/indigokitap
/indigokitap

Rengârenk Acıların
Hikâyesi

Bize hiçbir şeyi yaşamayı hak görmeyen herkese bir çiçeğin bataklıktan doğabileceğini göstereceğiz.

Bu kitap rengârenk acıları olan herkese...

Bu PDF'i para ile aldıysanız,
dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava boşuna PDF'e para
vermeyin!

Çamurda doğan ve tertemiz büyüyen
tüm bataklık çiçeklerine...

Önsöz

Merhaba sevgili No. 26 sakinleri...

No. 26 sizlerle buluşan on ikinci romanım. Yazarken karakterlerime ruh hallerimi en çok yansıttığım, bana göre karakterlerin de ruh hallerinin gerçeğe en yakın olduğu kitabım bu oldu. Hayatın gerçeklerini kitabın arka planında da olsa göstermek, karakterlerin birlikte hayatı çözmeye çalışmalarını yazmak istedim. Mine ve Efe'yi yazarken hem onlar büyüdü, hayatı öğrendi hem de ben büyüdüm ve onlarla birlikte hayatı çok daha iyi öğrendim. Müziği Efe Duran ile çok daha yakından tanıdım, kitap boyunca ona birçok şarkı sözü yazdım. Sadece kitap için yazdığım şarkı sözlerinden biri olan "Rengârenk Acılar," bir gün gerçek bir şarkıya dönüştü.

No. 26 benim için birçok şeyin ilki oldu, Efe'nin Mine'ye yazdığı şarkının gerçeğe dönüşmesini anbean takip etmek inanılmaz heyecan vericiydi. Şimdi ise onların hikâyesini ellerimizin arasında tutabilmek için son satırlarımı yazıyorum. *No. 26*'yı yazarken kendi içimde birçok mücadele vermem gerekti, bu kadar acıyı bir karaktere yüklemek başlarda beni çok zorluyordu. Yine de bu

süreç beni güçlendirdi, Mine karakterini yazıp güçlendirdikçe kendimin de güçlendiğini hissettim. Umarım Mine'nin serüveni beni etkilediği kadar sizleri de etkiler; umarım evrenin bir yerlerinde satırlarımı okurken içinizde kendi değerinizin farkına varmanızı sağlayacak bir ışık yanar.

Sizlerle kardeş gibi, aile gibi olduk ve her bir kitapla daha da büyüyoruz, birlikte değişiyoruz, birlikte olgunlaşıyoruz. Her bir karakter bir süreliğine en yakın arkadaşımız oluyor; siz ise benim daima en iyi arkadaşlarım olacak kalacaksınız.

Umarım siz Mine'nin yaşadıklarına, onun acılarına tanık olurken onu okumak sizlere de iyi gelir. Mine hayatın kendisine sunduğu esaretten kurtulmaya çalışırken umuyorum ki yolu size de gösterir. Efe'nin notaları size ve bana ilham olsun, kendinize olan inancınıza bu satırlarla biraz olsun katkım olabilirse ne mutlu bana.

Unutmayın; dünya bizim.

No. 26'yı yazdığım her an yanımda olan, Mine ve Efe'nin her ânında bana ilham olan sevgili eşime çok teşekkür ederim. Yanımda olman bana hayatın en büyük hediyelerinden biri, benim için dünyanın en güzel romanı sensin.

Son olarak hayatım boyunca desteğini benden bir an olsun esirgemeyen canım anneme, babama, ablama ve kardeşime çok teşekkür ederim. İyi ki varsınız.

Kalbi benimle olan herkese, yazdığım her satırı hissederek okuyan herkese çok teşekkür ederim. *No. 26,* kendi içsel yolculuğum açısından benim için öyle özel bir adım oldu ki umarım okuyan herkesin içinde de bir ışık yakabilirim. Kitabın en sevdiğim cümlelerinden biriyle bitirmek istiyorum sözlerimi: **"Kendimi yaşamaya değer görmediğim her şey benim bu hayattaki**

esaretimdir," diyor başrolümüz Mine. Bu esaretten kurtulmanız ve kendinizi güzel olan her şeyi yaşamaya değer görmeniz dileğiyle.

Hep söylediğim gibi, içinde bulunmaktan en mutlu olduğum kalabalık sizsiniz. Ne kadar ayrı kalmış olursak olalım bir gün sarılmak dileğiyle. Sizi çok seviyorum...

– Beyza (Öylesine Biri)

Giriş

"Günaydın Türkiye, bugün duyacağınız bombalara hazır mısınız?"

Gönderme tuşuna bastığımda derin bir nefes alıp arkama yaslandım. Yaptığım paylaşımın altındaki yorum kısmının dolup taşmasına aldırış etmeden bilgisayarın güç düğmesine bastım. Kararan ekranda beliren yansımama diktim gözlerimi.

Ben Mine Uysal. Ya da tüm Türkiye'nin bildiği diğer ismimle, ünlü magazin yazarı *Yeşil Küpeli Kız*. Bu sayfayı tam bir yıl önce bugün kurdum; kimseye bağlı çalışmadan, gerçek ismimi ve kimliğimi asla ve asla kimseye belli etmeden tam bir yılda on iki milyon takipçi sayısına ulaştım. Yaptığım tek iş güvenilir kaynaklarımdan ünlüler hakkında kimsenin bilmediği haberlere herkesten önce ulaşmak ve onları hemen bloğumda, Instagram sayfamda paylaşmaktı.

Magazinden hoşlanan bu kadar insanla aynı dünyada yaşadığımı bilmediğim bir yolculuğun bir yıl sonrasında, bir zamanlar tahmin bile edemeyeceğim bir yerdeyim şimdi. Eğlenmek için açtığım Yeşil Küpeli Kız sayfası bana takipçi kazandırmakla

kalmayıp fazlasıyla para da kazandırdı. Önce kirada oturduğum evi satın aldım, sonra daha büyük bir eve geçtim. Başta bunu bir iş olarak görmeye başladığımı anladığım an işin eğlencesini kaybetmeye başladığımı fark ettim; o an kendime, bu yola çıkarkenki amacımı hatırlattım. Ben bu sayfayı eğlenmek için açmıştım ve öyle de kalacaktı. Şimdi pembe ve siyah renkleriyle bezenmiş odamda oturmuş, arkamda duran valizlerime bakıyorum. Evet, üçüncü evime taşınıyorum. Daha büyük bir eve mi? Daha lüks bir eve mi?

Hayır. Bana bu zamana kadar oradan buradan öğrendiğim magazin bilgilerinden çok daha fazlasını sağlayacak bir yere... Yeni haberime doğru gidiyorum. Biliyorum, kafanız karmakarışık. Açıklamama izin verin. Sizlere Efe Duran'dan bahsettim mi? Tam iki ay önce evinin oturma odasında tek bir şarkı söylemişti Efe. Arkadaşları Efe şarkı söylerken videosunu çektiler ve bu videoyu dünyanın en ünlü video paylaşım sitelerinde paylaştılar. Ertesi sabah uyandıklarında Efe Türkiye'nin gündemine bomba gibi düşmüştü. Yakışıklı, genç ve yetenekli. Yapım şirketleri Efe'nin telefonunu meşgul ederken, Efe tam o gün arkadaşlarından birinin yönlendirmesiyle Türkiye'nin en ünlü yapım şirketi SMA Yapım ile anlaştı. O günden beri kendisine sakladığı üç şarkıyı piyasaya sürdü, bir anda on milyon takipçiye sahip oldu ve Türkiye'nin gündeminde birinci sıraya çıktı.

Efe Duran... Genç kızların yeni sevgilisi... Fakat maalesef kendisi bu zamana kadar ünlü olmuş her sanatçıdan fazlasıyla farklı. Evinden dışarı çıkmayı sevmiyor, asla görüntü vermiyor ve özel hayatı hakkında kimsenin tek bir fikri bile yok. Ne bir arkadaşına ulaşabildim ne de onu tanıyan herhangi bir insana. Kimse onun hakkında hiçbir şekilde haber yapamazken ben bir mucizenin kucağına düştüm...

Bir gün arabamla trafikte ilerlerken diğer arabaların arasında gözüme bir plaka çarptı. Arabanın siyah camları yüzünden içinde kim olduğunu göremiyordum fakat plaka tam olarak şöyleydi: 34 ESM ***. O ana kadar Efe hakkında öğrenebildiğim tek bilgi annesi ve babasının isimleriydi: Sibel ve Metin. O an –kulağa ne kadar paranoyakça geldiğini biliyorum ama– umursamadan o arabayı takip ettim; çünkü plakanın Efe, Sibel ve Metin isimlerinin kısaltması olduğunu düşünüyordum.

O arabayla birlikte kendimi Kemerburgaz'ın en tenha, nezih ve zengin sokaklarından birinde buldum. İşte o an benim için bir mucizenin gerçekleştiği andı.

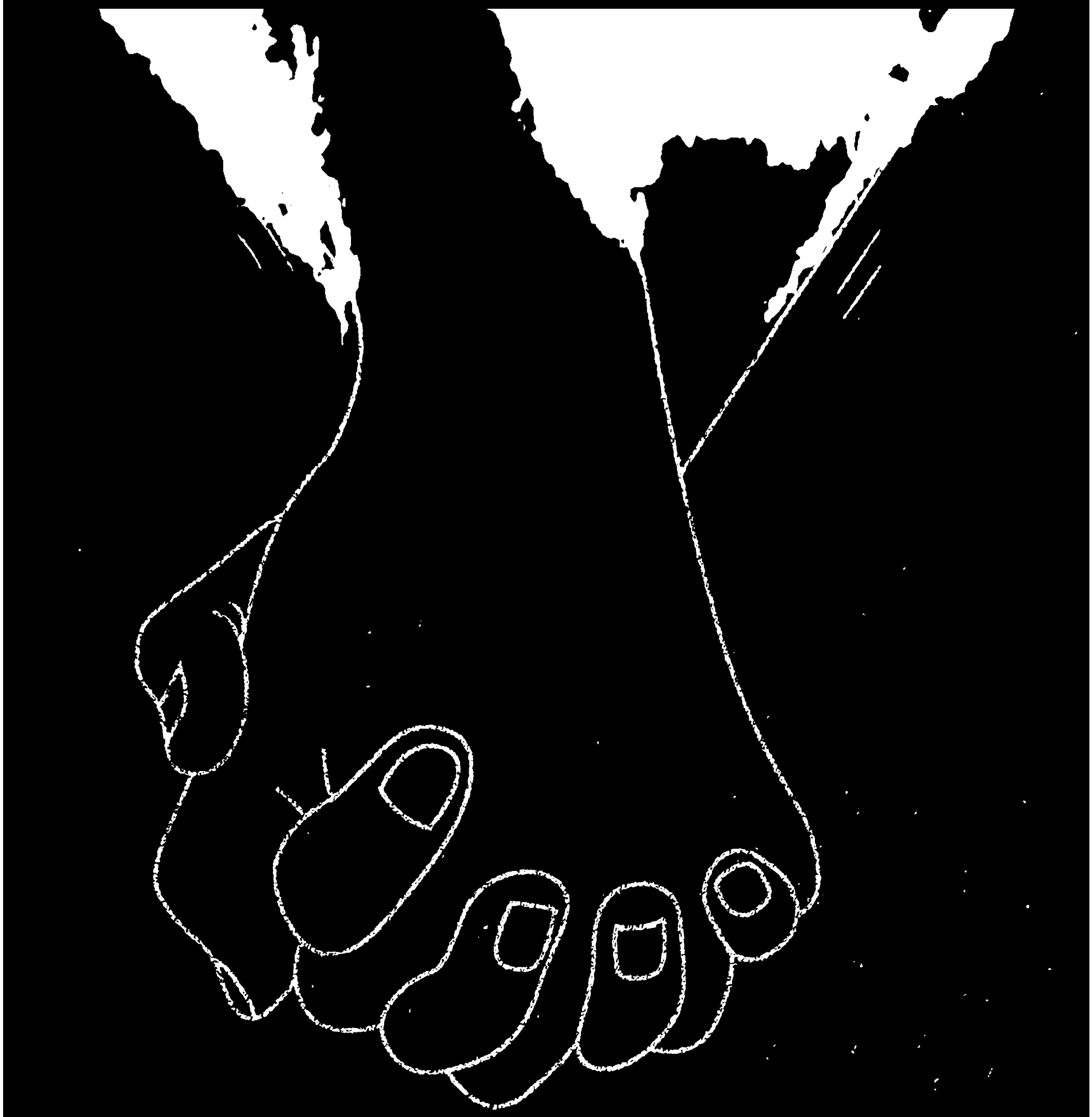
"Kardelen Sokak..." diye mırıldandım kendi kendime, araba bir binanın önünde durduğu sırada.

"No. 26," diye devam ettim ve tam o an beni şoka sokan o gerçeklik, güneş gözlükleriyle arabadan inip binaya doğru bir adım attı. Efe Duran tam olarak burada, karşımdaydı. Onu ilk defa kanlı canlı görüyordum. Güneş gözlükleri, siyah gömleği, siyah pantolonu ve elindeki ahşap gitar çantasıyla ne kadar etkileyici göründüğünü tahmin bile edemezdiniz. Kalbim deli gibi çarparken gözlerim binanın üzerinde dolaştı ve orada, tam o anda bir başka mucizeye daha bakakaldım:

Camların birinde bulunan "KİRALIK" yazısı beni delice bir planın içine sürüklerken, içimdeki habercilik aşkı bunun hiç de delice olmadığını söylüyordu. Bunu yapacak mıydım? Evet, bunu yapacaktım. Her şeyimi bırakıp bu binaya taşınacaktım ve bir ay içinde Efe Duran hakkında her şeyi öğrenip onun hakkındaki büyük haberimi hazırladıktan sonra çıkıp gidecektim bu binadan.

O zaman tekrar tanışalım... Ben Mine, yirmi yaşında, kariyerinin en parlak döneminde bir sosyal medya yazarıyım. Nam-ı

diğer Yeşil Küpeli Kız... Hayat beni hırslarım uğruna buraya, hiç bilmediğim bir sokağa, üzerinde kocaman, siyah harflerle "No. 26" yazan bir binanın önüne sürüklemişti. Benim için bir ay süreceğini düşündüğüm bu yolculuk beni nereden nereye götürecekti, beni hangi duygularla tanıştıracaktı, beni gururumla ne dereceye kadar yüz yüze getirecekti bilmiyordum. Tek bildiğim, içimde yanıp tutuşan o başarı arzusuydu, başka bir şey değil.

Kurduğum her bir cümle,
yazdığım her bir satır,
kalbinde hissettiğin her sızı
sana uzattığım elimdir.

Tuttun mu?

1. Bölüm:

Daire 7

Ve güneş batar, ay doğarken...

Günlerden pazartesi ve bir ay sürmesini planladığım yeni hayatımın ilk günündeyim. Elimde zorlukla ite çeke bu yeni binaya soktuğum valizlerim ve gözlerimin önündeki kocaman NO. 26 yazısı... Binanın lüks asansörü ben içeri girer girmez hiçbir tuşa basılmadan önümde açılınca, "Vay be," deyiverdim. Valizlerimle birlikte asansöre zar zor sığdım.

"Bir ay kadar yaşayacağın bir eve bir sürü valizle gelmen mantıklı mı?" dediğinizi duyar gibiyim. Fakat bilmediğiniz bir şey var: Valizlerimden sadece biri kıyafetlerle dolu; diğerleri ise bir masaüstü ve bir dizüstü bilgisayar, bir dolu dergi ve gazete, mantar panolarım, ofis malzemelerim ve bir dolu ufak tefek eşyamı taşıyor. Ben kendi ufak tefek eşyalarımı hazırlarken anlaştığım mimar bir hafta gibi kısa bir sürede evin eşyalarını döşemiş ve evi benim sadece birkaç valizimi alıp geleceğim şekilde hazır hale getirmişti. Nevresimlerime kadar almıştı. Asansörden zar zor inip koridorda ilerledim.

"Daire 7," diye mırıldandım kendi kendime, "yeni evime hoş geldim... Kısa bir süreliğine."

Aynen, kesin kısa süreliğinedir... Tanıştırayım, bu konuşan benim iç sesim ve kendisinin her cümleme bir cevabı vardır.

Muhtemelen sizinle çıktığımız bu yolculukta benden çok onun cümlelerini duyacaksınız. Bir ameliyatla iç sesimizi aldırabilseydik kendimde değiştireceğim ilk şey bu olurdu. Tabii kendimde değiştirmek istediğim tonla şey daha var. Bunları yaptırmak için ise zaman gerekiyor ki bende zerre kadar yok...

"Merhaba yeni evim," diye mırıldanarak kapımı kapattım ve valizlerimi salonun ortasına bırakıp etrafa göz gezdirdim.

"Garip..." diye düşündüm.

Çok garip... diye tamamladı iç sesim. Bu eve adım attığım ilk an, evin içine döner dönmez kendimi çok şey hissetmiştim. Şey...

Evinde gibi? İç sesimin beni yanıtlamasına şaşkınlıkla başımı salladım.

"Kesinlikle," diye mırıldandım etkilenmiş bir halde, "evimde hissettim. Sanki yıllardır burada yaşıyormuşum gibi..."

Mavi koltuklarım, yeşil duvarlarım, koltuklarımın arasına konulmuş üç bonsai ağacım, zebra perdelerim, bir marangoz masasını andıran koca yemek masam, mumluklarım, loş ışıklarım, abajurum, yeşille bezenmiş yatak odam... Hepsi o kadar *bendi* ki... size anlatamam. Burası tam bir ev olmuştu. Sanki her eşyayı ben seçmiştim, sanki her bir parça için aylarca mağazaları gezmiştim ve en bana göre olanını bulmuştum.

Ya da şöyle mi söylesem... Dünyada bir yer bana ev olmak için ayrılmış da ben gelmiş orayı bulmuşum gibi.

Aynen öyle kızım...

"Kızım mı? Sen iyice bizi arkadaş sanmaya filan başladın." Evet, iç sesimle konuşuyorum ve hayır, şizofren değilim. Siz konuşmuyor musunuz? Normal olan bu değil mi?

Yaklaşık beş saatimi tüm eşyalarımı eve yerleştirmeye ve evde en ince ayrıntısına kadar kendi düzenimi yaratmaya ayırdım. Beş saatin sonunda ise nihayet duşa girdim ve mutfak siparişlerimin

gelmesini beklerken Yeşil Küpeli Kız hesabıma girip yeni bir gönderi paylaştım.

"Selam Türkiye, bugün duyacağınız bombalara hazır mısınız?" Gönderiyi yazıp paylaştım. Ânında mesaj kutumu dolduran yüzlerce mesaj gözlerimin önünde akıp giderken telefonumu masama bıraktım ve o sırada çalan kapıya yanıt vermek üzere koridora doğru ilerledim.

"Mine Hanım?"

"Evet, buyurun?"

"Market siparişlerinizi getirdim."

"Ah, teşekkürler. Şöyle bırakabilirsiniz..." Kurye siparişlerimi koridora bıraktıktan sonraki on beş dakikamı ise siparişlerimi buzdolabına ve mutfak dolaplarına yerleştirmekle geçirdim. Sonra kendime bir kahve yaptım ve telefonumun başına geçtim. Yirmi dakikada gelen mesaj sayısı tam tamına on beş bin yedi yüz elliydi... Mesajlara kısaca bir göz attığımda ise gelen cevaplar beni üzerinde çalıştığım iş için katbekat heyecanlandırmıştı.

"Efe Duran hakkında bir haber alabilecek miyiz artık Yeşil Küpeli Kız?"

"Selam YKK! Efe hakkında bir haber bulabildin mi? Lütfen..."

"Efe Duran'ın sevgilisi var mı? Lütfen açıkla! Çok acil!" Yoksa ne yapacaksın acaba, sevgilisi mi olacaksın? Ne saçma bir mesaj...

"YKK nerelerdesin? Bütün gün seni bekledik! Efe Duran hakkında bir haber var mı?"

Mesajların %99'u Efe hakkındaydı ve onlara verebileceğim hiçbir malzeme yoktu... Üstelik birkaç hafta daha onlara

verebileceğim hiçbir malzemem olmayacaktı. Yine de en azından şundan emindim: Bir ay sonra da olsa Efe Duran hakkındaki ilk haberi yapan, benim sayfam olacaktı. Son bir yıldır olduğu gibi yine Yeşil Küpeli Kız kazanacaktı.

Peki, planımız ne? diye sordu İç Ses. Derin bir nefes alıp arkama yaslandım.

"Romantik Komedi planı," diye mırıldandım.

Nasıl yani? Onu kendimize âşık mı edeceğiz?

"Hayır, salak. Efe Duran'ın bize âşık olması gibi bir ihtimal var mı sence, sadece soruyorum? Planımız şu: Merdivenlerde Efe Duran'la romantik komedi filmlerinde olduğu gibi çarpışmalı, tesadüflü, bol gülüşmeli bir karşılaşma ve tanışma yaşayacağız. Ve sonra komşu olduğumuz için tanışacağız, arkadaş olacağız ve bize güvenmesini sağlayacağız. Bu kadar..."

Başarısızlıkla sonuçlanacak bir plan. Haberin olsun. İç Ses'in yorumunu görmezden gelerek kahvemi bitirdim ve yatak odama gidip üzerime hoş bir mavi kazak, bol bir kot pantolon ve uzun bir *depresyon hırkası* geçirdim. Yeni taşındım ve ev işleriyle uğraşıyorum havasında görünmek istiyordum. Daha sonra saçlarımı "ev temizliyorum topuzu" yaptım ve kira sözleşmemin de yer aldığı dosyayı alıp evden çıktım. Öncelikle anlamam gereken bir şey vardı: Efe hangi dairede oturuyordu? Önce bunu çözmek zorundaydım... Bunu nasıl çözeceğime dair hiçbir fikrim yoktu, evet ama binanın katları ve koridorları arasında dolaşırken bir ipucu bulacağımı umuyordum. Bütün katları ve koridorları umarsızca dolaştım. Bütün dairelerin önünde birer dakika bekleyip içeriden gelen seslere odaklandım. Yirmi dakika sonra bir üst katımdaki bir dairenin önünde heyecanla durdum.

"Gitar sesi..." diye fısıldadım. "Daire 14." Bu onun eviydi, bu onun gitar çalışıydı, bu onun şarkısıydı. Onu bulmuştum. İçeride hissettiğim hareketlilikle hızla ilerledim ve koridorun ortasına geçtim. Planım kapının açılması, Efe'nin dışarı çıkması ve yanlışlıkla bana çarpmasıydı. Fakat maalesef, tam bir buçuk saat koridorda beklememe rağmen Efe asla dışarı çıkmıyordu. Çaresizce yeni planlar düşünürken aklıma çok salakça bir plan geldi. Deli cesaretiyle kendimi Efe'nin kapısının önünde buldum. Kapıyı üç kere çaldım ve beklemeye başladım. Kapı iki dakika sonra açıldığında kalbimin yerinden çıkmak üzere olduğunu hissettim. Buradaydı, karşımda. Dağınık saçlarıyla, düşünceli ve hatta nedense bana öfkeli gibi gelen bakışlarıyla, siyah tişörtü ve siyah eşofmanının içinde bana bakıyordu.

"Merhaba!" deyiverdim.

"Sizi tanıyor muyum?" diye sordu.

"Ben sizin yeni kiracınızım, Daire 7'ye taşındım. Kira sözleşmesiyle ilgili birkaç şey sormak istiyordum ama rahatsız etmemişimdir umarım."

Dünyanın en kötü yalanını söylemiş olabilirim. Size yemin ederim şimdi ne saçmaladığımı sorup sitenin güvenliğini çağıracak.

"Öyle mi? Hayır, rahatsız etmediniz. Ne sormak istiyorsanız sorabilirsiniz." Şaşkınlıkla yüzüne baktım. Dalga mı geçiyordu?

"Yani... Siz... Yani... Ben..." diye eveleyip gevelerken Efe kaşlarını çattı.

"Yani?" diye sordu tahammülsüzce. Sonra gözlerim yavaş yavaş kira sözleşmesine doğru kaydı. Gözlerim sözleşmede yazan isimlerin üzerinde gezindi.

Kiracı: Mine Uysal.

Ev Sahibi: Efe Duran.

"Şaka mı bu?" deyiverdim bir anda. Sesli konuştuğumu fark edip ağzımı elimle kapattım ve Efe'nin anlam vermeye çalışan yüzüne baktım. Sakin olmalıydım. Düşünmeliydim. Ben bu sözleşmeyi emlak ofisinde imzalamıştım, emlakçı bana aynen şöyle demişti: **"Ev sahibi çok meşgul bir bey, sizden sonra gidip ona imzalatacağım."** Yani benim ev sahibim Efe Duran mıydı? Hemen konuyu kolayca kapatacak bir yalan bulmalı ve alt kata inmeliydim.

"Sözleşmede evde diyafon takılı olacağı yazıyor ama evde diyafon yok. Ne zaman takılacak acaba, bunu öğrenmek istemiştim." *Aferin Mine, öyle bir yalan söyledin ki artık Efe'nin gelip evin içine bakmasına sebep olabilecek kadar batırdın işi!*

"Evde diyafon takılı, daha dün gelip taktılar." *Tamam, şimdi de gözünden kaçtığını söyleyip teşekkür edip gitmeliyiz buradan Mine!*

"Hayır, takılı değil." *Bu da neyin nesi? Çocukla inatlaşacak mısın?*

"Yanlış anlamazsanız gelip eve bakabilir miyim?" diye sordu bir anda. "Dün taktıklarına eminim. Babam ödemelerini bile dün yaptı." *Tamam, şimdi gözümden kaçmıştır deyip gidelim buradan, hadi!*

"Tabii, gelip bakabilirsiniz. Ben diyafon olmadığına eminim." Gerçekten ne yaptığıma dair hiçbir fikrim yoktu ve telaş içinde her şeyi daha da batıracak cevaplar verip duruyordum. Koridorda bir çarpışma hayal ederken çocuğu eve atıyordum, olaya bakın!

"Bir saniye, ceketimi alayım..."

"Tabii." Efe içeri girerken yapmak istediğim tek şey kafamı duvarlara vurmaktı. Çünkü lanet olası evde bir diyafon vardı ama olmadığını iddia etmiştim. Efe evime girip kapının tam yanındaki görünmemesi imkânsız olan diyafonu gördüğünde ne düşünecekti acaba? Onu eve atmak istediğimi mi? Yoksa deli olduğumu mu?

"İnebiliriz. Bu arada ben Efe." Efe Duran karşımda durmuş tüm çekiciliğiyle bana elini uzatıyordu. Boyu bana göre o kadar uzun kalıyordu ki karşısında minyatür insan gibi duruyordum.

"Ben de Mine," dedim elimi çekinerek uzatırken. "Memnun oldum. Bu arada ben sizi tanıyor olabilir miyim?" diye de ekledim çünkü Efe'yi tanımayan yoktu ve benim onu tanımıyor gibi davranmam fazlasıyla garip kaçacaktı. Efe canı sıkkınmış gibi başını salladı.

"Olabilirsin Mine." Bu cümleyi o kadar etkileyici kurmuştu ki bu iki kelimenin nasıl bu kadar etkileyici bir hale getirilebileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Birlikte asansöre doğru ilerlerken anlatmaya devam etti: "Ben Efe Duran... Oturma odasında gitar çalıp, şarkı söyleyip gündeme oturan çocuk. Hatırladın mı?"

"Ah, magazini pek takip etmem ama seni hatırlıyorum Oturma Odasındaki Çocuk!" *Aynen, magazini pek takip etmeyiz çünkü magazine biz yön veriyoruz Mineciğim, hadi söyle ona!*

"İsmimi bilmemen beni mutlu etti." Efe kısaca bir cevap verip asansörden inmem için bana eliyle yol verirken ona kaşlarımı çatarak baktım.

"Neden? Ünlü olmayı sevmedin mi?"

"Ünlü olmayı sevecek kadar geri zekâlı değilim."

Efe Duran hakkında öğrendiğim ilk bilgi! Ünlü olmayı sevmemiş! İlginç. Bir ayda para içinde yüzecek hale geldi ve bundan nefret mi ediyor? Sebebini deliler gibi merak ediyorum.

"Burası senin dairendi galiba, değil mi?" diye sorunca başımı sallayarak kaşlarımı çattım.

"'Senin dairendi galiba,' derken? Hangi evin sahibi olduğunu bilmiyor musun?" Espri yapıp gülmeye başlamıştım ki Efe'nin cevabıyla kalakaldım.

"Hepsi benim."

"Ne?" Şaşkınlıkla yüzüne baktığım sırada başını salladı. "'Hepsi,' derken? Yani... Bütün hepsi mi?"

"Evet," dedi ve söyleyiş şeklim hoşuna gitmiş gibi taklidimi yaptı, "*bütün* hepsi." Yutkundum.

"Anladım... Sana bu binadaki her daireyi aldıran bir işi sevmiyorsun yani, öyle mi?" Anahtarımla dairenin kapısını açtım ve birlikte içeri girdik.

"Yanlış anladın," diye mırıldandı Efe. "Bu bina çok uzun yıllardır ailemin. Tek çocuk olduğum için kira işleriyle uğraşayım diye babam yıllar önce binadaki her daireyi benim üzerime aldı. Bu binanın benim kazancımla hiçbir ilgisi yok. Bu arada tam şurada duruyor."

"Ne tam şurada duruyor?" diye sordum hipnoz olmuş gibi onu izlediğim sırada.

"Diyafon."

"Ne diyafonu?" Efe sorduğum soruya anlam vermeye çalışarak kaşlarını çattı ve sonra çarpık bir gülümsemeyle yüzüme baktı.

"İyi misin sen? Biraz solgun görünüyorsun."

"Ha, diyafon! Ah, burada mıymış? Nasıl göremedim acaba! Çok teşekkür ederim... İyiyim, sadece taşınma işlerinin yorgunluğu yüzünden ayakta uyuyor gibiyim. Bu arada çok memnun oldum Efe. Yani... Memnun oldum Oturma Odasındaki Çocuk."

"Ben de memnun oldum, şey... İsmin neydi?" İsmimi unuttuğuna inandınız mı? Şahsen ben inanmadım.

"Müge," diye mırıldandım. Sessizce güldü.

"Memnun oldum Mine," diye düzeltti beni, ismimi unutmadığını biliyordum. "Bu arada evin güzel olmuş. Umarım güle güle oturursunuz."

"Otururs unuz derken?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"Sen ve eşin ya da erkek arkadaşın." Bu da neydi şimdi? Efe Duran benim hayatımda biri olup olmadığını mı öğrenmeye çalışıyordu?

"Ben tek yaşıyorum," diye kaçamak bir cevap verdim. Bakalım şimdi ne diyecekti.

"Anladım. Ayrı ayrı yaşamayı tercih ediyorsunuz yani," dedi ve ekledi, "erkek arkadaşınla?"

Size bir şey söyleyeyim mi? Bu çocuk gerçekten de benim hayatımda biri olup olmadığını öğrenmeye çalışıyor galiba! Şaka gibi. Bir insan neden bana ilgi gösterir? Çok saçma değil mi?

"Genel olarak yaşamayı tercih etmiyoruz," diye mırıldandım, "birlikte veya ayrı ayrı... Çünkü kendisi yok."

"Yok derken? Yurtdışında mı?" diye sordu garip bir ciddiyetle.

"Yok. Fiziksel olarak yok. Henüz var olmuş değil."

"Anladım," dedi derin bir iç çekerek, "ben daireme döneyim. Tekrar memnun oldum, bir şikâyetin olursa bana buradan ulaşabilirsin. Üzerinde numaram yazıyor." Efe bana bir kart uzatıp kapıya yönelince başımı sallayarak onu dışarıya kadar geçirdim.

"Teşekkür ederim ve kusura bakma lütfen, diyafonu görmemişim."

"Önemli değil, tanışmış olduk. Bu arada sen ne işle uğraşıyordun?"

"Ben grafik tasarımcıyım. O sebeple genelde evden çalışıyorum," diye yalan söyledim ama evden çalıştığım kısmı doğruydu, o yalan sayılmazdı!

"Güzel meslek. Grafik tasarımcıların evden çıkamadıkları için pek arkadaşı da olmaz, değil mi? Genelde asosyal olurlar diye biliyorum."

"Aynen öyle. Pek arkadaşım yok. Aslına bakarsan, hiç yok..." diye mırıldandım ve gülümsedim.

"Belki şaşıracaksın Yeni Kız ama benim de hiç arkadaşım yok. Takma kafana... Bana yazarsan numaranı kaydedeyim, aksi takdirde numaranı kaydetmediğim bir zaman ararsan açmayabilirim. Görüşmek üzere."

"Tamamdır, yazıyorum. Görüşmek üzere."

Kapıyı kapatıp birkaç dakika koridorda öylece durdum ve az önce yaşananları düşündüm. Efe Duran bana dünyada en sevmediğim argo deyişlerden biriyle *yürümüş müydü*? Belki de sadece dairede kaç kişinin yaşayacağını öğrenmeye çalışıyordu, sonuçta dairenin sahibi oydu ve bunu bilmek onun hakkıydı. Eğer benimle ilgilenmiş olsaydı ve o amaçla sorsaydı hayatımda kimsenin olmadığını öğrenince benimle daha fazla ilgilenirdi, öyle değil mi? Üstelik bana hiç arkadaşı olmadığını söylemişti, peki videosunu internete koyan arkadaşlar hikâyesi de neydi? Her şeyden öte, birlikte müzik yaptığı baterist ve gitarist arkadaşlarını birer arkadaş olarak görmüyor muydu? Onu irdelemeyi, ağzından her şeyi duymayı ve tüm hayatını öğrenmeyi deli gibi istiyordum. Derin bir iç çekip telefonumu elime aldım ve Efe'nin numarasını kaydettim. Sonra ona kısa bir mesaj yazdım.

Kime: Efe DURAN

"Merhaba, ben yeni kiracın Mine. Numaranı kaydettim, herhangi bir sıkıntıda sen de bana buradan yazabilirsin. İyi günler."

"Tamam Mine, iyi günler."

Sonra telefonumu masaya bıraktım. Mutfağa geçip kendime bir kâse salata yaptım ve Yeşil Küpeli Kız'a gelen mesajları yanıtlamaya başladım. Birkaç saat boyunca yüzlerce mesaj

yanıtladıktan ve üç yeni haber paylaştıktan sonra, kendime bir fincan yeşil çay yapıp balkona çıktım. Günbatımını izlemeye koyulduğumda binanın bahçesinde duran lüks arabayı gördüm. Kendimi biraz geri çekerek aşağıya bakmaya devam ettim. Arabadan inen üç kişiyi de tanıyordum. Bunlar Efe'nin grubundaki iki bas gitarist Kerem ve Melih ile baterist Berkay'dı. Enstrümanlarıyla birlikte arabadan inip binaya girdiklerinde derin bir nefes alarak elimdeki fincanı masaya bıraktım. Daha sonra masaya çıkardığım not defterime bugün öğrendiğim bilgileri not etmeye başladım:

EFE DURAN HAKKINDA ÖĞRENDİKLERİM

Önce kocaman harflerle böyle bir giriş sayfası oluşturdum. Sonra sırayla yazmaya başladım.

- **Gözleri hiçbir videoda net görünmese de sarıya dönük bir yeşil tonda.**
- **Boyu 1.82 civarında.**
- **Ünlü olmayı sevmiyor.**
- **Aileden gelen ufak çaplı bir servete sahip.**
- **Mütevazı yaşamayı tercih ediyor.**
- **Şarkı provalarını Efe'nin evinde yapıyorlar.**
- **Garip bir şekilde hiçbir arkadaşı olmadığını söylüyor.**
- ~~**Ve bana yürüyor. Ya da ben öyle sanıyorum.**~~

Son maddenin üzerini çizdim ve defteri kapatıp çayıma odaklandım. Gözlerimi kapatıp günbatımıyla beraber yeşil çayımın keyfini çıkardığım sırada, üst katın açık pencerelerinden müzik sesi gelmeye başlamıştı bile. Garip bir huzurla balkonumdaki koltuğa kıvrılıp gözlerimi kapattım. Yukarıdan gelen enstrüman

sesi Efe'nin sesiyle karışınca tam bir işitsel şölen yaşadığımı hissettim. Muhtemelen yeni bir şarkı yapıyordu çünkü bu sözleri ilk defa duyuyordum.

Sen gelsen bana,

Ben gelemezken.

Sarsan beni,

Ben saramazken

Ve güneş batar,

Ay doğarken...

Efe'nin sesindeki hüzün bana hiç de hoşnut olduğu bir hayatı yaşamadığını anlatıyordu sanki. Ses tonunda çözülmeyi bekleyen bin tane gizem vardı. Ses tonunda bas bas bağıran bir yalnızlık ve kimsesizlik vardı, ses tonunda öyle büyük bir hüzün vardı ki sanki ona şarkıları böyle güzel söyleten de bu hüznün ta kendisiydi. Sözler o kadar güzeldi ve şarkı o kadar etkileyiciydi ki farkında bile olmadan uyuyakalmıştım. Balkonda uyuduğum birkaç saatin sonunda kapının çalmasıyla gözlerimi araladım. Korkuyla yerimden sıçrayıp kapıya doğru ilerledim. Üzerimi düzeltip kapının deliğinden baktığımda karşımda Efe'yi gördüm. Buraya gelmişti, neden? Kapıyı açıp ona şaşkın gözlerle baktım.

"Merhaba," diye mırıldandım, "bir sorun mu var?" Başını salladı.

"Balkondan bakarken senin burada, balkonda uyuduğunu gördüm. Hava durumuna göre birazdan yağmur başlayacak, gelip seni uyarmak istedim."

"Öyle mi? Şey... Teşekkür ederim. Uyuyakalmışım. Özür dilerim." Özür dilemek mi? Bu da nereden çıktı şimdi? Kim balkonda uyuyakaldığı için üst kat komşusundan özür diler ki? Efe bir deliyle konuşuyormuş gibi gülmeye başladı.

"Sorun değil, bir daha olmasın," diye dalga geçti ve derin bir nefes aldı. "O zaman ben daireme döneyim. Sana da iyi uykular."

"Teşekkür ederim, sana da iyi uykular. Uyuyacak mısın bilmiyorum ama..."

"Yeni bir şarkı besteliyorum. Sözlerini tamamladığımda uyuyacağım."

"Öyle mi? Dinlemek için sabırsızlandım şimdi. Eminim güzeldir." Öylesine söylediğim bir cümle Efe'nin dikkatini çekti. Bana tek kaşı havada bir şekilde bakarken yanlış bir şey söyleyip söylemediğimi sorguladım.

"Gelmek ister misin?" diye mırıldandı bir anda.

"Nereye?" diye sordum anlam vermeye çalışarak.

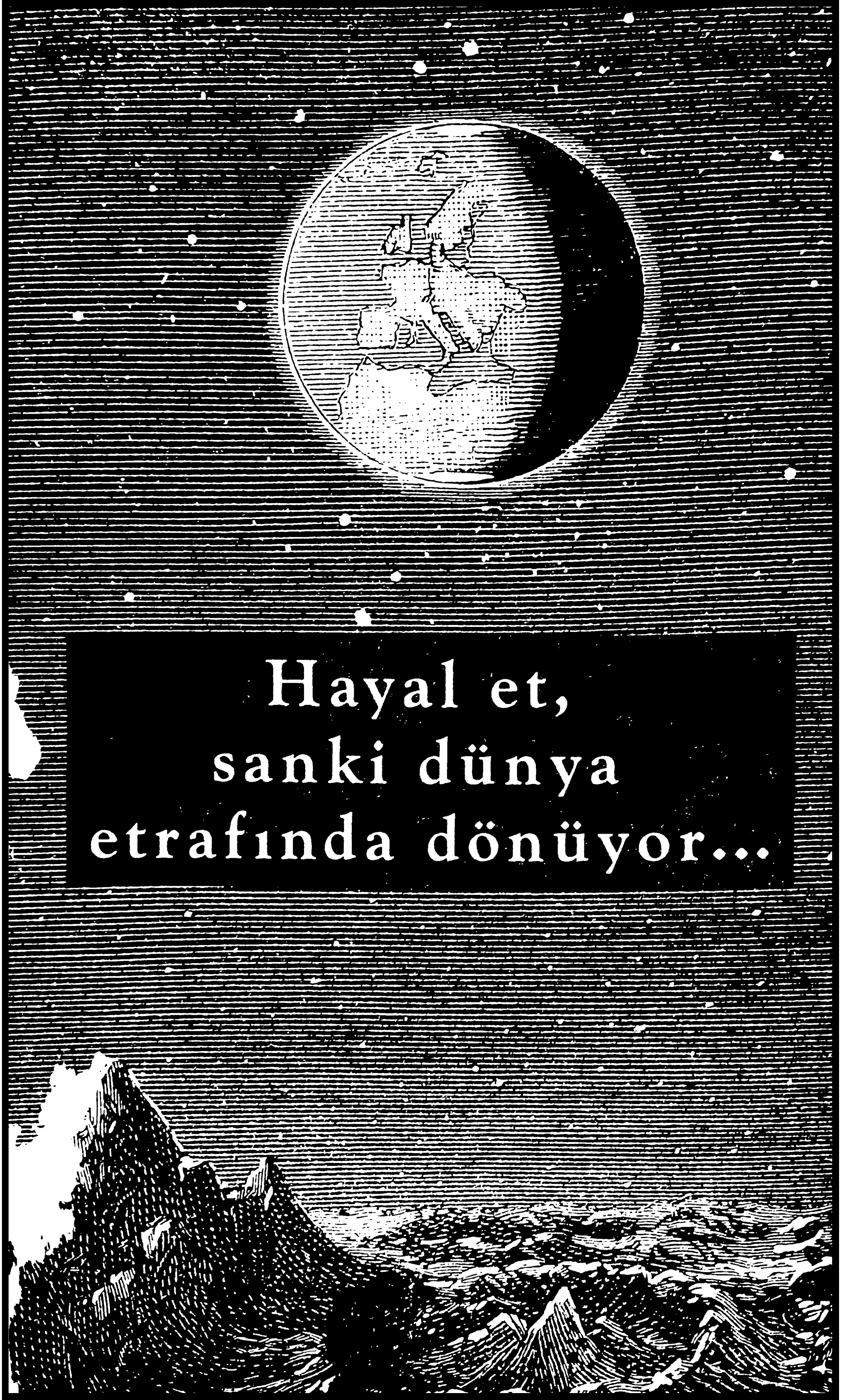
"Evime. Yeni bestemi dinlemeye..." Sonra kibarca ekledi: "Yanlış anlama, sadece sabırsızlanıyorum dediğin için böyle bir şey söyledim. Asla farklı bir sebebi yok. Hayır dersen anlarım."

O an beklediğim fırsatın böylesine bir hızla ayağıma geldiğine inanamadığım bir andı. Efe Duran burada karşımdaydı ve bana yeni bestesini herkesten önce dinlemem için evine gitmemi teklif ediyordu. Gözlerinde gerçekten ama gerçekten farklı hiçbir amacın veya sebebin emaresi yoktu. Aksine, gerçekten de birine yeni yaptığı besteyi dinletmek isteyen bir sanatçının heyecanından başka hiçbir şey göremiyordum. Garip bir cesaretle başımı salladım.

"Olur," diye mırıldandım.

Sen kafayı yemişsin! Çocuğun evine mi gideceksin!

İç Ses'e aldırış etmedim. Biliyordum ki bu adım beni hedefime götürecek ilk ve en zor adımdı. **Ve ben o adımı attım.**

Hayal et,
sanki dünya
etrafında dönüyor...

2. Bölüm

Hayal Et

Sanki dünya etrafında dönüyor...

"Ayakkabılarımla girebilir miyim?" Bu cümle Efe'yi güldürdü.

"Ünlü olduğum için mi?" diye sordu kapının kilidini açarken. Başımı salladım.

"Yani... Ünlü olunca böyle bir güncelleme gelmiyor mu insanlara? Evde ayakkabıyla yaşama güncellemesi." Efe bir kez daha sessizce güldü ve başını salladı.

"O güncelleme bana gelmedi. Ve şunu da bil ki, insan kalmaya karar verdiği bir yere ayakkabılarıyla girmez Mine..." Efe'nin cümlesi beni gereksiz yere etkilerken, aramızdaki bu saçma gerilime bir son vermek için bir espri yapmaya çalıştım.

"O zaman ayakkabılarımla giriyorum?" Saçma esprim Efe'ye tebessüm ettirirken bir yandan da ayakkabılarımı çıkarıyordum. Ayakkabılarımı kapının girişindeki ayakkabılığın raflarından birine bıraktım ve kendimi Efe'nin evini ve onun iç dünyasını keşfedeceğim bir yolculuğa bıraktım.

"Bunlar... çocukluk fotoğrafların mı?" diye sordum zümrüt yeşili koridor duvarlarında asılı fotoğrafları göstererek.

"Evet," dedi, "babamın bir fotoğraf stüdyosu vardı. O yüzden her ânımın fotoğrafı var..." Dikkat çekmemek için fazla incelemeden Efe'nin peşinden içeri doğru ilerledim. Salonuna

ulaştığımızda dikkatimi ilk çeken, salon kapısının tam karşısında, pencerenin önünde duran muhteşem piyano oldu.

"Sen..." diye mırıldandım, "piyano mı çalıyorsun?" Efe başını salladı.

"Evet. Çalamadığım müzik aleti yoktur ama şarkı yaparken yalnızca gitar çalmayı tercih ediyorum. Piyano çaldığımı bu dünyada gören tek bir kişi bile yoktur. Sadece yalnızken çalarım... Piyano benim için bir nevi dinlenme yöntemi. Kahve içer misin?" Efe'nin konuşma tarzı beni o kadar etkiliyordu ki her sorusundan sonra birkaç saniye yüzüne bakıyordum. *Tam bir salak gibi...*

"Ne içer miyim?" diye sordum anlamayarak.

"Kahve," dedi ağır ağır tekrar ederek. Başımı salladım.

"Olur..."

"Tamam, ben kahvelerimizi yapıp geliyorum. Üşümezsen balkona geçebilirsin. Gitarım ve beste defterim orada."

"Tamam." Efe mutfağa geçerken tedirgin adımlarla balkona çıktım. Balkonunu camekânla kapatmıştı, camlara vuran yağmur damlaları ve aralık camekândan esen rüzgâr, bestelerini neden burada yaptığını gösteriyordu. Efe'nin ışıklarla bezenmiş balkonu tam bir ilham yuvasıydı. Göz ucuyla beste defterine baktığım sırada çekinerek gözlerimi dışarıda yağan yağmura çevirdim. Gözlerim yağmuru görürken aklım evin cama vuran yansımasında Efe'nin hayatına dair bilgi arıyordu. İçimdeki başarı hırsı, hayatım boyunca beni dünyada var olabilecek bir ton güzel duygudan mahrum etmişti, biliyordum.

"Geldim." Efe elinde iki kupa kahveyle balkona girip kahveleri masaya bıraktığında irkildim.

"Korkuttum mu?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Hayır, ben... şey... dalmışım," diye lafı eveleyip gevelerken Efe karşıma oturdu ve beste defterini alıp masanın ortasına koydu.

"Yağmuru mu izliyordun?" diye sordu.

"Ne? Hayır. Ben genelde yağmuru izlemem." Efe bir anda kurduğum bu cümle karşısında kaşlarını çatarak arkasına yaslandı. O sırada üşüdüğümü fark ettim ve kollarımı ovuşturdum.

"Üşüdün, değil mi? Bekle..." Tok sesiyle mırıldanıp ayağa kalktı ve kendi koltuğunda duran kırmızı battaniyeyi omuzlarıma bırakmak için bana doğru eğildiğinde derin bir nefes aldım.

"Yasemin..." diye mırıldandım bir anda. "Pardon."

"Yasemin mi?" diye sordu Efe yerine dönerken. "Evet. Parfümüm yasemin aromalı."

"Kusura bakma, seni bilerek koklamadım. Kokun burnuma geldi ve bir anda ağzımdan kaçırdım." Bu durumun Efe'nin hoşuna gittiği o kadar belliydi ki gülmemek için zor duruyordu sanki.

"Gül, tarçın ve portakal karışımı," dedi bir anda.

"Anlamadım, ne?" diye sordum kaşlarını çatarak.

"Senin parfümün. Gül, tarçın ve portakal karışımı... Bu üçünün bir araya gelip bu kadar güzel kokabileceğini tahmin etmezdim."

"Evet..." diye mırıldandım utanarak, "ben de tahmin etmezdim." Kısa bir sessizlik sonunda Efe derin bir nefes aldı ve konuyu değiştirdi.

"Az önce söylediğin bir cümleye takıldı kafam."

"Hangisine?"

"Ben yağmuru izlemem dedin. Gerçekten izlemez misin?"

"Genel olarak hiçbir doğa olayını izlemem, zamanım boşa gidiyor gibi geliyor..." diye mırıldandım tam bir ruhsuz gibi. Fakat söylediğim bu cümle yine Efe'yi etkilemiş gibiydi.

"Günbatımı, gündoğumu, yağmur, kar, sıcak esen rüzgâr... Bunlar sana hiçbir şey ifade etmiyor mu?" diye sordu ilgiyle.

"Hayır, bilgisayar ekranı daha çok ilgimi çekiyor." Gerçekten çok mu ruhsuz görünüyordum? Ya da öyle miydim?

"Benim için bir şey yapar mısın?" diye sordu Efe, hayır denemeyecek kadar etkileyici sesiyle. O an fark ettim ki konuşurken bile şarkı söyler gibiydi. Sesi şarkı söylesin veya söylemesin, her türlü kendisini dinletiyordu. Başımı salladım.

"Tabii, eğer yapabileceksem..."

"Sadece birkaç dakikalığına gözlerini cama vuran yağmur damlalarına çevirir misin?" Anlam vermeye çalışarak kaşlarımı çattım.

"Neden?" diye sordum.

"Ne hissedeceğini görmek istiyorum."

"Çeviririm ama bu bir şeyi değiştirmeyecek. Emin olabilirsin."

"Sen yine de dene Mine, lütfen." Kısık gözleri beni izliyordu. Sanki ben onun hayatı boyunca hiç karşılaşmadığı türden bir insandım; bana, beni çözmek ister gibi bakıyordu.

"Tamam..." dedim ve derin bir nefes alıp bakışlarımı cama çevirdim.

"Cama değil, üzerindeki yağmur damlalarına odaklan. Farkında mısın, birbirlerinin üzerine kayıp birbirlerini yok ediyorlar. İki yağmur damlasının birleşimi daha büyük bir yağmur damlası değildir, bir hiçliktir. İki yağmur damlası birleşerek birbirini yok eder. Hiç fark ettin mi?"

O an bir saniyeliğine kayan bir yağmur damlasına odaklandı gözlerim. Altındaki damlaya kaydı ve yok etti onu. İki yağmur damlası birleşti ve kayıp gittiler camın buğusundan aşağıya... Kulaklarım Efe'nin cümleleriyle dolarken nedenini asla

anlamadığım bir şekilde gözlerimin dolduğunu hissettim. Tam o an gökyüzünde bir şimşek çaktı ve bütün şehir aydınlandı.

"Şimşek çaktı. Ve şimdi de gök gürleyecek, o sese odaklanabilir misin Mine? Gözlerini yağmur damlalarından ayırmadan sadece gök gürültüsüne odaklan."

"Tamam..." O an gök gürledi ve gözlerim yağmur damlalarının üzerinde dolaştı, gök gürlediği an cama vuran damla sayısı arttı. Daha fazla üşüdüğümü hissettim. Fakat bunun ismi üşümek değil, ürpertiydi.

"Yağmur yağması bana hep doğum ânını hatırlatıyor. Gökyüzü gök gürültüsüyle, şimşeklerle sanki sancılar içinde yağmur damlalarını yeryüzüne bırakmaya çalışıyor." Söyledikleri beni o kadar etkilemişti ki yağmur damlalarına dalıp gitmiştim. Dakikalarca sustuk, ben yağmur damlalarını izledim, o da beni.

"Yağmur damlaları hâlâ hiçbir şey hissettirmiyor mu sana?" diye sordu merak içinde.

"Hissettiriyor," diye mırıldandım. O an Efe'nin yüzü merak doluydu.

"Ne hissediyorsun?"

"Üşüdüğümü." Yüzünde beliren anlamsız ifadeye baktım ve gülmeye başladım. "Şakaydı," diye devam ettim.

"Umarım şakadır. Yoksa gerçekten bir kalbin olmadığını düşüneceğim. Peki, ne hissettin?" diye sordu ısrarla. Kaşlarımı çattım, içimdeki sese anlam veremiyordum ama nedense zihnimdeki o kelimeyi söylemem gerektiğini hissediyordum.

"Hüzün," diye mırıldandım içimde beliren hisse anlam vermeye çalışarak. Efe uzun uzun beni izledi.

"Biraz daha anlatmak ister misin?" diye sordu.

"Sen gizli psikolog filan mısın yoksa? Seansta mıyız?" deyip gülümsedim. Efe de gülerek masaya doğru eğildi ve orada duran defterini kucağına aldı.

"Ben," diye konuşmaya başladı, "yıllar boyunca onlarca şarkı yazdım, son birkaç haftadır ise doğru düzgün birkaç cümleyi bile bir araya getirememeye başladım. Fakat şuraya gelip karşına oturduğumdan beri kafamın içinde güzel cümleler dönüyor. Hayatım boyunca aklımdan hiç geçmediği kadar güzel cümleler geçiyor içimden. Sanki dışarıya yansıttığından çok daha derin bir ruhun var ve o ruhu tanımak istedim. Seni çözme isteği bana ilham verdi. Sen konuştukça kafamın içinde şarkı sözleri dönüp duruyor."

"Buraya gelip oturduğumdan beri mi? Yoksa beni buraya çağırmanın sebebi bu mu?" Efe yüzüme hayranlık dolu bir aydınlanmayla baktı.

"Zekisin. Seni buraya çağırma sebebimin bu olduğunu anladın, değil mi? Beni yanlış anlama, nasıl ki bir müzikten ilham alabiliyoruz, bir manzaradan, bir kokudan... Sanki sen bunların tamamının birleşimi gibisin. Aslında bu his senin alt kat balkonunda uyuduğunu gördüğüm an geldi. Balkonda oturmuş şarkı sözleri yazmaya çalışıyordum. Bak, çöp kutum yırtık kâğıtlarla dolu... Deniyordum ama olmuyordu. Sonra ayağa kalktım, amacım sokaktan geçen insanları izlemekti. Sonra senin balkonda uyuduğunu gördüm ve bir cümle geçti aklımdan..."

"Neydi o cümle?" diye sordum merakla.

"*Senin uyandığın an sabahtır, senin uyuduğun an gecedir,*" diye mırıldandığı an içimin ürperdiğini hissettim.

"Güzel cümle..." dedim yutkunmaya çalışarak, "çok güzel cümle." Efe başını salladı.

"Sonra oturdum ve bunları yazdım... Bakmak ister misin?" Efe defterini bana uzatırken ona karşı hâlâ tereddütlüydüm. Nasıl bir insan olduğunu bile çözememiştim. Yüzüme dünyanın en zor bulmacası gibi bakıyordu, karmakarışıktı. Bana kalırsa o bile kendisini tanımıyordu.

"Tabii," diye mırıldandım ve bana uzattığı defteri aldım. Yazdıklarını okumaya başladım.

Dünya senin etrafında dönmüyor,
Sen uyandın diye sabah,
Sen uyudun diye gece olmuyor.
Ama sen öyle yaşa,
Hayal et,
Sanki dünya etrafında dönüyor...
Senin uyandığın an sabahtır,
Senin uyuduğun an gecedir.
Sen ne istersen o olur;
Çünkü hayat senindir.
Başka kimsenin değil.

Hayatımda hiçbir şeyden böylesine etkilendiğimi hatırlamıyordum. Bu sözler benden ilham alınarak mı yazılmıştı? Gözlerim istemsizce dolarken burnumu çektim ve defteri Efe'ye uzattım.

"Nasıl?" diye sordu beklentiyle. Başımı salladım.

"Çok güzel. Ve... şey, artık gitmem lazım."

"Neden?" Efe önce hayal kırıklığı içinde nedenini sorgularken hemen sonra yanlış anlamamam için konuşmaya devam etti. "Yani tabii ki, gitmek istiyorsan gidebilirsin..." Başımı sallayarak ve gözlerimi ondan kaçırmaya çalışarak ayağa kalktım.

Bu aptal duygular da ne böyle? Ağlamak üzere miyiz? Ne oluyor Mine?

İç sesim şaşkınlıkla konuşurken ben koridorda ilerliyordum. Efe de peşimden geliyordu. Koridorda yürüdüğüm birkaç saniye, gözyaşlarımın dinmesi konusunda bana yardımcı olmuştu. Kapıyı açtım ve ona döndüm.

"Şarkı sözlerin gerçekten harika olmuş, çok etkilendim..."

"Sen ağlıyor musun?" diye sordu Efe endişe içinde.

Biz ağlıyor muyuz Mine? Bu nasıl bir saçmalık?

Bir yandan iç sesim, bir yandan neden ortaya çıktıklarını anlamadığım ve en son yıllar önce gördüğüm gözyaşlarım, bir yandan Efe'nin endişeli yüzü beni kenara sıkıştırırken ne yapacağımı bilemez bir haldeydim. Sahi ya, ben neden bu kadar etkilenmiştim?

"Hayır," dedim burnumu çekerek, gülümsemeye çalıştım, "alerjim var."

– *Gerçekten alerjimiz mi var yoksa ağlıyor muyuz Mine? Bana doğruyu söyle.*

– *Kapa çeneni İç Ses.*

"Neye alerjin var?"

"Şeye... şeye..." diyerek balkona göz attım ve balkonda gözüme çarpan menekşelere bakıp derin bir iç çekerek, "menekşelere..." dedim. "Balkonunda var. Bolca..." Efe kaşlarını kaldırıp arkasını döndü ve balkonuna baktı. Sonra bana döndü.

"Anladım, o zaman görüşürüz. Yine beklerim Mine..."

"Görüşürüz."

"Mine?" diye sordu Efe, ben ona arkamı dönüp dışarı doğru bir adım attığım an.

"Efendim?"

"Çok memnun oldum."

"Ben de." İçten bir gülümsemeyle yüzüne baktım. O ise benim yüzüme daha çok endişeyle bakıyordu. Gülümseyerek yanından ayrıldım ve alt kata inmek için merdivenlere yöneldim.

Kendini ona güçsüz gösterdin. Kendini ona güçsüz gösterdin. Kendini ona güçsüz gösterdin.

İç Ses kafamın içinde söylenip dururken kendimi o kadar kötü hissediyordum ki... Bu gözyaşları da nereden çıkmıştı? Ben böyle bir insan değildim. Donuk, sert, duygusuz hatta ve hatta ruhsuz bir insandım. Ve uzun yıllar sonra ilk defa içimde kıpırdanan bir şeyler olmuştu. Eve girer girmez kendime bir fincan kahve yaptım ve bilgisayarımı da alıp balkona çıktım. Bilgisayarımı balkondaki masama koydum ve kahvemi yudumlarken gelen mesajları yanıtlamaya başladım. Sonra bir gönderi paylaştım.

"İyi akşamlar Türkiye, bu akşamın magazin bombalarına hazır mısınız?" Bir yandan biriktirdiğim magazin haberlerinden birkaçını paylaşmak için eski notlarımı açarken bir yandan da Efe'nin sosyal medya hesaplarını kontrol ediyordum. Tam şu an bir paylaşım yapmıştı, camın üzerindeki yağmur damlalarını çekmiş ve bir cümle yazmıştı.

"Hayal et, sanki dünya etrafında dönüyor..."

Gözlerim balkonun yarısı açık yarısı kapalı camlarına çevrildi. Yağmur damlalarına dalıp gittim, cama düşüp kayıp gitmelerini izledim. Gözlerimi kapattım. Efe'nin cümlesini içimden defalarca tekrar ettim.

"Sanki dünya etrafında dönüyor..."

"Dünya etrafında dönüyor..."

Ben tam gözlerimi kapatmış, kendimi dünyanın benim etrafımda döndüğüne inandırmaya çalışırken üst katın balkonundan

gelen sesle gözlerimi açtım. Bu Efe'nin sesiydi. Biriyle telefonda konuşuyordu. İstemsizce not defterimi aldım ve Efe hakkında bilinmeyenleri yazdığım listeyi açtım.

"Anne, Casper ne yapıyor?" Casper mı? Kedi filan mı?

"Çok mu havlıyor? Neden ki acaba? Bir sorunu olmasın? Belki de beni özledi..." Efe'nin bir köpeği mi vardı? Hemen not defterine yazdım.

- **Efe Duran'ın Casper isimli bir köpeği var ve köpek annesinde kalıyor.**

Efe annesiyle birkaç dakika havadan sudan konuştuktan sonra hiç beklemediğim, beni birkaç dakikalığına hayretler içinde bırakan bir konu açtı.

"Anne," dedi, "hani benim menekşelerimi almak istiyordun ya... Çarşamba günü geldiğinizde alıp yazlığa götürebilirsin? Burası yeterince güneş almıyor."

Söylediği cümle karşısında ne hissedeceğimi, ne düşüneceğimi bilemeden öylece kalakaldım. Menekşelerini annesine veriyordu. Ben ona menekşelere alerjim var dedikten sadece yirmi dakika sonra. Bunun sebebi ben olabilir miydim? Neden? Bir anda bana âşık olduğunu filan mı sanıyordu? Yoksa bunun altında yatan sebep benden ilham alıyor olması mıydı? Kafamdan bin tane farklı düşünce ve senaryo geçerken Efe telefon konuşmasını bitirmişti. Derin bir nefes aldım, Efe balkonunun camlarını kapattığı an ayağa kalktım ve aynısını yaptım. Camlarımı ve bilgisayarımı kapatıp kahve fincanımı mutfağa bıraktım ve üzerimi değiştirip kendimi yatağıma attım. Gözlerimi kapattım ve yıllardır yaşamadığım bir hissi yaşadım. O ânı tekrar hatırladım. O ânı tekrar yaşadım.

"Anne beni bırakma!" diye bağırdığım o dakikalar kafamın içinde dönüp durdu. Ve o an anladım ki, yıllar önce aştığım

acılarım Efe'yle beraber yeniden açığa çıkmıştı. Efe bende kocaman bir hüzün hissi uyandırmıştı. Belli ki ben de onda bazı hisler uyandırmıştım. Hiçbir insan bir insandan onu görür görmez menekşelerinden vazgeçecek kadar hoşlanmazdı, hoşlanamazdı. Bu benim dünyamda yoktu. Beni onda uyandırdığım ilham için istiyordu; benimle vakit geçirmek ve şarkı sözleri yazabilmek için. Çünkü sebebini bilmediğim bir şekilde onunla konuşmak birbirimize iç dünyalarımızı keşfetmemiz konusunda yardımcı oluyordu. Ben iç dünyamdan kaçmaya çalışıyordum, o ise iç dünyasını bulmaya çalışıyordu. Not defterimi aldım ve bir madde daha yazdım.

- **Efe Duran aptalın teki.**

Sonra defteri kapattım ve anlamsız bir öfkeyle yorganımı başıma kadar çekip uyumaya çalıştım. Sonra kendi kendime bir gerçeği hatırlattım. Efe insanlarda ilham arıyor olabilirdi, benimle ya da bir başkasıyla sırf bu yüzden sohbet ediyor olması kötü bir şeydi, evet. Ama ben buraya sırf onun hakkında bir şeyler öğrenirim diye taşınmıştım. Asıl kötü kimdi? O mu, ben mi?

Sahi ya, ben kötü biri miydim?

Merhaba ruhum,
yıllardır oradaymışsın...
Gittin sanıyordum.
Hoş geldin, iyi ki geldin.

3. Bölüm

Merhaba Ruhum

Ruhun o kadar dolu ki boş olduğunu sanıyorsun...

"Günaydın Türkiye, bugünün magazin bombalarına hazır mısınız?"

Uyandım. Duygu Özaslan'ın en sevdiği kahvaltılık olan *sunny-side-up*'tan yaptım, kahve içtim, bilgisayarımda yayınlanmayı bekleyen magazin haberlerini düzenledim, bloğuma ve sosyal medya hesaplarıma ikişer tane haber girdim; kısacası acınası bir yaşam.

– *Hayırdır Mine, mutsuz muyuz?*

– *Kapa çeneni İç Ses.*

O sabah fark ettim ki uzun zamandır içimde bastırdığım büyük bir mutsuzluk havuzunun içinde yüzüyordum. Uzun zamandır yaptığım şey yaşamak değildi, acılarımın içinde boğulmadan ilerlemeye çalışmaktı. Kendime bir yeşil çay yapıp balkona çıktım ve kucağıma aldığım bilgisayarımın ekranına bakarak yarım saat boyunca oturdum. Sonra üst kattan, Efe'nin evinden gelen şarkı sesiyle bakışlarımı bilgisayarımdan kaçırdım. Efe, Mark Eliyahu'nun Fuat Güner'le yaptığı şarkıyı dinliyordu. Şarkının ismi

"Nefes Yerine"ydi ve daha geçen hafta bununla ilgili bir haber yapmıştım. Gözlerimi göğe çevirdim.

"*Düşün, en son ne zaman, en son nerede baktın gökyüzüne?*" diyordu şarkı. Gözlerim gökyüzüyle buluştuğunda yüzüme hüzünlü bir gülümseme yerleştirdim.

"Merhaba eski dostum," diye mırıldandım gökyüzüne doğru, çocukken en sevdiğim şey gökyüzünü izlemekti. Bulutlara isimler takardım. O günler çocukluğumda kaldı, hatta kalakaldı... İki gündür yaşadığım duygusallığa sinirlenerek bilgisayarımı balkonda bırakıp içeri girdim. Duş alıp kendime gelmeyi planlıyordum. Duş aldım, kendime gelemedim. Kendime bir kahve daha yaptım. Kahvenin fotoğrafını çekip paylaşmak için üzerine bir yazı yazmaya başladım.

"Harika bir gün, harika magazin haberleriyle geliyorum. Akşamı bekleyin."

– Gerçekten harika bir gün mü Mine? Yoksa sana artık Yalan Makinesi mi demeli?

– Sen sadece sus İç Ses, lütfen.

Akşama kadar internet üzerinden yeni nesil ünlülerle ilgili araştırmalar yaptım; zira kafamı sadece çalışarak dağıtabiliyordum. Akşam olduğunda ise kalkıp kendime harika bir yemek yapmaya karar verdim.

– Makarna mı?

– Evet, İç Ses, makarna.

– Senden nefret ediyorum Mine.

– Ben de senden, İç Ses.

– Sağ ol.

– Önemli değil.

Makarnanın suyu kaynarken bir yandan da televizyondaki haber kanallarında geziniyordum. Saat 19.36'ydı. Tam makarnaları suya atmaya gideceğim sırada kapımın çaldığını fark ettim. Kapıya doğru ilerledim. Gelen Efe miydi? Kapının deliğinden baktığımda küçük çaplı bir şok yaşadım. Gelen Efe'nin bateristi Berkay'dı. Neden gelmiş olabilirdi ki? Pek de iyi görünmüyordu. Kaşlarımı çatarak kapıyı açtım ve yüzüne merakla baktım.

"Merhaba?" diye sordum, anlamaya çalışan gözlerle ona baktığım sırada.

"Ooh, güzelmişsin!"

"Pardon?"

"Güzelmişsin. Arkadaşımın yeni kiracısıyla tanışmak istedim de. Seni balkonda gördüm, yakından da o kadar güzel misin diye merak ettim..." Ayakta duramıyordu, ağzını yamulta yamulta konuşuyordu. Sarhoştu.

"Siz sarhoş musunuz?" diye sordum gizlemeye çalıştığım öfkemle. Berkay gülümsedi.

"Ben sarhoşum ve sen hâlâ çok güzelsin..." Tam o an Efe'nin merdivenlerden hızla ve öfkeyle indiğini gördüm. Berkay'ı kollarından tuttu.

"Geri zekâlı. Çık yukarı," diye söylendi ve sonra bana dönüp mahcup bir tavırla nefes nefese yüzüme baktı.

"Provamız vardı, içip gelmiş. Sana yanlış bir şey söylemedi, değil mi?" Öfkeden delirmek üzereydi.

"Hayır, sorun yok. Sıkıntı etme," diye mırıldandım.

"Tamam," dedi Efe arkadaşını merdivenlere doğru çekiştirirken, "onun adına özür dilerim. Bir daha gelecek olursa kapıyı açma, beni ara."

"Tamam, ararım."

Efe Berkay'ı neredeyse duvardan duvara vurmak istercesine merdivenlere doğru çekerken kapımı kapattım ve içeri girdim. Bu da neydi böyle? Ben Efe'yi grup arkadaşlarıyla çok iyi anlaşıyor diye biliyordum. Oysa Berkay'dan nefret ediyor gibi görünüyordu. Koşa koşa not defterimi aldım ve bir madde daha ekledim.

- **Bateristi Berkay'dan nefret ediyor.**

Sonra makarnayı kaynayan suya koyup balkona çıktım. Havanın kararmaya başlarken aldığı mavimsi rengi incelemeye başladım, Efe'nin dün gece bana öğrettiği gibi ne hissettiğimi sorguladım. Her şey ama her şey bana çocukluğumu hatırlatıyordu. Ben her şeyi çok fazla inceleyen bir çocuktum. Güneşi, ayı, gündüzü, geceyi, insanları, yüzleri, elleri, kokuları, yağmuru, karı, rüzgârı... Ve o kadar kötü bir çocukluk geçirdim ki artık her şey bana o günleri hatırlatır hale geldiği için her şeyden uzak kalmayı seçtim. Doğa olaylarından günün zamanlarına, renklerden seslere, tatlardan kokulara, her şeyden nefret ettim...

– *Ve böyle birine dönüştün...*

– *Evet, İç Ses, böyle birine dönüştüm. Duygusuz, ruhsuz...*

Makarnam pişerken internet sitelerine girilen son dakika haberlerini okumaya başladım. O sırada telefonuma önemli bir magazin kaynağımdan bir mesaj geldi.

"Kaynak 3: Merhaba Yeşil Küpeli Kız. 1000 TL karşılığında sana harika bir haber vermemi ister misin? İlk sen duyuracaksın." Kaşlarımı çattım ve cevap yazmaya başladım.

"Kiminle ilgili?"

"Kaynak 3: Efe Duran." İşte bu beni heyecanlandırmıştı. Hemen cevap yazdım.

"Ödemen yolda, yarın sabah hesabına geçmiş olur. Haberi bekliyorum."

Sağ elimde telefonum, sol elimin parmaklarını sırayla masaya vura vura gergin ve heyecanlı bir halde haberimi bekliyordum. Titreyen telefonumu heyecanımdan yere düşürdüm. Eğilip telefonumu aldıktan sonra mesajı hızlıca okudum:

"10 Eylül tarihini not al Mine. 10 Eylül günü saat 20.00'de Efe Duran'ın ilk büyük konserini gerçekleştirmeyi planlıyorlar. Konser Volkswagen Arena'da yapılacak ve 5800 kişinin geleceği öngörülüyor. Yani salon tıklım tıklım olabilir. Biletler yarın sabah satışa açılacak. Haberi benden duymadın. Hoşça kal."

İlk büyük konser; bir sanatçı için hayatının en büyük olayı budur işte. Telaşla ve heyecanla girip takvime baktım. Bugün 1 Eylül'dü ve 9 gün sonra Efe'nin ilk büyük konseri gerçekleşecekti. Hemen tüm sosyal medya hesaplarıma ve bloğuma haberi girmeye başladım.

"İyi akşamlar Türkiye! Haftalardır şarkılarıyla Türkiye'yi kasıp kavuran genç şarkıcı Efe Duran'ın ilk büyük konserine bilet almaya hazır mısınız? Tam 5800 kişi kapasiteli konserin bilet satışları yarın sabah açılıyor ve sıkı durun: Konser 10 Eylül 20.00'de Volkswagen Arena'da gerçekleşecek."

Telefonum bildirim yağmuruna tutulurken bu haberin bu zamana kadar en fazla beğeni toplayan haberim olacağından emindim. Gururla ve keyifle arkama yaslanıp telefonum ile bilgisayarımın ekranında akıp duran binlerce bildirimi izledim. Sonra kalkıp makarnanın yanına güzel bir salata hazırlamaya koyuldum.

Demek salata, bugün bayağı hamaratız, bunu neye borçluyuz Mine Hanım?

İç Ses'i duymazlıktan gelip bir yandan yorumları ve mesajları okurken, bir yandan da makarnamı yedim. Tüm hayatım böyleydi işte: sabah kalkıp bilgisayarımın başında kahvaltı, bilgisayarımın başında kahve, bilgisayarımın başında öğle yemeği, bilgisayarımın başında akşam yemeği ve telefonumdan gelen yorumları okurken uyuyakalma... Yorumlardan biri ekranımdan kaymak üzereyken gözüme çarptı.

"@efeduranintatlisubaligi: Onu o gün öyle bir öpeceğim ki aklını kaybedecek!"

Yorum beni gereksiz yere sinirlendirirken neden sinirlendiğimi sorgulamadan yazan kişinin sayfasına girip onu engelledim.

"Öpersin tabii, aynen," diye söylenip bulaşıklarımı bulaşık makinesine dizdim. Sonra bilgisayarımı alıp tekrar balkona geçtim. O sırada üst katta bir tartışma yaşandığına yemin edebilirdim. Balkonun camlarını araladım ve sesleri belli etmeden dinlemeye çalıştım.

"Sanki seninle çalışmak isteyen bendim!" diye bağırdı Efe. "S*ktir git, çaldığın bar köşelerine geri dön!"

"Çok meraklıyım senin arkanda çalmaya!" diye karşılık verdi Berkay.

Sonra balkonun camları kapandı ve geri kalan seslerin hiçbirini duyamadım. Efe bu Berkay denen çocuktan gerçekten de nefret ediyordu anlaşılan. Ben grup arkadaşlarını kendisinin seçtiğini sanıyordum. Oysa söylediğine göre o seçmemişti, hatta o istememişti. Muhtemelen yapım şirketinin seçtiği grup arkadaşlarıyla çalışıyordu ve Berkay'dan gerçekten ama gerçekten nefret ediyordu. Bu şekilde on gün sonra konsere çıkabilecekler miydi? Yoksa grup tehlikeye mi girecekti? Tam ayağa kalkmıştım ki Berkay'ın sinirle binadan çıkıp arabasına bindiğini gördüm.

Arabasına binip hızla gaza basarak çekip gitti. O an aklımın Efe'de kaldığını hissettim, ilk defa merak değil de endişe hissediyordum. Acaba yazıp nasıl olduğunu sormalı mıydım? Daha iyi bir fikrim vardı. Hızla mutfağa ilerledim ve bugün öğlen çalışmamın arasında alt kattaki pastaneden sipariş ettiğim muzlu rulo pastayı çıkardım. Dilimlere bölüp bir tabağa koydum ve tabağı streçleyip kapıya doğru ilerledim. Üstümü başımı düzeltip üst kata çıkmak üzere kendimi merdivenlerde buldum. Önce kapısının önünde birkaç dakika bekledim. İçeriden ses gelmediğinden emin olunca da ziline bastım. Kapı yaklaşık yirmi saniye sonra açıldığında Efe kaşlarını kaldırmış ve anlam vermeye çalışır bir halde bana bakıyordu.

"Merhaba," dedim tereddütlü bir sesle, "rulo pasta yapmıştım, sana da getirdim. Diğer komşulara da götürdüm, yani sana özel değil." Yaptığım açıklamanın saçmalığından utanıp başımı önüme doğru eğdim.

– Mine, bir zekâ testi yaptırmamızın vakti gelmedi mi sence?

– Geldi İç Ses, geldi.

"Teşekkür ederim. Gelsene, ben de kahve yapıyordum."

"Rahatsız etmeyeyim."

"Tabii ki rahatsız etmezsin, gel." Efe eliyle içeriyi işaret edince tereddüt ediyormuşum gibi davranarak etrafa bakındım ve en sonunda içeri girdim. Duştan yeni çıkmıştı. Saçları hâlâ biraz nemliydi, elinde de havlu vardı. Üzerindeki gri eşofman altı ve siyah tişörtüyle yine oldukça çekici görünüyordu.

"Sen içeri geç, ben saçlarımı kurutup geliyorum. O zamana kadar kahve de demlenmiş olur."

"Şey, mutfağın neresi? Çatal filan alayım..."

"Şurası mutfak, rahat olabilirsin."

"Tamam." Efe saçlarını kurutmaya giderken ben de mutfağa girdim. Çekmecelerini açıp çatalların nerede olduğunu bulmaya çalıştığım sırada gözlerim buzdolabının üzerine asılmış fotoğraflardaydı. Fakat buradan pek de bir şey çıkacak gibi değildi, sadece annesinin ve babasının fotoğrafları vardı. Ah, bir de köpeğinin. Burada daha fazla duramazdım, iki tane çatal bulmak bu kadar zor değildi. Çatalları ve tabakları alıp oturma odasına geçtim. Oturma odasının loş ışığı insanın içine garip bir huzur verirken gözüm balkon kapısının yanında duran kırılmış çerçeveye takıldı.

– *Aah, burada ciddi bir kavga olmuş Mine!*

– *Fark ettim İç Ses.*

Bateristiyle arası ikisinden birinin çerçeve kıracağı kadar kötü müydü gerçekten? Bu ikisi konsere kadar bir arada kalabilecek gibi değillerdi; ya baterist değişecekti ya konser iptal olacaktı. Başka bir ihtimal yok gibi görünüyordu. Ben düşünceli gözlerle çerçeveye bakarken Efe içeri girdi. Morali bozuk gibi görünüyordu. Karşımdaki koltuğa oturdu ve ona hazırladığım pasta tabağını alıp yemeye başladı.

"Kusura bakma, biraz modum düşük," diye mırıldandı.

"Keşke içeri girmeseydim," dedim tereddütle.

"İçeri girmeni o yüzden istedim."

"Nasıl yani?"

"Garip ama bana huzur veren bir enerjin var Mine... Burada bulunmanın beni sakinleştireceğini düşündüm."

"Anladım..." dedim başımı sallayarak. "Bir sorun yok, değil mi? Çerçeve... kırılmış..." dedim tereddütle.

Efe gülümsedi. "Sorun yok, en azından kafasında kırmadım."

"Anladım..." dedim bir kez daha.

"Pasta çok güzel olmuş, ellerine sağlık. Aynı alt kattaki pastanenin rulo pastalarına benziyor. Hatta üstünde oranın logosu var. Logosuna kadar aynısını yapmışsın."

"Ne?" diye sordum şok içinde. Başımı eğdim ve pastaya baktım. Kek kısmında yuvarlak bir şekilde aynen şöyle yazıyordu: "AYTEN PASTANESİ."

– Mine, sen geri zekâlı olabilir misin? Sadece soruyorum.

– Öyleyim İç Ses!

"Şey... Tarifi onlardan aldım desem?"

Efe sessizce güldü. "Logolarını da tarife eklemezler herhalde."

"Eklemezler... Ya kusura bakma, ben bu işlerde pek becerikli değilim. Binadaki herkesle tanışmak istedim, o yüzden gidip pastaneden pasta aldım."

"Sipariş verdin," diye düzeltti beni, "öğlen saat iki gibi. Kuryeleri senin kapının önündeydi."

"Evet, sipariş verdim."

"Dört tane rulo pasta. Üçünü bana getirmişsin, binamızda yirmi daire var. Yani bir tanesini sen yedin, diğerlerini bana getirdin. Diğer dairelere götürmedin."

"Dört tane pasta aldığımı nereden biliyorsun?"

"Kutuları şeffaf çünkü. Baktığımda gördüm. Eve misafir çağırdığını sandım."

Sesinde bir kıskançlık mı sezdim?

"Anladım. Şimdi de benim bir yalancı olduğumu düşünüyorsun," diye mırıldandım bozulmuş bir sesle.

"Hayır. Herkes biraz yalancıdır ayrıca. Sana bir şey sorabilir miyim Mine?" dedi Efe kaşlarını çatarak.

"Tabii," dedim gergin bir halde. Her an herhangi bir şey anlayacak diye korkuyordum... Bundan deli gibi korkuyordum.

"Bugün bir bahane bulup yanına gelmeyi ben de düşündüm. Sonra bunu sen yaptın. Benim bunu yapma sebebim –kulağa ne kadar tuhaf gelse de– dün senin yanında kendimi çok iyi hissetmemdi. Ben genelde sinirli ve çekilmez bir insanımdır. Senin yanında kendimi çok sakin ve uysal hissettim. Sen neden yaptın bunu? Sen de mi öyle hissettin?" diye sordu. Derin bir nefes aldım. Belki de ilk defa ona bir yalan söylemeyecektim, gerçeği söyleyecektim.

"Evet," dedim sessizce, "dün seninle konuştuktan sonra bugün bol bol gökyüzünü seyrettim. Neler kaçırdığımı sorguladım."

Efe yüzüme etkilenmiş bir ifadeyle baktı. "Kaç yağmurdan mahrum kaldın, kaç günbatımını kaçırdın, farkında mısın? Bunları en son ne zaman izledin ki?" diye sordu kaşlarını çatarak. Gerçekten merak ediyordu. Sonra garip bir şey oldu, Efe Duran bana kendini açtı, bir anda bana kendini anlatmaya başladı.

"Ben elit bir ailede büyümedim, kültürlü mahallelerde yetişmedim. Çocukluğum bin tane kavgaya karışarak geçti, ergenliğim de öyle. Çok da zeki bir çocuktum, büyüdüm ve mühendis oldum. Ağzımdan küfür, kafamdan kavga hiç eksik olmazdı. Öyle görünmediğimi biliyorum. Bana baktığında elit bir Nişantaşı beyefendisi görüyorsun, içim tam bir Bağcılar çocuğu. Beni aldılar ve ünlü yaptılar, düşünebiliyor musun? Bu benim kaldırabileceğim bir durum değil aslında. Kavgaya ve kaosa delicesine meyilliyim. Hatta yapım şirketi denen o saçmalık, konserde bir kavga çıkaracağımdan bile korkuyor. Ünümü kaybedeceğimi söylüyorlar, umurumdaymış gibi. Bu noktaya annemin, babamın ve yakın arkadaşlarımın isteğiyle geldim. Herkesin bir yumuşak yanı vardır, benimki de annem ve babam. Bir de şey, böyle anlattığım bir profile ne piyanoyu ne de gitarı yakıştırabilirdin, değil mi?"

"Hayır," dedim şaşkınlıkla, "bence piyanonun da gitarın da bunlarla alakası yok..." Efe güldü.

"On altı yaşındayım, bir sokak kavgasına karışmışım. Sol bileğim kırılmış, babam beni karakoldan alıp hastaneye, oradan da eve getirmiş. Odamda şarkı sözü yazıyorum.. Hayal etsene..." diye anlattı gülerek. Şaşkınlıktan dilim tutulmuştu. Efe'nin altından hiç de beklemediğim bir insan çıkmıştı ve bu şoku atlatamıyordum.

"Hayatımda hiç böylesine değişik bir hayat hikâyesi duymadım. Sen ciddi misin?"

"Hem de nasıl ciddiyim..." dedi tok sesiyle gülerek. "Senden de çok farklı bir hikâye çıkacak, biliyorum."

"Dışarıdan nasıl görünüyorum?" diye sordum, beni yine en beklemediğim anda vuran garip bir duygusallıkla.

"Dışarıdan başka insanların gördüğü görüntüyü söyleyeyim sana: çocukluğu bale ve piyano dersleri arasında geçmiş, her gece saçları saatlerce taranarak pamuklara sarılıp büyütülmüş, en iyi okullarda okutulmuş, en iyi arkadaşlarla müstakil evlerde büyütülmüş bir genç kız... Oysa ben farklı şeyler görüyorum Mine."

"Ne görüyorsun?" diye sordum dolu gözlerimle ona bakarak.

"Acı," dedi sessizce, "bolca acı görüyorum gözlerinde." Burnumu çektim ve başımı kucağımdaki ellerime çevirdim. O an hayatımda ilk defa kendimi birine açmak istedim, birine anlatmak ve artık susmamak istedim. Titreyen bedenim Efe'nin karşısında küçücük kalmıştı. Efe endişe dolu gözlerle beni izliyordu.

"Ben... çocuk esirgeme kurumunda büyüdüm," dedim tereddütle, "ama acı verici olarak gördüğüm şey bu değil."

"Tamam," dedi Efe bana doğru eğilirken, "anlat bakalım..."

"Anlatabileceğim bir şey yok..." dedim titrek bir sesle. "Oraya gitmek benim kurtuluşumdu."

"Neden?" diye sorduğunda Efe'nin de sesinin titrediğini fark ettim.

"Babamdan korunmak için," deyiverdim tek seferde. "Gördüğüm şiddetten, kollarımın, bacaklarımın, en önemlisi de ruhumun daha fazla yara almasından kaçabilmek için..."

Uzun bir sessizlik. Upuzun bir ara. Kaçırılan gözler, yutulan sözler ve işte, hayatımın en duygu dolu ânını yaşıyordum o an. Efe zar zor yutkundu ve ayağa kalktı. Öfkeyle evin içinde öylesine birkaç adım atıp bana döndü.

"Annen nerede, onu aradın mı?" diye sordu.

"Evet," dedim gözyaşları içinde, "hiçbir zaman emin olamasam da öldüğünü söylediler..." Efe öfke dolu bir nefes daha aldı, sakinleşmeye çalışıyor gibiydi.

"Diğeri?" diye sordu küfür eder gibi. "Baban?"

"Onu hiç araştırmadım. Araştırmak da istemiyorum. İsmini söylemek bile korkutuyor beni. Yıllardır ismini aklımdan bile geçirmiyorum."

"Söyle bana," dedi öfke dolu tekdüze bir sesle.

"Ne?"

"İsmini söyle."

"Hayır, Efe... Lütfen konuyu kapatalım. Lütfen..."

"Seni anlıyorum ve senden rica ediyorum, ismini söyle ve gerisini bana bırak." Efe öfkeden yerinde duramıyor gibiydi. Bu konunun konuşulmasına daha fazla dayanamayacaktım. Zar zor ayağa kalktım.

"Benim gitmem lazım. İyi hissetmiyorum. Sonra görüşürüz." Hızla yanından kalkıp kendimi evden dışarıya atarak hızla merdivenleri indim. Kendi evime girdiğimde hüngür hüngür ağlamaya başladım. Yorganımın altına girdim, sakinleşmeye çalıştım. Sonra telefonumun titrediğini fark ettim. Gelen mesaj Efe'dendi. Gözyaşları içinde bana yazdıklarını okudum.

"Beden bu, her şeyi yaşar ve atlatır. Morluklar iyileşir, yaralar kabuk bağlar, kabuklar düşer. Bedenin iyileştirdiği her şey ruha yük olur. Onları konuşmazsan, düşünmezsen, onlarla hesaplaşmazsan ruhun dolup taşar. Ruhun dolup taştığında ise artık onu hissedememeye başlarsın. Ruhsuz olduğunu, duygusuz olduğunu sanırsın. Oysa öyle değildir, için o kadar doludur ki boş olduğunu sanırsın. Senin çok güzel bir ruhun var, üstüne geldiysem özür dilerim. Bir an öfke kontrolümü kaybettim, yat uyu ve lütfen yarın bir kez daha konuşalım. Seni gördüğüm ilk an gözlerindeki o hüznü gördüm. Arkadaş olmak ve sana iyi gelmek istiyorum. Bana akşam yemeğine gelmeye ne dersin?"

Burnumu çeke çeke titreyen parmaklarımla bir cevap yazdım, hiç düşünmeden ve hiç tereddüt etmeden:

"Olur, yarın görüşürüz."

Sonra gözlerimi kapattım ve sessizce fısıldadım.

"Merhaba ruhum, yıllardır oradaymışsın... Gittin sanıyordum. Hoş geldin, iyi ki geldin."

Bu zamana kadar tam
gün batımı kaçırmışsın Mine
telafi etmeye ne dersin?

4. Bölüm:

3652 Günbatımı

Bu zamana kadar tam 3652 günbatımı kaçırmışsın Mine, telafi etmeye ne dersin?

Bugün bu evde üçüncü günüm. Biraz bunalımdayım, hatta tükenmişlik sendromunun eşiğindeyim. Kapıyı aralamış bekliyorum. İçeri giremeyecek kadar tükenmiş hissediyorum. Niye böyleyim bilmiyorum, yıllardır her şeyi gayet iyi idare ederken şimdi ne oldu da bir anda yorgun düştüm ve ne oldu da bir anda gardımı bıraktım, asla anlayamıyorum. Nasıl hissediyorum biliyor musunuz? Aylar süren bir savaşın askeriyim, en ön cephede aylarca savaşmışım ve savaşı kazanmak üzereyiz. O kadar iyi bir askerim ki düşman saflarının korkulu rüyasıyım, bir gün savaşın ortasında yorgun hissediyorum. Yere yatıyor ve öylece duruyorum. Sonra gelip beni vuruyorlar. *Aylarca savaştıktan sonra tam kazanmak üzereyken kaybediyorum.*

Nasıl hissediyorum biliyor musunuz? Kaybetmiş hissediyorum. Ellerimi uzattığım kupa tam o an elimden alınıp başkasına verilmiş gibi hissediyorum. Çünkü ben kupaya doğru ellerimi uzatırken bir anda yorgun düşmüş ve yere uzanmışım gibi... Gözlerimi gökyüzüne çevirmiş ve kaybettiğim her şeyi o an fark

etmiş gibi hissediyorum. Upuzun bir hayat kaybetmiş gibi hissediyorum. Ölmüş ve yaşamaya devam ediyor gibi hissediyorum.

Nasıl hissediyorum biliyor musunuz? Kaybolmuş hissediyorum. Avcumun içi gibi bildiğim bir yerde yürürken bir anda tüm sokaklar ve binalar değişmiş gibi, içinde yaşadığım sokak yok olmuş gibi hissediyorum. Sadece evsiz değil, sokaksız kalmış gibi hissediyorum. Yersiz, yurtsuz, haritasız kalmış gibi hissediyorum. Yönsüz kalmış gibi hissediyorum. Bir düşünsenize, sadece hayal edin. Bir gün evinizden çıkıyorsunuz ve bir yere gidiyorsunuz. Okula, hastaneye, alışveriş merkezine, parka, sahile, markete, herhangi bir yere. Sonra ezbere bildiğiniz yollardan eve dönüyorsunuz. Kendi sokağınıza giriyorsunuz ve bir bakıyorsunuz o sokak artık orada yok. Ne yaparsınız? Bildiğiniz tek şey evinize dönmek ama sokağınız yok olmuş. Ne hissedersiniz? Şimdi nereye gideceksiniz, şimdi ne yapacaksınız? Eviniz, sokağınız, aileniz, bakkalınız, fırınınız, her şeyiniz bir anda yok oluyor. Hayatınız, alışkanlıklarınız, ezbere bildiğiniz yollarınız, hepsi bir anda yok oluyor. Ne hissedersiniz?

Nasıl hissediyorum biliyor musunuz? Kıyamet kopmuş, herkes ölmüş ama ben ölmemişim gibi hissediyorum. Hayatta kalmışım ama bunun hiçbir anlamı yokmuş gibi hissediyorum. Savaş bitmiş, kazanmışım ama sadece ben sağ kalmışım gibi hissediyorum. Düşmanlarım ölmüş, kendi askerlerim de ölmüş ve o savaştan tek sağ çıkan benmişim... Savaşı kazanmışım ama tek başımayım ve bu mutluluğu paylaşabileceğim tek bir insan yok hayatımda. Beni anlıyor musunuz?

Küçük bir çocuktum. Bana ne yapıldığını bile anlamıyordum. Bir insanın bir insana vurmasının, bağırmasının sebebini

anlamıyordum. Babam bana bunları neden yapıyordu? Vücudumda oluşan morlukları seviyordum: "Rengârenk oldum!" diye kutlamalar yapıyordum. Hiçbir zaman bir resim defterim olmamıştı, hiçbir zaman boya kalemlerim olmamıştı. Mor rengi ilk defa sol kolumda görmüştüm ve sevinmiştim. Geçmişe dair hatırladığım tek güzel anı bu. Renklerle tanışmam...

Sonra bir gün annemden ayrıldım, çocuk esirgeme kurumunda büyütüldüm ve bambaşka bir Mine oldum. Geçmişi bir demans hastası gibi unuttum, tamamen sildim, tamamen kapattım. Olanlar olmuştu ve yapmam gereken tek şey onlar hiç yaşanmamış gibi hayatıma bakmaktı. Öyle de yaptım. Bir duvara dönüştüm, ruhsuz ve duygusuzca yaşadım yıllar boyunca. Hiçbir zaman günbatımlarını sevmedim, hiçbir zaman güneşin doğuşunu izlemek istemedim. Hiçbir zaman yağmurda ıslanmaktan mutlu olmadım ve hiçbir zaman dünyaya ilgi duymadım. Ben dünyayı sevmedim. Dünya da beni sevmedi zaten... Bir odaya kilitlenmiş de zorla tutuluyormuşum gibi hissettirdi bana yaşamak. O odadan çıkamadım, çok da umursamadım. Ben buyum işte, ben Mine. Vücudundaki morluklara bakıp mor renkle tanışan o çocuk benim. Kızaran parmaklarına bakıp kendisini gökkuşağına benzeten o çocuk da benim. Bunlar benim rengârenk acılarım ve bunlardan utanmıyorum. Zira utanması gereken insan başka yerde ve inanın bana, ben artık bunu da umursamıyorum. Efe ile tanışana kadar duygularımdan bihaberdim. Çünkü ne bir arkadaşım oldu ne de kendimden bahsedebileceğim başka bir insan girdi hayatıma. Şimdi bir insan ilk defa duygularımı sorgulayınca yüzleştim onlarla. Acımın farkına vardım, renklerimi hatırladım ve onları kabullendim. Biliyorum ki beni zor zamanlar bekliyor. Bu bunalımı tam olarak nasıl ve ne zaman atlatırım bilmiyorum.

Efe Duran'ı keşfe geldiğim 26 numaralı bu bina, beni kendimle tanıştırdı. Öyleyse tek yapmam gereken bir an önce yapmak istediğim işi bitirip buradan ayrılmak, öyle değil mi?

"Günaydın Türkiye! Hangi ünlü oyuncu hangi ünlü şarkıcıyla yemek yedi? Öğrenmeye hazır mısınız?"

Bugün 2 Eylül Çarşamba. Güne her zamanki gibi başladım. Kahvaltımı yaptım, internete bomba gibi birkaç magazin haberi girdim, duş aldım, balkona çıktım ve dışarıda yağan yağmuru izledim. Buraya taşındığımdan beri değişen alışkanlıklarımdan biri de buydu işte. Nedense iki gündür yağmura ve günbatımlarına ilgi duyuyordum. Garip bir şekilde iyi hissettiriyordu. Balkonda biraz kestirdikten sonra içeri geçip birkaç magazin haberi daha yazdım. Sonra kendimi biraz halsiz hissettiğim için kendime ballı ıhlamur hazırladım ve amaçsızca duvarları izleyerek ıhlamurumu içtim. Tam günbatımı zamanı telefonum titredi. Gelen mesaj Efe'dendi. Bu akşam onun evine davetliydim, birlikte yemek yiyecektik. Bunu yapmaya bile enerjim, hevesim yoktu. Yine de mesaj sayfasına girdim, işim için bile olsa bunu yapmalıydım. Yapmak zorundaydım.

"Efe Duran: Yemekler hazır. Seni bekliyorum. Gün batmak üzere... Yetişmek istersin diye düşündüm."

"Tabii, geliyorum."

Üzerime uzun bir elbise ve uzun kollu, delikli mor hırkamı geçirdim. Aynaya baktım. Gözlerimdeki yorgunluğu gördüm ve kendime garip bir acıma hissettim. Bugün İç Ses'le bile konuşmamıştım.

– Hey, İç Ses. Orada mısın?

– Buradayım, biraz yorgunum. Her şey düzelecek mi Mine? Bu üzgünlük ne böyle?

– Her şey düzelecek İç Ses. Söz veriyorum...

Saçlarımı tepeden topladım ve evden ayrıldım. Üst kata ağır ağır çıktım. Keyifsizce kapıyı çaldım. Efe kapıyı açar açmaz biraz afalladım. Üzerinde çok şık, siyah bir gömlek vardı; çok hoş görünüyordu. O kadar özenli hazırlanmıştı ki içimde ufak bir heyecan hissettim.

"Hoş geldin," dedi gülümseyerek.

"Hoş buldum," diye mırıldandım ve içeri girdim. Oturma odasına girdiğimde tam balkonun önüne bir masa kurduğunu gördüm. Mumlarla dolu çok hoş bir masa hazırlamıştı. Kaşlarımı çatarak ona döndüm.

"Basit bir yemek yiyeceğimizi sanıyordum."

"Mumları diyorsan, mumlar bana ilham veriyor. Sana da iyi hissettirirler diye düşündüm." Başımı salladım.

"Teşekkür ederim."

"O zaman başlayalım. Bu akşamki yemeğimiz lazanya."

"Lazanya mı?"

"Evet, neden şaşırdın?" diye sordu Efe tabağıma lazanya koyarken. O sırada ben de benim için ayırdığı sandalyeye oturuyordum.

"Mutfak bilgim salata ve makarnayla sınırlı. Bir insanın aşçı olmadığı sürece lazanya filan yapabiliyor olması beni şaşırttı." Efe yüzüme çarpık bir gülümsemeyle baktı. Dudağının sadece tek kenarı yukarı doğru kıvrılırken, bu şekilde ne kadar etkileyici göründüğünün farkında mıydı acaba?

"Ben yemek yapmayı severim... Annem aşçıdır bu arada. Bildiğim çoğu şeyi ondan öğrendim."

"Ah, öyle mi? Ne güzel..." Efe kendine de bir tabak alıp karşıma oturdu ve eliyle balkonu işaret etti.

"Yağmur kokusunu duyuyor musun?" diye sordu. Kaşlarımı çattım ve derin bir nefes aldım.

"Evet, şimdi duydum," dedim.

"Aslında her yer sabahtan beri yağmur kokuyor. Fakat senin etrafındaki kokularla, görüntülerle ilgilenme gibi bir alışkanlığın yok. Değil mi? Aklın hep bambaşka yerlerde," diye mırıldandı Efe. Gülümsedim.

"Aynen öyle..."

"Aklın nerede?" diye sordu bir anda kaşlarını çatarak. "Cidden Mine. Merak ediyorum. Hangi düşünceler seni hayattan bu kadar soyutluyor? Geçmişin mi?"

"Efe... Bu konuları konuşmasak olur mu?"

"Tamam," dedi üzülmüş gibi, "özür dilerim. Moralini bozmak istemedim..." Sonra durdu, derin bir iç çekip, "Sadece tek bir soru sormak istiyorum geçmişine dair. İzin verir misin?" diye sordu.

"Tabii. Sorabilirsin," dedim ve merakla ona baktım.

"Günbatımını izlemeyi ne zaman bıraktın? Çocukken izlediğini söylemiştin..." Buruk bir gülümsemeyle yüzüne baktım.

"On yaşındayken bıraktım..." diye mırıldandım. "Şimdi yirmi yaşındayım." Efe birkaç saniye boyunca yüzüme baktı. Sonra derin bir iç çekti.

"Üç bin altı yüz elli iki..." diye mırıldandı.

"Nedir bu?" diye sordum.

"Sana kaç günbatımı kaçırdın diye sormuştum ya hani... On yıldır izlemiyorsun. Üç bin altı yüz elli iki günbatımı kaçırmışsın Mine. Telafi etmeye ne dersin?"

Yaklaşık bir dakika boyunca birbirimize baktık. Sonra utangaç bir gülümsemeyle başımı balkona çevirdim, günbatımına

odaklandım. Gökyüzünün turunculuğunu izledim, kuşların o turunculuğun hemen altında nasıl uçtuğuna şahit oldum.

"Belki de kuşlar da gökyüzüne doğru düşüyordur. Ne dersin?" Dudaklarımın arasından çıkan cümlenin Efe'yi nasıl da etkilediğini görebiliyordum. Bana hayatının en güzel cümlesini duymuş gibi bakıyordu. Başını salladı.

"İçinde inanılmaz bir dünya yatıyor, farkındasın değil mi? Kafanın içi bambaşka, ben bunu görebiliyorum."

"Sanmıyorum, sıradan bir insanım. Herkes gibi. Kafasının içi bambaşka olan sensin Efe. Yaptığın şarkılar, yazdığın şarkı sözleri, sesindeki tını... Sen özelsin. Ben sıradanım."

"Kurduğun her bir cümle yıllarca unutulmayacak bir şarkının sözleri gibi Mine... Bunu fark edemiyor olamazsın? İlham dolu bir ruhsun ve günbatımını bile izlemiyorsun. İnsanlar ilham bulmak için neler yapıyor bir bilsen. Sen oturma odanda otururak bu cümleyi kurabiliyorsun. İnanılmaz."

"Hangi cümleyi?"

"Belki kuşlar da gökyüzüne doğru düşüyordur," dedi cümlemi tekrar ederek. Gülümsedim.

"Peki, sen ilham bulmak için bir ton şey yapanlardan mısın?" diye sordum.

"Öyleyim. Hiçbir manzarayı kaçırmam. Kuşların göç edişini bile... Her sabah gündoğumu saatine alarm kurar ve uyanırım. Yağmur varsa koşarak söz defterimin başına geçerim, bir acı yaşamayı dört gözle beklerim. Çünkü en ilham verici olay acılardır."

"Belki de o yüzden ilham doluyumdur," dedim bir anda. Bu cümleyi kurmayı ben bile beklemiyordum. Ona acılarımdan bahsetmek de nereden çıkmıştı şimdi? Efe birkaç saniye duraksadı, bu cümleyi gururuna yedirememiş gibi baktı yüzüme.

"Acı içindesin, değil mi?" diye sordu. Gözlerimi kaçırdım.

"Sorun değil..." diye mırıldandım. "Ben onlara rengârenk acılar diyorum..." Efe öfke ve üzüntü karışımı gözlerle bana bakarken ben gökyüzünü izliyordum.

"Rengârenk acılar... Neden?" diye sorduğunda sesini zar zor kontrol ediyordu.

"Rengârenkler çünkü..."

"Anlatmak istemiyorsun, biliyorum. Ama hiç biriyle paylaşmanın sana iyi geleceğini düşünmedin mi? Çünkü sana yemin ederim, sana iyi gelecek şey bu. Acılarını paylaşmak..."

Yutkundum. Belki de haklıydı. Belki de anlatıp kurtulmalıydım, onları özgür bırakmalıydım. Belki dudaklarımın arasından çıktıkları an uçup gideceklerdi ve beni özgür bırakacaklardı. Dudaklarımı araladım, gözlerimden birer damla yaş akarken gülerek anlatmaya başladım.

"Ben boya kalemleri olan bir çocuk değildim, resim defteri olan bir çocuk da değildim..." diye girdim söze. Hayatımda hiçbir şeyi bu kadar zorlanarak yapmamıştım. Hayatımda en cesur hissettiğim an buydu işte. Konuşmaya devam ettim, konuştukça özgürleştim.

"Mor rengi ilk defa kolumda gördüm, üzerine bastırınca acıyordu ama bastırmayınca o bir renkti işte... Kolum ilk defa morardığında çok sevinmiştim. Kolum acı içindeydi, evet. Ama o rengârenk bir acıydı. İşte acılarıma bu yüzden rengârenk acılar diyorum. Kızarıklıklar, morluklar, morlukların geçerken dönüştüğü yeşillikler... Vücudum küçücük bir gökkuşağıydı. Ben böyle düşünerek rahatlıyordum, böyle düşünerek acılarımı azaltıyordum. Biliyorum, dinlemesi de pek kolay değil..." dediğim sırada Efe karşımda öfkeden kıpkırmızı olmuştu.

"Bana izin ver," dedi zar zor. "Lütfen. Onu bulayım." Sonra öfkeyle tekrar etti, "Lütfen."

"Gerek yok Efe. Ben bunları atlattım. Artık hiçbiri umurumda bile değil. Yıllar önceydi, yaşandı ve bitti."

"Benden istediğin hiç mi bir şey yok? Benden bir şey iste Mine. Ne olursa... Senin için bir şey yapmak istiyorum, elim kolum bağlı oturamam. Bunları bilirken öylece yaşayıp gidemem. Ben bunları kendime yediremem." Hüzünle gülümsedim.

"Şarkı sözü yaz..." diye mırıldandım.

"Ne?"

"Şarkı sözü yaz... İsmi de Rengârenk Acılar olsun, bir acının bir şarkıya dönüşmesi beni mutlu eder. Başka da hiçbir şey yapma, tamam mı?" Efe derin bir nefes aldı. Başını salladı.

"Yazacağım, sana söz veriyorum. Ama başka hiçbir şey yapmayacağıma dair söz vermiyorum. Verememem..."

Sonra sessizce yemeklerimizi yedik. Yemeklerimiz bitince neredeyse hiç konuşmadan kahvelerimizi yaptık ve balkona geçtik. Bu konuşma ikimizi de çok etkilemişti, beni Efe'nin dediği gibi biraz olsun rahatlatmıştı. Balkonda kahvelerimizi içerken menekşelerin gittiğini fark ettim.

"Menekşeler gitmiş..." diye mırıldandım. Efe gülümsedi.

"Annem onları çok istiyordu. Bugün gelip aldılar."

"Ne güzel." Kahvemden bir yudum daha aldım. O sırada Efe gömleğinin cebinden çıkardığı bir bileti bana uzattı. Kaşlarımı çatarak bileti aldım ve okumaya çalıştım.

"Bu da ne?" diye sordum merakla.

"Benim ilk büyük konserimin bileti. Gelmek istersin diye düşündüm."

O an bu hareket kalbime dokundu. Hayatının en önemli gününde beni de yanında görmek istiyordu. Duygusal bir gülümsemeyle başımı salladım.

"Tabii ki," dedim. "Çok sevinirim. Peki, nasıl hissediyorsun? Heyecanlı mısın?" O an Efe'nin yüzünde tertemiz bir çocuk heyecanı gördüm.

"Heyecanlıyım. Daha önce sadece maksimum yüz kişilik konserlerde bulundum. Bu konserde altı bine yakın insan olacak..."

"Harika. Ailen gurur duyuyor olmalı."

"Evet, öyle söylüyorlar."

"Sen de kendinle gurur duymalısın." Efe gülümseyerek başını salladı. Sonra derin bir iç çekti.

"Gerçi bugün birkaç sorun çıktı. Aptal bir gazeteci yüzünden..." Kaşlarımı çattım.

"Öyle mi? Ne oldu?"

"Biri biz konseri herkesten saklarken biletlerin bu sabah satışa çıkacağını duyurmuş. Satışın yapılacağı siteyi de paylaşmış. Herkes erkenden uyanıp siteye bir anda girince site çökmüş... Bütün gün tek bir bilet bile satılamadı bu yüzden. Yapım şirketim ve bileti satan firma tartıştı, şu an ne olacak belli değil. En heyecanlı günüm aptal bir gazetecinin kendi çıkarları yüzünden böylesine mahvediliyor, düşünsene."

O an hayatımda hissetmediğim kadar kötü hissettim. Hırslarım uğruna bir sürü ünlü hakkında yaptığım haberleri düşündüm, hepsi böyle üzülmüş müydü acaba? Efe karşımda oldukça düşünceli ve üzgün bir ifadeyle dışarıdaki yağmuru izlerken çok çaresiz ve kendime öfke doluydum.

"Sıkma canını, hepsi düzelir... Aptalın biri yüzünden üzülmeye değer mi?" Tam o an hapşırdım, bir kez daha hapşırdım ve bir kez daha hapşırdım.

"Çok yaşa, iyi yaşa ve ilham dolu yaşa..." dedi Efe bana buruk bir ifadeyle gülümseyerek. "Yoksa üşüdün mü?"

"Hayır. Bugün üzerimde biraz kırgınlık var..."

"Hasta mı olacaksın?"

"Galiba..." Efe yüzüme endişeyle baktı.

"Kendini kötü hissedersen... saatin kaç olduğu fark etmez, mutlaka ara beni. Gelirim..."

"Tamam, kötü hissedersem ararım. Ben artık kalkayım. Çok geç oldu." Ayağa kalkıp elimdeki kahve fincanını masaya bıraktım. O sırada Efe hiç beklemediğim bir anda elini alnıma koydu.

"Ateşin var," dedi.

"Öyle mi? O zaman gider gitmez ilaç içip uyuyayım."

"İstersen burada kalabilirsin. Senin ateşin var ve benim de bir misafir odam var. Ne dersin?" Gülümsedim.

"Eve dönsem daha iyi olur. Yine de teklifin için teşekkür ederim."

"Sen bilirsin. Ama gidersen aklım sende kalacak, iyi görünmüyorsun."

"İyiyim ve yalnız başıma hastalık geçirmeye alışığım. Yine de gerçekten çok teşekkür ederim. Bir ihtiyacım olursa seni ararım, merak etme."

"Tamam... Mutlaka ara." Birlikte kapıya doğru ilerledik. Kapıyı açıp ayakkabılarımı giydim ve ona döndüm.

"Her şey için teşekkürler, lazanya harika olmuştu, konuşmak da çok iyi geldi. Sana iyi geceler, sonra görüşürüz."

"İyi geceler Mine. Geldiğin için teşekkür ederim." Tam arkamı dönmüştüm ki tekrar ona doğru döndüm.

"Bu arada, o aptal gazeteciyi kafana takmamalısın. Sen Efe Duran'sın, kıytırık evinin köşesinde yapayalnız bir halde oturup

haber yazmaktan başka hiçbir şey yapmayan bir aptal için canını sıkma." Efe keyifle gülümsedi.

"Tamam, takmayacağım. Söz."

Ona gülümsedim ve merdivenlere doğru ilerledim. Sessizce evime girdim. Az önce tarif ettiğim gibi evimin bir köşesine yapayalnız bir halde oturdum ve ışıkları bile açmadan o karanlığın ortasında tam yarım saat ağladım. Hayatımı yaşayış şeklimden nefret ettiğimi fark ettim. Bu zamana kadar kaç insanı sadece haber yaparak incittiğimi düşünmek bile istemiyordum. Umurumda olan tek şey rakamlardı. Kaç tıklanma almıştım, kaç takipçim olmuştu, videomu kaç kişi görüntülemişti... Umurumda olan tek şey bunlardı.

– Aptalsın.

– Hoş geldin İç Ses. Biliyorum. Aptalım.

– Kalpsizsin, ruhsuzsun, duygusuzsun.

– Biliyorum, öyleyim.

– Bencilin tekisin.

– Evet, bencilin tekiyim.

– Peki, bunları değiştirecek misin Mine?

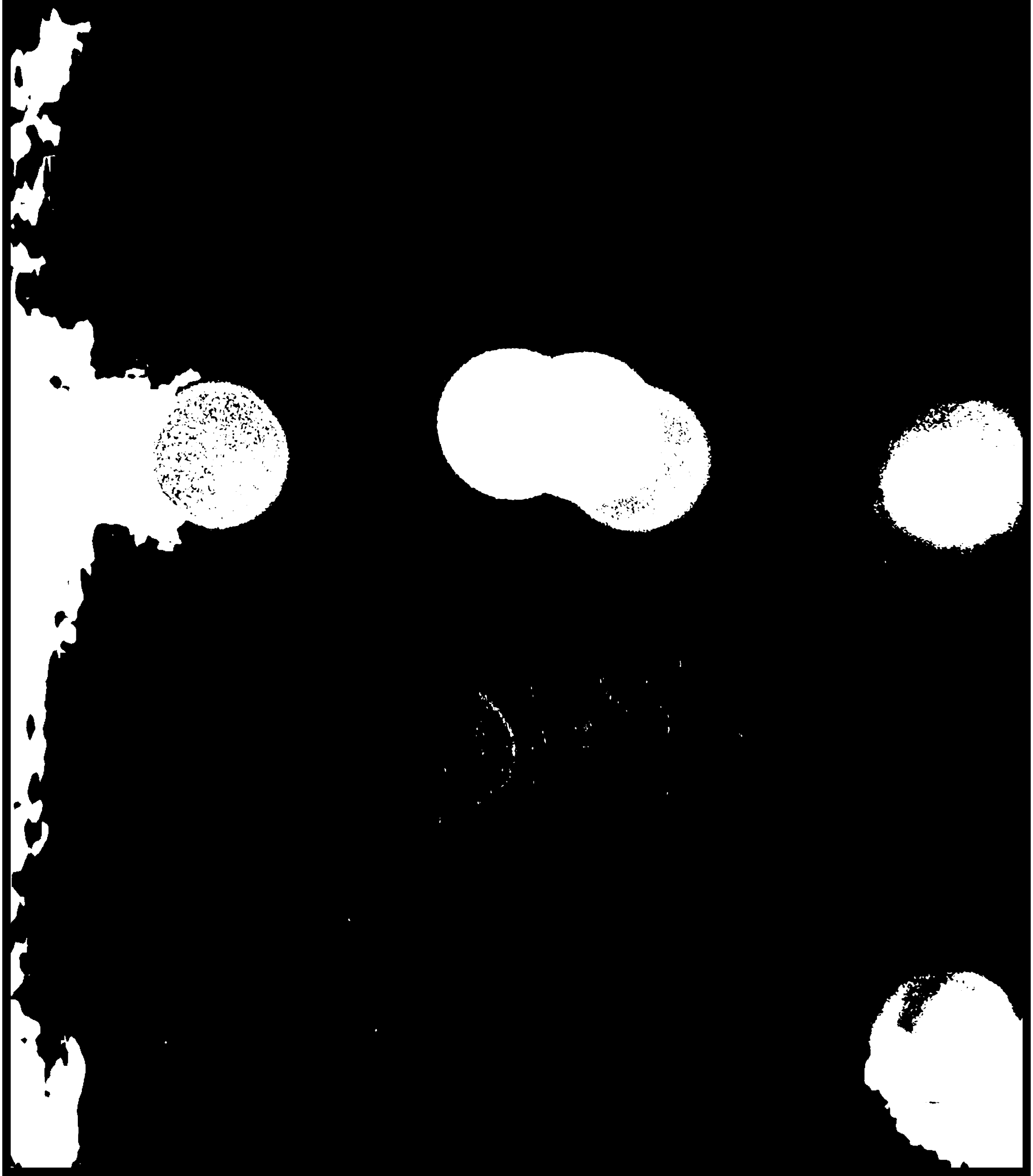
– Hayır, değiştirmeyeceğim...

Yıllar bana kendime olan saygımı yitirtti, yıllar beni hırslı bir başarı makinesine dönüştürdü, yıllar beni benden aldı. Elimde tek kalan bilmem kaç milyonluk bir sayfa ve ben ondan vazgeçecek kadar cesur değildim. Hayatta elde ettiğim tek başarıdan bir anda vazgeçebilecek kadar iyi bir insan değildim. Kendimle gurur duymuyordum ve duymak zorunda da değildim.

Kötü bir insan olduğumu düşünüyorsunuz, biliyorum. Belki de haklısınız. Fakat yaşadıklarımı yaşasaydınız iyi bir insan olmak

istemeyebilirdiniz. Yine de içimde bir yerlerde, kaçırdığım onca günbatımından sonra tek bir günbatımı daha kaçırmak istemediğimi biliyordum. Bu binaya Efe Duran'ı tanımak için gelmiştim; onunla birlikte kendimi de tanımaya başlamıştım. İçimde iyi ve kötünün, hırs ve sakinliğin savaşı vardı sanki. Kim kazanacaktı bilmiyordum. **Ama ne olursa olsun artık hiçbir günbatımını kaçırmak istemiyordum...**

Sen kayıp şehirsin,
herkes ararken
ben buldum seni
ve artık benimsin.

5. Bölüm

Kayıp Şehir

Herkes ararken ben buldum seni.

"Günaydın Türkiye, 3 Eylül Perşembe gününden hepinize merhaba, bugünün bombalarına hazır mısınız?"

Burnumu çeke çeke yataktan kalktığımda, odamın hâlâ kapkaranlık olduğunu gördüm. Sayfamda yaptığım paylaşımın üzerinden bir dakika geçmişti ve odam âdeta gece vakti kadar karanlıktı. Başımı kaldırıp komodinimde duran saate baktım.

"02.46 mı?" diye sordum şaşkınlıkla. Halsizce yatağıma geri döndüm. Yaptığım paylaşımı sildim ve telefonumu komodine geri bıraktım. Evin içinin delicesine sıcak olduğunu biliyordum ama tir tir titriyordum. Tüm vücudum yorganın altında olmasına rağmen büyük bir kar yığınının altında kalmış gibi hissediyordum. Karnıma aniden giren büyük bir sancıyla yatağımın içinde kıvranmaya başladım. Zar zor yataktan kalktım ve lavaboya gittim. Birkaç öğürmeden sonra yatağıma geri döndüm. Fakat bu sefer de üşümenin yerini terleme aldı. Nefes alamadığımı hissettim, biraz olsun hava alabilmek umuduyla balkona koştum. Balkonun bütün camlarını açtım ve yağan yağmurun tam karşısına oturup derin derin nefesler almayı denedim. Kendimi iyi

hissetmeye başlamıştım. Bu arada üst katın ışıkları hâlâ yanıyordu. Efe uyumuyor muydu?

Yaklaşık yirmi dakika boyunca balkonda o soğuğun altında şortlu pijama takımımla uzandım. Yirmi dakikanın sonunda neredeyse uyuyakalmak üzereyken aniden gelen bir öğürmeyle balkondan içeri koştum. Kusamıyordum, sadece öğürüyordum. Çocukluğumdan beri ne zaman ne hastalık yaşasam o hastalık beni midemden vururdu. Dünyanın en hassas midesine sahiptim. Yaklaşık beş dakika kadar banyoda oturup kusmaya çalıştım. Sonra çalan kapının sesiyle doğruldum ve kapıya doğru ilerledim. Kapının deliğinden baktığımda Efe'nin endişeli yüzünü gördüm. Kapıyı araladım ve ona baktım.

"Bir sorun mu var?" diye sordum halsizce.

"Kusuyorsun," dedi, sesi oldukça endişeli geliyordu.

Başımı salladım. Onu içeri davet etmem gerekiyordu sanırım ama bunun için hazır değildim. Bilgisayarım, not defterim, her şey içerideydi. Yapmam gereken şey ona iyi olduğumu söyleyip gitmesini rica etmekti sanırım. Fakat öyle olmadı. Efe'nin gözünün önünde öğürmeye başladım, koşarak lavaboya doğru ilerlediğim sırada Efe de telaşla eve girdi. Bir yandan kusuyordum bir yandan da not defterimi ve bilgisayarımı görmemesi için dua ediyordum. Başka bir çarem de yoktu sanırım. Efe peşimden gelmiş ve ben kusarken saçlarımı tutuyordu.

"İyiyim..." demeye çalıştım. "Sen gidebilirsin, uykunu bölme. Ben gayet iyiyim..." O sırada kusuyordum.

Aynen Mine, baya iyisin.

"Senin öğürmelerini balkonda duydum, inmeden hemen önce bir doktor arkadaşımı aradım. Birazdan burada olur, o geldiğinde giderim." Başımı salladım.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

"Gel, seni yatağına yatırayım." Efe beni kaldırmaya çalıştı ama adım atacak halim yoktu.

"Yürüyemiyorum..." diye sızlandım, sinirlerim o kadar bozulmuştu ki gözlerimden de yaşlar akıyordu.

"Tamam, sıkıntı yok." Efe beni kucağına aldığında kendimi biraz olsun rahatlamış hissetmiştim. Sanki daha şimdiden yatağıma yatmış, yorganımın altına girmiş gibiydim.

"Yat bakalım..." Efe beni yatağıma yatırıp üzerime yorganımı örttükten sonra doğruldu.

"Ben gidip sana biraz su getireyim," dediği an korkuyla kolunu yakaladım. İçeri girmesine izin veremezdim.

"Ne oldu?" diye sordu endişeyle. Bana doğru eğildi ve gözlerime endişe içinde baktı.

"Korkuyorum..." diye mırıldandım. "Bu saate kadar hep kâbus gördüm... Lütfen içeri gitme. Beni bırakma." Bunları söylerken vicdanım hiçbir şekilde rahat değildi. Sanki onun duygularıyla oynuyordum, sanki onu boştan yere endişelendiriyordum. Ama başka çarem yoktu. Efe endişe içinde yanıma oturdu.

"Tamam, ben buradayım. Korkma." Elimi tuttu. Duygusuz, ruhsuz ve kalpsiz olduğumu düşünüyordum ya hani, eli elime değdiğinde garip bir duygu seli yaşadım. Anlatamayacağım hisler bütün hücrelerimi doldururken gözlerimi araladım. Bu saate kadar gerçekten de kâbuslar görüp durmuştum, bu yalan

değildi. En azından gerçekten kâbus görmüş olmam beni biraz olsun kötü bir insan olmaktan alıkoyuyordu. Ya da ben ona inanıyordum.

"Şarkıyı yazdım," diye fısıldadı.

"Hangi şarkıyı?"

"*Rengârenk Acılar*..."

"Gerçekten mi?" diye sordum halsizce. "Bu kadar çabuk mu?" Efe başını salladı.

"Hayatımda hiçbir şarkıyı bu kadar hızlı yazmamıştım. Bu saate kadar uyumadım, bir oturuşta bir şarkıyı hiçbir sözünü değiştirmeme gerek bile duymayacağım bir halde yazdım. Senin sayende..."

"Hayır," dedim yorgun sesimle, "Yetenekli olan sensin."

"Dünyanın en yetenekli sanatçıları bile ilham olmadan hiçbir şey yapamaz. Sen bana ilham oldun..." Halsizce gülümsedim.

"Peki, ne zaman okuyabilirim?" diye sordum.

"Okuyamazsın," dedi Efe.

"Neden?"

"Çünkü sözleri ilk defa konserimde duymanı istiyorum, okumanı değil dinlemeni istiyorum." Gözlerimin içine bakarken öyle parlıyordu ki gözleri, sadece bakışlarıyla bir insanın ruhunu iyileştirebilirdi.

"Bu hafta vereceğin konserde mi söyleyeceksin yoksa? Bu kadar çabuk mu?"

"Hayır," dedi Efe, "bir sonraki konserim Küçükçiftlik Park'ta olacak. Yaklaşık on bin kişinin katılımı bekleniyor. *Rengârenk Acılar*'ı orada söyleyeceğim."

"Bu harika bir haber," dedim onun adına gerçekten mutlu olarak; giderek büyüyordu, resmen yıllarca inmeyeceği zirveye doğru hızla tırmanıyordu.

"Ne zaman?" diye sordum.

"30 Eylül."

"Efe, gerçekten çok sevindim. Beni ne kadar mutlu ettiğini tahmin edemezsin. Üstelik senin kariyerinin de bu kadar hızlı ilerliyor olması harika bir olay. Resmen parlıyorsun." Efe parlayan gözleriyle gözlerimin içine baktı. Tam o an telefonu çalmaya başladı. Telefonunu açıp cam kenarına gittiği sırada onu izliyordum.

– *Bunları haber yapacak mıyız?*

– *Hayır, İç Ses, bunları haber yapmayacağız.*

Buraya taşındığımdan beri ilk defa Efe'nin ağzından duyduğum cümleler bir haber değeri taşımıyordu benim için. Bu saate kadar uyumamış ve *Rengârenk Acılar*'ı yazmış olması, beni öğürürken duyup buraya koşmuş olması hayatım boyunca görmediğim birer iyilik örneğiydi. Hayatım boyunca kötülük görmüş biri olarak böyle bir muameleye alışık değildim.

"Doktor arkadaşım gelmiş, kapıdaymış. Onu alıp geleyim..."

"Tamam." Efe kapıya doğru ilerlerken bir dakika kadar bekledim ve o daireden çıkar çıkmaz hızla kalktım. Karın ağrımı umursamadan içeri geçip bilgisayarımı ve not defterimi vitrinimin en alt çekmecesine sakladım ve yatağa geri döndüm. Artık rahat olabilirdim. O çekmeceyi açması imkânsızdı... Efe birkaç dakika sonra doktor arkadaşıyla birlikte aralık kapıdan içeri girdi.

"İsmi Mine, yeni kiracım," diye anlatarak odama girdiğinde doktor arkadaşının otuzlu yaşlarda biri olduğunu gördüm.

"Merhaba Mine. Ben Cenk."

"Merhaba, nasılsınız?"

"Ben iyiyim ama sen kötüymüşsün duyduğum kadarıyla."

"Evet, biraz..."

"Neyin var, anlat bakalım. O sırada ben de ateşini ölçeyim," doktor yanıma oturup ateşimi ve tansiyonumu ölçerken Efe de bizi ilgiyle izliyordu.

"Mide bulantısı, kusma, karın ağrısı, halsizlik... Bazen çok üşüyorum, bazen de çok terliyorum. Fakat benim hayatım boyunca soğuk algınlıklarını geçirme şeklim hep buydu. O yüzden ciddi bir şey olduğunu hiç sanmıyorum."

"Ateşin yok, tansiyonun düşmüş biraz... Ciddi bir sıkıntın olduğunu sanmıyorum. Ben şimdi sana bir iğne yapacağım, o seni rahatlatır. Fakat boş vaktinde mutlaka hastaneye gidip bir kan tahlili de yaptır. Anlaştık mı?"

"Tamam, tabii ki."

Doktor bana iğne yaptıktan sonra birkaç ilaç yazdığı reçeteyi Efe'ye uzattı.

"Gelmene gerek yok, ben kendim çıkarım. Kızı yalnız bırakma. Kötü olursa bana haber ver, sabah da bu ilaçları alırsın, kahvaltı yaptıktan sonra kullanmaya başlar. Korkulacak bir şey yok."

"Tamam, Cenk. Çok sağ ol."

"Görüşürüz, yarın ara beni."

"Tamam, kardeşim, ararım. Hadi iyi geceler."

Doktor bizi yalnız bırakırken vurduğu iğnenin etkisiyle gözlerim yavaş yavaş kapanıyordu. İğne bende büyük bir rahatlama

yapmıştı, sakinleştiğimi hissediyordum. Sanki bir anda her şey yavaşlamıştı. Sesler azalmış, görüntüler yumuşamıştı. Efe yatağımın yanındaki kitap okuma koltuğuna oturdu ve bana döndü.

"Eğer senin için sorun olmayacaksa sabaha kadar beklemek istiyorum. Sabah çıkar, ilaçlarını alır getiririm, sonra da giderim. Olur mu?"

"Olur..." diye mırıldandım, "Efe..."

"Efendim Mine?"

"Sen neden bu kadar iyisin?"

"Herkese iyi değilim, inan bana."

"Neden bana bu kadar iyisin?"

"Hayatın boyunca yeterince kötülüğe maruz kalmadın mı sence de?"

"Bu yüzden mi?" diye sordum ve sonra istemeye istemeye devam ettim. "Ben... Uyuyorum galiba."

"Uyu Mine. Birkaç saat sonra uyandığında kendini iyi hissediyor olacaksın."

"Ben zaten iyi hissediyorum..." diye mırıldandım ne söylediğimin bilinçsizliğiyle. "Acılarım bir şarkı oldu... Nasıl kötü hissedebilirim?" Efe bana doğru eğildi. Dolmuş gözleriyle kapanmak üzere olan gözlerime baktı.

"Şarkıyı duyduğunda çok daha iyi hissedeceksin. Söz veriyorum."

"O zaman bana bir şarkı söyler misin? Başka bir şarkını... Olmaz mı?"

"Olur." Derin bir nefes aldı. Uykunun kolları arasında rengârenk bir derinliğe çekilirken Efe'nin şarkı sözlerini duydum. Tamamını dinleyebilecek kadar kendimde değildim. Sadece birkaç cümle duyduğumu hatırlıyordum.

Sen kayıp şehirsin...
Herkes ararken,
Ben buldum seni.
Ve artık benimsin.

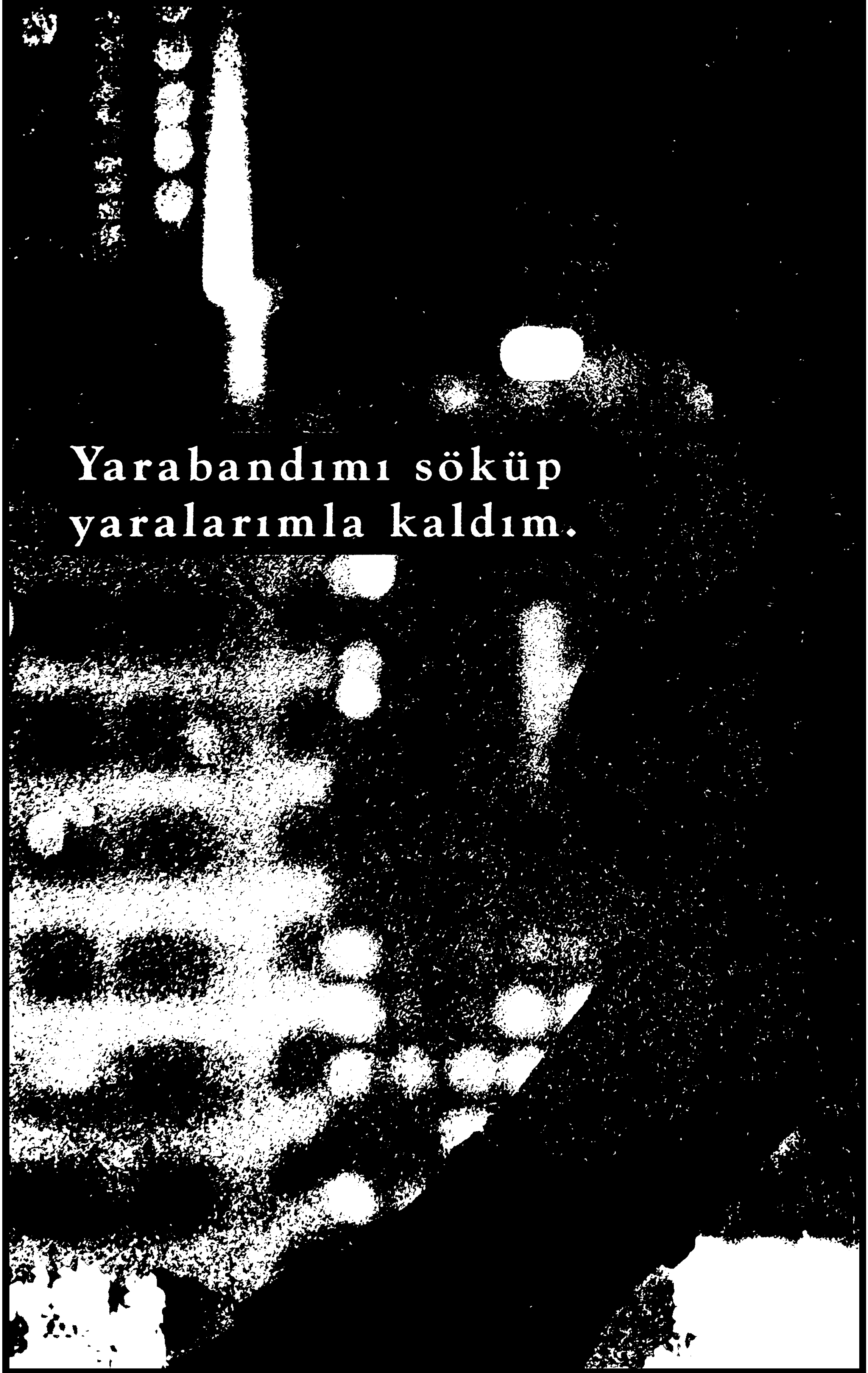
Şarkının sözleri uzun süre kafamın içinde dönüp dolaştı. Efe'nin etkileyici sesi herhangi bir ilaçtan daha şifa vericiydi sanki. İçimde Efe Duran'a karşı garip bir his vardı. Ona karşı hiç yabancı hissetmiyordum. Onunla tanıştığım ilk gün bile sanki yıllarca aynı sınıfta okumuşuz da birbirimizi o yıllarda fark etmemişiz gibi hissetmiştim. Yüzünde, sesinde, bakışlarında çok tanıdık bir his vardı.

Ve artık benimsin...
Ve artık benimsin...

Saatler süren uykumdan ter içinde sıçrayarak uyandığımda Efe'nin yanımda olmadığını gördüm. Telaşla telefonumu alıp saate baktım. 09.36'ydı. Telefonumun hemen yanında ise bir eczane poşeti vardı. Efe ilaçlarımı almıştı ama burada değildi. Neden gitmişti? Neden giderken bana haber vermemişti? Yoksa bir şey mi görmüştü? Telaşla yatağımdan kalkıp oturma odama geçtim. Sırayla evin her yerini aradım ama Efe yoktu. Üstelik ayakkabıları da kapının önünde değildi. Ne görmüş olabilirdi? Neden gitmiş olabilirdi? Korku içinde yatak odasına döndüm ve telefonumu elime alıp onu aradım. Telefon çaldı, çaldı... Ama asla açılmadı. İşi daha da abartıp üzerime bir hırka geçirdim ve hızla üst kata çıktım. Kapısını çaldım; fakat açan olmadı. O an onun gerçekleri öğrenme ihtimali beni mahvetti, onun o güzel kalbinin kırıldığını düşünmek, bana gösterdiği tüm güzelliklerin karşılığında ona böyle bir kötülük yaptığımı öğrendiğini bilmek beni olabildiğince derinden sarstı. Ne olmuştu

bilmiyordum, Efe neredeydi bilmiyordum, gerçekleri öğrenmiş miydi bunu da bilmiyordum fakat bildiğim tek bir şey vardı:

Bugüne dek hırslarım uğruna beni buraya getiren bu oyunu tam şu an burada bitiriyordum. Onun haberlerini yapmayacaktım. Haberler ayağıma kadar gelse de asla ama asla onunla ilgili tek bir cümle yazmayacaktım. Efe Duran defteri kapanmıştı.

Yarabandımı söküp
yaralarımla kaldım.

6. Bölüm

Bir Şeyler

Yarabandımı söküp yaralarımla kaldım.

Hayat şelaleden aşağı düşmekle başlar. Hepimiz doğduğumuz an bir şelaleden aşağı düşer gibi gözlerimizi açarız. Öyle şaşkın, öyle temkinli, öyle korkak. Gözlerimizi açar ve yüzmeye başlarız. Su bizi geri çektikçe ileri gitmek için çabalarız. Yaşamak, bizi geri çeken bir suda inatla ileri gitmeye çalışmaktır, başka bir şey değil. Bazen yorulduğumuzla kalırız, bazen suya karşı galip geliriz. Fakat bazen kazanmak bize hiçbir şey katmaz. Bazen kaybetmek daha çok şey kazandırır. Bu da benim kaybettiğimi kabul ettiğim ve kazandığım anlardan biri.

Efe'ye dört saattir ulaşamıyordum. Onun hakkında tuttuğum not defterinden onun hakkında bildiklerime dair yaptığım listeyi yırtıp çöpe atmıştım. Not defterimi de çekmecelerden birine kaldırmış, Efe'nin sosyal medya hesaplarında geziniyordum. Hiçbir paylaşım yapmamıştı. Bana dair gerçekleri öğrenip gitmesinin yollarını düşünüyordum. Belki telefonum çalmıştı, o yanıtlamıştı ve arayan kişi telefon açılır açılmaz bana, "Yeşil Küpeli Kız," diye hitap etmişti. Ya da belki de gidişinin bunlarla hiçbir alakası yoktu. Ne olmuş olabilirdi? Neden gitmiş olabilirdi?

– Artık bir şeyler yemeliyiz...

– Haklısın İç Ses.

Kalkıp zorla da olsa birkaç kahvaltılık atıştırdıktan sonra Efe'nin bana aldığı ilaçlardan içtim. Sonra bilgisayarımın başına geçip birkaç haber yapmaya çalıştım. Fakat aklımı asla işlerime veremiyordum. Birkaç saatin sonunda kapım çaldığında neredeyse bilgisayarı duvara fırlatıp koşacaktım. Bilgisayarı koltuğa bırakıp kapıya doğru ilerledim. Kapının deliğinden baktığımda derin bir nefes aldım.

Bu o...

Kapıyı heyecanla açtım. Efe karşımda darmadağın bir halde durmuş bana bakıyordu.

"Sen iyi misin?" diye sordum endişeyle. "Nereye kayboldun?"

"Özür dilerim, haber veremedim. Çıkıp sen uyanmadan geri dönerim diye düşünmüştüm, öyle olmadı. Giderken seni uyandırıp nasıl olduğunu sordum, sen iyi olduğunu söyleyince ben de gittim. Annem rahatsızlandı... Onun yanındaydım, evden birkaç şey almam gerekiyordu, onları aldım ve yanına geri döneceğim."

"Öyle mi?" diye sordum endişeyle. "Neyi var?" Efe dağılmış bir halde çok basit bir şey söylüyormuş gibi cevapladı.

"Kalp krizi."

"Kalp krizi mi?" Şok içinde yüzüne baktığımda burnunu çekti. Ayakta zor durduğu belliydi. Gözyaşlarını içinde tutmaya çalıştığı da belliydi. Yüzü kıpkırmızıydı, elleri yumruk olmuş öylece kırılmak üzere olan bir duvar gibi duruyordu.

"Sen iyi misin?" diye sordum. Başını salladı, ses çıkarmadı. İyi olmadığı belliydi, ağzını açsa ağlayacak gibiydi.

"Sarılmak ister misin?" diye sordum titreyen sesimle, gözleri gözlerime değdi ve o an tüm şehrin elektriklerini kesecek bir etkileşim oldu aramızda. Sol gözünden bir damla yaş düşmek üzereyken bana sarıldı.

"Bugün en az otuz kişiyle görüştüm, hastaneye ziyarete geldiler... Biri bile bunu teklif etmedi. Tek ihtiyacım buydu," dedi kollarımın arasında titrerken.

"Annen... Şimdi nasıl?" diye sordum endişeyle.

"Daha iyi, kendine geldi sayılır. Çabuk atlattı. Hayati tehlikesinin geçtiğini söylüyorlar. Babam, teyzemler, dayımlar yanında. Ama ben mahvoldum... Hayatımın en zor günüydü." Sonra benden ayrıldı ve kolunu kapıya yaslayıp konuşmaya başladı.

"Sabah altı gibi telefon geldi, arayan babamdı. Bana tek bir şey söyledi, 'Annen kalp krizi geçiriyor, çabuk gel.' Buradan nasıl çıktığımı bilmiyorum. Çıktım, karşıdaki eczaneye girip aceleyle senin ilaçlarını aldım. Geldim, buraya bıraktım. Seni uyandırıp nasıl olduğunu sordum, sonra da çıktım gittim. Hayatımda duygusal olarak bu kadar zorlandığım tek bir gün daha yaşamadım Mine." Onu şaşkınlıkla dinledim. Şok içinde sözünü kestim.

"Dur bir dakika..." dedim kaşlarımı çatarak. "Annenin kalp krizi geçirdiğini öğrendin ve onun yanına gitmeden önce eczaneye gidip benim ilaçlarımı mı aldın?" Başını salladı.

"Babam zaten annemi hastaneye götürüyordu. Ama sen yalnızdın..."

Yalnız... Ben yalnızdım. Ben hep yalnız olmuştum. Ben yapayalnızdım. Beni tarif etmek için ne doğru bir kelime. Yalnız...

"Ben... Çok teşekkür ederim Efe," dedim gözlerim dolarken. "Seninle hastaneye gelebilir miyim? İyi görünmüyorsun."

"İyi değilim," dedi. "Gerçekten gelir misin?"

"Tabii ki," dedim. "Sen beni içeride bekle. Ben hemen üzerime bir şeyler giyip geliyorum." Tam o an aklıma bilgisayarımı açık bir şekilde koltukta bıraktığım geldi. Efe ayakkabılarını çıkarırken hızla içeri girdim ve bilgisayarımın ekranını kapattım. O sırada Efe de ayakkabılarını çıkarmış salonuma doğru ilerliyordu.

"Kahvem var, istersen alabilirsin. Ben hemen geliyorum."

Hızla yatak odasına geçtim. Üzerime mor delikli hırkamı, beyaz tişörtlerimden birini ve bol kot pantolonumu geçirdim. Saçlarımı yandan ördüm ve çantamı alıp telaşla Efe'nin yanına döndüm. O sırada Efe'yi koltukta uyurken gördüm. Duraksadım, ona doğru bir adım attım ve uyuyan yüzünü izledim. O kadar güzel bir yüzü vardı ki kalbinin iyiliği yüzünden okunuyordu. Bütün gece benim başımda beklemişti, sabahtan beri de annesinin yanındaydı. Belki de onu bir süre uyandırmamalıydım. Yarım saat bile uyusa ona iyi gelecekti. Çantamı yere bıraktım, yatak odasından kırmızı battaniyemi aldım ve salona dönüp Efe'nin üzerine örttüm. Efe battaniyeye sıkıca sarıldı ve daha derin bir uykuya daldı. Ben de yanına geçtim, oturdum ve neden yaptığımı bilmeden onu izlemeye başladım.

Milyonlarca insanın hayran olduğu Efe Duran... Koltuğumda uyuyordu. Ona dair başka hiçbir şey bilmek istemiyordum. Sadece burada olduğunu ve uyuduğunu biliyordum. Ötesi değil... Şu an benim için başka hiçbir şey önem arz etmiyordu.

"Bir yol buldum sandım..."

"Ne?" Bakışlarım şaşkınlıkla Efe'ye dönerken uykusunda bir şarkı mırıldandığını anladım. Gülümsedim.

"Beni çıkmaza soktun, kendi ellerinle..."

Efe şarkı mırıldanmaya devam ederken onu hayranlıkla izliyordum. Karşımda tüm hayatı müzik olmuş bir yetenek abidesi

vardı. Geleceğinin ne kadar parlak olduğu gözlerini açmadan da gözlerinden belli oluyordu. Efe şarkısını bitirip mışıl mışıl uyurken cebimde titreyen telefonumu çıkardım. Gelen mesajı açıp okumaya başladım. Mesaj kaynaklarımın birinden geliyordu.

"Kaynak 7: Yeşil Küpeli Kız, merhaba. Olayları duydun mu?"

"Ne olayı?"

"Kaynak 7: Efe Duran'ın annesi kalp krizi geçirmiş. Haber sadece tek bir kanalın elinde, kanalın gazetecileri hastaneye doğru yoldaymış. Yoldaki gazetecilerden biri arkadaşım, ondan öğrendim. On dakikaya kadar hastaneye ulaşır sonra da tüm Türkiye'ye duyururlar."

Okuduğum mesajın şaşkınlığıyla birkaç saniye donakaldım. Bu haberi kim duyurmuştu, bu haber nereden duyulmuştu? Efe'nin bu hayatta en önem verdiği şey yakınlarıydı ve onların özel kalmasını istiyordu. Bunun olmasına izin veremezdim.

"Kimin kanalı?" diye yazdım öfkeyle.

"Kaynak 7: Serhat Turdan."

Sonra öfkeyle mesajdan çıktım. Serhat Turdan, Türkiye'nin en zengin kanal sahiplerinden... Kendisini benimle rakip gören ve bana sık sık mail atıp meydan okuduğunu sanan zavallı. Burnumdan soluyarak mail sayfama girdim. Serhat Turdan'ın mail adresini yazdım ve hızla mail yazmaya başladım.

"Kime: serhatturdantv20@gmail.com"

Konu: İmzalı Fotoğraf

"Sevgili Serhat Turdan Bey,

Ben yıllardır yaptığı haberlerle size kıskançlıktan kafayı yediren Yeşil Küpeli Kız. Duyduğuma göre Efe Duran'ın

annesinin yaşadığı sağlık sorununu bile bir rekabet uğruna habere dönüştürme peşindesiniz. Eğer gazetecilerinizi oradan çekmez ve bu haberi yaparsanız bilin ki manken Zelin Alkaya ile geçirdiğiniz o muhteşem ve müstehcen Prag tatilinizin fotoğrafları siz haberi yaydığınız an pek sevgili eşinizin telefonuna gider. Size iyi çalışmalar dilerim. Büyük bir fanım olduğunuzu biliyorum, bir gün görüşürsek bir fotoğrafımı imzalayıp vermek isterim. Fotoğrafımı derken, yüzümün değil de orta parmağımın fotoğrafını imzalamayı tercih ederim, haberiniz olsun.

İyi çalışmalar dilerim."

Telefonumun ekranını öfkeyle kapatıp beklemeye başladım. Sadece beş dakika sonra telefonum titredi. Gelen mesaj kaynağımdandı.

"Kaynak 7: Arkadaşım aradı, Serhat Bey onları şirkete çağırmış. Haberin yapılmamasını emretmiş. Bu nasıl olabilir? Haberi sen mi yapacaksın?"

"Haberi ben yapmayacağım," yazdım. **"Haberi kimse yapmayacak."**

Bu piyasada durduramayacağım tek bir insan bile yoktu. Hepsinin her şeyini biliyordum, bazılarının kendilerinin bile bilmediği şeyleri biliyordum. Bu yola Efe'nin hayatını öğrenip haber yapmak üzere çıkmıştım ve şimdi şöyle devam edecektim, artık kimse Efe hakkında tek bir haber dahi yapamayacaktı. Yapan olursa, karşısında beni bulacaktı. Bu benim ona borcumdu.

"Efe..." diye mırıldandım sessizce. "Artık gidelim mi?"

Gözlerini açtı. Şaşkın bakışlarla önce bana sonra karşıdaki saate baktı. Kendine gelmeye çalışarak doğruldu.

"Ben ne kadar zamandır uyuyorum?" diye sordu.

"Yarım saattir... Uyuyakalmıştın, ben de biraz uyumalısın diye düşündüm ve o yüzden seni uyandırmadım."

"Teşekkür ederim," dedi uykulu sesiyle. Sonra ayağa kalktı ve gözlerini ovuşturdu.

"Gidelim, gelmek istediğine emin misin?"

"Tabii ki," dedim minnettar bir şekilde. Efe birkaç saniye boyunca yüzüme baktı ve derin bir nefes alıp konuşmaya başladı.

"Hayatımda tanıdığım en iyi insansın," dedi gözlerimin içine uzun uzun bakarken.

"Ben mi?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Evet, sen..." dedi etkileyici sesiyle.

"Teşekkür ederim," diyerek gülümsedim.

"O zaman çıkalım mı?" diye sordu.

"Çıkalım..."

Efe Duran ve ben âdeta bir çift gibi birlikte önce benim dairemden çıktık. Sonra binadan çıktık ve sonra onun o meşhur siyah camlı arabasına bindik. Efe tam arabasını çalıştırıyordu ki bana döndü.

"Bu arada çok güzel olmuşsun," deyiverdi bir anda. Ben utandığımı hissederken o devam etti, "Mor çok yakışmış."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım. Yola çıktığımız sırada Efe radyodan rasgele bir şarkı açtı. Ve bu şarkı kendisinin şarkısıydı.

"Nasıl bir his?" diye sordum.

"Ne nasıl bir his?"

"Radyoyu açınca karşına kendi şarkının çıkması..." Efe sessizce güldü.

"Gurur verici," diye mırıldandı. "Bu şarkıyı tam üç yıl önce yazmıştım..."

Sonra kısa bir sessizlik oldu, Efe radyonun sesini açtı, ben ise şarkının sözlerine odaklandım. Şarkının sözleri çok garipti, sanki üç yıl önce yazılan bu şarkıda bana dair bir şeyler olduğunu hissediyordum.

Üç günlük savaşta yıllarca kaldım.
Yarabandımı söküp yaralarımla kaldım.
Sonra sen geldin, beni sardın,
Yağmur başladı ve ıslandık.
Aklım başımda değildi,
Seninle uyandım.
Kıskançlıktan delirdim,
Çünkü benim değildin
Ve başkasının olamazdın...
Olamazdın...
Olamazdın...

Başımı Efe'ye doğru çevirdiğimde bana baktığını gördüm. Göz göze gelince bakışlarını kaçırdı. İçimde bir şeylerin kıpırdadığını hissediyordum. Sanki kader bizi birbirimize doğru itiyordu, sanki yıllardır aradığı bendim ve yıllardır beklediğim oydu. Tarihe not düşmeliydim belki de... Bugün 5 Eylül Cuma'ydı ve içimde bir şeylerin kıpırdadığı ilk gün, içsel ölümümün ise son günüydü.

Bugün bir şeyler oluyordu. Ne olduğunu bilmiyordum... Betimleyecek cesaretim de yoktu, sadece ve sadece bir şeyler oluyordu...

Bir şeyler.

Kimin bana ilaç olacağını
düşünsem o benim yaram oldu.

7. Bölüm

Yeşil Küpeler

Kimin bana ilaç olacağını düşünsem o benim yaram oldu.

"Çok tatlı insanlarmış..." diye mırıldandım hastaneden çıktığımız sırada. Efe gülümseyerek arabanın kapısını benim için açtı. Arabaya geçip oturdum ve Efe'nin de yerine oturmasını bekledim. Efe'nin anne ve babasıyla tanışmıştım fakat uzun uzun konuşamamıştık çünkü odada neredeyse yirmi tane teyze, otuz iki tane dayı, yüz elli tane de kuzen (!) vardı. Herkes gülüşerek ve imalı bakışlarla bize bakarken teyzelerinden biri durumu anlayıp Efe'ye, "Hadi sen git. Bu akşam ben buradayım, baban da burada... Git dinlen yavrum," demişti. Annesi çoğunlukla uyuyordu, babasına da günün yorgunluğunu atabilmesi ve sakinleşebilmesi için serum takmışlardı. Nihayet Efe koltuğuna oturduğunda yola çıkabildiğimize şükrettim. Bu kadar büyük bir kalabalığa en son girdiğimde üç yaşındaydım ve semt pazarında kaybolmuştum.

"Çok garip..." dedi Efe yola çıkar çıkmaz.

"Garip olan ne?"

"Bu zamana kadar hiçbir sevgilimi bile anne ve babam ile tanıştırmadım, şimdi alt katımıza yeni taşınan kiracımızı onlara getirdim." Gülmeye başladım.

"Bir sonraki seviye nikâh salonu," deyiverdi bir anda, hiç düşünmeden karşılıklı olarak gülmeye başladık. Sonra gülüşüm sakinleşti.

"Abartmayalım," diye mırıldandım. Efe gülerek başını salladı. Sonra tekrar radyoyu açtı ve bu sefer bir başkasının şarkısı çalmaya başladı.

"Bu şarkıyı çok severim..." diyerek şarkının sesini açtı Efe.

"Anıl Bektaş'ın şarkısı bu, değil mi?" diye sordum.

"Evet öyle..." Sonra şarkıcı ile birlikte söylemeye başladı şarkının sözlerini: "Gündüzüm gece oldu... Güneşim sende soldu..." Sesi o kadar güzeldi ki dünyanın sekiz harikası arasına dokuzuncu olarak alınmalıydı. Tam sesinin güzelliğini düşünürken aklıma gelen bir soruyu nasıl soracağımı bilemeden sormanın bir yolunu bulmaya çalıştım.

"Acaba..." diye mırıldandım, "acaba kime yazdı bu şarkıyı?" Efe kaşlarını çattı.

"İlla birine yazması mı gerekiyor?" diye sordu. Biraz rahatladım ve ona baktım.

"Yani... Öyle yapmıyor musunuz? Sana sormuyorum, hepinize soruyorum. Sanatçılar olarak hepiniz... Bu şarkıları birilerine yazmıyor musunuz?" deyiverdim zar zor. Efe'nin dudağının sağ kenarının yukarı doğru kıvrıldığını gördüm. Ne sormak istediğimi anlamış olabilir miydi?

"Hayır," dedi, "ben bu zamana kadar yaptığım hiçbir şarkıyı birine yazmadım. Merak ettiğin de buydu sanırım." Utanarak başımı öne eğdim.

"Hayır, bunu neden merak edeyim?" diye sordum gülmeye çalışarak, onu yalanıma inandırmaya çalışıyordum ama inanacağını sanmıyordum.

"Anladım, merak etmiyor olabilirsin. Bana öyle geldi sanırım."

"Sorun değil..."

Salaksın Mine, söyle gitsin işte, merak ettim desen ne olacak?

"Ee, şey..." dedim bir anda, bu durumu tam olarak öğrenmesem rahat etmeyecektim, "yani o zaman nasıl oluyor?"

"Ne nasıl oluyor?"

"Şarkıların aşk acısıyla dolu, aşk acısını çekmeden bunları nasıl yazabilirsin ki?"

"Yetenek de burada devreye giriyor işte. Ortada bir aşk acısı varken onun üzerine yazmak kolay olan, zor olan, olmayan bir acıyı yazmak. Aslına bakarsan bu zamana kadar kimseyi düşünerek bir şarkı yazmadım derken bir şarkım gözümden kaçmış... Birini biri için yazdım." Bu cümleyi duyduğum an içime oturan sıkıntıyla elimi karnıma götürdüm. Kime yazdığını sormalı mıydım? Bu beni neden bu kadar rahatsız ediyordu ki?

"Anladım," deyip sustum. Kim olduğunu sormamam daha iyi olacaktı sanırım.

"Sormayacak mısın?"

"Neyi?"

"Kime yazdığımı," dedi sırıtışını gizlemeye çalışarak.

"Özeline girmek istemiyorum."

"Öyle mi? Peki... Girmeyelim özelime." Efe'nin yüzündeki hafif mutlu ifade beni delirtiyordu.

"Ama senin için mutlu oldum. Ne güzel uğruna şarkılar yazılacak kadar güzel bir aşk yaşamışsın," deyiverdim bir anda, üstelik bunu laf sokar gibi söyledim. Ne yapıyordum ben? Efe ufak bir kahkaha attı.

"O günleri hatırladın herhalde, sürekli güldüğüne göre..." Ben laf sokmaya devam ederken Efe gülüşünü bastırmaya çalışıyordu.

"Aşk şarkısı değil..." dedi. "Üstelik sana yazdım, unuttun mu? *Rengârenk Acılar*'dan bahsediyorum Mine." Efe bu cümleyi kurar kurmaz gözlerim arabanın saatine kaydı. Saat 15.46'ydı.

Not edin, 5 Eylül 15.46: hayatımın en utanç verici ânı. Nasıl unutmuştum bunu? Şarkıyı benim için yazmıştı, ne aptaldım! Şimdi ne yapmalıydım? Kahkaha atıp, "Nasıl şaka yaptım ama!" desem çok mu saçma olurdu?

Çok saçma olur, geç...

"Doğru ya, kusura bakma. Unutmuşum..."

"Sorun değil. Çok defa senin için şarkı yazılmış olmalı, böyle bir şeyi unuttuğuna göre... Sevindim senin adına, güzel bir aşk hayatın olmalı." Bu sefer bozulan Efe'ydi. Gülümseyerek başımı kaldırdım.

"Bu zamana kadar sadece bir sevgilim oldu, onun da benim için yaptığı en büyük şey kaldığım yurda gelirken kendine aldığı meyve suyundan bir tane de bana almaktı." Efe kaşlarını kaldırdı.

"Sadece bir sevgili mi?" diye sordu.

"Evet, senin koleksiyonun var galiba?" Bozulma sırası bendeydi.

"İç açıcı bir geçmişim olduğunu söylemiyorum ama hiç âşık olmadığımı söyleyebilirim," diye yanıt verdi.

"Neyse ya, kapatalım bu konuyu. Biraz camı açayım..." Başımı dışarı doğru çevirip derin bir nefes aldım. Uzun süreli bir sessizlik oldu. Araba No. 26 yazısının önünde durana kadar tek kelime etmedik. Konuştuğumuz konular ikimizin de sinirlerini bozmuştu

belli ki. Birlikte arabadan indik, hiç konuşmadan binaya girdik ve yine hiç konuşmadan merdivenlere yöneldik. Benim katıma geldiğimizde ise birbirimize döndük.

"O zaman... görüşürüz, annenin durumunu bana haber ver, merak ederim," diye mırıldandım.

"Görüşürüz Mine, eğer yine kötü hissedersen aramaktan çekinme."

"Tamamdır. Şimdiden iyi geceler."

"İyi geceler Mine. Küpelerin güzelmiş..." dedi ve merdivenlere yöneldi. Efe merdivenleri çıkarken ben de evimin kapısına doğru yöneldim ama aklım Efe'nin kurduğu cümlede kalmıştı.

"Küpelerim mi güzel?" diye mırıldanarak hızla eve girdim. "Hangi küpeyi takmıştım ki ben?" Koşar adım banyoya geçtim ve aynanın karşısına geçip kulağımdaki dikkat çekici yeşil küpelere baktım.

Küpelerin cidden güzel, Yeşil Küpeli Kız...

İç Ses bana imalı bir laf sokarken içime büyük bir endişe düşmüştü. Neden böyle bir şey söylemişti ki? Sabah, "Mor çok yakışmış," demesi gibi basit bir iltifat mıydı yoksa Efe bir şeyler mi biliyordu? Banyonun içinde endişeden delirdiğim birkaç dakika geçirdikten sonra duşa girdim. Bir şeyler biliyor olsaydı bunu böyle üstü kapalı bir şekilde söylemezdi. Değil mi? Üstüne düşünmemeliydim. Banyodan çıkıp üzerime rahat bir şeyler giydim ve canımın deli gibi kek çekmesiyle sipariş vermek yerine kek yapmaya karar verdim. Bilgisayarımı açıp kek tarifleri arasında gezinmeye başladım. Havuçlu tarçınlı kek tariflerinden birini seçip tarifi yapmaya başladım. Bir yandan da Efe'nin şarkılarını dinliyordum.

– Sesini kıssak mı, duyup gururu okşanmasın?

– Şu an ülkede her evde onun şarkıları çalıyor, İç Ses. Boş ver, duysun...

Keki yapıp fırına atmıştım ki telefonum titredi. Efe'den gelen mesajı gülerek okumaya başladım.

"Kimin şarkısı bu? Güzelmiş." Gülerek cevap yazmaya başladım.

"Senin:)"

– Gerçekten bunu yazmadın, değil mi Mine?

– Gerçekten yazdım İç Ses. Maalesef.

Yazdığım mesajın salaklığına bakar mısınız? Çocuk bana espri yapıyor, "Kimin şarkısı bu?" diye soruyor ben de aynen şöyle diyorum: SENİN! Tam o an üst kattan duyduğum kahkaha sesiyle başımı yukarı doğru çevirdim. Benim mesajıma gülmemişti, değil mi? Umarım benim mesajıma gülmüyordur.

"Güzel yapmışım."

Efe'nin cevabı gelir gelmez kendimi utanç içinde koltuğa attım. Yastıkların arasında öylece yatıp tavanı izlerken, Efe'nin sesinin eşliğinde uyuyakalmışım. Fırının alarmıyla uyandım. Gözlerimi açar açmaz fırına doğru koştum. Keki aceleyle fırından çıkardım ve yanmadığını görünce rahat bir nefes aldım. Keki soğumaya bırakıp üzerime bir hırka almak için içeri girdim. Gözlerim dolabımdaki hırkaların arasında gezinirken Efe'nin bu sabah bana kurduğu cümleyi hatırladım: "Mor çok yakışmış."

Mor hırkamı aldım ve üzerime geçirdim. Yüzümde salak bir gülümsemeyle içeriye geçtim, yaptığım kekten birkaç dilim kesip bir tabağa koydum ve tabağı elime alıp evimden çıktım. Merdivenleri yine aynı salak sırıtışla çıktıktan sonra Efe'nin kapısının önünde durdum. Saçlarımı düzeltip kapıyı çaldım. Kapı ben çalar çalmaz açıldı. O an sarı saçlı, uzun boylu, güzeller güzeli bir

kadınla karşı karşıya kaldım. Karşısında küçücük, basit ve sıradan göründüğüme emindim.

"Merhaba," dedim çaresizce. "Efe yok mu?"

"Efe balkonda, misafirleriyle ilgileniyor."

"Siz?" diye sordum umutsuzca, içimden Allah'a yalvara yalvara sordum.

"Ben sevgilisiyim."

Duyduğum cümle karşısında tabak ellerimin arasından kayıp düşerken kendimi merdivenlerde buldum. Tek hatırladığım koşarak merdivenleri indiğim ve kendimi eve atıp kapıyı kapatıp şaşkınlıkla karşımda duran aynaya bakakaldığımdı.

"Bu ne şimdi?" deyiverdim şok içinde.

Efe'nin bir sevgilisi mi vardı? Varsa bunu neden benden saklamıştı? Yoksa bana gösterdiği gibi, tahmin ettiğim gibi biri değil miydi? Yaşadığım şokla birlikte kapının hemen önüne eğilip yere oturdum ve başımı dizlerimin üzerine koydum. İçimde dolaşan hayal kırıklığı hissi bana kimseye güvenmemem gerektiğini hatırlatırken yapayalnız olduğumu hatırladım. Bana ilaç olacağını düşündüğüm kişi yeni bir yara açmıştı bende.

Yapayalnızdım, kendime sar

8. Bölüm

Arkadaş

Yapayalnızdım, kendime sarıldım.

(Sekiz Yıl Önce)

"Yüzün sivilcelerle dolu Mine. Bu yüzden seninle konuşmak istemiyorum."

"Saçlarındaki şeyler kepek mi? Neden saçlarında bu kadar çok kepek var?"

"Neden tırnaklarını yiyorsun Mine, başka yiyecek bir şey mi yok?"

Ben Mine. On iki yaşında, gözlerindeki parlaklığı çoktan kaybetmiş küçücük bir kız çocuğuyum. Annesi tarafından bırakılmış, babası tarafından şiddet görmüş, her şeyini kaybetmiş ama en çok gözlerindeki ışığı kaybettiğine üzülmüş küçücük bir kız çocuğu... Yurtta büyütülmüş, bunalımlardan bunalımlara sürüklenmiş, depresyonun en derini içinde boğulmuş minicik bir kız çocuğuyum ben. Bin tane şey duydum, duyduğum her cümle beni benden aldı. Herkes konuştu, herkes bir şeyler söyledi, onlar konuştukça ben sustum. Başım hep öne eğikti benim. Ellerim hep titrerdi, vücudum hep soğuktu, kalbim hep deli gibi atardı. Güzel cümleler de duymadım değil. Oysa duyduğum kötü cümleler o kadar fazlaydı ki güzelleri de yanlarında kaynadı gitti.

"Arkadaşına neden vurdun Mine?"

"Yüzümdeki sivilcelerle dalga geçiyor... Ve saçlarımdaki şeylerle... kepeklerle. Öğretmenim, ben pis değilim. Saçlarımdaki kepeklerin stresten olduğunu söylüyorlar."

"Güzeller güzeli kızım, saçlarındaki kepekten de yüzündeki sivilcelerden de onlara ne? Ne derlerse desinler, gülüp geç. Bak Mine, bazen içimizde yaşadığımız sıkıntılar dışımıza vurur. İçimizdeki sıkıntılar ne kadar büyükse biz de o kadar güçlüyüzdür. Bazen içimizdeki sıkıntılar saçlarımızı döker, bazen bize tırnaklarımızı yedirir, bazen yüzümüzde sivilceler çıkartır, bazen saç derimizi döker, ellerimizi titretir, midemizi bulandırır, bizi zayıflatır ya da bize kilo aldırır. Hayat bu, güzel kızım. Sen yüzündeki sivilcelerden ibaret değilsin, sen saçlarından ibaret değilsin, sen dışarıdan nasıl görünüyorsan o değilsin. Mine Uysal aynanın karşısındaki kız değil. Mine Uysal nerede, biliyor musun?"

"Nerede öğretmenim?"

"Burada." Eli kalbimde, gözleri gözlerimdeydi. Gözlerimden birer damla yaş akmıştı, sadece birer damla...

"Her şey düzelir, hepsi geçer. Bir tane sivilcen de kalmaz, bir tane kepeğin de. Bir gün ellerin de titremez, aldığın kiloları da verirsin, verdiğin kiloları da alırsın. İnan bana, her şey düzelir Mine. İnsanın düzeltemeyeceği tek şey buradadır. İçinde... Eğer ruhuna böylesine işkence etmeye devam edersen onu toparlayamazsın güzel kızım. Kim ne derse desin sen kendinle konuş, kendi kendine, 'Takma bu salakları!' demeyi bil. Sen, kendinin en yakın arkadaşı ol. Dışın ne kadar yalnızsa, için o kadar kalabalık olsun. Anlıyorsun, değil mi? Hem sana bir sır vereceğim: İnsanlar hep kusurlarımızı görür, gece karanlık gökyüzünü izlerken nasıl ki sadece yıldızlar dikkat çeker, insanlar da hep bizim kusurlarımızı görür. Kusurlarımız bizim yıldızlarımızdır, bırak parlasınlar..."

İşte İç Ses ve benim maceram böyle başladı.

Yapayalnızdım, kendimle arkadaş oldum.

Yapayalnızdım, kendime sarıldım.

Yapayalnızdım, kendimle dertleştim.

Sivilcelerim geçti, saçlarım güzelleşti, ellerim artık titremiyor, kalbim sakinleşti, tırnaklarım uzadı, kilom düzeldi. Her şey geçti, hepsi bitti. Türbülanstan çıkmış bir uçağın normal uçuşuna devam etmesi gibi sakinleştim, duruldum. Dalgalarla boğuştum ve kıyıya ulaştım. Boğulma hissini tattım ve nefes almanın değerini anladım sanki... Sanki hayatımın ilk on sekiz yılını hep kocaman bir gürültünün altında yaşadım, sanki yıllarca koskocaman bir kalabalığın arasındaydım da sonra sessizliğe ve sakinliğe ulaştım. Her şeyi atlattım, kendime kocaman bir, "Aferin kızım," dedim, bin tane kötü söz işittim ve hepsine cevabını verdim. Hayat beni eğitti, hayat beni büyüttü, hayat beni güçlendirdi. Hayat beni acılarla sınayarak bir süper kahramana dönüştürdü. Bilin ki siz de birer süper kahramansınız. Ve unutmayın, süper kahramanlar pes etmez... Kimse için değilse bile kendiniz için pes etmeyin.

Bir gün bir şarkı dinlemiştim, orada bir söz duymuş ve hüngür hüngür ağlamıştım.

"Şu ömründe yürüdün mü böyle sevgi dilene dilene?" diyordu Ceylan Ertem'in Bile İsteye adlı şarkısının sözleri. Belli bir yaşa kadar hep böyleydim. İnsanların gözlerinin içine bakar, "Beni sevin," diye yalvarırdım sanki. Sevgiye muhtaçtım. Büyüdüğümü anladığım ilk gün ise kendi kendime vereceğim sevginin benim için yeterli olduğunu anladığım ilk gündü. Kimsenin bizi sevmesine ihtiyacımız yoktu, biz bizi sevsek yeterdi. Hadi, kimse için değil ama kendiniz için içinizden veya dışınızdan bir kere, "Seni seviyorum," deyin kendinize. Çünkü içimizdeki ruh, bir başkasının değil bizim sevgimize muhtaç...

(Günümüz)

(5 Eylül 2020, İstanbul)

Kapının önünde oturmuş dışarıda yağan yağmuru izliyordum. Böyle bir yalana nasıl inandığımı, böyle bir yalanın neden söylendiğini sorguluyordum. Efe Duran'ın bir sevgilisi vardı ve bana yalan söylemişti. Ben kendisi için kariyerimden vazgeçerken o bana yalan söylemişti. Peki, amacı neydi? Benimle sevgilisini aldatmak filan mı? Beni bu kadar ucuz mu görüyordu?

"Mine..." Kapıdan gelen ses ve kapımın üç kere tıklanmasıyla başımı kaldırdım. Bu Efe'nin sesiydi. Öfkeyle ayağa kalktım. Sonra derin bir nefes aldım; sakinleşmeliydim, sakin olmalıydım. Bana gerçekleri anlatmak gibi bir borcu yoktu, böyle bir yükümlülüğü de yoktu, üstelik aramızda da hiçbir şey olmamıştı. Hiçbir zaman doğrudan, "Sevgilin var mı?" diye de sormamıştım, "Sevgilim yok," diye bir cümle de kurmamıştı. Belki de fazla alınmıştım, sonuç olarak Efe Duran benim hiçbir şeyimdi. Onun üzerinde hiçbir hakkım yoktu. Kapıyı araladım, hüzünle yüzüne baktım.

"Merhaba," dedi şefkat dolu bir sesle. "Bana gelmişsin. Öylesine mi geldin yoksa bir sorun mu var? Yukarıda misafirlerim var da... Seni merak ettim."

"Misafirlerinin yanına dönebilirsin. Ben iyiyim. Sana kek getirmiştim. Kekin burada. Belki misafirlerine ikram etmek istersin. İki kişisiniz değil mi? Birkaç dilim daha ekleyeyim mi?" Efe endişeyle bana baktı.

"Kapıyı Meriç açtı, değil mi?" Kızın ismi ve siması tanıdık gelmişti. Bu kız ünlü filan mıydı?

"İsmini bilmiyorum. Sevgilin olduğunu biliyorum."

"Öyle mi söyledi?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Ne demeliydi? Müstakbel eşiyim filan mı demeliydi?"

"Mine... Özür dilerim... Ne söylemeliyim bilmiyorum." Efe karşımda çaresizce konuşmaya çalışırken acı içinde gülümsedim.

"Hiçbir şey söyleme. Sevgilinin yanına dön, kekimden yiyin." Efe öfkeyle gözlerini devirdi ve bir anda merdivenlere göz attıktan sonra beni nazikçe itip içeri girdi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum şaşkınlıkla. Kapıyı kapattı ve bana döndü. Evimin karanlığında, dışarıdaki yağmurun sesinin eşliğinde gözlerine bakıyordum.

"Sevgilim filan yok," dedi öfkeyle.

"Bari sevgilin yukarıdayken söyleme şu yalanı."

"Dinle beni Mine, Meriç benim yapım şirketiyle yaptığım sözleşmeye dahil bir isim. Her sanatçının yükseliş döneminde yalandan bir ilişkisi olur ya hani, Meriç'i de o yüzden tuttular. Ben ne kadar karşı çıksam da o aptal sözleşmeleri imzaladığımdan beri hayatımda olup bitene karışamaz hale geldim. Özel hayatımda olup biten her şey benim elimde, evet ama dışarıdan nasıl görüneceğime sadece onlar karar veriyor. Kız eski bir çocuk oyuncu, şimdi ikimizi yan yana birkaç manşete koyacaklar sırf gündem olsun diye. Bizi birkaç hafta sevgili gibi gösterecekler, sonra da bitecek. Bu kadar. Kızla daha bugün tanıştım, ismini bile yarım saat önce öğrendim."

Efe karşımda çaresizce bana kendini açıklamaya çalışırken benim gözlerimde tek bir ışık belirtisi yoktu. Doğru mu söylüyordu, yalan mı, bununla bile ilgilenmiyordum, artık hiçbir şey umurumda değildi. Kendimi hatırlamıştım, yanlış yolda olduğumu fark etmiştim, asla ama asla bir ünlüyle olamazdım, olmamalıydım.

"Sahte aşk..." diye mırıldandım. "Farklı olduğunu düşünmüştüm. Sen de diğer ünlüler gibiymişsin..." Efe yüzüme hüzünle baktı.

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" diye sordu hayal kırıklığı içinde.

"Ne düşünmemi beklerdin Efe Duran? Üstelik bana hiçbir açıklama yapmana gerek yok. Birkaç gün önce hayatında bile değildim. Hem belki de sahte aşkın gerçeğe döner, kim bilir? Kız çok güzel..." Efe yüzüme bakarken içine sığmayan öfkesi gözlerinden okunuyordu.

"Ucuz bir kadınla olmayı tercih etseydim şu an kapımda binlerce kişi olurdu. Meriç'in yüzüne bile bakmadım, bakmam. Üstelik senin dediğin gibi sana bir açıklama yapmama da gerek yok, evet. Ama ben sana açıklama yapmak istiyorum Mine. Anladın mı? Sana açıklamak, kendimi anlatmak istiyorum."

"Neden?" diye sordum sinirle. "Neden Efe?"

"Çünkü seni her şeyinle tanımak istiyorum, her şeyini öğrenmek istiyorum, bu şansı bir kere yakalamışken kaybetmek istemiyorum."

"Neden ben?" diye sordum bir kez daha hayretler içinde.

"Çünkü senden başka kimse bu soruya, 'Neden ben?' demezdi Mine. Sen kendinin o kadar farkında değilsin ki içimde sana kendini fark ettirmeyi deli gibi isteyen bir ses var." Gözlerim gözlerinde dolaştı. İnanmalı mıydım? Ne demeliydim, ne düşünmeliydim, ne hissetmeliydim?

"Benimle..." diye mırıldandım, "benimle arkadaş olmayı gerçekten bu kadar istiyor musun?" Efe'nin yüzündeki sert ifade yumuşadı, kendini tutamadı ve güldü.

"Arkadaş olmak..." diye tekrar etti, "senin istediğin bu mu?"

"Evet," dedim kendimden emin bir sesle. Gözlerime üzgün bir gülümsemeyle baktı, bu bir kabulleniş gülümsemesiydi.

"Madem öyle, seninle arkadaş olmayı gerçekten çok isterim Mine. Seninle birçok şey olmayı isterdim ama madem seçeneklerim arkadaş olmakla sınırlı, onu da olurum. Kabul."

Yüzüne baktım ve başımı salladım. Sonra bir anda bana işaretparmağını uzattı. Kaşlarımı çattım ve anlam vermeye çalışarak bir işaretparmağına bir ona baktım.

"Ne yapmam gerekiyor?" diye sordum şaşkınlıkla. Efe gülümsedi.

"İşaretparmağını işaretparmağıma dokundurabilirsin, tabii istersen. Bu da bizim anlaşmamız olsun. Arkadaşlık anlaşması." Gülümsedim. İşaretparmağımı kaldırdım ve onun işaretparmağına dokundurdum.

"Arkadaşız," diye mırıldandım.

"Maalesef..." dedi sessizce, sonra tekrar etti, "arkadaşız." Başını salladım.

"Artık misafirlerinin yanına dönsen iyi edersin, neredeyse yirmi dakikadır buradasın." Efe kolunu kaldırıp saate baktı.

"Umarım ben gelmeyince gitmişlerdir. Haklısın, artık dönmem lazım. Sen ne yapacaksın? Bir planın var mı?" Nedense bu sorusunda ufak bir kıskançlık sezmiştim.

"Müzik dinleyip yağmuru izleyeceğim."

"Gerçekten mi? Artık yağmuru ve günbatımlarını kaçırmıyorsun sanırım." Gülümseyerek omuz silktim.

"Kaçırmıyorum. Önemli birinden öğrendim..." Efe yüzüme hayranlık dolu bir gülümsemeyle baktı.

"Kimden öğrendiysen onu dinlemeye devam et Mine. Sana mutluluğu öğretecek..." Gözlerim uzun uzun gözlerine baktı. Sonra gözlerimi ondan kaçırdım ve Efe kapıyı araladı.

"Ben gidiyorum... Balkonda uyuma."

"Tamam. Görüşürüz," diye mırıldandım buruk bir gülümsemeyle. O da aynı buruk gülümsemeyle bakıyordu yüzüme.

"Hoşça kal..." Gözleri arkasında kalırken merdivenlere yöneldi. Kapıyı kapattım ve kendime iki dilim kek alıp balkona çıktım. Sonra ne mi yaptım? Bir yandan yağmuru izlerken bir yandan ağlayarak kek yedim. İçimde dolacağına inanmadığım bir eksiklik hissi vardı, kocaman bir eksiklik hissi...

Zaten hayat bu değil midir? Yaşamak, hiç dolmayacak bir eksiklik hissini tamamlamaya çalışmak ve tamamlayamamaktır. Büyümek ise o eksiklik hissini hiçbir zaman dolduramayacağını kabullenmektir. Ben çok erken büyüdüm, büyümek zorunda kaldım. Derin bir nefes alıp yağmur kokusunu içime çektiğim sırada telefonum titredi. Gelen mesaj Efe'dendi. Merakla okumaya başladım.

"Misafirlerim gitmemiş. Kendi aralarında konuşuyor ve benim hayatım hakkında planlar yapıyorlar. Ben ise balkonda oturmuş senin karşı binaya vuran yansımanı izliyorum."

Hüzünle gülümsedim ve cevap yazmaya başladım.

"Arkadaşlarına karşı hep mi böylesin?"

"Hiçbir zaman... Az önce yıldız kaydı, görmemişsindir, yukarı bakmıyordun... Kayan yıldıza bakıp dedim ki, 'Sevgili Kayan Yıldız, dilek hakkım bu seferlik arkadaşım Mine'nindir...' Hadi, dilek dile..."

Başımı kaldırdım, gözlerim Efe'nin karşı binanın camlarından birine vuran yansımasına takıldı. Balkonunda oturmuş gülümseyerek telefonuna bakıyordu. Sonra başını kaldırdı, yansımalarımız göz göze geldi. Derin bir nefes aldım ve hayatımda ilk defa bir dilek diledim, ne dilediğime kendim bile şaşırarak.

"*Beni sevsin...*"

Bu masum dilek bana çocukluğumu, sevgi dilendiğim zamanları hatırlattı. Öylesine masum, öylesine üzgün ve öylesine duyguluydum. Ve farkında olmadan onu gördüğüm ilk andan beri her saniye arta arta bu hale gelmiştim. Sevilmek istiyordum... Efe Duran tarafından.

() benim yağmurdan güneşe çıkışımdı.

9. Bölüm

Ece

O benim yağmurdan güneşe çıkışımdı.

(6 Eylül, Büyük Konsere Dört Gün Kala)

"Günaydın Türkiye. Bugünün bombalarına hazır mısınız?" Günlerden cumartesiydi. Yani dünden farksız bir gün daha... Evden çalışıyorsanız hafta sonlarının bir önemi kalmıyordu, sizin için her gün aynıydı. Oysa bugünün diğer günlerden bir farkı vardı; o da ben yatağımdan kalkarken titreyen telefonuma gelen mesajın yarattığı farklılıktı...

"Kimden: Efe Duran"

"Günaydın komşu. Kahvaltıya bekliyorum."

Hayatımda ilk defa birinin "günaydın" mesajıyla başlamıştım güne. Üstelik mesaja bir de kahvaltı fotoğrafı eklenmişti. Balkondaki masasına güzel bir kahvaltı hazırlamıştı. Gözlerim birkaç saniye fotoğrafın üzerinde gezindikten sonra derin bir iç çektim. Gitmeli miydim? Bu işin sonu, benim duygusal yönden zayıf düşmem ve onun bana arkadaş gözüyle bakmaya devam etmesiyle sonuçlanabilir miydi?

"Geliyorum komşu."

Efe'ye cevap yazar yazmaz yatağımdan kalkıp banyoya girdim, hızla elimi yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçaladıktan sonra üzerime uzun mor hırkamı geçirdim. Evet, yine mor. Saçlarımı güzelce taradım ve telefonumu da alıp evden çıktım. Üst kata çıkarken yüzümde yine aynı salak gülümseme vardı; fakat bu sefer bu gülümsemenin altında bir de korku yatıyordu. Tüm korkularımı kucağımda taşıya taşıya kapısına kadar gittim. Kafamda binlerce soru işareti vardı. Ona karşı kendimi öfkeli, temkinli ve korku dolu hissediyordum. Elimi kaldırdım, zili çaldım ve beklemeye başladım. Sanki her an kapıyı bir kadın açıp Efe'nin sevgilisi olduğunu söyleyecek gibi hissediyordum. Fakat bu sefer kapıyı Efe açtı.

"Günaydın..." diye mırıldandı, hızlıca bir duşa girip çıktığı elindeki havluyla kurutmaya devam ettiği nemli saçlarından belliydi.

"Günaydın." O sırada dışarıda bir gök gürledi. İçeriye doğru bir adım attım ve soğuk sabahın karanlık gökyüzü bir şimşekle aydınlandı.

"Balkonun camlarını kapatayım, yağmur geliyor..." Efe hızla balkona doğru ilerlerken ben de peşinden ilerledim.

"İyi uyudun mu?" diye sordu. "Balkonda uyumamana sevindim."

"Ben içeri girene kadar beni izledin herhalde," diye mırıldandım sandalyelerden birine otururken.

"Bunun doğru olmamasını çok isterdim ama maalesef, tam olarak öyle yaptım..." Kendimi tutamayıp gülümsedim. O sırada dışarıda çok şiddetli bir yağmur başladı.

"Hırka alıp geliyorum, sana da bir battaniye getireyim..."

"Gerek yok, iyiyim ben."

"Gerek var, daha yeni iyileştin." Efe beni dinlemeden içeri girdiğinde arkasından gülümsüyordum. Uzandım ve masada duran çaydanlıktan birer fincan çay doldurdum. O sırada Efe üstünde hırkasıyla geri dönmüştü. Omuzlarıma bir battaniye sardıktan sonra karşıma oturup çayından bir yudum aldı. O sırada gözlerim fincanı tutan eline kaydı. Eli morarmaya yakın bir derecede kızarmıştı.

"Eline ne oldu?" diye sordum merakla.

"Bir şey olmadı. Omlet alır mısın?" diye sordu ve omlet yaptığı tavayı bana doğru uzattı. Kaşlarımı çattım.

"Bir şey olmuş. Ama anlatmak istemiyorsan seni anlarım..." Elindeki tavaya uzandım.

"Bir sorun yok, bunu bilmen yeterli."

"Anladım..." dedim bozularak, bir şey vardı ve bunu benim bilmemi istemiyordu. Beni özel hayatına dahil etmek, bana bir şeyler açıklamak istemiyordu. Haklıydı, ben kimdim ki?

"Sahte sevgilin nasıl? İyi mi?" diye soruverdim bir anda.

– Harikasın Mine...

– Sağ ol, İç Ses. Seninle anlaşamadığımızı sanıyordum.

– Giderek bana benziyorsun. Böyle devam edersen çok iyi anlaşacağız.

– Allah korusun İç Ses.

"Bilmiyorum," dedi, "umurumda olduğunu mu sanıyorsun?"

"Bilmem, dün gece saat ikiye kadar buradaydı. Belki de umurundadır." Efe uzun uzun yüzüme baktı.

"Buradalardı, o ve yapım şirketinden birkaç kişi. Üstelik sen onların gittiği saati nereden biliyorsun? Uyumayıp bekledin mi?" Utanarak başımı eğdim.

"Omlet güzelmiş," diye mırıldandım. Efe başını salladı.

"Güzeldir. Sana soru sormamı istemiyor musun?" diye sordu. "Basit bir soru sordum aslında. Uyumayıp bekledin mi?"

"Ben de sana buraya oturduğum an çok basit bir soru sormuştum, eline ne oldu?"

"Bunun cevabını seninle paylaşmak istemiyorum, bu o kadar basit bir soru değil."

"Tamam, madem söylemek istemiyorsun, söyleme. Ben sana sorduğun sorunun cevabını vereyim Efe, evet uyumayıp bekledim. Onlar giderken koşarak balkona çıktım ve onları gizlice izledim. Fakat sonra ne oldu biliyor musun?" dediğim sırada Efe gözlerini benden kaçırdı. "Sen de onların ardından çıktın ve arabana binip gittin. Nereye gittiğini tahmin etmek zor değil." Kurduğum son cümleyle birlikte hayal kırıklığı içinde gözlerini devirdi.

"Nereye gitmişim?" diye sordu, başını kaldırıp bana hayal kırıklığı içinde bakarken.

"Sahte sevgilinin evine gitmiş olabilir misin, sadece soruyorum. Bak, yanlış anlama. Sana kızgın değilim, zaten sana neden kızgın olayım ki? Ben kimim? Biz arkadaş olmaya çalışan iki insanız. Fakat en azından bana yalan söyleme, sen bana yalan söylerken ben seninle arkadaş olamam."

Aynen Mine, kızgın değilsindir.

"Onun evine filan gitmedim," dedi kontrol etmeye çalıştığı öfkesinin altında ezilerek.

"Tamam, madem öyle..."

"İnanmadın, değil mi?"

"İnanmadım ama bir önemi yok. Boş ver, konuyu kapatalım." Efe öfkeyle gülümsedi. Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı.

"Babanın evine gittim," dedi bir anda. Kaşlarımı çattım. Yüzüne şok içinde baktım.

"Ne?" deyiverdim zar zor. Ciddi olabilir miydi?

"Babanın evine gittim..." diye tekrar etti, gözlerim kıpkırmızı olmuş, hatta morarmaya başlamış olan sağ yumruğuna kaydı.

"Sen..." dedim zar zor, "onu nasıl buldun? Neden yaptın bunu?" Efe tahammülsüzce başını kaldırdı.

"Yapmak istedim ve yaptım. Geçerli bir sebebe ihtiyacım mı var?" Ne diyeceğimi, ne hissedeceğimi, ne tepki vereceğimi bilmiyordum. Şok içinde kalakalmıştım.

"Bir kardeşin olduğunu biliyor muydun?" diye sordu bir anda. "Beş yaşında bir kız çocuğu..."

"Ne?" diye sordum bir kez daha şok içinde.

"Babanın beş yaşında bir kızı var, senin de bir kardeşin. Bunu babanı araştırırken öğrendim, biraz sordum soruşturdum. Anlatacaklarımdan sonra sakin olmanı istiyorum, öğrendim ki baban kız kardeşine de sana yaşattıklarını yaşatıyormuş. Bunu bütün komşuları anlatıyor... Kızın annesi onları doğumda terk etmiş. Kız perişan haldeymiş." Kalbim ağzımda atıyordu. Gözlerimdeki yaşlar bile titriyordu. Şok içindeydim, acı içindeydim.

"Sen... ciddi misin?" deyiverdim titreyen sesimle.

"Ciddi olmamayı, bunların doğru olmamasını dilerdim Mine. Ama maalesef ciddiyim."

"Benim... bir kardeşim mi var?" dediğim an gözlerimden akan yaşlarla birlikte elimi boğazıma götürdüm. Hissettiğim acı boğazımda toplanmıştı.

"Evet," dedi Efe, onun gözleri de dolmuştu.

"İsmi ne?" diye sordum titreyen sesimle.

"Ece..." dedi gülümseyerek. Gözlerimden akan yaşlarla birlikte onun gülüşüne karşılık verdim. İkimiz de acı içinde gülümsüyorduk.

"Ece..." diye tekrar ettim, "Ece..." Bu inanılmaz bir acıydı. İçim içime sığmıyordu. Yerimde durmak istemiyordum. Ayağa kalktım.

"Benim gitmem lazım," dedim acı içinde.

"Gitmen lazım değil," dedi Efe.

"Gitmem lazım, o da benim yaşadıklarımı yaşamayacak." İçeri doğru bir adım attığım sırada Efe arkamdan seslendi.

"İçeride uyuyor," diye mırıldandı. Ona şok içinde döndüm.

"Ne?" diye sordum.

"Babanı dövdüm, kardeşini alıp sana getirdim. İçeride uyuyor."

Efe karşımda durmuş hayatımda gördüğüm en korumacı ses tonuyla bana benim kaderimi yaşayan bir kardeşim olduğunu ve onu kurtarıp bana getirdiğini anlatıyordu. Ruhum acıların en büyüğünden ferahlıkların en derinine ulaşırken gözlerim Efe'nin gözleriyle buluştu. Kendi kendime karşımdaki insanın gerçekten karşımda olup olmadığını sorguladım. Rüya mıydı, hayal miydi, kafamda kurduğum bir karakter miydi Efe? Bir hayal de bir rüya da bu kadar güzel olamazdı. Zira benim kafam bu kadar güzel bir karakteri yaratacak güzelliklerle de dolu değildi. Şu andan itibaren ne olurdu, ne yaşanırdı bilmiyordum. Hiçbir şey umurumda da değildi. Bildiğim tek bir şey vardı, Efe bana bu dünyada iyiliğin gerçekten var olduğunun en büyük kanıtıydı. Efe benim karanlıktan aydınlığa, soğuktan sıcağa, yağmurdan güneşe çıkışımdı.

“Söylesene, bu dumanlar beni
ne zaman bırakıp gider Efe?”

“Hiçbir zaman. Belki de
dumanlarla yaşamayı öğrenmeliyiz.”

10. Bölüm

Kırmızı Bisikletli Çocuk

Dumanlar benden geliyor...

Yağmur ben buraya taşındığımdan beri hiç durmuyordu. Sanki yanlış bir sokağına girmiştim kaderimin, gitmemem gereken bir yerine ilerliyordum hayatımın. Olmayacak bir hayalin peşine düşmek üzere gibiydim, sanki incinmeye doğru yol alıyordum. Ya da bambaşka bir açıyla bakmalı ve şöyle düşünmeliydim: Yağmur bu zamana kadar geçirdiğim yirmi yılı silip süpürmek için yağıyordu, silip süpürülsün ki yeniden başlayabileyim diye...

"Uyuyor mu?" diye sordum sessizce, Efe'nin misafir odasının kapısında durmuş gözyaşları içinde Efe'nin gözlerine bakıyordum. Başını salladı.

"Uyuyor..."

"Senden korkmadı mı? Nasıl geldi?" diye sorduğumda Efe acı içinde gülümsedi.

"Onu babasından kurtaran kim olursa olsun korkmadan gelirdi... Sen de öyle yapmaz mıydın?" Acı içinde başımı salladım.

"Hadi gel, uzaktan bak ona..." Sonra odanın kapısını sessizce araladı. Korka korka başımı uzattım. Misafir odasının tekli yatağında küçücük kalmış bir kız çocuğu girdi görüş alanıma. Şok içinde baktım yüzüne, vücuduna, kollarındaki morluklara,

bacaklarındaki kızarıklıklara, yanağındaki yara izine. Efe çığlık atacağımı anlayıp eliyle ağzımı kapattı.

"Odama gel, sakin ol! Onu korkutamayız Mine, lütfen sakin ol!" Efe beni kolumdan tutup kendi odasına götürdüğü an kendimi dizlerimin üstünde yerde buldum. Efe yere eğilip bana sıkı sıkı sarılırken ağzımı onun omzuna kapatmış ağlıyordum.

"Sakin ol... Geçti... Sakin ol..." Efe kulağıma melodi gibi gelen sesiyle beni sakinleştirmeye çalışırken yaşadıklarım bir bir gözlerimin önünden geçti. Canımın her yandığı an, ben ağlarken kimsenin beni duymayışı, kendi kendimi teselli edişlerim, yaşadıklarıma anlam veremeyişlerim... Hepsi gözümün önünden geçti. İçim dışıma çıkarcasına ağlayarak geçirdiğim on dakikanın sonunda başımı Efe'nin omzundan kaldırıp gözlerine baktım. Ellerini uzatıp gözyaşlarını sildi.

"Onu kurtardın..." diye mırıldandım gözyaşları içinde. Efe'nin sol gözünden bir damla yaş aktığında öfkesini gözlerinden okuyabiliyordum.

"Ben de bu haldeydim, yara bere içindeydim. Her yanım morluklarla doluydu, küçücük bedenim o kadar yorgundu ki konuşmaya halim yoktu. Çok dua ederdim şu kapıdan biri girse de beni kurtarsa diye. Sen o kapıdan girdin, onu kurtardın." Tir tir titriyordum, ona karşı öyle büyük bir minnet duygusu hissediyordum ki neredeyse ellerini öpecektim.

"Seni de kurtardım," diye mırıldandı. "Küçük Mine o evden yaralı, üzgün ve korkmuş bir halde gitti, sonra büyüdü, bunları atlattığını sandı. Oysa küçüklüğünün yaralı ruhu hâlâ o evdeydi Mine, orada sıkışıp kalmış, kurtarılmayı bekliyordu. Kardeşinle beraber seni de aldım oradan. Ben oraya seni de kurtarmaya gittim. Seni de kurtardım..." Gözlerinin içine bakarken tüm vücudum titriyordu.

"Tutsaktın," dedi, "yaşadığın her bir gün tutsaktın. Hep bir yanın eksik hissediyordun, değil mi? Ne yaşarsan yaşa tatmin olmuyordun, ne yaşarsan yaşa mutlu olmuyordun, ne yaşarsan yaşa içinde hep bir acı vardı. Değil mi?"

"Evet... Çok derinde, anlam veremediğim bir acı."

"Kendini hiçbir zaman özgür hissedemedin, değil mi?"

"Hissedemedim... Hiçbir zaman."

"Hep hayal ettin... O adam sana senden güçlü olduğunu hissettirirken hep içeriye biri girsin de ona ondan daha güçlü birilerinin de olduğunu göstersin istedin. Hep bunu hayal ettin, değil mi?"

"Evet..." dedim ağlamam bir krize dönmek üzereyken.

"Artık ondan daha güçlü birilerinin de olduğunu biliyor. Ona dedim ki, 'Mine'nin sana selamı var, kız kardeşini almaya geldim.' Senin için gittiğimi biliyor, yalnız olmadığını biliyor, yaptıklarının cezasız kalmayacağını biliyor. Artık özgürsün Mine. Ruhun artık o evde değil. Burada... 26 numaralı bu binada. Ruhun sen neredeysen orada..."

"Ben..." dedim güçsüz bir sesle, "hayatımda ilk defa kendimi bu kadar özgür ve bu kadar tamamlanmış hissediyorum. Sana nasıl teşekkür edeceğimi bile bilmiyorum."

"Mutlu olman benim için en büyük teşekkür." Ona sıkıca sarıldım. Dakikalarca sarıldık. Her nefes alıp verişimde biraz daha rahatlıyordum.

"Onu uyandırmalı mıyız?" diye sordum gözyaşlarımı silerken.

"Kahvaltı yapmalıyız," dedi Efe. Ayağa kalktı ve bana elini uzattı. "Hadi..." Elini tutup ayağa kalktım.

"O aç mıdır?" diye sordum endişeyle.

"Kahvaltısını yapıp öyle uyudu, merak etme. Bırakalım da o uyandığı zaman yanımıza gelsin, biz uyandırmayalım."

Sonra birlikte balkona geçtik. Efe'nin karşısına oturduğumda etrafımda dönen dünyanın gerçekliğini kaybetmiştim. Gözlerimi kapatmış çocukluğumu düşünüyordum. Oradaydım, o evdeydim ve biri gelip beni kurtarsın diye dua ediyordum. Sonra gözlerimi açtım, Efe'nin gözlerini gördüm ve bu gözlerin bana ne kadar tanıdık geldiğini düşündüm.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Efe.

"O evde uyuduğum her an rüyalarımda hep bir süper kahraman görürdüm, peleriniyle gelip beni oradan kurtaran bir süper kahraman... Rüyalarım hep o oturma odasında ağladığım an başlıyordu, sonra kapı açılıyordu, biri gelip beni o cehennemden alıp kurtarıyordu. Çok garip; ama o süper kahramanın gözleri senin gözlerine çok benziyordu." Efe gözlerime uzun uzun baktı.

"Çok isterdim..." dedi gururuna yediremediği bir şeyler hissettiğini belli eden o ses tonuyla, gözlerini kaçırdı.

"Ne isterdin?" diye sordum.

"O zaman seni oradan alıp götürmeyi... Çok isterdim Mine."

"Çok küçüktün..." dedim acı içinde gülümserken.

"Sen de çok küçüktün. Sen o yaşta tüm bunları yaşayabildiysen ben de bisikletimle gelip seni oradan kurtarabilirdim."

"Keşke..." diye mırıldandım güçsüzce, hayatımda ilk defa kendimi bu kadar zayıf hissediyordum, söylediklerime ben bile inanamıyordum ama sözlerimi sürdürdüm: "Keşke gelip beni kurtarabilseydin..." Efe dolu gözleriyle burnunu çekerek başını havaya kaldırdı, gözlerini kapattı.

"Beni kimse kurtarmadı, bugüne kadar... Hayatımda ilk defa bugün kurtarılmış hissettim. O günlerde gelip beni oradan alıp götürmeni çok isterdim. Fakat yaşanması gerekiyormuş, yaşandı. Yıllar sonra geldin ve beni aldın oradan." Efe uzun uzun gözlerime baktı.

"Kendimi çok suçlu hissediyorum," dedi. Kaşlarımı çattım.

"Neden?" diye sordum gülümsemeye çalışarak. "Senin ne suçun var?"

"Babanın evine gittiğimde fark ettim ki benim çocukluğum da senin evinin beş sokak ötesinde geçmiş... Beş sokak ötemde bunlar olmuş, duymamışım, duymamışız..."

"Birilerinin yan evlerinde, alt katlarında, üst katlarında neler oluyor... Duymuyorlar. Duymazdan geliyorlar. Takma kafana Efe, yaşanması gerekiyordu ve yaşandı. Bu kadar. Başka hiçbir söze gerek yok. Hayatım boyunca kendime bunu söyleyip durdum. Yaşanması gerekiyordu ve yaşandı... Geçmişi değiştiremeyiz."

"Belki de değiştirebiliriz," dedi. Kaşlarımı çattım.

"Nasıl?"

"Gözlerini kapat..."

"Ne?" diye sordum şaşkınlıkla. "Neden?"

"Ufak bir hayal oyunu oynayacağız. Hadi, kapat gözlerini." Tereddüt ederek geçirdiğim birkaç saniyeden sonra kabullendim ve gözlerimi kapattım.

"Şimdi bana çocukluğunda hiç unutamadığın bir ânı anlat... Kendini orada hayal et. Her ayrıntısını kafanda düşle..." Derin bir nefes aldım ve kendimi kocaman bir acının ortasında buldum.

"Oradayım, oturma odasında, o bana vuruyor, ben ağlıyorum. Bağırıyorum, yardım istiyorum. Yalvarıyorum... Sonra dışarıdan birilerinin sesi geliyor, 'Yangın var!' diye bağırıyor insanlar. Babam beni bırakıyor, koşarak dışarı çıkıyor. Kendi çocuğunu döven bir adam dışarıdan gelen, 'Yangın var!' sesini duyup yardım etmeye koşuyor. Peşinden gidiyorum. Bütün sokak dışarıda, hepsi yanan boş bir gecekonduyu söndürmeye çalışıyor. Olan biteni

şaşkınlıkla izliyorum. Komşularımızdan birinin yanına gidiyorum ve diyorum ki, 'Benim de mi böyle demem gerekiyordu?' Anlamıyor. Ne saçmaladığımı sorarak beni azarlıyor. Ona diyorum ki, 'Yardım istemem, bağırmam, ağlamam yeterli değil mi? Bana yardım etmeniz için, 'Yangın var!' diye bağırmam mı gerekiyordu? Sonra çok sevgili komşumuz bana kızıyor, 'Ev cayır cayır yanıyor, üstünden yükselen dumanları görmüyor musun? Ne saçmalıyorsun sen?' Sonra elindeki bir kova suyla koşa koşa eve doğru ilerliyor. Arkasından halsizce mırıldanıyorum. 'Dumanlar benden geliyor...' diyorum. İçimin yandığını hissediyorum, içimdeki yangını hissediyorum, üzerimden çıkan dumanları sadece ben görüyorum. Bütün mahalleli boş bir yangını söndürmeye çalışırken içinde bütün dünyayı yakmaya yetecek kadar büyük bir yangını barındıran küçücük bir çocuk olarak ben halsizce eve dönüyorum. Oturma odasında oturuyorum, babamın gelip beni dövmeye devam etmesini bekliyorum. Ağlıyorum. Bağırıyorum. 'Dumanlar benden geliyor,' diyorum, sayıklıyorum... Kimse yardım etmiyor. Kimse benim yangınımı söndürmüyor."

Efe'den uzunca bir süre ses çıkmadı. Gözlerimi açtığımda kıpkırmızı olmuş yüzünü gördüm. Ter içinde kalmıştı, çaresizce balkonun içinde oradan oraya dolanıyordu. Yumruk yaptığı elleri bile kıpkırmızıydı.

"Gözlerini kapat..." diye mırıldandı, kalın sesi çatallı çıkıyordu.

"Tamam..." dedim sessizce. Gözlerimi kapattım.

"Tam oradasın," dedi Efe, "oturma odasında oturmuş sayıklıyorsun. Korkuyorsun... Kapı açılıyor, içeriye girenin o adam olduğunu sanıyorsun. Korkarak kendi kollarının arasına gömülüyorsun. Sonra biri ellerini tutuyor," dedi ve ellerimi tuttu.

"Efe bunlar gerçek değil..." dedim gözyaşları içinde. "Kimse gelip ellerimi tutmadı."

"Hayal et Mine... Sadece hayal et... Biri geliyor, ellerini tutuyor. Tam olarak böyle, seni kaldırıyor. Gelen benim, ellerini tutup seni kaldıran benim, hayal et..." Sonra beni ellerimden sıkıca tutup ayağa kaldırdı.

"Efe..." dedim itiraz etmek için. Oysa o pes etmeden devam ediyordu.

"Birlikte kapıya çıkıyoruz. İkimiz de küçücük birer çocuğuz. Ben kırmızı bisikletimle seni kurtarmaya gelmişim. Bisikletim kapıda, seni önüme alıyorum ve birlikte bisikletime binip uzaklaşıyoruz... Rüzgâr saçlarımızı uçuruyor, hayal et... Hava o kadar güzel esiyor ki serinlediğini hissediyorsun, sonra bir deniz kenarında duruyoruz. Bisikletimden iniyoruz. Ayaklarımızı denize sokuyoruz. İçinin yangını bir anda sönüyor. Gerisi yok Mine, çocukluğun orada bitiyor ve kendini bugünde buluyorsun. Çocukluğuna dair aklında kalan tek hatıra bu olsun, olmaz mı?" Gözyaşları içinde gözlerimi açtım, gülümsemeye çalıştım.

"Neden?" diye sordum çaresizce.

"Ne neden?" diye sorduğunda ikimiz de benim geçmişimin gerçekliğiyle mahvolmuş bir haldeydik.

"Neden hayatına giren bir yabancının hayatından öylece geçip gidişini izlemek yerine onu mutlu etmeye çalışıyorsun?" Efe derin bir nefes aldı, kıpkırmızı olmuş yüzünü kaldırdı ve yüzüme baktı.

"Çünkü birilerine yardım etmem için, 'Yangın var,' diye bağırmalarına gerek duymuyorum. Birinin üzerinden dumanlar yükseliyorsa ben bunu görebiliyorum."

"Ne demek bu? İçimdeki acıyı en başından beri biliyor muydun?" Efe gözlerini gözlerime dikti ve uzun uzun baktı.

"Biliyordum Mine... Seni gördüğüm ilk an, gözüme çarpan ilk şey gözlerindeki hüzündü. Onu çözmek istedim, her şeyi öğrenmek istedim, yardım etmek istedim..." Ona hayranlıkla baktım. Böylesine güzel bir ruhla tanışmak bu hayatta bir insanın karşısına çıkabilecek nadir şanslardan biriydi. Gerçek olamayacak kadar güzel bir ruhu vardı. Dışarıya ne kadar soğuk ve sert görünürse görünsün içi o kadar sıcaktı. Ağlamam dindiğinde, nefes alıp verişin sakinleştiğinde arkama yaslanmış çayımdan bir yudum alıyordum. Efe de karşımda oturmuş kahve içerek kendine gelmeye çalışıyordu.

"Söylesene, bu dumanlar beni ne zaman bırakıp gider Efe?" diye sordum dışarıdaki yağmur şiddetini artırırken. Efe sessizce yüzümü izledi. Sonra başını çevirip dışarıya baktı.

"Hiçbir zaman," diye mırıldandı... Sonra sessizce ekledi, "Belki de dumanlarla yaşamayı öğrenmeliyiz."

"Puslu yaşamayı öğrenmeliyiz diyorsun yani..." Başını salladı.

"Aynen öyle diyorum. Peki hâlâ öğrenmedin mi?" diye sordu. Gülümsedim.

"Öğrenmeyi bıraktım, öğretici olabilecek noktadayım."

"Bana da öğretmek ister misin?" diye sordu arkasına yaslanırken. Gözleri gözlerime derin derin bakıyordu.

"Çok isterim Kırmızı Bisikletli Çocuk..."

O gün orada uzun uzun sohbet ettik. O gün bambaşka bir bağ kurmuştuk. Efe Duran ve ben bu hayatta ne olurduk bilmiyordum ama onunla çok iyi birer dost olacağımızı adım gibi biliyordum. Tüm bu güç gösterilerinin, parıl parıl bir yaşantının altında Efe'nin içinde de rengârenk acılar olduğunu biliyordum. Hiçbir şeyin dışarıdan göründüğü kadar parlak olmadığını gözlerinden okuyabiliyordum. O bugün beni bambaşka bir hatırayla tanıştırmıştı, çocukluğumda yaşandığına inanmak istediğim yepyeni bir

hatırayla. Sanki yaşanmış da ben unutmuşum gibi bağlanmıştım o hatıraya. Kırmızı bisikletli bir çocuğun gelip beni kurtardığını düşlemek benim bu hayattaki tek kurtuluş yolumdu. Geçmişim beni belli etmesem de içten içe parça parça ederken şimdi kendimi bütünleşmiş hissediyordum. Karanlıklardan çekilip alınmış, sırılsıklamken kurulanmış, donarken ısıtılmış, yapayalnızken sarıp sarmalanmış hissediyordum.

"Efe..." diye mırıldandım çayımın dibinde kalan son yudumu da içtikten sonra.

"Efendim Mine?"

"Senden bir şey isteyebilir miyim?" diye sordum hayatımın en cesur kararını vererek.

"Benden her şeyi isteyebilirsin," diye mırıldandı. Derin bir nefes aldım. Bir an bile tereddüt etmeden konuşmaya başladım.

"Beni oraya götürür müsün?"

"Nereye?"

"Oraya..." Anlamıştı, açıklamama gerek yoktu. Oraya gitmek, çocukluğum ile yüzleşmek zorundaydım. Bu benim kurtuluşumun son adımıydı. Efe birkaç saniye gözlerime baktı, bendeki cesareti görüp emin olmak istiyordu.

"Tamam..." dedi. "Üst sokakta teyzem oturuyor. Ece'ye baksın için onu çağırayım ve çıkalım. Olur mu?" Başımı salladım.

"Olur..."

Hayatım beklemediğim bir yöne doğru ilerlerken yepyeni bir perdenin açıldığını hissediyordum. Yıllardır karanlıkta kalmış evimin perdeleri açılmış ve güneş ışığıyla tanışmıştım. *Dumanlar benden yükseliyor olabilirdi* ***ama artık yanmıyordum.***

İçimdeki yangını
söndürmek mümkün
ama yanmak da bir seçenek.

11. Bölüm

Müzik Kutusu

İçimdeki yangını söndürmek mümkün ama yanmak da bir seçenek...

"Ben arabada beklesem olur mu Efe? Şu an herhangi bir ailenin içinde bulunmak istemiyorum."

"Tamam," diye mırıldandı, "beş dakika sonra buradayım..."

Efe ve ben, Ece'yi o daha uyanmadan Efe'nin teyzesine emanet ettikten sonra eskiden yaşadığım mahalleye, Barbaros'a doğru yola çıkmıştık. Efe yol üzerinde annesinin yatmakta olduğu hastanenin önünde durmuş ve onu görmek üzere hastaneye girmişti. Bildiğim kadarıyla annesinin durumu gayet iyiydi ve yarın sabah taburcu olacaktı. Arabada durmuş bugün yaşadığım içsel değişimin ağır yüküyle başa çıkmaya çalıştığım sırada gök gürledi. Arabanın camları yağan yağmurdan dışarıyı gösteremez bir hale geldiğinde kendimi koskoca bir yağmurun ortasına hapsedilmiş hissettim. Yağmura hapsedilmek ne güzeldir, bilir misiniz? Sonsuz bir yangının içinde çaresizce beklerken, beklenmeyen bir yağmurun altında kalmak nasıl bir histir, bilir misiniz? Alevlerin ortasında kurtuluşu beklerken sağanak bir yağmurun alevleri söndürmesini izlemek nasıl güzeldir, tahmin edebiliyor musunuz?

Bir insanın gelebileceği en acınası hal, duygularından habersiz kalmaktır. Ben çocukluğumdan bu yaşıma kadar ne hissettiğimi bilmeden büyüdüm; ne kendimi ne duygularımı tanıyabildim, ne de hislerimi sorgulayabildim. Çünkü bana çocukluğum boyunca öğretildiğine göre benim duygularım, hislerim, düşüncelerim hep önemsizdi...

"Ben hastaneye girip gelene kadar resmen fırtına çıkmış..." Efe telaşla koltuğuna oturup kapısını kapattığında sırılsıklam olmuş haline baktım. Dışarıdan gelen korna sesleri insanların telaş içinde bir an önce evlerine veya işlerine dönmeye çalıştıklarını gösteriyordu.

"Çok ıslanmışsın, hasta olacaksın. Arabanda havlu yoktur, değil mi? Saçlarını kurutman için soruyorum..."

"Hayır, yok tabii ki. Ama arka koltukta bornoz olacaktı."

"Ne?" diye sordum şaşkınlıkla arka koltuğa doğru dönerken.

"Şakaydı..." dedi Efe gülerek. "Birkaç paket mendil olacak. Onlarla kurularım, merak etme. Hatta arabayı da hemen ısıtalım." Efe arabanın klimasını açıp yola çıkarken gözlerim hastanede takılı kaldı.

"Annen nasıl?" diye sordum.

"Gayet iyi. Bu akşam taburcu olacak. Kalp krizi geçirmeden önce bu kadar sağlıklı değildim gibi şeyler söylüyor..." Sessizce güldüm.

"Annen çok tatlı bir kadına benziyor." Efe başını salladı.

"Evet, çok iyi anlaşacaksınız." Kaşlarımı çatarak ona döndüğümde, "Anlaşırdınız yani," diye düzeltti. Gülümseyerek önüme döndüm. O sırada Efe radyoyu açtı. Karşımıza bir kez daha Efe'nin şarkılarından biri çıkınca gururla ona baktım.

"Kendinle gurur duymalısın," diye mırıldandım. "Bu çok büyük bir başarı, biliyorsun değil mi?" Efe başını salladı.

"Ne kadar başarılı olursam olayım asla senin kadar başarılı olamam..." dediği an anlam vermeye çalışarak yüzüne baktım.

"Nasıl yani?"

"Yaşadığın hayata rağmen onları böylece atlatıp bugüne bu kadar güzel bir ruhla gelebilmen muhteşem bir başarı Mine." Derin bir nefes aldım.

"Ben sadece hayatta kalmaya çalıştım... Bu kadar."

"Senin bu halde olmana hayat bile şaşırıyordur, emin ol. 'Bu kadar vurdum, nasıl düşmedi?' diyordur..."

"Belki de düşmüşümdür. Belki şu an yerdeyimdir."

"Zirvedesin," dedi gözlerimin içine bakarak, "parlıyorsun." Dolu gözlerimi onun gözlerinden kaçırıp dışarıda yağan yağmura çevirdiğimde radyodan gelen şarkıya odaklandım. Efe'nin güzel sesi yağmur sesiyle birleştiğinde ortaya muhteşem bir şölen çıkıyordu.

İçimde yangınlar,
Durmadan çağırırlar.
Gelirsen söndürürüz,
Gelmezsen yok oluruz...
Seninle hiç var olamadık ama
İster misin yok olmak?

Yarım saat sonra Barbaros'a vardığımızda geçtiğimiz her bir sokakta kendimi görmeye başlamıştım.

"Şuradan ekmek alırdım," diye fısıldadım gözyaşlarıma hâkim olmaya çalışarak. "Terliklerimle koşa koşa caddeye çıkardım. Sonra tam burada durur, şu kırtasiyenin camındaki oyuncaklara

bakardım. Müzik kutularına bakar ve onları hayranlıkla izlerdim." Ben arabanın camından kırtasiyenin vitrinindeki müzik kutularını izlerken Efe bir anda arabayı kırtasiyenin önüne park etti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Bekle burada." Arabadan inip kırtasiyeye girdi. Ben şaşkınlıkla onu izlerken o birkaç dakika sonra elinde bir sürü müzik kutusuyla çıktı. Önce benim kapımı açtı. Müzik kutularını hiçbir şey demeden kucağıma bıraktı ve kendi koltuğuna geçip tekrar yola devam etti.

"Bunu neden yaptın?" diye sordum.

"Onlar sana aitti," dedi, "ben onları sadece sahibine kavuşturdum." Nutkum tutulmuş bir halde kucağımdaki müzik kutularına baktım. Vitrindeki tüm müzik kutularını almış, bana hediye etmişti. Çocukluğum boyunca en büyük hayalim bu müzik kutularına bir kez olsun dokunmaktı, onların müziğini bir kez olsun dinlemekti. Müzik kutularından birini elime aldım ve çevirip müziğini dinlemeye başladım. Naif tını kulaklarıma ulaştığında gözlerimi kapattım. Sol gözümden bir damla yaş aktı. Sonra gözlerimi açtım ve orayı gördüm... Evimi.

"Burası," dedim sessizce, "burası orası..." Efe başını salladı.

"Hazır mısın Mine?" Tam arabayı park ediyordu ki kolunu tuttum.

"Dur," dedim. "Yapma. Gidelim buradan. Bu kadarı yeterli."

"Hayır. Yeterli değil. İneceğiz, sadece bir dakika da olsa inip şöylece bir bakmanı istiyorum bu eve. Ayaklarının üzerinde..." Efe arabayı evin önüne park ettiğinde karnımın ağrıdığını hissediyordum. Yine o çocuğa dönmüştüm, eve yaklaştığında korkudan karnı ağrımaya başlayan o küçük Mine'ye... Efe arabadan inip kapımı açtı.

"Hadi," dedi, "sadece bir dakika, ayaklarının üzerinde..." Derin ve titrek bir nefes aldım. Titreyen bacaklarımla arabadan aşağı bir adım attım. Kaldırım taşlarına baktım, terlikli ayaklarımı hatırladım. Sonra ayağa kalktım ve Efe ellerimi tutarken titreye titreye bu eve baktım.

"Ben geldim..." diye mırıldandım. "Sapasağlam ve ayaktayım. Ben geldim..." Sadece bir dakika boyunca orada öylece durdum. Evi izledim; eski perdelerimizi, eski pencerelerimizi, camları hâlâ kırık olan kapımızı izledim.

"Artık binebilir miyim?" diye sordum. Efe başını salladı.

"Binebilirsin..." Titreyen vücudumu arabaya zar zor attım. İkimiz de yağmurdan sırılsıklam olmuştuk. Arabanın sıcağı bizi bir anne gibi sararken uykumun geldiğini hissettim. Sanki üzerimden kocaman bir yük kalkmıştı ve hafiflemiştim...

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Efe.

"Hafif..." diye mırıldandım, "ama içim hâlâ alev alev... İçimde kocaman bir yangın var Efe..."

"Ve biz o yangını söndürebiliriz Mine."

"İçimdeki yangını söndürmek mümkün ama yanmak da bir seçenek. Söylesene Efe, hangisini seçmeliyim sence?"

"Beni..." diye mırıldandı, "beni seç. Benim içimdeki yağmur senin içindeki ateşi söndürebilir. Bırak arkadaş olalım, içindeki yangını söndürmene yardım edeyim."

"İçimdeki yangın çok büyük. Söndüğünde ardında kalacak duman bizi kaybeder Efe... Seni seçemem. Beni affet."

"Kaybolmaktan bu kadar korkuyor musun?"

"Kendimin değil... Senin kaybolmandan korkuyorum. Ben zaten koskoca bir belirsizlikten ibaretim. Seni de sisli dünyama

çekemem... Sen içine yağmurlar yağan, spot ışıklarının altındaki o parlak çocuksun Efe. Öyle de kalacaksın. Benden uzak durmalısın. Ben senin ışıklarını söndürmeyeceğim, yağmurunu dindirmeyeceğim, seni dumanlarımın içine çekmeyeceğim..."

"Söz hakkım yok mu?"

"Yok. Seni seçmeyeceğim Efe. Bu kadar... Sen benim yanımda olmamalısın. Bu sana sadece zarar verir."

"Zarar görmek umurumda değil," dedi tahammülsüzce. "Gördüğüm en gerçek insansın. Etrafımdaki herkes bu kadar sahteyken sen gördüğüm en gerçek ruha sahipsin."

"Hayatına girdiğimden beri benim hayatımı düzeltmeye çalışıyorsun. Babamı dövdün, kardeşim olduğunu öğrendin, onu bana getirdin. Sen bir yıldızsın Efe. Hayatının tek amacı parıl parıl parlamak. Şu an bütün Türkiye tarafından tanınıyorsun. Üstelik sadece yeteneğinle değil, karakterinle ve efendiliğinle de biliniyorsun. Ya bunları öğrenirlerse? Efe Duran bir adamı dövdü ve kızını kaçırdı diye haber yaparlarsa? Korkmuyor musun?" Efe omuz silkti.

"Çocuklarını döven bir babayı dövdüm ve dövdüğü çocuklarından birini ondan alıp ablasına getirdim. İstedikleri kadar haber yapabilirler, hatta ne var biliyor musun, bunu çıkıp kendim anlatacağım onlara."

"Kime?"

"Herkese. Tüm Türkiye'ye..." Sonra telefonunu çıkardı. Rehberinden bir numaraya tıklarken onu şaşkınlıkla izliyordum.

"Ne yapıyorsun?" dediğim sırada o telefonun karşısındaki isimle çoktan konuşmaya başlamıştı.

"Bülent... Bana yarın sabah için bir basın toplantısı ayarlamanı istiyorum. Sorgulama... Sadece ayarla. Kapatıyorum."

"Efe, sen ne saçmalıyorsun? Bunu çıkıp herkese anlatamazsın. Bu senin kariyerinin sonunu getirebilir. İnsanlardan hiç beklemediğin tepkiler alabilirsin, sana, 'Bir aileyi bozmak ne haddine?' diye sorabilirler. Sen sessizliğinle tanındın ve sessiz kalmak zorundasın."

"Ben hiçbir şey yapmak zorunda değilim. Kariyerim umurumda mı sanıyorsun?"

"Umurunda olmak zorunda. Sen muhteşem bir yeteneksin Efe, seni seven milyonlarca insan var. Yeteneğine arkanı dönemezsin, seni sevenlere arkanı dönemezsin. Bırak seni nasıl tanıyorlarsa öyle tanımaya devam etsinler. Sessiz, sakin..."

"Ama bu ben değilim."

"Efe bir başkası olabilir ama Efe Duran tam olarak benim tarif ettiğim insan. Eğer yarın sabah bir basın toplantısı yapıp bunları anlatır ve büyük konserin öncesi dikkatleri yeteneğinden böyle bir olaya çekersen kardeşimi de alır buradan taşınırım Efe. Haberin olsun."

Hiçbir cevap vermedi. Dönüş yolu boyunca tek kelime daha konuşmadık. Evin önüne geldiğimizde ise ona hiçbir şey söylemeden arabadan indim. Fark ettim ki onunla yakın olmam onun kariyerini etkilemeye başlamıştı, ondan uzak kalmam onun için en iyisi olacaktı.

"Ece'yi alıp evime geçeceğim."

"Tamam..." dedi hayal kırıklığına uğramış bir halde. Birlikte asansöre bindik. Hiç konuşmadan asansörden inip Efe'nin evine girdik. Efe'nin teyzesi ve Ece'nin seslerini duyduk. Sanırım yemek yiyorlardı.

"Mutfaktalar," dedi Efe. Başımı sallayarak mutfağa girdim. Efe de peşimden geliyordu. Ece başını bize doğru çevirdiğinde

gözlerini gördüm, benim gözlerimin aynısıydı. Ben onun gözlerine duygulanarak baktığım sırada o gülümsedi.

"Efe Abi!" dedi ve gülerek Efe'ye sarıldı.

"Ne yaptın bensiz cimcime?" Efe Ece'ye doğru eğilip cebinden çıkardığı müzik kutularından birini ona uzattı.

"Aa, ben bunu çok istiyordum!" dedi Ece sevinçle. "Bizim bir kırtasiyeci abimiz vardı. Her gün önünden geçip bunlara bakıyordum," dediği an içimde çok büyük bir acı hissettim. Efe ile göz göze geldik.

"Geç kızım otur, yemek yiyin." Efe'nin teyzesi bize yemek koyarken Efe'ye döndüm.

"Biz artık gidelim," diye mırıldandım.

"Efe Abi, bu abla kim?" Ece bana korkarak bakıyordu.

"Hani sen bana yolda anlatmıştın, hatırladın mı? Bir ablan olduğunu söylemiştin, isminin Mine olduğunu söylemiştin..."

"Evet, hatırladım..." dedi Ece. Efe bana baktı, Ece'ye gerçeği benim açıklamamı istiyordu. Titrek bir nefes aldım ve Ece'ye doğru eğildim.

"Ben Mine," diye fısıldadım gözyaşları içinde, "ben senin ablanım..." Ece yüzüme şaşkınlıkla baktı. Sonra gözlerinden birkaç damla yaş aktı.

"Sen... Mine misin?" diye sordu. Başımı salladım. O da ben de ağlıyorduk.

"Ben senin terliklerini giyiyordum, biliyor musun? Onlar seninmiş... Kızdın mı bana?" Duyduğum cümleler karşısında bağıra çağıra ağlamak istiyordum. Ama bunu yapamazdım.

"Bu kıyafetler de senin. Hatırladın mı?"

"Hatırlamıyorum..." dedim titreyen sesimle, "hatırlamıyorum... Ama sana kızmadım, nasıl kızabilirim?" Ece bana bir anda

sıkı sıkı sarıldı. Küçücük zayıf bedeninin üzerindeki morlukların ne kadar acıdığını tahmin edebiliyordum. Onunla dakikalarca sarıldık. Sonra elini tuttum ve ayağa kalktım.

"Hadi, artık evimize gidelim." Ece mızmızlanarak Efe'ye baktı.

"Ama biz burada kalmayacak mıyız?" diye sorduğunda ağlıyordu. "Ama Efe Abi burada."

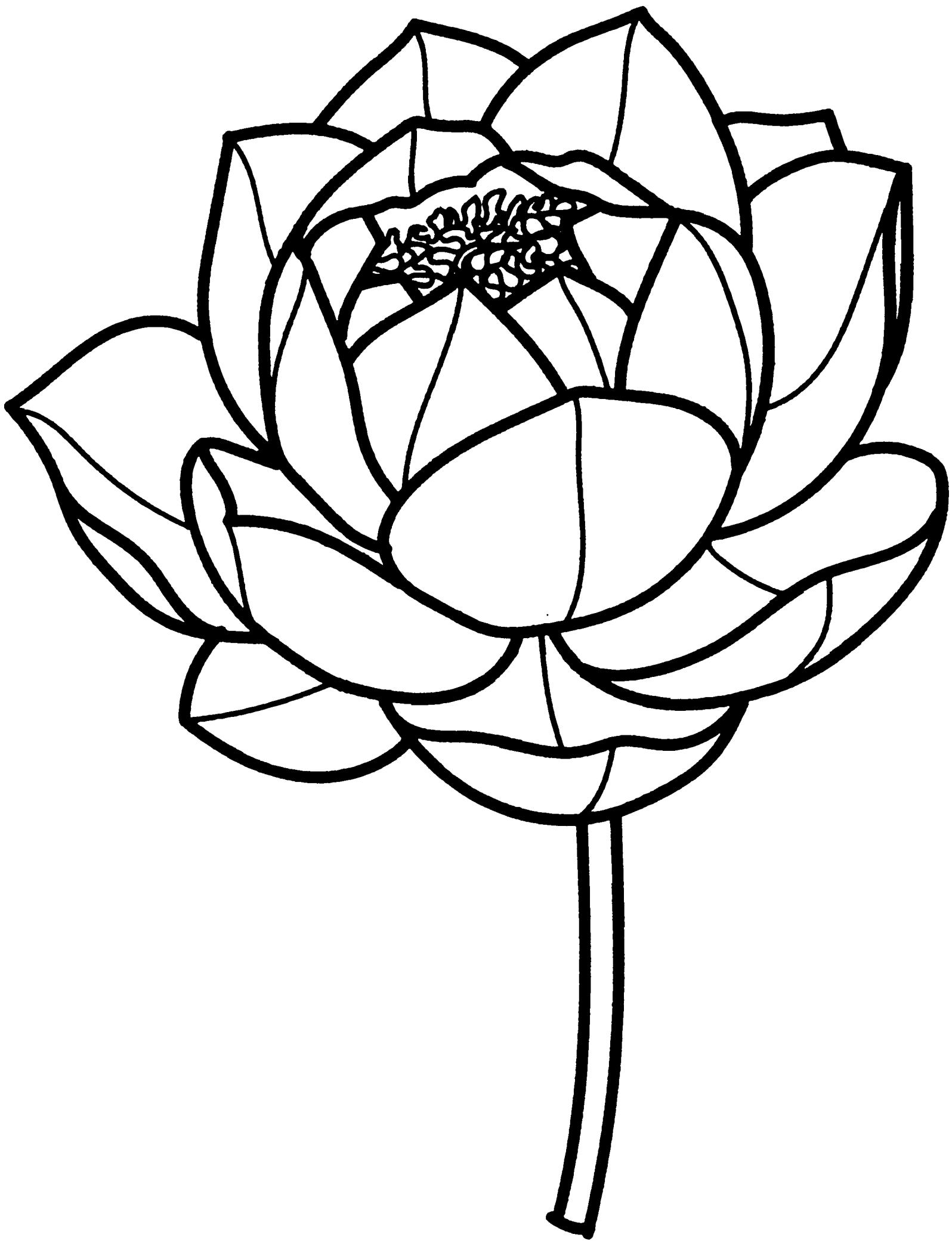
"Biz de bir alt katta olacağız, bizim evimiz orası."

"Olmaz ama... Efe Abi bana masal anlatacağını söylemişti. Söz vermişti." Gözlerim Efe'nin gözleriyle buluştu.

"En azından bu gece..." diye fısıldadı. Bir ona bir Ece'ye baktım ve sonunda pes ettim.

"Tamam," diye mırıldandım, "sadece bir gece..."

Efe ve Ece gülüşerek yemek yerken yanlarında oturmuş tabağımdaki yemekle oynayıp onları izliyordum. Efe'nin teyzesinin sorgulayan bakışları altında utançtan ölürken tek umurumda olan burada nasıl hissettiğimdi. Garipti... Ama burada evimde gibi hissediyordum. Alt katta veya kilometrelerce ötede değil. Burada...

Bu sayfa sen onu
renklendirdiğinde güzelleşecek.

12. Bölüm

Parlıyorsun

Parlıyorsun Efe ve ben bunu söndürmeyeceğim.

Yıldızlar her zamankinden güzel parlıyordu o gece. Ece yanımda oturmuş bana yaşadıklarını anlatırken ağlamamak için zor tuttuğum gözyaşlarım içime doğru akıyordu âdeta... Üçümüz birlikte Efe'nin balkonunda oturmuş aklımın hayalimin alamayacağı bir gece yaşıyorduk. Yeni tanıştığım Efe Duran ve varlığından yeni haberdar olduğum kız kardeşimle sabaha kadar sohbet etmiş, acılarımızı paylaşmıştık.

"Efe Abi, bizim sokaktaki çocuklar senin şarkılarını söylüyor, biliyor musun?" diye sordu Ece heyecanla. Efe gülümsedi. Gözleri gözlerime değdi ve ona acı içinde bir gülümsemeyle baktım.

"Sen de söylüyor musun?" diye sordu Efe. Ece başını iki yana salladı.

"Ben şarkı söylemem..." dedi sessizce.

"Neden?" diye sordu Efe. O an Ece ile ben aynı anda aynı cümleyi kurduk.

"Babam gürültüyü sevmez."

"Babam gürültüyü sevmez." Ece'nin gözleri gözlerime çevrildi. Bana şaşkınlıkla gülümsedi. Gözlerinde kendi gözlerimdeki

yorgunluğu gördüm, küçücük bir çocuğun gözlerinin bu denli yorgun bakması bu dünyanın en büyük haksızlığıydı.

"Müzik gürültü değildir..." dedi Efe gülümseyerek.

"O zaman bana bir tane şarkını söyler misin Efe Abi?" diye sordu Ece. "Belki bir gün ben de sana söylerim..."

"Tabii ki söylerim ufaklık, gitarımı alıp geleyim..." Efe içeri girerken Ece bacaklarını oturduğu koltuğun minderlerine doğru çekip topladı. Elini yanağının altına koyup başını koltuğun kenarına yasladı. Gözlerini zar zor açık tutuyordu... Balkondaydık ve hava birdenbire bahar rüzgârıyla bozulmuştu.

"Üşüdün mü?" diye sordum tereddütle. Ece utanarak kollarıyla kendini sardı.

"Yok, üşümedim..." Gözlerim kollarına kaydı, tüyleri diken diken olmuştu... Üşüdüğü her halinden belliydi. Gülümseyerek ayağa kalktım. Bir anda uzanıp bileğimi tuttu.

"Nereye?" diye sordu korkuyla.

"Korkma, sadece üzerine örtmek için bir örtü getireceğim..." Ece gözlerime ürkek ürkek baktı. Sonra başımı salladım.

"Tamam, ben gitmem. Efe'ye sesleneyim, o getirsin, olur mu?" Başını salladı.

"Olur..." diye mırıldandı. Benimle tanıştığından beri bana karşı oldukça mesafeliydi, bu onun bana attığı ilk adımdı. Yerime oturdum ve içeri seslendim.

"Efe, Ece için bir örtü getirir misin?"

"Çoktan getirdim," dedi Efe, balkona elinde yeşil bir örtü ve gitarıyla girerken. "İçeri girerken üşüdüğünü fark ettim, al bakalım ufaklık." Efe Ece'nin üzerini örterken onu hayranlıkla izliyordum. Bir gün bir çocuğu olduğunda, o çocuk çok şanslı

olacaktı... Efe Ece'nin karşısına oturdu ve Ece gözlerinin kapanmaması için büyük bir çaba sarf ederken gülerek gitarını çalmaya başladı.

"Sen uyuyacak gibisin," dedi. "Sana ninni çalmamı ister misin? Daha sonra kendi şarkılarımı da söylerim..."

"Ninni mi? O da ne?" diye sordu Ece. Başımı hüzünle yere eğdim.

"Bebeklerin uyuması için çalınan ve söylenen bir müzik türü..."

"Olur..." diye mırıldandı Ece halsizce. Efe gitarı ile güzel bir ninni melodisi çalmaya başladı, ne gariptir ki bu melodiyi ben de bilmiyordum... Daha sonra ninninin tekrar eden sözlerini mırıldanmaya başladı.

"Küçük yıldız,
Küçük yıldız,
Söyle bana nesin sen?
Gökyüzünde bir elmas gibi,
Dünyanın tepesinde uçuşuyorsun...
Küçük yıldız,
Küçük yıldız,
Söyle bana nesin sen..."

Ece melodiyi duyduğu anda uyuyakalırken benim de gözlerim kapanıyordu.

"Mine..." Efe'nin sesini duyduğumda çoktandır uyuduğumu anladım. Gözlerim önce tüm balkon takımını taradı fakat Ece yanımda değildi, karşımda da değildi.

"Ece nerede?" diye sordum endişeyle.

"Onu içeri yatırdım, sıra sende..." diye mırıldandı Efe beni hayranlıkla izlerken. Yavaş yavaş doğruldum ve gözlerimi ovuşturdum.

"Sıra bende mi?" diye sordum anlamayarak.

"Evet, sıra sende. Kalk bakalım."

"Saat kaç?"

"Saat 02.36..." dedi Efe. "Hadi, gel. Uyu da dinlen. Yarın bütün günün Ece'yle geçecek, bu tempoya alışık değilsindir."

Efe beni kolumdan tutup nazikçe kaldırdı. Uyku sersemi bir halde beni kolumdan tutan Efe'nin peşinden giderken nereye gittiğimin farkında bile değildim. Ta ki gözlerimi birkaç dakika sonra açıp Efe'nin yatağında olduğumu görene kadar. Buradaydım, Efe'nin yatağında tek başıma yatıyordum. Gözlerim komodindeki saate kaydı. Saat 02.47'ydi. Şaşkınlıkla doğruldum ve odanın içine bakındım. Daha sonra odanın kapısını açtım ve sessizce salona doğru ilerledim. Efe'yi kendi evinde kendi koltuğunda uyurken gördüğüm an donakaldım. Efe Duran bana yatağını vermiş ve koltukta yatmıştı... Öyle yorgun görünüyordu ki onu izleyen gözlerim minnet doluydu. Sessizce yanına doğru ilerledim, üzerine örttüğü pike açılmıştı. Pikesini omzuna kadar çektim ve birkaç saniyeliğine yüzünü izledim. Derin bir iç çektim, geri dönmek için doğrulduğum sırada Efe'nin sesini duydum.

"Teşekkür ederim..." diye mırıldandı uykulu sesiyle.

"Ne için?" diyerek ona döndüğümde uyku mahmuru gözleri yarı açıktı.

"Üzerimi örttüğün için..." dedi sessizce. Gülümsedim.

"Senin benim için yaptıklarından sonra benim gelip senin üzerini örtmem çok da büyütülecek bir şey değil." Efe derin bir nefes aldı.

"Rüyamda karla kaplı bir dağın ortasında tek başıma kalmıştım, oradan oraya yürüyor, yine de sıcak bir yer bulamıyordum. Sonra birden sen geldin, üzerimi örttün ve sona erdi rüyam. Sen

bana aradığım 'sıcak yer'i verdin Mine..." Efe'yi dinledikten sonra birkaç saniyeliğine yüzüne cevap vermeden baktım. Anlam vermeye çalışarak yere oturdum ve onu izlemeye devam ettim.

"Nasıl?" diye sordum.

"Ne nasıl?" diye sordu Efe şaşkınlıkla, uykusu açılmıştı ve artık daha net bakıyordu.

"Ben sadece senin üzerini örttüm... Bu kadar basit bir şey bile seni nasıl bu kadar mutlu ediyor?" Efe uyurken dağılmış saçlarını karıştırırken gülümsedi.

"Üzerimi bir başkası örtse bunun için gözlerimi açıp teşekkür etmezdim Mine..." dedi sessizce. "Senden başka kimseye teşekkür etmezdim."

"Neden?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"Çünkü bazı insanlarla konuşabileceğin her fırsatı değerlendirmek ve konuşmak istersin. Ben uyurken gelip üzerimi örtebilirdin ve ben de uykuma devam edebilirdim ama seni bir sonraki görüşüm uyandığımız sabah olurdu. Bu durumda seninle ilk konuşmamı da sabah yapabilirdim. Oysa ben seninle olabilecek her fırsatta konuşmak istiyorum."

"Farklı bir anlamda değil, değil mi?" diye sordum tereddütle.

"Nasıl bir anlamda olup olmadığını soruyorsun?" derken Efe'nin bozulduğu belliydi.

"Yani... Bunları arkadaşça söylüyorsun... Değil mi?" diye sorduğum an Efe gözlerini benden kaçırdı ve yerdeki halıya bakmaya başladı.

"Sen bunları arkadaşça söylediğime inanmak istiyorsan öyle söylediğime inan Mine... Ne anlamda söylediğimin bir önemi yok, ne söylediğim çok açık, seni görmeyi ve seninle konuşmayı

seviyorum. Bunu yapabileceğim her an yapacağım, gecenin bir vakti üstümü örttüğünde bile."

"Tamam..." diye mırıldandım, "ben de teşekkür ederim."

"Ne için?" diye sordu gözlerini tekrar gözlerime çevirerek.

"Yatağını bana verdiğin için." Gülümsedi.

"Önemli değil..." dedi sessizce ve bakışlarını tekrar yerdeki halıya çevirdi.

"Ve benim yüzümden koltukta yattığın için..." diye devam ettim.

"Önemli değil..." dedi tekrar. Gülümsüyordu ama moralinin bozuk olduğu belliydi. Aramızda birkaç dakikalık bir sessizlik oldu.

"Sabah Ece ile birlikte kendi evime geçeceğim. Sen uyanmamış olursan uyanmanı beklemeyiz, rahatına bak ve dinlen. Büyük konsere çok az kaldı..." dedim buruk bir gülümsemeyle. Efe gözlerini gözlerime çevirdi.

"Konsere geleceksin, değil mi?" diye sordu. Bu sefer bakışlarını kaçıran bendim.

"Gelmeyecek misin?" diye ekledi. Sanki konsere gitmem onun için iyi olmayacaktı, sanki ben oradayken dikkati müziğinde değil bambaşka konularda olacaktı. Fakat şimdi gelmeyeceğimi söylersem de beni ikna etmeye çalışacaktı.

"Geleceğim..." diye yalan söyledim, "bir aksilik olmazsa..." Efe başını salladı.

"Bir aksilik olmaz, kaç gündür şarkılarımı dinliyorsun, şarkılarıma ilham veriyorsun... Orada olmanı gerçekten çok istiyorum Mine." Başımı salladım.

"Orada olacağım..." dedim gözlerim yerdeki halının üzerinde dolaşırken.

– Ona yalan söylemeyi kesecek misin, Mine?

– *Bu onun iyiliği için, İç Ses.*

"Senin için sahne önünden bir yer ayarladım. Oraya bir kişilik yer daha açacağım... Ece için." Efe'nin cümlesini duyduğum an kendimi o kadar kötü hissettim ki zar zor yutkundum. O beni ve Ece'yi bu kadar hevesle beklerken o gece orada olmamak ona yapabileceğim en büyük haksızlıktı.

"Teşekkür ederiz," diye mırıldandım titreyen sesimle. Belki de gitmeliydim, gidip yanında olmalıydım...

"Bu arada..." dedi tereddütle, "Meriç de orada olacak... Yapım şirketimin benim için tezgâhladığı şu sahte sevgili meselesi yüzünden..." Bozularak başımı salladım. Gözlerim birkaç saniye daha halıda gezdikten sonra burnumu çektim.

"Beni ilgilendirmiyor, kimi çağırmak istersen çağırırsın..."

"Ben çağırmadım, çağırmak da istemiyorum. Bunu zorunda olduğum için yapıyorum." Öfkeli olduğu, kendisini bana açıklamak istediği her halinden belliydi.

"Sorun yok Efe... Sıkma canını, kimseye açıklama yapmak zorunda değilsin." Toparlanarak ayağa kalktım.

"Gidiyor musun?" diye sordu hayal kırıklığı içinde. Başımı salladım.

"Uyumam lazım, senin de söylediğin gibi yarın yorucu bir gün olacak..."

"Sabah beni uyandırmadan gitmeyin, kahvaltı yapalım... Lütfen." Efe'nin gözlerine uzun uzun baktım. Ne yapmam gerektiğini, kendimi geri çekip çekmemem gerektiğini bilmiyordum. O kadar çaresizdim ki arafta kalakalmıştım. Efe Duran'a karşı duruşum nasıl olmalıydı en ufak bir fikrim bile yoktu. Tek korkum onu üzmek ve üzülmekti...

"Sabah Ece uyanır uyanmaz aşağı ineriz Efe. İşlerine odaklan ve iyice dinlen. Konserde görüşürüz..." diyerek arkamı döndüm. O sırada Efe'nin sesini duydum.

"Konsere kadar görüşmeyecek miyiz?" Sesi o kadar üzgün geliyordu ki bir kez daha ona döndüm. Derin bir nefes aldım.

"İşlerini ihmal ediyorsun, farkında değil misin? Günlerdir aptal dertlerimle meşgulsün. Sen hayatının en parlak zamanındasın... Parlıyorsun Efe ve ben ışığını söndürmeyeceğim." Ben bunları söylerken Efe'nin aklı az önce sorduğu soruda kalmıştı.

"Konsere kadar görüşmeyecek miyiz?" diye tekrarladı hayal kırıklığı içinde.

"Konsere kadar bizimle görüşmemen senin için en iyisi..." dediğim an yüzündeki üzüntü kalbimdeki en hassas noktaya dokunmuştu.

– Sen ne istediğini bilmeyen bir aptalsın Mine...

– Onun iyiliğini istiyorum, tek bildiğim bu İç Ses.

"Sen nasıl istersen..." diye mırıldandı Efe. Başımı salladım.

"İyi geceler ve iyi çalışmalar..."

"İyi geceler..." diye mırıldandı sessizce. Ona arkamı döndüm ve ağır ağır odasına doğru ilerledim. Kalbim huzursuzluk içinde çarparken Efe'nin yorganının altına girdim. Onun kokusu eşliğinde gözlerimi kapattım. Doğru olan ondan uzak olmamdı. Üzerimde nereye gitsem benimle gelen karanlık bir bulut vardı sanki ve Efe'yi de o bulutun altına çekmeyecektim.

Sadece üç saat önce 7 Eylül günüyle tanışmıştık. Büyük konsere tam üç gün kalmıştı. Tüm gözler Efe'nin nasıl parladığını izlerken onu söndüren insan ben olmayacaktım...

Gökyüzü içindeydi,
dışı tüm evrendi.

13. Bölüm

Gökkuşağı

Gökyüzü içindeydi. Dışı tüm evrendi...

"Günaydın Türkiye, bugünün bomba haberlerine hazır mısınız?"

Günlerden 7 Eylül ve bu benim Yeşil Küpeli Kız olarak bu sayfada paylaştığım binlerce günaydın mesajından sadece biri... Oysa ilk defa her zamankinden farklı mesajlar alarak başladım bugüne.

"Sönüyorsun Yeşil Küpeli Kız..."

"Yeşil Küpeli Kız devri bitiyor, ha?"

"Nerelerdesin? Eskiden her haberi ilk senden duyardık, şimdi çoğu haberi sonuncu yazan bile sen değilsin..."

"Yeşil Küpeli Kız geri dön!"

"Alara Yeşilay kaza geçirmiş ve sen bunun haberini bile girmemişsin, iyi misin? Günaydın mesajları otomatik olarak mı yayımlanıyor?"

"Sahneyi onlara mı bırakacaksın Yeşil Küpeli Kız, geri dön!"

"Biz eski Yeşil Küpeli Kız'ımızı istiyoruz, her haberi senden duymak istiyoruz, klasikleşmiş aptal magazincilerden değil!"

"Sevgili YKK, Efe Duran'ın sevgilisi olduğu söyleniyor, bunu duyuran sen değilsin, bir şeyin mi var? Bilgin varsa kızın kim olduğunu söyler misin, meraktan deliriyoruz!"

"Yeşil Küpeli Kız, iyi misin?"

Böyle binlerce mesaj sıralanıp giderken hâlâ Efe'nin yatağındaydım. Saat sabahın 07.24'üydü. Uyanmış ve moralsiz gözlerle sosyal medya hesaplarımı kontrol etmiştim. Durum iç açıcı değildi, sosyal medya dünyasından da magazin haberciliğinden de kopuyordum. Her gün tek yaptığım günaydın mesajı yazmak, bir iki basit haber girmek ve iyi geceler mesajı vererek günü kapatmaktı. Bazen iyi geceler mesajı vermeyi bile unutuyordum... Yokluğumu fırsat bilen birçok magazin sayfası yerimi doldurmaya çalışsa da uzun zamandır her şeyi benden duyan ve beni arkadaşları gibi seven takipçilerim onları seçmek yerine mesaj kutumu doldurmuştu. Evet Efe ile ilgili tüm haberleri yapabilmek için böylesine saçma bir plan yapıp buraya taşınmış ve onunla ilgili haber yapmaktan vazgeçmiştim ama kariyerimden vazgeçecek değildim... Toparlanmalıydım, kendime gelmeliydim. Derin bir nefes aldım ve sayfama yepyeni bir paylaşım girdim.

"Sizlerle sohbet etmeyeli çok uzun zaman oldu... Yokluğumu fırsat bilenler olmuş, gittiğimi ve bir daha geri dönmeyeceğimi sananlar olmuş, devrimin kapandığını sananlar olmuş... Haber verin onlara, geri döndüm ve gitmeye hiç niyetim yok. Yepyeni haberlere hazır mısınız?"

Gönderiyi girmemin üzerinden sadece iki dakika geçmiş olmasına rağmen gönderimin altı binlerce yorumla dolarken kendimi biraz olsun motive olmuş hissediyordum. Efe'nin yatağından kalktım ve yatağı toplayıp üzerime baktım. Resmen kıyafetlerimle uyumuştum, Efe'nin beni ben uyurken buraya getirdiğini

hatırlıyordum ama kıyafetlerimi çıkarıp kendi pijamalarını giydirmediğine şükretmeliydim. Üstümü başımı düzelttikten sonra kapıyı sessizce açtım. Önce salona gidip Efe'yi kontrol ettim, uyuyordu. Bir süre onu izledikten sonra Ece'nin uyuduğu misafir odasına girdim. Ece de uyuyordu. Fakat onu uyandırmalı ve buradan götürmeliydim.

"Ece..." diye mırıldandım koluna dokunarak. Sıçrayarak uyandı ve kendini benden geri çekti.

"Korkma, benim, Mine." Bana ürkekçe bakarken elimi uzattım ve saçlarını okşadım.

"Korkma, sakin ol..." diye fısıldadım. Yavaş yavaş sakinleştiğini görünce yanına oturdum.

"Sabah oldu..." diye mırıldandım. "Efe Abi'n hâlâ uyuyor ve uyanıp işe gidecek. Bizim de artık benim evime gitmemiz gerekiyor."

"Olmaz..." diye sızlandı Ece, güven problemi yaşadığı belliydi.

"Fazla uzağa gitmeyeceğiz, bir alt katta oturacağız. Seninle güzel bir duş alırız, ben sana kurabiye yaparım, süt ısıtırım. Sonra da sen çizgi film izlersin. Olmaz mı?" Bu dediklerim onu cezbetmiş gibiydi. Birkaç saniye düşündükten sonra başını salladı.

"Olur..." diye mırıldandı. Sonra heyecanla ayağa kalktı, "Efe Abi'm ne zaman gelecek?" diye sordu.

"Bilmem, işi bitince gelecektir. Hadi, biz onu uyandırmadan aşağı inelim. Eğer uyanırsa çalışırken çok uykusuz ve yorgun olur."

"Tamam," dedi Ece. Yanında getirip çıkardığı birkaç parça kıyafeti üzerine geçirdim ve birlikte odadan çıktık. Sessizce kapıya ilerlediğimiz sırada Efe'nin kapıda olduğunu gördüm. Şok içinde yüzüne baktığım sırada Ece sevinçle ona doğru koştu.

"Efe Abi!"

"Günaydın..." dedim şaşkınlıkla. "Uyuyordun?" Efe moral bozukluğuyla başını sallarken Ece'ye sarıldı.

"Seslerinizi duydum, sizi yolcu edeyim dedim."

Başımı salladım. Ondan gizlice gidiyor olmak bana kendimi çok kötü hissettirmişti ama tek amacım Efe'nin bize bağlanmasını önlemekti. Bir şekilde hem beni sevsin istiyordum hem de bundan çok korkuyordum. Onun hayatını, başarısını, kariyerini mahvetmekten korkuyordum, bir gün benim kim olduğumu öğrenmesinden korkuyordum. Ona doğru bir adım atıp her şeyi mahvetmekten korkuyordum ve bu yüzden onu kendimden öteye itmek daha kolay geliyordu...

"Efe Abi, biz neler yapacağız biliyor musun?"

"Neler yapacaksınız bakalım?"

"Banyo yapacağız, kurabiye yapacağız, süt ısıtacağız ve çizgi film izleyeceğiz!" Efe buruk bir gülümsemeyle Ece'ye baktıktan sonra bana döndü.

"Sizin adınıza çok sevindim. İyi eğlenceler dilerim..."

"Kaçta geleceksin?" diye sordu Ece. Çaresizce Efe'ye baktım.

"Ben işten çok geç döneceğim ufaklık... Ben döndüğümde uyumuş olabilirsin."

"Ama gelip bize uğrayacaksın, değil mi?" diye sordu Ece hüzünle. Efe tekrar bana baktı ve başını salladı.

"Uğrayacağım ama sen uyumuş olursun, beni göremezsin..."

"Olsun, sen yine de uğra..." dedi Ece hüzünle. Efe başını salladı.

"Merak etme, beni göremesen de sen uyurken yanına geldiğimi bil yeter."

"Tamam Efe Abi, akşam görüşürüz!" Ece kapıyı aralarken kapıya doğru bir adım attım ve mahcup bir yüz ifadesiyle Efe'ye baktım.

"Her şey için çok teşekkür ederim... Ve her şey için çok özür dilerim. Ne yapıyorsam öyle olması gerektiği için yapıyorum Efe." Efe anlayışla başını salladı.

"Ne yapıyorsan öyle olması gerektiği için yapıyorsundur Mine... Takma kafana. Size iyi eğlenceler." Ece ile birlikte Efe'nin evinden çıktıktan sonra merdivenlere doğru ilerlediğimiz sırada Efe'nin sesini duydum.

"Görüşürüz ufaklık." Ece Efe'ye dönüp gülümsedi ve birlikte merdivenlere yöneldik. Ece'nin elini tutup merdivenlerden inmesine yardım ettiğim sırada aklım Efe'deydi. Yanlış mı yapıyordum yoksa onun iyiliğini sağlamam için onu kendimden uzak tutmam şart mıydı bilmiyordum. Kendi kararsızlık denizimin içinde boğuluyordum.

– Buraya hiç gelmemeliydin...

– Öyle deme İç Ses, buna değerdi...

"Burası senin evin mi Mine? Ben artık burada mı yaşayacağım?" Ece eve adımını atar atmaz evimi şaşkınlıkla ve tereddütle izlerken gülümseyerek kapıyı kapattım.

"Evet," dedim, "burası bizim evimiz... Sen artık burada yaşayacaksın." Ece evin içinde tereddütle dolaşmaya başladı.

"Renkler güzelmiş..." diye mırıldandı, "her yer rengârenk..." Ellerini masada, sandalyelerde gezdirerek en sonunda koltuğa dokundu.

"Oturabilir miyim?" diye sordu. Şaşkınlıkla gülümsedim.

"Tabii ki oturabilirsin. Sormana gerek yok. İstediğin kadar otur, sonra da duş almak istediğin zaman söyle."

"Şimdi..." dedi bir anda, "şimdi duş alabilir miyim?" Sesi o kadar çekingen, o kadar ürkek çıkıyordu ki neredeyse ağlayacaktım.

"Tabii ki..." diye mırıldandım. "Hadi, gel." Ece peşimden gelirken banyonun kapısını açtım. Küveti suyla doldurmaya başlarken bir yandan da içine banyo köpüğü ekliyordum.

"Senin küvetin mi var?" diye sordu heyecanla. Başımı salladım.

"Hadi, kıyafetlerini çıkar," dedim gülümseyerek. Yüzüme tereddütle baktı.

"Yoksa utanıyor musun?" diye sordum. Başını salladı.

"O zaman şimdilik hepsini çıkarma, iç çamaşırların kalsın. O zaman da utanır mısın?" Cevap bile vermeden kıyafetlerini çıkardı ve iç çamaşırlarıyla dikkatlice küvete girdi. Bir yandan da kayıp düşmemek için elimi tutuyordu. O kadar küçüktü ki kayıp düşse küvetin içinde bile boğulma tehlikesi atlatabilirdi.

Sonraki yarım saat boyunca Ece'yi küvette köpüklerle oynatıp yıkayarak vakit geçirdik. Onu küvetten çıkarıp kocaman bir havluya sardığımda kıkır kıkır gülüyordu.

"Havlunun içinde kayboldum Mine!" diyordu. Onu gülerek hızlıca kuruladım ve üzerine giymesi için yeni bir iç çamaşırı ve pijama üstlerimden birini verdim. En kısa zamanda ona birkaç kıyafet almam gerekiyordu.

"Hadi bakalım, sen koltuğa otur. Ben de sana çizgi film açayım. Sen çizgi filmini izlerken ben de sana kurabiye pişireceğim..."

"Tamam..." dedi Ece heyecanla. Koltuğa oturduğu sırada televizyonu açışımı bile ilgiyle izliyordu. O çizgi filmini izlerken ben bir yandan kurabiye yapıyor bir yandan da ona süt ısıtıyordum. Bir yandan da Yeşil Küpeli Kız sayfasından aynı anda onlarca haber giriyordum. Bütün günü Ece ile kurabiye yiyerek, yemek yaparak, çizgi film izleyerek geçirdim. Ece fiziksel olarak efor sarf

etmese bile duygusal efordan yorgun düşmüştü. Saat gece onu bulduğunda birlikte balkonda oturmuş dışarıyı izlerken karşımdaki koltukta uyuyakalmıştı. Ben ise onun üzerini örtmüş dışarıyı izlemeye devam ediyordum. Gözlerim karşı binamızın camlarındaydı, Efe'nin balkonundan veya evinden hiçbir ışık gelmiyordu, hiçbir yansıma görünmüyordu. Acaba neredeydi? Bu saate kadar neden dönmemişti?

– *Bizi ilgilendiriyor mu?*

– *Haklısın, ilgilendirmiyor İç Ses...*

Sessizce düşüncelerimin arasında kaybolduğum sırada Efe'nin evinin ışıkları yandı. Sonra odalarının ışıkları sönerken balkonunun ışıkları yandı, kalbim o kadar hızlanmıştı ki oturuşum bile değişmişti. Karşı binanın camlarından Efe'yi görebiliyordum. Balkona girdi, sendeleyerek ilerledi ve koltuğuna yayıldı. On dakika kadar orada öylece hareketsiz bir halde yattıktan sonra bir şarkı mırıldanmaya başladı.

"Üzerinde gökkuşağı kaplıydı,
Tek bir renk onun için gökkuşağıydı.
Gökyüzü içindeydi,
Dışı tüm evrendi..."

Bu şarkı da neyin nesiydi? Bu sözler ondan daha önce hiç duymadığım sözlerdi? Bunlar benim için yazdığını söylediği *Rengârenk Acılar* şarkısından olmalıydı. Onu hüzünle dinlediğim sırada sustu. Sanki iyi değildi, mutsuzdu. Çaresizce yansımasını izlediğim sırada telefonum titredi. Telefonumun titremesiyle beraber duyduğum bildirim sesini o da duymuş olmalıydı. Yansıması kıpırdandı, başı benim yansımama doğru çevrildi. Yansımama birkaç saniye baktıktan sonra hayal kırıklığı içinde başını duvara çevirdi.

O sırada telefonumu elime aldım. Mesaj kaynaklarımdan birinden gelmişti.

"Kimden: Kaynak 7."

"YKK, selam güzelim... Sana Efe ile ilgili bir haberim var. Haber elime şimdi ulaştı, eğer istersen hemen gönderebilirim. Ödememi yarın hesabıma geçersin."

Ekrana korkuyla baktığım sırada parmaklarım hızla cevap yazıyordu.

"Kime: Kaynak 7."

"Tabii, gönder gelsin."

Ben korkuyla gelecek mesajları beklerken telefonum art arda titredi. Kaynağımın art arda attığı mesajları okumak için mesaj sayfasına girdiğimde karşıma çıkacak şeyden o kadar korkuyordum ki bir elim telefonumu tutarken diğer elim kalbimdeydi.

"Kimden: Kaynak 7."

"Efe Duran bu akşam Meriç Turalan ile yemekteydi. Fotoğraflar ilk kez benim elimde! Ama birazdan her yere yayılır, acele et. Bir sonraki mesajımda tüm fotoğrafları gönderiyorum..."

"Fotoğraflar burada güzelim, ödemeyi yarın hallederiz. Öptüm, sosyal medyayı yıkacaksın!"

Titreyen ellerimde tuttuğum telefonumun ekranına bir bir düşen fotoğraflara acı içinde baktım. Efe ve Meriç karşı karşıya yemek yerken fotoğrafların birinde Meriç masanın karşısından uzanmış Efe'nin elini tutuyordu. Bunları görmeye daha fazla dayanamayarak telefonumun ekranını kapattım ve telefonumu masaya bıraktım. Ellerim hâlâ titriyordu.

Bunca zamandır birçok ünlü hakkında birçok haber yapmıştım ve tüm bunların sonunda öğrendiğim tek şey ünlülerin

dünyasının karmakarışık, kirli bir düzeni olduğuydu. Buna rağmen bir gün tüm kalbimle içlerinden bir tanesinin beni sevmesini dilemiştim. Severdi de, imkânsız değildi. Oysa tüm kalbimle bildiğim tek şey onun parıl parıl parlamaya devam etmesi ve benim de mutsuz olmamam için birbirimizden uzak durmamız gerektiğiydi. Ben buraya sadece iş yapmak için gelmiştim ve o işi yapmaktan vazgeçmiştim. Buradan gitmeli ve eski hayatıma geri dönmeliydim, vermem gereken tek karar buydu. Gözlerimin önündeki fotoğrafların verdiği acı bana ne kadar da haklı olduğumu gösteriyordu. Onunla olabilirdim, onu sevebilirdim ve o da beni sevebilirdi ama bir akşam vakti birbirimizi severken karşı karşıya oturduğumuzda bile telefonumu alıp onun hakkında çıkan haberleri acı içinde takip etmek zorunda kalmamalıydım, buna dayanamazdım.

Bu fotoğraflar kendi içimde verdiğim savaşın ne kadar haklı olduğunun kanıtıydı. Başımı kaldırdım, balkonumun renkli ışıklarının arka planında yağan yağmuru seyre daldım. Gözlerim en sonunda onun yansımasını buldu, bir süre onu izledim ve hüzünle dudaklarımı aralayıp onun şarkılarından birini boşluğa doğru fısıldadım.

Sen kayıp şehirsin...

Herkes ararken,

Ben buldum seni...

İnsan bazen
evinde otururken de
yağmura yakalanmış
gibi hissedebilir.

14. Bölüm

Bir Yabancı Gibi

Insan bazen evinde otururken de yağmura yakalanmış gibi hissedebilir.

(8 Eylül, Büyük Konsere İki Gün Kala)

"Günaydın Türkiye, bugünün bombalarına hazır mısınız?"

Bu cümleyi ilk defa bu kadar istemeyerek yazmıştım. İlk defa bu kadar isteksiz bir sabaha uyanmıştım, ilk defa bu kadar yatakta kalma isteğiyle yatağa doğru çekiliyordum. Hiçbir şey yapmak istemiyordum, tek istediğim bütün gün uyumak ve eski Mine'ye dönmekti... Efe'yi hiç tanımamak, hayatına hiç dahil olmamak ve onun hakkında elime geçen tüm haberleri acımasızca paylaşmak istedim... Sıkıntılı bir nefes aldıktan sonra yorganımın üzerine bıraktığım telefonumu tekrar elime aldım. Gelen mesajları ve bildirimleri kontrol ettim...

Kaynak 7 Kişisinden Bir Yeni Mesaj:

"YKK, sen iyi misin güzelim? Efe'nin haberini paylaşmamışsın. Başına bir şey mi geldi?"

Mesajı görür görmez fotoğraflar gözümün önüne geldi. Telefonu sinirle yatağa attıktan sonra doğruldum. Tam ayağa kalkarken yanımda yatan Ece'yi gördüm. Doğru ya, beraber yatmıştık... Bir

süre onun güzel, masum yüzünü izledikten sonra ayağa kalktım. Saat 08.46'ydı. Ece uyurken mutfağa geçip ona güzel bir kahvaltı hazırladım. Bir yandan da Efe ile ilgili her şeyi aklımdan uzak tutmaya çalışıyordum. Kendi kendime şarkılar mırıldanıyordum.

"Kibrit çöpü gibi sürüklenirken her akşam...
Sen bir kıyıda, ben bir kıyıda..."

Şarkı Çağrı Çetinsel'in "Kibrit Çöpü" adlı parçasıydı; oysa ne gariptir ki hangi şarkıyı söylersem söyleyeyim aklıma sadece Efe geliyordu. Bütün şarkılar bana onu hatırlatıyordu, her bir nota bana onu çağrıştırıyordu. Kahvaltıyı hazırladığım sırada kapıda beliren Ece'nin heyecanla beni izlediğini gördüm.

"Mine... Gittin sandım..." dedi korkuyla. Gülümsedim.

"Merak etme, bir yere gitmeyeceğim." Koşarak bana sarıldı. Dünyanın en soğuk insanı ödülünü filan alması gereken ben bile Ece'ye karşı sıcak hissediyordum.

"Hadi, otur da kahvaltını yap."

"Sen yemeyecek misin?"

"Ben... yedim..." diye mırıldandım, bugün bir şey yiyebilecek halde değildim, "ama merak etme, sen kahvaltını yaparken seninle birlikte kahve içeceğim. Olur mu?"

"Olur!" dedi Ece masaya otururken.

"Sana çizgi film açmamı da ister misin?"

"Olur!" dedi bir kez daha. Ona bir çizgi film kanalı açıp karşısına oturdum. Ben kahvemi yudumlarken, o sütünü içip kahvaltısını yapıyor, bir yandan da heyecanla televizyon izliyordu. Masada duran telefonumu elime aldım ve sosyal medyada gezinmeye başladım. Nereye girsem karşıma Efe ve Meriç'in fotoğrafları çıkıyordu!

"BÜYÜK AŞK!" Manşetlerin tamamı böyleydi. Acı çekeceğimi bilerek yorumları okumaya başladım.

"Efe Duran'a da böylesi yakışırdı!"

"Görüntü olarak onda on olmuşlar. Fakat Efe'yi daha zeki bir kadınla hayal etmiştim..."

"Harikalar, mutluluktan ağlayacağım!"

"Efe Duran'dan saçma sapan haberlerle ünlü olan bir kadınla olmasını beklemezdim. Kendisi gibi kaliteli biriyle olmasını bekliyordum. Şaşırdım."

Yorumlar böylece uzayıp giderken anladığım kadarıyla kamuoyunun yarısı onları yakıştırırken yarısı şaşkınlık içerisindeydi. Aptal yapım şirketi Efe gibi bir profile sahte sevgili olarak bu kadını seçerek büyük bir hata yapmıştı. Amaçları Efe'nin ismini duyurmaktı, evet ve bunda başarılı da olmuşlardı. Fakat kimse bu ilişkinin destekçisi olmayacaktı. Sıkıntılı bir nefes verdiğim sırada Ece'nin minik gözleri bana doğru çevrildi.

"İyi misin Mine?" diye sordu. Başımı salladım.

"İyiyim tatlım. Bugün sana kıyafet almaya gidelim mi? Ne dersin?"

"Bilmem... Sen istersen olur..." dedi mahcup bir sesle. Gülerek başımı salladım. Tüm günümü Ece ile ilgilenerek geçirecektim, Efe'nin ne yaptığını, ne yapacağını umursamadan. Akşam balkona bile çıkmadan, yansımasını izlemeden, onu görmeden, bilmeden...

(9 Eylül, Büyük Konsere Bir Gün Kala)

"Günaydın Mine!" Bu sabah güne Ece tarafından uyandırılarak başladım.

"Günaydın ufaklık."

"Hadi gel, sana bir şey göstereceğim!"

"Ne göstereceksin?" Ece beni kolumdan çeke çeke mutfağa götürürken merakla peşinden gidiyordum. Mutfağa girdiğim an masada gördüğüm manzara ile şaşkınlıkla gülümsedim. İçimde yıllar sonra ilk defa böylesine saf ve temiz bir mutluluk hissediyordum.

"Sen bana kahvaltı mı hazırladın?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Evet! Seninki kadar güzel olmadı ama olsun... Bak, peynirleri kalp şeklinde kestim. Çocuk olduğum için yumurta yapamadım..." dedi hüzünle. Gülerek ona doğru eğildim, saçlarını okşadım.

"Yumurta da benden olsun, hadi otur bakalım!"

Bugün 9 Eylül'dü, Efe'nin konserine bir gün kaldığını bilmek karnıma ağrılar verirken, bu ağrıların Efe'yi iki gündür görmemekten de kaynaklandığını biliyordum. Acaba ne yapıyordu? Nerede, kiminleydi? Ece ile kahvaltı yaptığımız sırada o çizgi filmini izlerken ben de bir yandan sosyal medya hesaplarımdan sabah haberlerini giriyordum. O sırada telefonum titredi. Gelen Mesaj yedinci kaynağımdandı...

"Kimden: Kaynak 7."

"Selam YKK, Efe hakkında yeni birkaç görselim var. İster misin? Gerçi artık mesajlarıma da cevap vermiyorsun. Bir önceki Efe haberini de yapmamışsın ama ödememi yapmışsın. Bu görselleri kendin için mi istiyorsun diye düşünmeye başladım, şaka tabii :)"

Yutkundum. Bu sefer ne gelecekti bilmiyordum ama içimde çok daha büyük bir korku vardı. Aynı tarz fotoğrafları bir kez daha görmeye dayanamazdım ama görmek zorundaydım, bilmek zorundaydım.

"Kime: Kaynak 7."

"Gönder gelsin."

Çevrimiçi... Yazıyor...

"Bu aralar çok garipsin YKK. Fotoğrafları gönderiyorum, ödememi geçersin. Sevgilisiyle kahvaltı yapmışlar. Efe'nin suratı beş karış! Tartışmış olabilirler. Gerçi kadın her fotoğrafta gülüyor."

Fotoğraflar bir bir önüme düşerken titrek bir nefes aldım. Deniz kenarında bir restoranda kahvaltı yapıyorlardı. Meriç her fotoğrafta gülerken Efe her fotoğrafta hayattan nefret ediyor gibi çıkmıştı. Bu fotoğrafların bana acı vermesini geçtim, bunlar basına sızmamalıydı. Aralarındakinin sahte ilişki olduğu her hallerinden belliydi. Omuz silkerek telefonu masaya bıraktım. Ne yaptıkları umurumda bile değildi.

"Bugün abla kardeş bakım günü yapalım mı?" diye sordum Ece'ye. Ece heyecanla yüzüme baktı.

"Yani... ne yapacağız, anlamadım!" dedi. Gülmeye başladım.

"Maskeler, kremler, ojeler... Bir sürü şey. İster misin?" Onun yaşlarındayken hep bunların hayallerini kurardım. Televizyonda gördüğüm ve hayran olduğum oyuncuları izler dururdum, iç çekerek bakardım.

"İsterim," dedi Ece heyecanlı ve mahcup bir ses tonuyla. Sesindeki mahcubiyet bana acı veriyordu.

Akşama kadar maskeler, kremler, ojeler, saç denemeleri derken Ece bu sefer saat sekiz gibi uyuyakalmıştı. Ona kendi

çocukluğumda hayal ettiğim her şeyi yaşatmak istiyordum. Akşam yemeğini yedikten sonra balkonda oturmak istemişti, Efe'nin yansımasını görmekten çekinsem de onu kırmamış ve balkona çıkmıştım. Ece karşımdaki koltukta uyurken gözlerim istemsizce karşı binanın camlarına kayıyordu, içten içe Efe'nin yansımasını görmeyi diliyordum. Işıkları kapalıydı. Sanırım evde yoktu. Yaklaşık on dakika kadar sonra Efe'nin arabasının bahçeye park edildiğini gördüm. Göz ucuyla bahçeye baktığımda Efe'nin arabadan tek başına inmesi beni gereksiz yere mutlu etmişti. Beni görmemesi için geri çekildiğim sırada Efe binaya girdi. Yaklaşık iki dakika sonra evinin ışıkları yandı. Direkt olarak balkona çıkmıştı, yansımasından görebiliyordum. Yine her zamanki yerine oturmuş hiçbir şey yapmadan gökyüzünü izliyordu. Sonra yansımalarımız birbirine karıştı, o benim yansımama bakıyordu ben onun... Başımı çekinerek yere eğdim. O sırada evin bütün loş ışıkları bir anda söndü. Korkuyla sıçradığım an Ece uyandı.

"Mine!" dedi korkuyla. "Her yer neden kapkaranlık!"

"Korkma!" diyerek ayağa kalktım, ona doğru ilerlerken masaya çarptım ve masada duran iki bardağı devirdim. Bardaklar gürültülü bir şekilde kırılırken Ece korkuyla geri çekildi.

"Korkma," dedim bir kez daha, "elektrikler kesildi. Ve bardaklar kırıldı... Sakın yere basma, tamam mı ufaklık? Sen burada bekle, ben el feneri ve mum alıp geleceğim!"

"Mine gitme!" Çaresizce Ece'yi sakinleştirmeye çalıştığım sırada kapının çaldığını duydum. Bu da kimdi şimdi?

"Tatlım, bak kapı çalıyor, sen sakın bir yere kıpırdama. Ben hemen geliyorum. Yerlerde cam kırıkları var. Al, telefonumun ışığını tut. Korkma..."

"Hemen gel, tamam mı?" diye sordu Ece telefonumun ışığı onu biraz olsun rahatlatırken.

"Tamam, söz!"

Hızla kapıya doğru ilerledim. Kapının deliğinden bakmama rağmen karanlıktan hiçbir şey göremiyordum. Kapıyı aralık bıra-karak açtım ve karşımda onu gördüm... Efe'yi.

"İyi misiniz?" diye sordu endişe içinde.

"Biz... iyiyiz..." dedim anlam vermeye çalışarak. "Sen neden geldin ki?"

"Bir anda elektrikler gidince Ece'nin korkacağını tahmin et-tim. O sırada cam kırığı sesini de duyunca sizi merak ettim... Di-rekt buraya indim." Gerçekten endişelenmişti, bu her halinden belliydi. "Hatta... Anahtarımı bile almadan çıkıp geldim. Sanırım kapıda kaldım," diye mırıldandı.

"Öyle mi? İçeri gelsene... Ece'yi balkonda cam kırıklarıyla bı-raktım. Gidip onları toplamam gerekiyor. Sen geç, ben mum ve el feneri bulup geliyorum."

"Bir de poşet getir." Efe acil durum müdahale ekibi gibi içeri dalıp hızla balkona doğru ilerlerken ben de koşarak mutfağa gir-dim. Bir poşet, bir mum, bir de el feneri alıp el fenerinin ışığıyla balkona doğru ilerledim.

"Dün gelmedin..." diye sitem ediyordu Ece. Efe ise bir yandan gülüyor bir yandan cam kırıklarını topluyordu. Poşeti ona uzatıp yanan mumu masaya bıraktım.

"Dün sabaha kadar çalıştım. Özür dilerim," dedi Efe. Sonra bana döndü.

"Telefonumu evde unuttum. O yüzden ben arayamıyorum, nöbetçi çalışan bir çilingir bulup arar mısın?"

"Neden?" diye sordum.

"Anahtarımı almadan çıktım, az önce söylemiştim..." Başımı salladım.

"Onu biliyorum. Bu acelen neden? Bu saatte çilingirle uğraşmak yerine sabah çağırmamız daha mantıklı olmaz mı?" Efe uzun uzun yüzüme baktı.

– Dengesiz bir aptal olduğunu düşünüyor olabilir mi Mine, sadece soruyorum.

– Kapa çeneni İç Ses.

"Şimdi ararsan sevinirim," dedi, "evde işlerim var." Bu tavırda haklıydı, onu iten bendim. Şimdi buna üzülmeye hakkım yoktu... Başımı sallayarak telefonumu aldım ve çilingir numaralarına baktım. Efe Ece ile sohbet ederken bir çilingiri arayıp adresimizi verdim.

"On beş dakikaya burada olurlarmış..." diye mırıldandım. Efe başını salladı.

"Efe Abi biliyor musun biz ablamla bakım günü yaptık." O an Efe de ben de şaşkınlıkla Ece'ye döndük.

"Ablan mı?" diye sordu Efe gülümseyerek. Bana ilk defa böyle hitap ediyordu. Ece'nin bana böyle hitap etmesinin beni bu kadar mutlu edeceğini asla tahmin edemezdim. Elini ağzına götürüp utançla güldü.

"Neden ablam dedim bilmiyorum," dedi utançla.

"Ben senin ablanım..." dedim sessizce. "Bana hep böyle de, tamam mı?" Hayatım boyunca hiç ailem olduğunu hissedememiştim. Anne, baba, kardeş, bu gibi kavramlardan o kadar uzak kalmıştım ki şimdi birinin ablası olmak bana uzun zaman sonra ilk defa evde hissettiriyordu...

"Tamam..." dedi Ece gülümseyerek. Sonra koltuğa uzandı. Gözleri yavaş yavaş kapanırken Efe cam kırıklarını toplamış ve poşeti bağlamıştı.

"Çıkarken götürüp çöpe atarım. Burada durmasın, bir kaza çıkmasın," diye mırıldandı. Aramızda gergin bir enerji vardı. Sessizce başımı salladım. Birkaç dakikalık bir sessizliğin sonunda hüzünle konuşmaya başladı.

"Yarın gelmeyeceksin, değil mi?" diye sordu. Yutkundum.

"Muhtemelen..." dedim.

"Geleceğim demiştin. Yalandı, değil mi?" Titrek bir nefes aldım ve başımı salladım.

"O an gelmeyeceğimi söyleyemedim." Sonra Efe gözlerini yerden ayırıp benim gözlerime çevirdi.

"Neden? Ne oldu birden?"

"Nasıl yani?"

"Buraya taşındın, arkadaş olmaya başladık, dertleştik, sohbet ettik... Şarkılarıma ilham oldun, birbirimizi tanımaya çalıştık, şimdi birden ne oldu da kendini geri çekmeye çalışıyorsun?"

"Efe, ben..." dediğim sırada ne diyeceğimi bilemez bir haldeydim.

"Sorun Meriç mi? Bunu sana açıkladım, göstermelik birkaç yemek ve birkaç fotoğraf. Ötesi yok..."

"Sorun Meriç filan değil Efe. Bunu nasıl açıklayabilirim, nasıl anlatabilirim bilmiyorum..."

"Anlat," dedi dağılmış bir halde, "açıkla. Hayatımda ilk defa birini görür görmez ona kendimi açmak istedim, anlatmak ve dinlemek istedim. İlk defa... Şimdi de sorunun ne olduğunu bilmek hakkım. Sadece bir açıklama istiyorum, sadece bilmek istiyorum." Yutkundum ve zar zor da olsa konuşmaya başladım.

"Konserler, sahne ışıkları, gazeteciler, milyonlarca hayran... Sen busun Efe. Sen Efe Duran'sın. Yanındaki kişi ben olamam. Üstelik seninle arkadaş olmak isterim sanmıştım ama bunu da yapamam... Arkadaşın olursam sana âşık olurum Efe. Sana âşık olursam bu beni mahveder. Ben tüm bu ışıkları kaldıramam, ben kendi karanlığımda mutluyum... Tek başıma, yapayalnız ve sessiz. Milyonlarca insanın gözünün önünde olmak istemiyorum, parlak bir hayat istemiyorum. Ve bu parlak hayatı senin elinden almak istemiyorum."

"Peki, ben bunların elimden alınmasını istesem, olmaz mı?" diye sordu çaresizce.

"Olmaz. Lütfen Efe... Bu konuda içimde verdiğim savaşları tahmin bile edemezsin. Emin ol kendimle çok çeliştim, dengesizin birine dönüştüm. Bir seni istedim, bir senden uzak olmak istedim. Yaptıklarım ve söylediklerim aptalca göründü, biliyorum. Bu da benim zayıflığım işte, affet... Her şey için teşekkür ederim, her şey için özür dilerim. Sen iyi bir arkadaşsın, eminim iyi bir sevgili de olursun ama seni hak eden insan ben değilim..."

Birkaç dakikalık acı verici sessizliğin sonunda Efe cebinden çıkardığı iki kâğıt parçasını bana uzattı. Uzanıp onları aldım ve merakla incelemeye başladım.

"Bunlar..." diye mırıldandım kaşlarımı çatarak.

"Konser biletlerim. Yarın akşam sahneye çıktığımda etrafımda kaç bin insan olduğu umurumda olmayacak, gözlerim sadece seni arayacak, bil istedim. Çünkü hayatımda ilk defa yaptığım müziğin ruhundan en az benim kadar anlayan bir insanla tanıştım, bir arkadaş olarak, bir komşu olarak, hiçbir şey değilse sokaktan geçen öylesine bir yabancı olarak gelip ilk konserimde orada

olmanı istiyorum. Gelip gelmemek sana kalmış." Sonra ayağa kalktı. Derin bir nefes alıp Ece'nin saçlarına dokundu.

"Ben artık gideyim..." dedi, "çilingir de birazdan gelir zaten. Kapıda hava alayım, cam kırıklarını da çöpe atmış olurum..."

"Tamam..." diye mırıldandım sessizce, "sen bilirsin."

"Çilingir için tekrar teşekkürler." Moral bozukluğuyla gülümsedim.

"Yine yaptın," dedim sessizce.

"Ne yaptım?" diye sordu.

"Yine çok basit bir şey için teşekkür ettin..." Aynı moral bozukluğuyla belli belirsiz gülümsedi.

"Teşekkür etmek için bir sebebe ihtiyacım yok," diye mırıldandı. Birkaç saniye boyunca gözlerimin içine baktı, sonra arkasını dönüp içeri girdi. Birlikte kapıya doğru ilerledik.

"Çilingir hemen gelmezse bana gelebilirsin. Hava yağmurlu, dışarıda çok durma..." diye mırıldandım. Kapıyı aralayıp ayakkabılarını giydi.

"İnsan bazen evinde otururken de yağmura yakalanmış gibi hissedebilir Mine. Emin ol, evde otururken de öyle hissediyordum. Yağmurun altında kaldığımda hiçbir şey değişmeyecek..." Nutkum tutulmuş bir halde söylediklerini dinledikten sonra başımı öne eğdim. Birkaç saniye boyunca kapıda öylece sessizce durduk.

"Heyecanlı mısın?" diye sordum.

"Ne için?"

"Konser için... Hayatının ilk büyük konseri." Efe omuz silkti.

"Heyecanlı değilim," dedi. "Hiçbir şey hayal ettiğim gibi olmadı." Hüzünle yutkundum.

"Annen ve baban izlerken seninle ne kadar gurur duyacak bir düşünsene..." diye mırıldandım onu heyecanlandırmak için.

"Gelemiyorlar," dedi moral bozukluğuyla karışık bir boş vermişlikle. Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım.

"Neden gelemiyorlar?"

"Doktor annemin evde dinlenmesi gerektiğini söyledi, kalabalık ve gürültülü ortamlardan uzak durması gerekiyor... Babam da onu yalnız bırakmak istemiyor. Haklı da..." Yüzüne hüzünle baktım.

"Çok üzgünüm," dedim sessizce. "Olsun, seni televizyondan izleyeceklerdir. Üstelik bu senin ilk konserin, daha onlarca konserine geleceklerdir. Üzme kendini." Efe moral bozukluğuyla başını salladı.

"Teşekkür ederim," dedi tekrar, gülümsedim.

"Önemli değil."

"Ben artık gideyim, iyi geceler Mine." Buruk bir gülümsemeyle yüzüme baktıktan sonra merdivenlere yöneldi.

"İyi geceler Efe, bol şans." Arkasını döndü, yüzüme bir kez daha buruk bir gülümsemeyle baktı ve merdivenlerden indi. Kapıyı kapatıp hüzünle kapının arkasına yaslandım. Onun bu halini görmek beni fazlasıyla üzmüştü. Annesi ve babası orada olamayacaktı, onun bu hayatta en değer verdiği iki insan yarın onun yanında olamayacaktı... Moral bozukluğuyla balkona doğru ilerledim. Camları açtıktan sonra göz ucuyla aşağı baktım. Oradaydı, arabasına yaslanmış ve kulaklıklarını takmış müzik dinliyordu. Gördüğüm en güzel, en özel ruha sahipti. Ruhunun şöhretin kirli planları arasında kirlenmemesini diledim o an... Hep böyle temiz kalmasını, hep mutlu olmasını diledim.

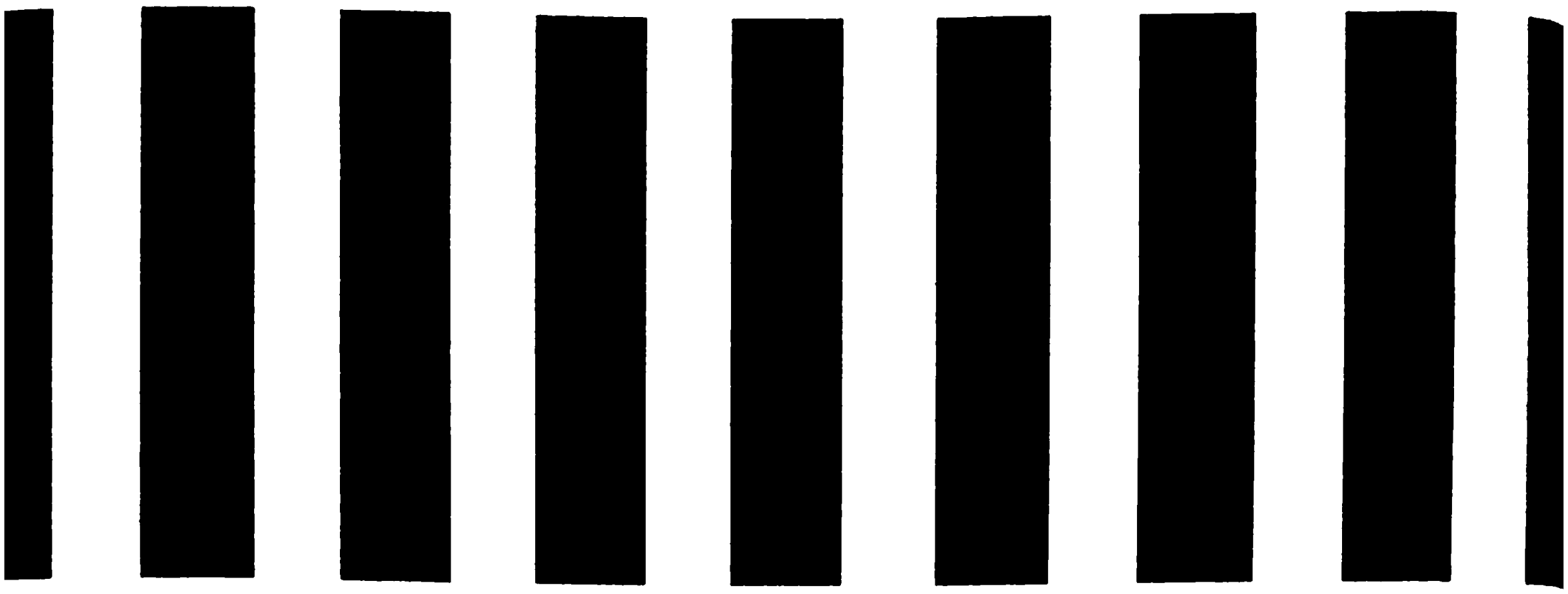
"İyi akşamlar, Efe Bey sizdiniz, değil mi?"

"Buyurun, beraber çıkalım..." Çilingir gelmişti. Efe binaya girmeden önce son bir kez başını yukarı kaldırdı, bana baktı. Ona moral vermek istercesine gülümsedim. Hüzünlü bir gülümsemeyle karşılık verdi ve içeri girdi. Olduğum yere oturdum ve gözlerimi yıldızlara çevirdim. Düşündüm durdum, düşüncelerimden yoruldum, sonra uzaktan bir yerden bir şarkı sözü ilişti kulaklarıma: *Düşünme, kaybolursun...* Derin bir nefes aldım. Kaybolmamak için çabalayacak noktayı geçmiştim, ben çoktan kaybolmuştum.

En yorgun nehirler bile

Denizle birleşir güvenle....

***Martin Eden* - Jack London**

Hayat önüne konulmuş bir piyanodur.
Sen doğduğun andan beri
senin onu çalmanı ve kendi müziğini
oluşturmanı bekler durur.

15. Bölüm

10 Eylül

Hayat önüne konulmuş bir piyanodur. Sen doğduğun andan beri senin onu çalmanı ve kendi müziğini oluşturmanı bekler durur.

(10 Eylül, Büyük Konser Günü)

"Günaydınm! Bugünün bombalarınal hazrı mısınız?"

Sabırsız ve stresli bir halde yazdığım günün ilk paylaşımını geriye dönüp yeni baştan yazmam gerekti. Bir yandan da dudağımı ısırıyordum. Bu benim stresle başa çıkmaya çalışma şeklimdi: kendi canımı yakmak. Ece ile yemek masasının başında oturmuş o kahvaltısını yapıp çizgi film izlerken ben ise sadece kahve içiyor ve stresimi vücudumun her bir noktasında hissediyordum. Bugün o gündü. Efe'nin hayatının ilk konserine çıkacağı gün... Mesaj kutum dün geceden beri sadece ve sadece Efe Duran'ı merak eden hayranlarının sorularıyla dolmuştu. Tüm bu mesajların değindiği bambaşka bir nokta daha vardı. Beni korkutan, beni çok daha büyük bir strese sokan, hiç aklıma gelmemiş bir nokta...

"Yeşil Küpeli Kız, sence de son zamanlarda biraz garip davranmıyor musun? Bu zamana kadar herkesin haberini ilk kez senden okuduk fakat Efe Duran'ın haberini saçma sapan

küçük çaplı sayfalardan duyuyoruz. Sen neden yazmıyorsun? Şirketi sana bunun için ödeme filan mı yapıyor?"

"YKK, neden Efe hakkında neredeyse hiç haber girmiyorsun? Kayıp kız kardeşi filan mısın? Şaka tabii..."

"Selam Yeşil Küpeli Kız! Bugün Efe'nin konseri var, bütün sayfalar onun haberleriyle yıkılıyor! Hem de ne yıkılma! Senin tek bir haber bile yapmaman bir tek bana mı garip geliyor? Yoksa Efe senin arkadaşın mı? Öyleyse ona onu sevdiğimi söyle, lütfeeen!"

"Nedir bu EFE DURAN AYRICALIĞI? Diğerleri ünlü de o değil mi?"

"Merhaba, günaydın, bir sorum var. Efe'nin haberlerini yapmamanın bir sebebi var mı dünyanın en tatlı magazin yazarı? Akrabalık filan mı var? Haha. Öyleyse ne gülerim..."

"Efe Duran haberi nerede? Şaka filan mı? Bugün büyük konseri var ve bugün de tek bir haber bile girmemişsin. Sen iyi misin YKK? Platonik aşk mı yaşıyorsun acaba kendisiyle? Hepimiz gibi!"

Mesajlar böylece akıp giderken stresten yorgun düştüğümü hissettim. Ece çizgi filmine odaklanmışken yanından kalkıp Amerikan mutfağımın önündeki koltuğa kendimi attım. Gözlerimi tavana diktim ve dışarıda yağmurun sesiyle kendime gelmeye çalıştım.

– *Yapmak zorundasın, Mine...*

– *Biliyorum İç Ses, yapmak zorundayım...*

Telefonumu elime aldım ve Yeşil Küpeli Kız sayfasına girip yepyeni bir haber girmeye başladım. Onun hakkında yazmak zorundaydım, bugünün konusu oydu. Eğer bugünü de onun hakkında yazmadan geçirirsem herkesin şüphesini çekecektim.

Efe'nin bile... Yeşil Küpeli Kız'ın haberini yapmadığı tek ünlü: Efe Duran! Diğer magazin sayfalarının bile bu konuyu yazacağına emindim. Bir anda tüm ışıklar bana dönecekti, herkes neden Efe hakkında haber yazmadığımı sorgulayacaktı. Bunun bana yaratacağı hiçbir sorun umurumda bile değildi. Umursadığım tek şey bir gün gerçekler ortaya çıkarsa Efe'nin incinecek olan duygularıydı, başka hiçbir şey umurumda değildi.

"Merhaba Türkiye! Bugün sayfamızın yıldızı son dönemin parlayan yıldızı Efe Duran! Bugün saat 20.00'de Volkswagen Arena'da izleyici kapasitesinin dolması öngörülen konseri günlerdir konuşuluyor. Genç müzisyenin hayranları sabahın erken saatlerinden itibaren Volkswagen Arena'ya akın ederken müzisyenin konser öncesi sosyal medya hesaplarından herhangi bir paylaşım yapmaması dikkat çekti. Güzeller güzeli sevgilisi Meriç Turalan'ın konsere katılıp katılmayacağı merak konusu olurken çifte yakın kaynaklarımdan öğrendiğime göre Meriç Turalan Efe Duran'ı desteklemek için orada olacak. Kendisine iyi şanslar diliyorum. Kaynaklarım size konser hakkında tüm haberleri sunabilmem için bu gece aranızda olacak."

Haberi paylaştıktan sonra tutulduğum yorum bombardımanını yok sayıp telefonumun ekranını kapattım ve hüzünle ayağa kalktım. Masada duran kahvemi aldığım sırada Ece hipnoz olmuş gibi çizgi film izlemeye devam ediyordu.

"Gözlerin yorulmadı mı?" diye sordum.

"On dakika daha!" dedi gülümseyerek. Başımı salladım. Kahvemle birlikte balkona çıktığım sırada, buraya taşındığımdan beri ne çok yağmur yağdığını düşündüm. Sanki her şey Truman Show'da yaşanıyor gibiydi, sanki her şey gerçek dışıydı. Doğan

güneş, yağan yağmur, esen rüzgâr, her şey gerçek dışıydı. Efe'yi gördüğüm andan beri bana gerçek gelen tek şey oydu. Dışarıdan bambaşka görünen bir insana doğru bir adım atmıştım ve içini görmüştüm. Nasıl bir insan olduğunu fark ettiğim ilk an yaşadığım duygunun tek bir adı vardı: "şok." Herkesin içindeki kötüyü görmeye alışmış ruhum onu tanıdıkça içinde en ufak bir kötü yan olmadığını anlamış ve her geçen gün daha da şoka girmişti. Efe Duran bu dünyanın kirletemediği nadir ruhlardandı, gördüğüm en temiz karmalardan birine sahipti. Umurunda olan şey şöhret değildi, umurunda olan şey para da değildi. Onun umurunda olan tek şey içinde gezinip duran ilhamı notalara dökmek ve anlaşılmaktı. Onun hayatına girerken tek amacım onunla ilgili her şeyi öğrenip tüm Türkiye'ye anlatmak üzere onun hayatından çıkmaktı. Onun hakkında öğreneceğimi düşündüğüm şeyler ise bunlar değildi... Karmakarışık ilişkiler, kaos, entrika, şöhretin ağır yükü, para içinde yüzen ve paraya tapan yepyeni bir müzisyenin bu yolda ilerlerken içine karıştığı skandallara şahit olacağımı, sonrasında bunların haberini yaparak magazin sektörünün zirvesindeki yerimi daha da güçlendireceğimi düşünürken beni bekleyen manzara bambaşkaydı.

Efe Duran müziğe âşıktı.

Efe Duran notalara âşıktı. İçinde gezinip duran ilham onun tek rehberiydi. Dünya onun için bir enstrümandı, yaşadığı her şey ona bir beste olarak dönüyordu. Yağan yağmur onun için başlı başına bir şarkıydı, esen rüzgârın sesi dünyanın en güzel enstrümanının bile ortaya çıkaramayacağı kadar güzel bir besteydi. Güneşin doğuşunu izlemek onun için şarkı dinlemek gibiydi. Gözlerini her sabah dün sabah dinlediğinden bile daha güzel bir şarkıya açıyordu. İçindeki duyguların onda yarattığı his piyano

tuşlarına basmak gibiydi. İçinde hissettiği her bir duygu birer notaydı. Hissettiği bazı duygular ise bir şarkının ta kendisiydi.

İşte bunlar, benim burada geçirdiğim günlerden sonra Efe Duran hakkında öğrendiğim her şeydi. Ötesi yoktu. Skandallar yok, entrika yok, kaos yok. ***Notalar var... Yalnızca notalar.***

"Abla, hasta mısın?" Ece'nin balkonda yanımda belirmesiyle birlikte belli belirsiz yerimden sıçradım.

"Korktun mu?" diye devam etti Ece merakla.

"Korktum," dedim gülerek. "Yalnız yaşamaya alışmışım. Hasta değilim güzelim, neden sordun?" Ece parmağını kaldırıp yüzüme doğru tuttu.

"Yüzün bembeyaz," diye mırıldandı endişeyle. Gülümsemeye çalıştım.

"Yorgunum sadece. Gece çok uyuyamadım."

"Ben de!" dedi. "Sürekli kâbuslar gördüm..."

"Ne gördün bakalım?"

"Şeyi..." dedi ve korkuyla bir nefes aldı, "babamı..." Ona doğru eğildim.

"Yanında ben varım, korkmanı gerektirecek hiçbir şey yok. Onunla ilgili hiçbir şey düşünme. Aklından at onu. Yoksa ondan kurtulamazsın... Hadi içeri geç, televizyondan en sevdiğin çizgi filmi aç. Ben de sana süt ısıtıp kurabiye getireyim."

"Yaşasın!" Ece sevinçle koltuğa doğru koşarken arkasından gülerek içeri girdim. Bir yandan ona süt ısıtırken bir yandan kendime bir kahve daha yapıyordum. Bugün benim için çok zor bir gün olacaktı. Ayakta ve uyanık kalmak zorundaydım, konserde yaşanacak her şeyi takip etmeliydim. Efe'yi üzebilecek her şeyi durdurmaya çalışmalıydım.

– Belki de onu rahat bırakmalısındır Mine. Bırak ne yaşaması gerekiyorsa yaşasın...

– Sen buna karışma, İç Ses.

Ece televizyonu açıp koltuğun kenarında katlı duran mor battaniyeme sarılırken dışarıdan gelen yağmur sesi tüm evin içini dolduruyordu. Ece'nin sütü ısınırken önünden geçip balkonun kapısını aralık kalacak şekilde kapattım.

"Çok iyi oldu," dedi Ece, "çizgi filmin sesini bastırıyordu." Gülmeye başladım.

"Hiçbir şey bir çizgi filmin sesini bastırmamalı," dedim gülerek. Ece başını salladı.

Gülerek önünden geçtim ve Ece'nin ısınan sütünü cezveden kupaya döktüm. Kendi kahvemi ve kurabiyeleri de aldıktan sonra sütü ve kurabiyeleri Ece'nin tam önündeki masaya bıraktım. Kendi kahvemi ise elime aldım ve berjerlerden birine oturdum. Ece yağmurlu havanın karanlığında çizgi filmini izlerken ben ise gözlerimi kapatmış kahvemi içiyor ve ortamdaki yağmur sesine odaklanarak rahatlamaya çalışıyordum. Bu benim çocukluğumda yaptığım bir şeydi... Ne yaşanırsa yaşansın, karmakarışık ve korkunç bir ânın ortasında bile içimden bir ses hep şöyle şeyler söylerdi: Yağmur sesine odaklan... Rüzgâr sesine odaklan... Arkadaki rengârenk ışıklara odaklan... Penceredeki kuşa odaklan...

Bu zamana kadar hep yaşadığım hayatın gerçekliğinden sıyrılmaya çalıştım. Önümde yaşananları değil arka plandaki güzel ayrıntıları görmeye çalıştım. Güzel seslere odaklandım, güzel kokulara, uçuşan kuşlara, benim hayatıma ait olmayan her şeye... Oysa hepsi benim hayatıma aitmiş aslında, bilmiyordum. Bazen bunu yapmak gerektiğini düşünüyorum. Sen mesela, belki

üzgünsün, belki mutsuzsun, belki huzursuzsun, belki de bir kaosun tam ortasındasın. Kaldır başını, etrafına bak. Görebildiğin güzel ayrıntılara odaklan. Kapat gözlerini, kulağına gelen güzel sesleri dinle, belki de sessizliktir sana güzel gelen... Ayrıntı olarak gördüğün, hayatının arka planından geçen her şey bile sana ait aslında. Doğan güneş sensin, yağan yağmur ve esen rüzgâr, kulağını tırmalayan o kuş sesi de sensin; sen her yerdesin. *Unutma, dünya sensin. Yabancı değilsin.*

Hayat önüne konulmuş bir piyanodur. Sen doğduğun andan beri senin onu çalmanı ve kendi müziğini oluşturmanı bekler durur. Hadi, çal müziğini. Unutma, sen her şeysin.

"Abla... Abla..." Ece'nin sesiyle gözlerimi açtığımda uyuyakaldığımı fark ettim. Etrafa şaşkınlıkla baktığım sırada kulaklarım arkadan gelen kapı sesine odaklandı. Ece yüzümü korkuyla izlerken kaşlarımı çattım.

"Saat kaç? Uyumuş muyum? Kapı mı çalıyor?" diye sordum uyku mahmurluğuyla. Ece korkuyla başını salladı.

"Saat 17.20 olmuş, uyumuşuz abla. Ben kapının sesiyle uyandım ama açmaya korktum!"

"17.20 mi?" diye sordum şok içinde, iki büklüm kıvrıldığım berjerden doğrulup ayağa kalktım, her yerim ağrıyordu. "Sen koltuğa geç otur güzelim. Ben kapıya bakarım."

"Olmaz, ben de seninle geleceğim! Tek gitmene izin veremem!" Ece'ye bakarak sabırsızca gülümsedim.

"Tamam, gel hadi! Korkulacak bir şey olmadığını biliyorsun." Ece'nin elini tutup onunla birlikte kapıya doğru ilerlediğim sırada Ece'nin ellerinin titrediğini hissettim. Tam kapının önünde durup kapının deliğinden dışarı baktığım an ise elleri titreyen tek kişi Ece değildi.

"Kim?" diye sordu Ece merakla. Nutkum tutulmuş bir halde birkaç saniye boyunca kapının deliğinden baktıktan sonra yutkundum.

"Ece sen içeri geç," dedim telaşla.

"Kim gelmiş? O mu?" diye sordu Ece titreyen sesiyle. Ondan gerçeği saklayamazdım, ona gözlerimin önündeki manzarayı söylemek zorundaydım.

"Evet..." diye mırıldandım güçlü olmaya çalışan sesimle. "Babamız burada." Ece dolu gözlerle yüzüme bakarken ne yapacağımı bilemez bir haldeydim. Eğer polisi ararsam Ece onun nüfusuna kayıtlı olduğu için Ece'yi benden alıp ona verirlerdi. O da polisi arayamazdı, Ece'yi alırdı ama arandığı suçlardan dolayı başı belaya girerdi. Bunu ikimiz halledecektik, ikimiz halletmek zorundaydık. Kapıyı açıp onunla yüzleşmeye cesaretim vardı fakat beni tutan şey yanımda Ece'nin olmasıydı. Çaresizce etrafıma bakındığım sırada Ece'yi kolundan tutup içeriye çekiştirdim. Ona doğru eğildim ve fısıldayarak konuşmaya başladım.

"Yanımda sen varken onunla yüzleşemem. Ondan kendim için korkmuyorum ama sana en ufak bir zarar verme ihtimali bile beni çok korkutuyor. O yüzden burada duracağız ve evde yokmuşuz gibi davranacağız. Tamam mı?"

"Görünmezlik oyunu mu?" diye sordu Ece fısıltıyla. Dolu gözlerimle başımı salladım.

"Görünmezlik oyunu..." Ece ile birlikte koltuğun önüne, yerdeki halının üzerine oturduk. Televizyon bir süredir işlem yapmadığımız için çoktan kapanmıştı. Evde sesi duyulan tek şey yağan yağmur ve ısrarla çalan kapıydı. Yıllar sonra onun o acımasız yüzünü görmek kalbimde büyük bir acıya yol açmıştı. Kapının deliğinden de olsa onu görmek bana çocukluğumu

hatırlatmıştı. Yaşadığım bütün acıların sahibi kapının önünde duruyordu. Tek dileğim Ece'yi ona vermek zorunda kalmamaktı, tek dileğim Ece'nin rengârenk acılarını durdurmaktı.

"Daha ne kadar bekleyeceğiz?" diye sordu Ece sessizce.

"O gidene kadar..."

"Ya sonra yine gelirse?"

"O zaman yine bekleyeceğiz."

"Ya her gün gelirse?"

"Belki de buradan taşınırız... Olmaz mı?" Ece gözlerini gözlerime çevirdi.

"İstersen beni ona verebilirsin," dedi dolu gözlerle. "Sen mutlu olmaya devam edebilirsin. Ben alıştım..." Ona dolu gözlerimle kaşlarımı çatarak baktım.

"Tabii ki seni ona vermeyeceğim. Sen hiçbir şeye alışmadın ve alışmayacaksın Ece. Duydun mu?" Ece başını salladı. Gözlerinden damla damla yaşlar akarken titreyen minicik bedenini bana yasladı, kolumun altına girdi.

Tam yarım saat boyunca bu şekilde bekledik ve o da tam yarım saattir pes etmeden kapıyı çalıp duruyordu. Ta ki birkaç saniye önce kapıda hissettiğim bir hareketlilikle kapının çalması durana kadar. Sonra kapı iki dakikalık bir aradan sonra tekrar çaldı. Fakat bu sefer kapının çalış şekli, ritmi bambaşkaydı sanki...

"Burada kal!" Ece'yi yerde bırakıp kapıya doğru ilerledim.

"Abla, gitme!"

"Orada kal Ece. Bir dakika sonra geliyorum." Kapıya doğru ilerleyip korkuyla kapının deliğinden baktığım an kalbimin hızlandığını hissettim. Kapıyı şok içinde açtım. Gözyaşlarım kontrolsüzce akıp giderken ellerim titriyordu.

"Efe..." dedim titreyen sesimle. "Senin... burada... ne işin var?"

Karşımdaydı. Tüm konser hazırlığını yapmış, yaka mikrofonunu bile taktırmıştı. Üzerindeki beyaz gömleği ve muhteşem saçlarıyla sahneye çıkmasına birkaç saniye kalmış gibiydi. Oysa o buradaydı, gözlerimin önünde. Kapımın eşiğinde durmuş bana bakıyordu.

"Bana ihtiyacın olduğunu hissettim ve geldim," dedi sessizce.

"Ben..." dedim şaşkınlıkla, "anlamıyorum! Bunu nasıl anladın? Nasıl geldin? Neden geldin? Konserin var! Ona ne oldu? Nereye gitti?" Telaşla bin tane cümleyi art arda sıraladığım sırada Efe'nin gözlerinde konser heyecanını değil bana dair duyduğu endişeyi görebiliyordum.

"Kuliste oturmuş ara ara girip binanın koridorlarındaki güvenlik kameralarını izliyordum. Babanı kapıda görünce birkaç arkadaşımla geldim. Baban onların yanında. Ben de sizi almaya geldim."

"Bizi almaya mı?" diye sordum şaşkınlıkla. "Nereye?"

"Konsere. Eğer gelmezsen ben de gitmeyeceğim. Konsere yalnızca iki saat kaldı. Böyle mi gelirsin yoksa hazırlanman için on dakika kadar beklememi ister misin?" Efe inatla konuşurken ona verecek hiçbir cevabım yoktu.

"On dakikaya geliyorum." Efe'nin yüzündeki ciddi ve endişeli ifade bozulmadı. Onu o halde kapıda bıraktıktan sonra telaşla içeri girdim.

"Ece, benimle gel. Hazırlanmamız lazım."

"Ne için?" diye sordu Ece korkuyla.

"Merak etme. Efe Abi'n gelmiş. Onun konserine gideceğiz; o yüzden hazırlanmamız lazım."

"Peki şey nerede? Babam..."

"Efe Abi'nin arkadaşlarının yanında. Merak etme, bize ulaşamayacak."

"Yani Efe Abi bizi kurtardı mı?" Ona dolu gözlerle gülümsedim ve başımı salladım.

"Efe Abi'n bizi kurtardı... Hadi." Efe'nin bu konuşmaları dinleyip gülümsediğine emin gibiydim. Ece'ye onun için aldığım yeni kıyafetlerden giydirirken kendim de hızlıca halter yaka kırmızı elbiselerimden birini giydim. Ayağıma geçirdiğim saydam bantlı topuklularımla aynanın karşısına geçtim ve saçlarımı tepeden topladım. Makyaj yapmaya vaktim yok gibiydi. Dudaklarıma kırmızı renkli rujumu sürdüm ve Ece'nin elini tutup kapıya doğru ilerledim. Efe ile göz göze geldiğimiz o ilk an Efe'nin gözlerindeki heyecanı görebiliyordum.

"Efe Abi!" Ece Efe'nin bacaklarına sarılırken Efe hâlâ nutku tutulmuş bir halde beni izliyordu. Sanki gözlerindeki heyecanın sebebi bendim, konser değil. O heyecanın ardında hüzün seziyordum ve ona bunun sebebini sorabilmek için sabırsızlanıyordum.

"Çok güzel olmuşsun ufaklık..." dedi Efe, başını Ece'ye çevirdiğinde. Bana ise hiçbir şey söylemedi, galiba ondan bana iltifat edebilmek için sahip olması gereken cesareti almıştım. Bunu ben yapmıştım, bir başkası değil.

– *Aferin Mine. Ne salaksın!*

– *Teşekkürler, İç Ses.*

"Teşekkür ederim Efe Abi! Heyecanlı mısın?"

"Çok değil," dedi Efe. "Hazırsanız çıkalım mı?" Başımı sallayarak Ece ve kendim için birer ceket aldım ve kapıyı kapattım. Efe Ece'nin elinden tutmuş merdivenlerden inerken ben de peşlerinden geliyordum. İçimde bu akşam yaşadıklarımıza dair

duyduğum endişe ve Efe'nin konserine gidiyor olmamın bana verdiği stres ile birlikte ellerimde hafif bir titreme hissediyordum. Efe ise sanki birazdan hayatının en önemli konserine çıkmayacakmış gibiydi.

"Harun, sen diğer arabayla git. Benimkini ben kullanacağım." Kapıya çıktığımız an Efe'nin arabasının önünde bizi bekleyen 1.90 boylarında, kırklı yaşlarda bir bey olduğunu gördüm. Bu Efe'nin koruması filan mıydı?

"Fakat Efe Bey, yapım şirketinin bu konuda çok kesin bir talimatı var. Biliyorsunuz. Sizi yalnız bırakmamamı söylediler."

"Oradan bakınca yalnızmışım gibi mi duruyor?" diye sordu Efe tekdüze bir sesle. "Mine, Ece'yi arka koltuğa oturtur musun?" Ben Ece'yi kolundan tutup nazikçe arka koltuğa oturttuğumda bir yandan da konuşmalarını dinliyordum.

"Yalnızlık derken bunun kastedilmediğini biliyorsunuz. Sizi korumam gerekiyor..."

"Tamam, diğer araçtan korursun. Hadi Harun. Yetişmemiz gereken bir konser var."

"Siz öyle diyorsanız öyle olsun Efe Bey... Fakat bir şey daha var."

"Neymiş?"

"Magazincilere bu şekilde görüntü vermeseniz daha iyi olur. Sizi arka kapıdan alalım. Bunun haberinin yapılmasını istemezsiniz." Bu cümleyi duyduğum an Ece'nin kemerini takmış ve ön koltuğa geçmek için doğrulmuştum.

"Magazincilere ne şekilde görüntü vereceğime ben karar veririm," dedi Efe tahammülsüz bir sesle.

"Fakat şirket..."

"Şirkete bunu böyle ilet," dedi üstüne basa basa.

"Peki Efe Bey. Ben sadece size yardım etmek istedim. Orada görüşmek üzere..." Efe korumasını diğer araca yollayıp sürücü koltuğuna geçerken biz çoktan arabaya yerleşmiştik. Efe'nin yüzündeki sinir, stres ve hüznü aynı anda görebiliyordum.

"Bir sorun mu var Efe?" diye sordum endişeyle.

"Gerginim," dedi sessizce.

"Bu gece senin en mutlu gecen olmalı. Neden gerginsin?" Yola çıkmış şiddetli yağmurun altında konser alanına doğru ilerlerken gözlerim Efe'nin yüzünü izliyordu.

"Babanın burayı nasıl bulduğunu düşünüp duruyorum. Onu görmeye giden bendim, sen değildin. Beni takip etmiş olmalı, sana benim aracılığımla ulaşmış olmalı. Böyle aptalca bir hata yaptığım için kendime kızgınım." Titrek bir nefes aldım.

"Sen kimseyi korumak zorunda değilsin," dedim sessizce. "Ona gitme sebebin Ece'yi onun elinden kurtarabilmekti. Bu aptalca bir hata değil."

"Sonraki günlerde onun beni takip etmediğinden emin olmam gerekirdi. İşte bu aptalca bir hata. Geri zekâlıca bir hata."

"Kafana taktığın şey sadece bu mu?" diye sordum merakla.

"Hayır," dedi Efe tekdüze bir sesle. Yüzü öfkeden ve gerginlikten kızarmıştı.

"Başka neyi kafana takıyorsun Efe?" Efe birkaç saniyelik tereddütten sonra burnunu çekti ve sesini sakinleştirmeye çalışarak konuşmaya başladı.

"Konserime gelmek istemediğini biliyorum Mine ve şu an seni zorla konserime götürüyorum. Bu bile başlı başına bir stres sebebi benim için. İnan bana, seni zorla şarkılarımı dinletmeye

götürüyor filan değilim. Sadece evde tek kalmanızı istemiyorum. Oraya gittiğimizde kuliste oturabilirsiniz. Konser bittiğinde de bu durumun çaresine bakarız," dedi öfkesi içine sığmıyormuş gibi. Kaşlarımı çattım ve vitesteki kolunun üzerine elimi koydum. Gözleri şaşkınlıkla kolunun üzerindeki elime çevrildi.

"Konserine gelmek istediğimi biliyorsun. Senin şarkılarını bu dünyada benden daha iyi anlayabilecek kimse olmadığını da biliyorsun. Fakat senin yolun ve benim yolum birbirinden çok farklı yollar Efe. Ben bu hikâyede sadece senin ışığını gölgeleyen bir nesne olurum, ötesi değil. Senin seni gölgeleyen bir nesneye değil, bir ışığa daha ihtiyacın var. Sen yanında Meriç varken daha da parlıyorsun, ben varken değil. Benim istediğim şey evde oturup şarkılarından mahrum kalmak değildi. Benim istediğim şey evde oturup senin parlamanı oturduğum yerden izlemekti, gölge etmeden..." Efe vitesteki elini çekti. Kolunu tutan elim boşlukta kalıp kucağıma düştü. Onu hüzünle izledikten sonra nerede hata yaptığımı düşündüm. Düşünce biçimimin neresinin yanlış olduğunu sorgulayıp durdum.

"Efe... Söylediklerimde hatalı mıyım? Yanlış mı düşünüyorum? Söylesene, düşünce biçimimin neresi yanlış?"

"Düşünce biçiminde yanlış olan bir yer yok Mine. Düşünce biçimin komple yanlış," dedi Efe öfkeli bir sesle. Efe'nin sesi giderek öfkelenirken ben giderek sakinleştiğimi hissediyordum.

"Az önce senin için görevlendirdikleri korumanın ne söylediğini duydun. Bizimle görünmek istemeyeceğini söyledi..." Efe sinirle güldü.

"Evet çünkü kendisi yapım şirketinde çalışıyor ve yapım şirketinin isteği Meriç'le görünmem. Bu tamamen bir pazarlama

çalışması, defalarca anlattığım gibi ve senin defalarca anlamak istemediğin gibi."

"Tamam, bunun bir pazarlama çalışması olduğu konusunda zaten hemfikiriz. Buna inanmıyor değilim. Ama kendine bir baksana," dedim ona dönerek, gülümsüyordum. Efe kaşlarını çatarak bana baktı.

"Kendime mi bakayım?" diye sordu anlam vermeye çalışarak.

"Evet," dedim, "kendine bir bak. Bir de bana bak..." Gülüşüm büyüdü. "Gerçekten benim yanımda görüntülenmek istiyor olamazsın. Saçmalama." Efe bir kez daha tahammülsüzce bir nefes alıp önüne döndü ve yanındaki camı araladı.

"Hayatımda kimse beni bu kadar sinirlendirmemişti," diye mırıldandı hava almaya çalışarak.

"Ama abla sen çok güzelsin!" Ece'nin arka koltuktan gelen sesiyle Efe'nin burnundan güldüğünü duydum.

"Mantığın yaşla alakası yokmuş demek ki..." diye mırıldandı Efe Ece'ye aynadan göz kırparak.

Gözlerimi devirdim ve arkama yaslandım. İçimde Efe'den uzak durmam için beni uyaran bir ses vardı. Onunla olmamam gerektiğini bas bas bağırıyordu. Bunun hem ona hem bana zarar vereceğini biliyordum, kendimi tutma dürtüm beni giderek saçmalamaya itiyordu.

"Ne var biliyor musun Mine?" diye sordu Efe sessizce konuşurken. "Senin hakkında yanılmışım." Yüzüne korkuyla baktım.

"Ne demek bu?" diye sordum. Efe hüzünle başını kaldırdı.

"Çok daha derin bir ruhun olduğunu düşünmüştüm..." diye mırıldandı.

"Efe... Neden böyle söylüyorsun?" diye sordum hüzünle.

"Hayata bakış açın bambaşkaymış. Ben sanmıştım ki yaptığım şarkıların derinliği ve senin geçmişte yaşadıklarının derinliği bir noktada buluştu ve ruhlarımızın birbirine ne kadar benzediğini fark ettik... Bu yüzden istedim ki şarkılarımı söylerken sen de orada oturup beni izle, gözlerim benimkine benzer bir ruh aradığında senin gözlerine değsin ve gözlerinde anlaşıldığımı göreyim. Bütün o spot ışıkları umurumda değil; magazinciler, kameralar, şarkılarımın nasıl pazarlandığı... Hiçbiri umurumda değil. Oysa senin umurundaymış. Parlamak istediğimi sanıyorsun, ben sadece anlaşılmak istiyorum. Beni en iyi anlayacak insanın sen olduğunu düşünmüştüm. Yanılmışım."

Önüme hüzünle döndüğüm sırada ona verecek hiçbir cevabım yoktu. Ona karşı inanılmaz derin hisler beslediğim belliydi. Onun beni sevmesini delice istediğimi de biliyordum. Fakat ona kapılarımı açmak demek onun kariyerini etkilemek demekti. Ona kapılarımı açmak demek onu Yeşil Küpeli Kız'la tanıştırmak demekti. Bu bana onu kaybettirirdi. Bu zaten sonu kaybedilmekle bitecek bir hikâyeydi. Öyle değil mi?

"Belki de haklısın Efe. Ben seni anlayabilecek derinliğe sahip değilim. Sen bambaşka bir insansın, çok özelsin. Umarım bir gün kendinle aynı ruha sahip biriyle tanışırsın. Özür dilerim, seni yanılttım. Yine de orada oturup şarkılarını dinleyeceğim, bunu sen beni oraya götürdüğün için yapmayacağım. Yapmak istediğim için yapacağım." Tam o sırada konser alanına merkezin arkasında tenha bir yoldan giriş yaptık. Efe güvenliğinin ona söylediğini yapmıştı, bizi arka kapıdan getirmişti. Hüzünle gülümsedim.

"Konserde iyi şanslar dilerim Efe Duran. Bu konser bittikten sonra bambaşka bir hayatın olacak, belki de seni tanımayan insan kalmayacak. Umarım bu hayat seni mutlu eder. Seni heyecanla dinliyor olacağız."

"Teşekkür ederim..." diye mırıldandı Efe sessizce. "Umarım kendine yaptığın haksızlık seni pişman etmez Mine."

"İyi şanslar Efe Abi!"

"Teşekkür ederim ufaklık."

Sonrası ışıklarla dolu bir kaosun tam ortasına düşmekti. Araba sanatçı girişinde durduğunda Efe'nin yapım şirketi ve merkezin görevlileri onu araçtan indirip kulise götürürken ben ve Ece arabada kalakalmıştık. Efe'nin kalabalığın arasından biriyle konuşup bizi gösterdiğini görebiliyordum.

"Efe Abi'yi alıp götürenlere bak abla! Hepsi ne kadar kalabalık!" Gülümsedim. Tam o sırada arabanın kapısı açıldı.

"Mine Hanım merhaba. Ben Efe Duran'ın menajeriyim. İsmim Bora. Efe Bey sizi kulise almamı söyledi, şöyle buyurun..."

"Tamamdır, memnun oldum. Ece, gel güzelim..."

Ece'yle birlikte kulise götürüldüğümüz sırada Efe'nin menajeri Bora bize kendisini ve konser alanını anlatıyordu. Dışarıdaki kalabalığın izdihamından tutun da sabahın kaçından beri beklenildiğine dair her şeyi bir bir anlattı. Kulise girdiğimizde ise Efe'yi görmeyi hayal ederken çiçeklerle dolu rengârenk ama Efe'siz bir oda gördük.

"Eh, şey, Efe nerede acaba?" diye sordum çekinerek.

"Provada. Oradan da direkt konsere geçecek. Eğer burada kalmak isterseniz kalabilirsiniz. Eğer konser alanına geçmek isterseniz ise tam şuradan VIP bir geçiş var, koltuk numaralarınız A15 ve A16."

"Tamamdır, çok teşekkürler," dedim gülümseyerek. Ece odanın içini incelerken Efe'nin menajeri konserin telaşıyla odadan çıkmış ve bizi burada bırakmıştı. Ne yapacağımın bilinmezliğiyle

ve beni ona karşı tutan hayatın acımasızlığıyla Efe'nin koltuğuna oturmuş kalmıştık. Ece odanın içinde kendine oyunlar üretirken telefonumun titrediğini duydum. Mesaj Efe'den geliyordu. Kaşlarımı çatarak ekranı açtım.

"Selam. Bir sorun var mı diye merak ettim." Titrek bir nefes aldım. Bu halde bile beni düşünüyordu. İçimdeki kendime dair duyduğum öfke beni yiyip bitiriyordu. Titreyen parmaklarımla cevap yazmaya başladım.

"Selam, Büyük Yıldız! Hiçbir sorun yok. Her şey için çok teşekkür ederiz. Senin için çok heyecanlıyım. Çok güzel bir gece olacağına eminim."

Bir şekilde benim aptallığımın onun motivasyonuna zarar vermesinden korkuyordum. Efe'den cevap alamazken tek yaptığım odanın içinde dolaşıp vakit geçirmeye çalışmaktı. Sonunda hiç bitmeyeceğini sandığım dakikalar geçmiş ve içeriden konserin başlamak üzere olduğuna dair bilgilendirmek için yapılan geri sayım sesleri gelmeye başlamıştı.

– Ne yapacaksın Mine? Burada mı oturacaksın?

– Hayır İç Ses, onun tam önünde olacağım. Orada...

"Hadi gel ufaklık, Efe Abi'nin konseri başlıyor..." Derin bir nefes alıp ayağa kalktım ve Ece'nin elini tuttum. Ece ile birlikte bize gösterdikleri koridordan geçip salona ulaştığımızda karşımda gördüğüm kalabalık beni şoka uğratırken Efe için ne kadar heyecanlı olduğumu fark ettim.

"İnanamıyorum abla! Herkes Efe Abi'm için mi burada?" Gururla başımı salladım.

"Aynen öyle güzelim. Herkes Efe Abi'n için burada. Üstelik bunun katbekat fazlası içeri giremediği için kapıda bekliyor..."

Salondaki bağırış sesleri, Efe'nin ismini haykıranlar, yanıp sönen ışıklar, salonun içinde gezinen rengârenk duman efektleri beni duygulandırırken Ece'yi kalabalıktan sıyırıp en öndeki koltuklarımıza oturmamızı sağladım. Sonra heyecanla sahneye döndüm ve onu beklemeye başladım.

"Altı... Beş... Dört..." diyordu geri sayım.

"Efe Abi'm mi geliyor?" diye sordu Ece heyecanla. Başımı salladım.

"Evet tatlım."

"EFE! EFE! EFE!" Kalabalıktan yükselen ses kalbimi durduracak gibiydi. Sanki Efe'nin değil de benim ismimi haykırıyorlardı.

"Üç... İki... Bir..."

Sonunda onu sahnenin girişinde gördüğüm an size yemin ederim ki gözlerinin ilk baktığı yer benim koltuğumdu. Sahneye çıktığı ilk an gözleri gözlerimle buluştu. Bana duygu dolu bir şaşkınlıkla baktı, bir saniye kadar duraksadı ve sonra konuşmaya başladı.

"Bu akşam, benim hayatımın en özel akşamı..." diye başladı konuşmaya. "Ömrüm boyunca yaptığım tek şey yazıp, çalıp, söylemekti. Beni ilk dinleyenler annem ve babamdı. En büyük hayalim ise bir gün herkes tarafından dinlenmek ama anlaşılarak dinlenmekti. Hayattan aldığım en büyük hediye beni müzikle tanıştıran kaderimdir. Bu gece yanımda olan, yanımda olmak isteyip olamayan herkese teşekkür ederim. Öyleyse önemsiz konuşmaları keseyim ve önemli olanın konuşmasına izin vereyim. Müzik konuşsun, ne dersiniz?"

Kalabalıktan alkış ve bağırış sesleri yükselirken Efe'nin hâlâ tam olarak mutlu olmadığını yüzünden anlayabiliyordum. Konsere başladığı şarkı "Dünya Etrafında Dönüyor" şarkısıydı.

"Dünya senin etrafında dönmüyor,
Sen uyandın diye sabah,
Sen uyudun diye gece olmuyor.
Ama sen öyle yaşa,
Hayal et,
Sanki dünya etrafında dönüyor...
Senin uyandığın an sabahtır,
Senin uyuduğun an gecedir.
Sen ne istersen o olur;
Çünkü hayat senindir.
Başka kimsenin değil."

İlk şarkıyı öyle güzel söylemişti ki... salondaki herkesin ona hayranlığı giderek artıyor gibiydi. Efe şarkılarına bir bir devam ediyor, şarkı aralarında neredeyse hiç konuşmuyordu. Aşılamak istediği felsefe onun değil şarkılarının önemli olduğuydu. Gözlerim yan koltuklarda Meriç'i ararken tam A1'de oturduğunu gördüm. Sanki Oscar törenine gider gibi giyinmiş olması dışında bir sorun yoktu. Elbisesinin Ece'den daha ağır olduğuna yemin edebilirdim.

"Şimdi size benim yazarken en duygulandığım şarkılardan birini çalacağım..." diye söze girdi Efe. "*Kayıp Şehir...*" Çığlık sesleri eşliğinde başladı şarkıya. Konser boyunca salondakilerin en sevdiği şarkının bu olduğu tartışmasız bir şekilde belliydi.

"Sen kayıp şehirsin...
Herkes ararken,
Ben buldum seni.
Ve artık benimsin."
"Ve artık benimsin!" diyordu salondaki herkes.

"VE ARTIK BENİMSİN!" Ellerinde yanan çakmaklar, telefon flaşları, bağıran ve ağlayan genç kızlar derken tam şarkının sonuna doğru üç kişilik bir grubun ağlayarak sahneye atladığını gördüm. Sahneye korkuyla baktığım an Efe ve sahneye atlayanların arasına giren güvenlik ordusu büyük bir karmaşaya sebep oldu. Güvenlik açığını fırsat bilen herkes sahneye atlamak üzere koşarken güvenliklerden biri Efe'yi apar topar kulise götürdü.

"Ne oldu abla?" Ece korkuyla yüzüme bakarken olan bitenden dolayı şoktaydım. Tam o sırada Efe'nin menajeri Bora'nın hızla bize yaklaştığını gördüm.

"Mine Hanım, Efe Bey sizi içeri almamı söyledi! Çabuk olun, burası çok karışacak gibi duruyor. Polis desteği istedik... Dışarıdaki kalabalıktan da biletsiz bir şekilde içeri girmeyi başaranlar var. Merkezin bahçesi tam bir mahşer yeri." Bir yandan Ece'yi çekiştiriyor, bir yandan da Bora'yı dinleyerek içeri doğru koşuşturuyordum. Efe'nin kulise alınır alınmaz aklına gelen ilk şeyin Bora'yı bizi alması için göndermek olması mı daha şaşırtıcıydı yoksa Meriç'in biz kalkarken hâlâ oturuyor olması mı daha şaşırtıcıydı bilmiyordum. Bora bizi kulise soktuğunda Efe kuliste tek başınaydı. Bizi görünce yüzüme endişeyle baktı.

"İyi misiniz?" diye sordu telaşla. Odanın ortasında durmuş çaresizce yüzüme bakıyordu. Başımı salladım.

"Biz iyiyiz. Asıl sen iyi misin?" dediğim an bana sarıldı.

"Konser devam etmeyecek," dedi tek nefeste.

"Biliyorum," dedim, "dışarısı çok daha karışıkmış ama üzme kendini. Halledecekler."

"Üzmüyorum. Sadece endişelendim. Hâlâ çok endişeliyim."

"Ne için?" diye sordum anlam vermeye çalışarak.

"Bu karmaşanın ortasında birine bir şey olursa kendimi affedemem. Siz gerçekten iyisiniz, değil mi?" Efe benden ayrılıp Ece'ye baktı.

"Kimseye bir şey olmayacak Efe, merak etme. Üstelik birine bir şey olsa bile bu senin suçun değil. Senin tek istediğin müzik yapmaktı. Bu senin suçun değil... Gel, otur. Sakinleş. Bırak halletsinler. Bir kez olsun bir şeyleri çözmek zorundaymış gibi hissetme. Herkesin kırmızı bisikletli çocuğu olamazsın." Efe hüzünle gülümsedi. Koltuğuna oturup yüzünü gergin bir ifadeyle ellerinin arasına aldı. O sırada kapı açıldı ve Bora içeri girdi.

"Efe Bey, sizi ve Mine Hanım'ları araca alıp otele yollayacağım. Sizin için uygun mu?"

"Otele mi?" diye sordum şaşkınlıkla. Efe anlam veremeyerek başını kaldırdı.

"Ne için?"

"Dışarıda yirmi bine yakın insan var. Yüzde bir de olsa takip edilme ihtimaliniz var. En azından bu gecelik otelde kalmanız adresinizin bulunma ihtimalini çok düşürür." Efe başını salladığında kaşlarımı çatarak ona döndüm. İtiraz etmem gerekiyordu fakat yıllardır magazin dünyasının içindeydim ve ne tür sapıkların kimleri takip ederek evlerini bulduklarını biliyordum. Menajer çok haklıydı. Efe'nin evini kolayca bulabilirlerdi. Efe ise soran gözlerle bana bakıyordu, istemeyeceğimi düşünüyordu.

"Gidelim," diye mırıldandım, "senin güvenliğin için..." Efe'nin cevabıma şaşırdığı her halinden belliydi.

"Tamam Bora, ne zaman çıkıyoruz?"

"Hemen."

"İçerideki durum ne?" diye sordu Efe endişeyle. O sırada binanın her yerinden polis sirenlerinin sesleri geliyordu. Bora parmağıyla sesi işaret etti.

"Durum bu," dedi, "ama halledeceğiz, endişelenmeyin. Tek derdim sizi bir an önce buradan çıkarmak. Harun sizi arka kapıda bekliyor. Şöyle buyurun." Hep birlikte koridoru hızlıca geçip arka kapıya çıktığımız an hızla arabaya bindik. Ece ve ben arka koltuğa, Efe ise Harun'un yanına oturmuştu. Harun bir saniye bile beklemeden yola çıkarken Bora'nın arkamızdan gelen sesini duydum.

"Sizi durumdan haberdar edeceğim!"

Yola çıktığımız an nasıl bir karmaşanın içinden çıktığımızı sorguluyordum. Kalbim deli gibi atıyordu. Efe'nin kafasından geçenleri düşünemiyordum bile. Kendi kendine kızdığı belliydi. Başını hafifçe arkaya çevirdi, bana ve Ece'ye baktıktan sonra önüne döndü. Parmağını uzatıp arabanın radyosunu açtı. Radyoda karşısına çıkan ilk şarkı kendi şarkısıydı. Hüzünle gülümsedim.

"Artık her yerdesin," diye mırıldandım. "Annen ve baban seninle gurur duyuyordur, eminim." Efe'nin derin bir nefes aldığını gördüm.

"Kendimle gurur duymam için bambaşka şeyler yaşamam gerekiyor..." diye mırıldandı sessizce.

"Ne gibi?" diye sordum. Gözleri aynadaki gözlerimle buluştu. Uzun uzun gözlerime baktı. Gözleri sanki, "Sen gibi..." der gibiydi. Hiçbir şey söylemedi, sustu.

Efe Duran afişleri yol boyunca her yerdeydi. 10 Eylül akşamı hayatımın en karmaşık, en ışıklı ve en gurur dolu akşamıydı. Günler önce tanımadığım bu adam şu an benim için gurur duyduğum birine dönmüştü. İçindeki heyecanla yaptığı şeylerin ona böylesine coşkulu bir sevgiyle geri dönmesi gurur duyulacak bir şeydi. Umduğum tek bir şey vardı: Umarım tüm bunların sonunda o yine iyi olurdu. Her şekilde, her şeye rağmen...

Müziğe ihtiyacımız yok.
Bizim sessizliğimiz var...

16. Bölüm

Dans Edelim mi?

Müziğe ihtiyacımız yok. Bizim sessizliğimiz var...

Her günün sonunda gece sona erer, ışıklar bir bir sönerdi. Karanlığın sonu ışıkların en güçlüsüne çıkar ve bazı insanlar buna pek sevinmezdi. Ben mesela, oldum olası sabahları sevmezdim. Gece bana göre günün en güçlü kısmıydı. Gece her şeyin gücünü taşırdı, gece yeniden doğuşun sembolüydü, gece yapayalnızların uyanık kaldığı ve kendileriyle buluştuğu zamandı. Hayallerim bana geceleri uğrardı ve mutlu olduğum tek an, hayal kurduğum andı. Gece benim için bir sığınaktı. Gece benim saklandığım yerdi, karanlığa karıştığım ve hiç fark edilmemeyi dilediğim andı... Öyle parıltısızdım ki geceleri görünmüyor, yok oluyordum âdeta. İnsanlar tarafından fark edilmektense kapkaranlık olmayı seçerdim. Nasıl göründüğümü sevmiyordum, nasıl hissettiğimden ise nefret ediyordum. Çocukluğum boyunca yaşadığım her şeyden sonra upuzun bir bunalım dönemine girmiştim. İnsanlara karşı sevgisiz, soğuk bir karaktere dönüşmüştüm. İsmim o kadar uzun süre kullanılmamıştı ki ben bile ismimin Mine olduğunu unutmak üzereydim. Kendimi internet ortamına bıraktığım o günlerde bile kafamda hiçbir plan yoktu, tek bir şartım vardı. İsmimi

kullanmayacaktım, fotoğraflarımı kimse görmeyecekti. Ben bir yabancı olacaktım. Yeşil Küpeli Kız olarak bildikleri, hakkında başka hiçbir şey öğrenemedikleri bir soru işareti olacaktım. Ben koskoca bir soru işareti olmayı başardım, Mine'yi unuttum, Yeşil Küpeli Kız oldum. Fakat şimdi hayatımda bir insan var; benden ona kapılarımı açmamı beklediği her halinden belli... Ona kendimi açmamı, her şeyimi anlatmamı istiyor. Mine'yi tanımak istiyor, Mine'yi öğrenmek ve keşfetmek istiyor, belki de Mine'yi sevmek istiyor. Peki, kim bu Mine? Onu ben bile tanımıyorum... Efe Duran'a anlatabileceğim tek gerçeklik Yeşil Küpeli Kız'ın gerçekliği. Bu ise onun asla ama asla kaldıramayacağı bir gerçeklik. Efe hayatını güven üzerine inşa etmiş ve garip bir şekilde bir anda bana inanılmaz güvenmişken onu benim aptal gerçekliğim ile baş başa bırakıp onun bundan incinmemesini bekleyemem.

"Ne düşünüyorsun?" Efe'nin sesi beni gözlerimin daldığı karanlıktan alıkoyarken hafifçe sıçradım. Arabadaydık. Yaklaşık bir saattir bizi götürecekleri otele doğru yol alıyorduk. Efe'nin bulunmasını istemedikleri için onu şehrin dışında bir otele götürüyorlardı, tabii bizi de. Ece çoktan uyumuştu, Efe ise sürücü koltuğunun yanında oturmuş stresli bir halde düşünüp duruyor ve aynadan beni izliyordu.

"Hiç..." dedim sessizce.

"Gerçekten hiç mi?"

"Yani... Hayatımı düşünüyordum. Kendimi." Efe yüzüme merakla baktı.

"Ne düşünüyordun kendin hakkında?" Gecenin sessizliği, havanın kasveti ve yağmur damlalarının cama vuran sesleri eşliğinde arkadaki kısık müzik sesi beni bir anlığına susmamaya itti. Hayatın bizi konuşmaya ittiği bazı anlar vardır. Bildiğim bir şey var

ki o anlar bizim gerçekten konuşmamız gereken anlardır. Hayat bize konuş diyorsa susmak olmazdı.

"Kim olduğumu sorguluyordum. Sanırım ben kendimi çok da iyi tanımıyorum..." Efe sessizce güldü.

"Kendinle ilgili en doğru tespitin bu sanırım... Kendini tanımıyorsun Mine. Hem de hiç."

"Dışarıdan belli oluyor mu?" diye sordum merakla.

"Herkes anlayamaz muhtemelen. Fakat ben anlıyorum. Sen kendine yabancısın. Kendin hakkında sadece babandan ayrılana kadar bildiğin birkaç şey var, sonrası yok. Neler seversin, nelerden nefret edersin hiçbir fikrin yok." Sıkıntılı bir iç çektim ve başımı salladım.

"Kendimi tanımıyorum," diye mırıldandım. "Bildiğim tek şey hikâyem. İçimde olup bitenlerden haberim yok."

"Belki de kendine bir adım atmalısın," dedi Efe. Sesi yağmurun sesinin arasında kaybolup giderken gözlerim çok uzaklarda kalan şehir ışıklarına takılı kalmıştı. Şehrin ışıkları bir bir sönerken şehir karanlığa karışmış ve yok olmuştu. *Parlamayan her şey gece olduğunda yok olmaya mahkûmdu sanki.*

"Efe Bey, Bora Bey rezervasyonlarınızı yapmış. Dördüncü kat, 15 ve 16. Numaralı odalar. Sizler arka kapıdan odalarınıza çıkabilirsiniz, ben resepsiyondan kapı kartlarınızı alıp geliyorum." Harun arabayı büyük bir otelin arka bahçesinde durdurduğunda kucağımda uyuyan Ece'nin ağırlığıyla zorlanarak kıpırdandım. Ben Ece'nin üzerine kendi üzerimdeki ceketi örterken Efe kapımı açtı.

"Bana ver..." dedi Ece'ye uzanarak. "Bir saniye," diyerek durdu ve üzerindeki kumaş ceketi çıkarıp benim omuzlarıma bırakmak için uzandı.

"Ben üşümüyorum!" dedim itiraz edercesine. Bana doğru eğildi, vücudu yağmurda ıslanmaya devam ederken arabanın içindeki başını kaldırıp gözlerimin içine baktı.

"Üşüyorsun Mine... Kendin hakkında bilmediğin bir şey daha." Ceketini omuzlarıma bırakıp Ece'yi kucağına alarak kapıya yöneldi. Peşlerinden otele girdiğim sırada bizi otelin güvenliği karşıladı.

"Merhaba Efe Bey. Buyurun, birlikte asansöre binelim. Kartlarınız bende."

"Öyle mi? Harun!" Efe kapıya doğru seslendi.

"Buyurun Efe Bey, bir sorun mu var?"

"Kartlarımız buradaymış. Sen dönebilirsin."

"Öyle mi? Size iyi istirahatler efendim. Bir alt katınızda olacağım. Sizi bırakacak değilim..." Harun gülümseyerek arabasını park ederken biz ise güvenliğin yönlendirmesiyle asansöre binmiştik. Otelin güvenliği merakla bizi izliyordu.

"Eşiniz ve çocuğunuz olduğunu bilmiyordum," diye mırıldandı güvenlik. Şaşkınlıkla gülümsedim. O sırada Efe başını kaldırdı.

"Öğrenmiş oldun," dedi tekdüze bir sesle. Efe'nin cümlesi beni çok daha büyük bir şoka sokarken ona şaşkınlıkla baktım. Bana göz kırpıp açılan asansör kapısından indi.

"Fakat burada iki oda kartı var. Bir yanlışlık oldu galiba." Güvenlik şaşkınlıkla kartları incelerken sıkıntılı bir nefes verip Efe'ye baktım. Efe ise gözlerini güvenliğin elindeki kartlara dikmişti.

"İki oda tuttuk. Kartlarımızı alabilirsek artık dinlenmek istiyoruz..." Güvenlik telaşla kartlardan birini bir odanın kapısına okuttu ve kapıyı açtı. İki kartı da Efe'ye uzattı.

"Kusura bakmayın efendim. Şaşırdım sadece..." Otuzlu yaşlardaki güvenlik biraz şansını zorluyor gibiydi. Fakat bir yandan da haklıydı. Neden evli olduğumuzu söyleyip iki ayrı oda tutalım?

"Canımız iki oda tutmak istedi," dedi Efe kısaca. Kartları alıp kucağındaki Ece ile birlikte odaya girdi. Ben de peşlerinden ilerlediğim sırada kapıyı kapatmak için döndüğümde güvenliğe gülümsedim.

"İyi geceler, her şey için teşekkür ederiz," diye mırıldandım.

"İyi istirahatler efendim." Güvenliğin cevabını duyup içeri girdiğimde Efe Ece'yi yatırmış ve bana dönmüştü.

"İki dakika kadar sonra yan odaya geçeceğim, merak etme," dedi sessizce. Başımı salladım.

"Tamam... Peki, neden böyle bir yalan söyledin? Neden böyle bir yalana gerek duydun?"

"Bakışlarını beğenmedim," dedi odanın balkonunun kapısını açarken. Balkona doğru bir adım attı. Ben de peşinden ilerledim ve Ece'nin havadan etkilenmemesi için balkonun kapısını kapattık.

"Kimin bakışlarını?"

"Az önceki lavuğun..." dedi cebinden bir kutu çıkarırken.

"Neden öyle şeyler söylüyorsun?" diye sordum şaşkınlıkla. "Adam gayet iyi birine benziyordu. O elindeki ne?"

"Puro."

"Sen sigara içmezsin ki."

"Sigara içmiyorum zaten. Dediğim gibi, puro bu... Ayda yılda bir kere çok canım sıkkın olduğunda içiyorum. Bu kutuyu alalı altı yıl oldu, içinde on tane vardı ve hâlâ bitmedi."

"Şu an eline aldığınla birlikte içinde hâlâ on tane var. İlk defa mı içiyorsun?" diye sordum merakla. Efe moral bozukluğuyla gülerek başını salladı.

"Daha önce hiç canım sıkkın olmamıştı," diye mırıldandı. Sinirle güldü. Gözlerimi devirerek kollarımı göğsümde birleştirdim ve balkonun hasır koltuklarından birine oturdum. Efe ise Fransız mimarisinden esinlenilmiş siyah korkuluklara yaslanmış dışarıyı izliyordu.

"Demek iyi birine benziyordu..." diye mırıldandı.

"Kim?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"Az önce söyledin ya... Güvenlik gayet iyi birine benziyormuş." Sinirle güldü. Buna nedense bozulmuştu.

"İnsanlar iyi olabilirler. Bu seni neden rahatsız etti?" Efe omuz silkti.

"Bilmem..." diye mırıldandı sessizce, "senin biri hakkında olumlu bir şeyler söylemen beni rahatsız etti sanırım."

"Neden?" diye sordum anlam vermeye çalışarak.

"İnan bana, bilmiyorum Mine. Bu konuyu şu an konuşmasak olur mu?" Çaresiz bir teslimiyetle başımı salladım. Birkaç saniyelik sessizliğin sonunda Efe'nin purosundan çıkan dumanı izledim. Efe purosundan iki nefes çekip puroyu masadaki küllüğe bastırarak söndürdü ve çöp kutusuna attı.

"Bu kadar mı?" diye sordum.

"Bu kadar," dedi sessizce. Sonra yanıma gelip hasır koltuğun diğer ucuna oturdu ve birlikte sessizce yağmuru izlemeye başladık. Yakınlardan bir yerden müzik sesleri ve insan gürültüsü geliyordu.

"Ne garip..." diye mırıldandım. "Bir çatının altı dans eden insanlarla doluyken bir başka çatının altı bu kadar sessiz olabiliyor."

Efe söylediklerimden etkilenerek başını yüzüme çevirdi. Yüzümü birkaç saniye izledikten sonra dışarıya baktı.

"Yan yana oturan iki insanın kalplerinin içinde olup bitenler bile bu kadar farklıyken bambaşka çatıların altında yaşananların bu kadar farklı olması çok da şaşırtıcı olmasa gerek..."

"Yan yana oturan iki insan derken bizi mi kastediyorsun?" diye sordum. Efe yüzüme bakmadan arkasına yaslanıp başını kaldırdı ve gökyüzünü izlemeye başladı.

"Belki de..." diye mırıldandı. Derin bir iç çektim.

"Kalplerimizin içinde olup bitenler farklı yani, öyle mi?" diye sordum tereddütle. Efe halsizce gülümsedi.

"Öyle değil mi?" diye sordu.

"Neymiş senin kalbinin içinde olup bitenler?" diye sordum merakla.

"Bir çatının altındaki sessizlik senin kalbinin içiyken, bir başka çatının altında yaşanan coşku benim kalbimin içi. Anlatabiliyor muyum Mine? İçimin gürültüsünden hayatı duyamıyorum." Son cümlesini söylerken sesi o kadar yorgun çıkmıştı ki sesindeki bitkinlik kalbime dokunmuştu, içim acımıştı. Ona hüzünle baktım.

"Bazen sessizlik de coşku taşır..." diye mırıldandım dolu gözlerimle. "Belki bu da benim coşkulu yaşama biçimimdir. Olamaz mı? Belki ben her duyguyu sessizce yaşamayı tercih edenlerdenimdir, belki ben sessizlikte tek başına dans etmeyi sevenlerdenimdir, belki içimde senin içinde olanlardan çok daha büyük şeyler yaşanıyordur ama ben bunları sessizlikten öte hiçbir şekilde karşılayamıyorumdur Efe. Çünkü... Hayat bana sadece sessizliği öğretti, ben de onu sevmek zorunda kaldım. Keşke beni anlayabilsen..." Efe bana çaresiz gözlerle döndü. Üzgündü, dağılmıştı, yorgundu.

"Dans edelim mi?" diye sordu.

"Burada mı?"

"Burada."

"Tek başımıza mı?"

"Tek başımıza."

"Ama müzik bile yok..."

"Müziğe ihtiyacımız yok. Bizim sessizliğimiz var..."

Efe bana elini uzattı. Titreyen elim onun elini tutarken ayağa kalktım. Soğuktan mı yoksa heyecandan mı titriyordum bilmiyordum. Ürkek ve küçük bedenim onun kolları arasına girdiğinde evime hoş geldiğimi hissettim. Onun kollarının arasında olmak kendi evimin kapısının zilini çalmak gibiydi.

"Seni anlıyorum," diye fısıldadı kulağıma doğru. Bu cümle hayatım boyunca duyduğum en güzel cümleden bile daha güzeldi.

"Gerçekten anlıyor musun?" diye sordum, dolu gözlerim onun yorgunluktan kızarmış gözlerine bakarken.

"Sessizlikle büyümüş birini gürültülü bir hayatın içine çekmeye çalıştım. Yanlış olan da buydu, değil mi?" diye sordu. Başımı salladım. Oysa Efe konuşmaya devam ediyordu.

"Karanlığı seven birini ışıkların ortasına çekmeye çalıştım. Seni benden alıkoyan da buydu. Doğru anlamış mıyım?" diye sordu çaresizce. Gözlerimden birer damla yaş akarken bir kez daha başımı salladım.

"Ben görünmezim," dedim titreyen sesimle. "Hep öyleydim. Hiç görülmedim, hiç duyulmadım. Hayat beni nereye çekerse çeksin ben hep karanlığa sığındım, sessizliğe sığındım. Sen gündüzsün ve benim sığınağım gece. Ben karanlığın kamufle edebileceği kadar sönükken sen bizi her yerde herkese gösterebilecek

kadar parlaksın. Sorun da bu Efe... Ben görünmek istemiyorum. Sesim sessizlikte kaybolup giderken sen bizi herkese duyurabilecek kadar gürültülüsün. Ben duyulmak istemiyorum." Efe yüzüme acı içinde baktı. Bakışlarını kaçırıp titrek bir nefes aldıktan sonra gözlerini tekrar bana çevirdi.

"İster miydin?" diye sordu çaresizce. "Bambaşka şartlar altında, bambaşka hayatlar yaşıyor olsaydık benimle olmak ister miydin?" Başımı salladım.

"Her şeyden çok isterdim. Ama bunun bir önemi yok. Senin yürümeni bekleyen müthiş bir yolun var. Sen o yolu yürüyüp tüm sevdiklerini gururlandırırken bırak ben de hayat beni başka bir eve götürene kadar Daire 7'de oturan kiracın olmaya devam edeyim. Ne zaman ihtiyacın olursa yanında olurum, ne zaman konuşmak istersen oturur sohbet ederiz, ben hep alt katında seninle ilgili haberler okuyup gururlanmaya devam edeceğim. Söz..." Efe alnını alnıma yaslayıp birkaç saniye bekledikten sonra derin bir nefes alıp benden ayrıldı. Başını salladı.

"Ben artık odama gideyim. Haklısın, ben bu hayatı yaşıyorken sen benim yanımda mutsuz olursun. Seni tutup insanların önüne atamam. Sessiz, huzurlu yaşamından seni koparıp sanat dünyasının saçma huzursuzluğunun ortasına atamam. Bunu yapmaya çalışmam bencillik olur. İyi geceler Mine. Sabah kahvaltıda görüşürüz." Efe içeri girip ceketine alıp kapıya yönelirken arkasından bakakaldım.

"İyi geceler Efe." Garip bir şekilde bana alınmamıştı, bana kızmamıştı ve hatta bana hak vermişti. Söylediklerimi düşünmüş ve gözlerimin önünde bir farkındalık yaşamıştı. Efe'nin yaşadığı kabulleniş bir yandan içimi rahatlatırken bir yandan da beni üzmüştü. Artık en ufak bir ihtimal bile yoktu. Ne aramızda bir şey

olabilirdi ne de benim Yeşil Küpeli Kız olduğumu öğrenebilirdi. Yaşadığım günün yorgunluğu beni üzerimdekileri bile çıkarmadan yatağa çekerken sadece birkaç saniye içinde uykuya daldım. Gözlerimi kapının telaşla çalma sesine açtığımda korkuyla yataktan fırladım. Komodinin üzerinde duran telefonumun saati sabahın 07.35'ini gösteriyordu. Ece kafasını yastıkla kapatmış uyumaya devam ediyordu. Telaşla yataktan kalkıp çalan kapıyı açtığımda Efe'yi gördüm. Mahvolmuş bir halde yüzüme bakıyordu. Ne olduğunu, ne yaşandığını anlamaya çalışarak korkuyla ona baktım.

"Özür dilerim," dedi dağılmış bir sesle.

"Efe, ne oldu? Sorun ne? Bir şey mi oldu?" Korku dolu sorularım ağzımdan dökülürken Efe'nin öfkeden kıpkırmızı olmuş yüzü elindeki telefonuna doğru eğildi. Sonra telefon ekranını bana doğru çevirdi ve kalbimin teklediğini hissettim.

"Bizi takip etmişler. Fotoğraflarımızı çekmişler. Balkonda dans ederken..."

"Ne?" Ağzımdan dökülen iki harflik bu kelime hayatımda kurduğum en korku dolu soru cümlesini oluşturuyordu. Gözlerim Efe ve benim balkonda dans ederken çekilmiş fotoğrafımızdan kayıp üste girilen manşeti gördüğünde titremeye başladığımı hissettim.

"KONSER SONRASI KAÇAMAK!"

Elimi uzatıp zar zor kapıya tutunduğum sırada haberin tamamını telaşla okudum.

"Geçtiğimiz günlerde güzeller güzeli Meriç Turalan ile yeni bir aşka yelken açtığını duyurduğumuz Efe Duran'ın sevgilisine sadakati kısa sürdü. Dün akşam Volkswagen Arena'da yaşanan olaylı konserinden sonra ismi kaynaklarımıza

ulaşmayan genç bir hanımefendiyle bir otel odasının balkonunda sarmaş dolaş görüntülenen Efe Duran magazin dünyasında şaşkınlık yarattı...”

“Halledeceğim,” dedi Efe öfke ve mahcubiyet dolu bir sesle, sinirden ne dediğini bilmeyerek bir sürü tehdit sıralıyordu. “Gidip hepsinin ofislerini dağıtacağım, hepsini işlerinden kovdurtacağım, yazdıkları her bir cümleyi müsait bir yerlerinden onlara geri sokacağım!”

Efe karşımda durmuş art arda onlarca tehdit ve küfür sıralarken delirmiş olduğu her halinden belliydi. Benim ise tek yapabildiğim hızla çarpan kalbimin sakinleşmesini beklemek ve Efe’nin telefonundan aşağılara kayarak hakkımızda yazılan tüm haberleri okumaya çalışmaktı. Bütün haber siteleri, bütün magazin sayfaları benden Efe’nin sevgilisini aldattığı “genç bir hanımefendi” diye bahsediyordu. Birdenbire Türkiye’nin gündemine bir sadakatsizlik olayının merkezinde yer alarak düşmüştüm. Hayatım boyunca karanlıkta kalmış, sessiz kalmış ve şimdi herkesin beni izlediği ışıklarla dolu bir sahnenin önüne bir sadakatsizlik haberiyle konulmuştum. Ne yapacağımın, ne söyleyeceğimin bilinçsizliğiyle öfkeden delirmeden birkaç saniye önce Efe’ye baktım.

“Senden uzak kalmaya çalıştım,” dedim çaresizce. “Kendi hayatımı yaşamama izin ver diye uğraştım. Ama sen kameraların önüne Meriç’le çıkarken benim kalbimi de çalmak istedin. Yanında olmamın hata olacağını biliyordum, sana söylemiştim. Beni dün geceye kadar bir kez bile anlamadın.”

“Mine... Özür dilerim... Aptalın tekiyim. Sen bunları hak etmiyorsun!”

“Evet. Ben bunları hak etmiyorum,” dedim öfkeyle. “Lütfen git, Efe. Lütfen beni yalnız bırak.” Kapıyı Efe’nin yüzüne kapatıp

çaresizce yere oturduğumda ne yapacağımı bilmiyordum. Hayatımda ilk defa hangi yoldan gideceğimi, nasıl ilerleyeceğimi, içine girdiğim karmaşayı nasıl çözeceğimi bilmiyordum. Telefonumun titremesiyle çaresizce kalktım ve telefonumu elime aldım. Mesaj Efe'dendi...

"Sana bunları yaşattığım için çok üzgünüm. Sana söz veriyorum tüm bu olanları düzelteceğim. Sen sadece odada kal ve benim her şeyi düzeltmemi bekle. Söz veriyorum."

Efe'nin mesajını okuyup telefonu yere bıraktım ve bir kez daha kapıya yaslanarak yere oturdum. Başımı çaresizce kollarımın arasına aldım ve içine uyandığım bu kâbusun sona ermesini diledim. Efe'nin hayatına hiç girmemeliydim. Onu hiç tanımamalıydım. Onun hayatından bir an önce silinip gitmeliydim. No. 26 hikâyesi benim için şu andan itibaren bitmişti... Taşınacaktım.

Görmemek için
kalbimin derinliklerine
gömüp gizlediğim duygularım
orada filiz vermiş,
bir saksı dolusu çiçek olmuştu.

17. Bölüm

Sana Sürüklenmemeliydim

Görmemek için kalbimin derinliklerine gömüp gizlediğim duygularım orada filiz vermiş, bir saksı dolusu çiçek olmuştu.

Bu, uyanık karşıladığım kaçıncı gündoğumuydu bilmiyordum. Şu an bilmeye ihtiyaç duyduğum yegâne şeydi bu. Kuşlar gökyüzünde uçuşurken her birinin konacak bir yeri olması beni hüzünlendiriyordu. Zira benim konacak bir yerim yoktu. Aklım, fikrim, duygularım, hislerim uçuşuyordu. Kendime dair bildiğim tek şey iyi olmadığımdı. Kabullenmek zorundaydım, zihnen en kötü ve en dengesiz haldeydim. No. 26'ya taşındığım ilk günden beri ne istediğimi bilmeyen, kendimi tanımayan, duygularından bihaber birine dönüşmüştüm. Ne duygularımdan emin olabilmiştim ne de hislerimden. Ne istediğimi bilemez tavırlarım yüzünden hem kendimi hem Efe'yi incitmiştim. Şimdi ise tüm Türkiye'nin gözünde "Efe Duran'ın sevgilisini aldattığı tek gecelik kadın" haline gelmiştim.

– Kimse onun sen olduğunu bilmiyor Mine.

– Ben biliyorum, İç Ses.

– Kimse seni tanımıyor ama!

– *Ben tanıyorum.*

Ben kendimin gölgesiydim. Tek yaptığım kendime gölge olmaktı, kendimi karartmak, kendimi kapatmak. İhtiyacım olan şeye sahiptim. Mine olarak ne kadar zayıf olursam olayım Yeşil Küpeli Kız olarak güçlüydüm. Yeşil Küpeli Kız'ın gücünü kullanmamak Mine'yi bitirecekti. Peki, buna izin vermeli miydim? Telefonumu ellerimin arasına alıp hayatımın en üzücü maillerinden birini yazmaya başladım. Maili yazdığım kişi Türkiye'nin en büyük medya kuruluşu Seran Medya'ydı.

"Merhaba. Ben Yeşil Küpeli Kız. Bana bundan tam altı ay önce bir iş teklifinde bulunmuştunuz. Sosyal medyada kendi haberlerimi yazmayı bırakıp sizin kaynağınız olmamı, sadece size haber getirmemi teklif etmiştiniz. Bu teklifi o dönemin şartlarına göre reddetmek istedim ama artık buna hazırım, eğer hâlâ geçerliyse teklifinizi kabul etmek istiyorum. Fakat bir şartım olacak."

Mailimi gönderdikten sonra ayağa kalkıp odanın balkonuna çıktım. Ece içeride uyurken yağmurun sesiyle uyanmasın diye balkonun kapısını kapattım ve balkonun sırılsıklam olmuş sandalyelerinden birine ıslanacağımı umursamadan oturdum.

– *Mine, sence de bir psikologla görüşme vaktimiz gelmedi mi?*

– *Ne var biliyor musun, İç Ses? Galiba geldi.*

Sevilmeden, hoş görülmeden, şiddetle büyüyen bir çocuktum. Türkiye'de milyonlarca insan tarafından Yeşil Küpeli Kız ismiyle tanınıp gerçek ismimi ve görüntümü gizlemeyi tercih ettim. Tüm hayatım bundan ibaretti. Tüm hayatım bir *yumurta* hesabından başka insanların hayatlarının haberini yapmaktı. Sanki bir sanal zekâ gibi, sanki bir teknoloji ürünü gibi, sanki son model bir yazılım gibi yaşayıp durdum. İçimdeki hisleri unuttum, içimde

yaşayan bir ruh olduğunu unuttum. Ruhumun sesini kapattım ve böyle yaşamaya çalıştım.

Efe Duran benim büyük haberim olacaktı. Hiç beklemediğim bir şekilde yüzüme bir tokat atar gibi beni kendimle yüzleştirdi, bana bir ayna tuttu. İçimdeki ruhu o kadar çok susturmuştum ki ruhum konuşmayı unutmuştu. Bir gün ondan uzaklaşmak istiyor, bir gün beni sevmesini diliyordum. Bir gün onu ve kendimi el ele bir geleceğe doğru yürürken hayal ediyor, bir gün onunla arkadaş bile olmak istemiyordum. İçimdeki duyguların dengesizliği beni öylesine yormuştu ki ruhumun halsizliğini hissedebiliyordum.

"Sakin ol," dedim kendime, gaddar bir anne gibi. "Halledeceğim."

Titreyen telefonumu elime aldım ve Seran Medya'dan gelen cevabı okudum.

"Merhaba YKK! Seninle çalışmak bizim için bir onurdur. Ne istersen yapmaya hazırız."

Güçsüz bir nefes aldım ve cevabımı yazdım.

"Sizden tek bir haberi bütün medyadan silmenizi, sildirmenizi, yok etmenizi istiyorum. Sonra tüm haberlerimle, tüm kaynaklarımla sizin için çalışacağım. Bunu yapabilir misiniz?"

Mine için Yeşil Küpeli Kız'dan vazgeçiyordum. Haber her yere yayılmıştı, insanlar uyandıklarında fotoğrafları ve haberi her yerde göreceklerdi. Tüm bunları her yerden sildirmeye yetecek kadar güçlü değildim. Tek gücüm sahip olduğum bu iş teklifiydi. Onlara sunacağım haberlerle şirketlerinin değerini katbekat artırabilirdim bunu biliyorlardı. Tek bir haberden binlerce haber için vazgeçebilirlerdi.

"Hangi haberin silinmesini istiyorsun YKK? Ve sebebini öğrenebilir miyiz?"

Parmaklarım titrerken yazmakta zorlanıyordum. Bu işi hallettikten sonra yapacağım ilk şey kendimi bir terapistin önüne atmak olacaktı. Zamanı gelmişti, kendime gelmek zorundaydım.

"Efe Duran'ın dün gece otelde çekilen fotoğraflarının silinmesini istiyorum. Annesinin kalp krizi geçirdiğini biliyorsunuz. Haberleri sonradan ortaya çıkmıştı. Durumunun kritik olduğunu duydum. Böyle bir haberi kaldıramayabilirler."

Seran Medya'nın sahibi Dilan Seran oldukça düşünceli ve hassas bir kadındı. Haberlerini yaparken kimseye zarar vermeden, kimseyi incitmeden yapmaya çalışırdı. Böyle bir durumda bu haberin yapılmasını engelleyeceğini biliyordum. Üstelik o bu güce sahipti. Tüm medyayı kontrol edebilecek güce sahipti.

"Öyle mi? Bunu söylemene çok sevindim YKK, inan ki biz de haberini girmek üzereydik. Annesinin durumunu araştırıyordum, ne tesadüf... Gerekli işlemleri yapıyorum. Haberin ve fotoğrafların her yerden kalkmasını sağlayacağım. Ne zaman gelip sözleşmeni imzalarsın?"

Dudaklarımı ısırıyor ve ekrana bakıyordum. Bu imzayı atmak Yeşil Küpeli Kız'a veda etmek demekti. Benden isteyecekleri şey tam olarak, "Yeşil Küpeli Kız olarak artık sadece Seran Medya'dayım!" diye bir açıklama yazmam ve sosyal medyayı bırakmamdı. Evet, verecekleri maaş tahmin bile edemeyeceğiniz kadar iyiydi ama maaş umurumda değildi. Her şeye rağmen, ne kadar üzülecek olursam olayım bunu yapmak zorundaydım.

"Bugün. Bana adresinizi gönderirseniz bugün gelip imzalarım."

"Adresimizi bildiğine eminim:) Sen her şeyi bilirsin YKK."
Hüzünle gülümsedim.

"Biliyorum. Ayıp olmasın diye sordum. O zaman bugün öğleden sonra oradayım, görüşmek üzere."

Telefonumu kapatıp duşa girdim. Duştan çıktığımda Ece hâlâ uyuyordu. Bornozumla yatakta oturup tüm haber sitelerini tek tek kontrol ettim. Haber ve fotoğraflar her yerden kaldırılmıştı. O sırada Efe'den gelen bir mesaj olduğunu gördüm.

"Haber ve fotoğraflar web sitelerinden kaldırılmış. Nasıl olduğunu ve neden olduğunu öğrenemedim. Fotoğrafları sosyal medya hesaplarında paylaşan birkaç yüz kişi vardı, onları da biz kaldırttık. Fotoğraflara yayın yasağı getirttik. Sorun yok."

Sonra bir mesaj daha gönderdi.

"Nasıl hissediyorsun? İyi misin?"

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Birkaç saniye boyunca öyle kalıp dinginleşmeye çalıştım. Şimdi ne yapacaktım? Buradan nasıl çıkacaktım, eve nasıl gidecektim? Kapıda bekleyen magazinciler olmalıydı... Üstelik buradan çıkıp eve döndükten sonra terapiye gitmek için Ece'yi nereye bırakacaktım? Saçma sapan bir noktada sıkışıp kalmıştım. Efe'den yardım istemekten başka bir çarem yoktu.

"Daha iyiyim." Kötü hissettiğimi söyleyerek onu üzmenin bir mantığı yoktu.

"Yoldayım. Gelip sizi alacağım. Otelin otopark katına inin. Beni orada bekleyin."

Ondan yardım istememe gerek kalmamıştı. Her zamanki gibi ben çağırmadan geliyordu. Ece'yi uyandırdım ve birlikte hazırlanıp odadan çıktık. Otelin asansörüne bindiğimizde bir magazinciyle karşılaşmaktan delicesine korkuyordum. Oysa ben de bir

magazinciydim, ne tuhaf. Otopark katına indiğimizde Efe'nin otopark girişinde beklediğini gördüm. Arabasından inip yüzüme mahcup bir ifadeyle baktı.

"Merhaba," dedim sessizce. "Ece, geç canım."

"Merhaba Efe Abi! Dün ortalığı yıktın!"

Ece neşeyle Efe'ye sarılırken Efe gülümsedi. Efe Ece'yi arka koltuğa oturturken ben ön koltuğa geçtim. Efe de yanıma oturup arabayı çalıştırdığında arabanın tüm camlarının filmli olması içimi rahatlatmıştı. En azından fotoğrafımızı çekemezlerdi. Çekseler de paylaşamazlardı zaten. Efe arabası ile otoparktan çıkıp gazeteci yığınının yanından hızla geçip gitti.

"Eve mi?" diye sordu bana dönüp. Çaresizce yüzüne baktım.

"Bana yardım etmen gereken bir konu var," dedim. Ondan yardım istediğim için kendimi kötü hissediyordum. Efe ise ondan yardım istememden çok mutlu olmuş gibiydi. Gözleri umutla parlamıştı.

"Ne istersen," dedi.

"Ece'ye iki saat kadar bakabilir misin? Bir yere gitmem gerekiyor."

"Nereye?" diye sordu merakla. "Bir sorun mu var?" Kendimi ona açarak, hiç çekinmeden konuştum.

"Bir sorun var," dedim. "Mental anlamda iyi değilim. Bir terapiste gitmem lazım. Dengesizliğimin farkındasındır." Efe yutkundu.

"Farkındayım," dedi. Sinir bozukluğu içinde güldüm.

"Keşke farkında değilim diye yalan söyleseydin," diye mırıldandım.

"Senin yaşadığın hayatı bir başkası yaşasaydı belki de hastanede yatıyor olurdu," dedi sertçe.

Kurduğu cümle bir kez daha yüzüme çarpan bir tokat etkisi yarattığında kaşlarımı çatarak önüme döndüm. Arabanın silecekleri yağmurun hızına yetişmeye çalışıyordu; işte aynen böyle yetişmeye çalışmıştım hayata. Araba sileceği gibi.

"Güçlü olmaya çalışmayı bırakmalısın. Önemli bir ameliyattan çıkar çıkmaz yürümeye çalışan bir hasta gibisin. Yürüyemezsin Mine, anlıyorsun değil mi? Zor şeyler yaşadın, kötü durumdasın. Artık kabul et."

Başımı salladım. Gözyaşlarım yanaklarıma doğru süzülürken yüzümde ağladığıma dair herhangi bir ifade yoktu. Dümdüz bakıyor ve ağlıyordum. Yirmi dakika kadar sessizce ilerledikten sonra hiç tanımadığım bir binanın önünde durduk.

"Burası neresi?" diye sordum Efe'ye.

"Psikolog bir arkadaşımın evi."

"Ama randevumuz yok ki..."

"Ben bıçaklandım deyip acile gidersen sana, 'Randevu al da gel,' diyemezler," dedi Efe. "Sen de psikolojik bir bıçaklanma yaşıyorsun, öyle düşün." Efe'nin cümlesine gözyaşları içinde güldüm.

"Ne bu, psikolojik acil servis mi?"

"Evet. Bence hastanelerde böyle bir hizmet de olmalı. Psikolojim çok kötü deyip ambulans çağırabilmeliyiz," dedi Efe arabadan inerken.

"Bekleyin. İnmeyin," diye ekledi. Arabanın bagajına doğru ilerledi. Bagajı açıp içinden bir şemsiye çıkardı ve şemsiyeyi açıp benim kapıma geldi.

"Bana şemsiye tutmana gerek yok, sedye getirsen daha iyi olur."

"Sedyemiz yok ama kucağıma alabilirim. Eğer istersen..." Efe'ye gülümseyip arabadan indim. Efe Ece'nin kapısını açıp onu da indirdi ve birlikte binaya doğru ilerledik.

Sonrası benim için bir film şeridi gibi geçti gitti. Psikolog Can, Efe'nin çocukluk arkadaşıydı, onu kırmadı. Efe ve Ece evin mutfağında beklerken Can ve ben evin onlara en uzak köşesinde tam elli dakika boyunca konuştuk. Ona her şeyi en baştan anlattım. Her ayrıntıyı, günlük hayatta yaşadığım tüm duyguları, tüm gelgitleri, tüm kararsızlıklarımı, tüm dengesizliklerimi anlattım.

"Majör depresyon," dedi. "Travmatik sebeplerle oluşmuş ve bence geçici bir durum. Bir de belirsizlik sendromu denen bir durum var. Onu yaşıyorsun Mine."

"Nedir bu?" diye sordum halsizce.

"Hayatın boyunca hep geleceğinin belirsiz olduğunu bilerek yaşamışsın. Geleceğinde neler olacağını bilmeden, tahmin etmeden, düşünmeden yaşamışsın. Belirsizlik sendromu yaşayan insanlar ne yapacağını bilemezler, nasıl yapacağını bilemezler, geleceğe dair tek tük beklentileri vardır, onlar da hep olumsuzdur. Yaşamlarını yönetmekte zorlanırlar, insan ilişkilerini yürütemezler çünkü onlar için hayat da insanlar da ilişkiler de kocaman birer belirsizliktir. Mutlu olmak, yaşam bağı kurmak senin için çok zor, biliyorum. Kafandaki gelecek algısı bozuk. Çocukluğunda tek yaptığın, babanın eve gelmesini beklemekti, döneceği saati bile bilmiyordun. Eve geldiğinde hem mutlu oluyor hem de şiddet görüyordun. Üstelik anlattığın şeylerden en travmatik olanı ise babanın bazen iki bazen üç gün eve gelmediği zamanlar olması. Zaman zaman gelmesini istemişsin, zaman zaman gelmesin diye dualar etmişsin. Sen böyle büyümüşsün, böyle yetişmişsin. Dengesiz, tutarsız ve belirsiz. Yaşadığın şeyin sebebi bu. Hayat

hikâyen, ayaklarının üzerinde durman gurur verici Mine. Peki, ne istiyorsun?"

"Ne?"

"Ne istiyorsun?"

"Ben... Ne istediğimi bilmiyorum..."

"Ne istiyorsun Mine? Biliyorsun."

"Bilmiyorum. Bir gün onu sevdiğimi hissederken bir gün ondan uzak olmak istiyorum. Bir gün o evden taşınmaya karar veriyor, bir başka gün sonsuza kadar orada yaşamak istiyorum. Bilmiyorum."

"Mine..." dedi sabırla, "ne istiyorsun? Eğer tam şu an neyi seçersen seç, nasıl yaşamayı seçersen seç hayatının bundan sonra hep müthiş gideceğinin garantisini alabilsen ne şekilde yaşamayı seçerdin? Hangi yoldan giderdin?"

Bu soru kalıbını defalarca duymak kafamda bir şeylerin oluşmasına yardımcı olmuştu.

"Sanırım..." dedim çaresizce, "onunla olmak isterdim. Eğer her şey güzel gidecekse, hiçbir sorun olmayacaksa, her şey mahvolmayacaksa."

Gülümsedi.

"Efe ile mi?" diye sordu. Başımı salladım.

"Korkuyorum," diye mırıldandım. "Bilmediğiniz çok şey var."

"Anlatmak istersen bil ki bana anlattığın her şey sadece senin ve benim aramda kalacak. Bu benim mesleğim, bana ne anlatırsan anlat bunu gidip bir başkasına anlatamam. Efe benim arkadaşım olsa bile."

Sonra bana göre hayatımın en cesur adımını attım. Oturduğum bu koltukta ona tüm hikâyeyi baştan sona anlattım. Efe'nin

alt katına neden taşındığımı, her şeyi... Duydukları karşısında şaşkındı; çünkü YKK'yı tanıyordu. Hatta takip ediyordu.

"Kötü bir insan değilim," dedim çaresizce. "Oraya taşınmam büyük bir hataydı. Efe ile ilgili öğrendiğim hiçbir şeyi haber yapmadım, haber yapılmasına bile engel oldum. Ben sadece hırsıma yenik düştüm. Şimdi işin içinden çıkamıyorum. Onunla olmak istiyorum, onunla olmaktan korkuyorum. İncinmekten ve incitmekten korkuyorum."

"Tamam, sakin olalım bakalım. Şaşkınlığımın sebebini yanlış anlama, seni internetten tanıdığım ve takip ettiğim için şaşırdım. Yoksa emin ol öyle vakalardan öyle hikâyeler dinliyorum ki anlattıkların bana çok da şaşırtıcı geldi diyemem. Neler neler duyduğumu bir bilsen..."

"Peki, ne yapmalıyım?" diye sordum evdeki vazoyu kırmış küçük bir çocuk gibi.

"Ona her şeyi anlatmalısın," dedi bir anda.

"Yapamam!"

"Bir gün mutlaka öğrenecektir, emin ol. Eğer onu karşına alıp tüm bunları anlatırsan canı çok daha az yanacaktır. Bunları senden duymalı Mine, bir başkasından değil. Eğer bunu bir başkasından öğrenirse birlikte hiç şansınız kalmaz. Bir psikolog olmaktan öte, Efe'yi tanıdığım için söylüyorum. Doğru olan ona anlatman."

Can'la konuşmamız yaklaşık on dakika daha sürdü. Daha sonra Ece'nin de onunla konuşmasının faydalı olabileceğini düşündük ve yarım saat daha orada kaldık. Can'ın söylediği tek şey sakinleşmem, dinginleşmem, bol bol düşünmem ve tüm bunları Efe bir başkasından öğrenmeden ona anlatmamdı. Arabaya bindiğimizde Efe arabayı çalıştırırken bir yandan da birine mesaj

yazıyordu. Gözlerim merakla telefonunu görmeye çalışırken başını kaldırdı.

"Sorabilirsin," dedi.

"Neyi?" diye sordum.

"Kime mesaj yazdığımı..." Utanarak geri çekildim.

"Sadece saate bakıyordum."

"Saati de sorabilirsin," dedi Efe gülerek.

"Tamam soruyorum o zaman."

"Menajerime yazıyorum," diye cevapladı.

"Onu değil, saati soruyordum."

"Ha, öyle mi? Saat 10.54." Başımı sallayıp önüme döndüğüm sırada Efe konuşmaya devam etti.

"Hadi sor," dedi.

"Neyi?"

"Ne yazdığımı sor. Aklında kaldı, biliyorum."

"Tamam," dedim pes ederek. "Belirsizliklere gerek yok. Ne yazdın?"

"Yeşil Küpeli Kız'ın telefon numarasını bulmasını istedim," dedi Efe. Cümlesini duyduğum an başımın döndüğünü hissettim. Sanki araba altımızdan kaydı da ben tepetaklak oldum gibi hissettim.

"Ne?" diye sordum algılamakta zorlanarak. "Kim?"

"Yeşil Küpeli Kız. Şu magazin yazıları yazan kız. Tanımıyor musun?"

– Tanımadığını söylemen çok salakça olur, bizi tanımayan yok ki!

– Haklısın, İç Ses.

"Tanıyorum tabii. Onun telefon numarasıyla ne yapacaksın ki?"

"Telefon numarasındaki sayılardan bir şarkı yazacağım..." dedi dalga geçerek. "Ne yapabilirim, onu arayacağım."

"Neden?" dediğim an Efe gülümseyerek yüzüme baktı.

"Kıskandın," dedi sessizce.

Aynen, kendimi her zaman çok kıskanmışımdır.

"Hayır, kıskanmadım. Sadece merak ettim."

Gözlerimi ilerleyen yolda çalışan araba sileceklerine çevirdim. Efe'nin vereceği cevabı korku içinde bekliyordum. Yeşil Küpeli Kız olduğumu anlamamıştı, bu her halinden belliydi. Fakat neden aramak istiyordu? Telefon numaramı bulabilirler miydi? Sanırım bulamazlardı.

"Menajerim sabahtan beri haberleri kimin kaldırttığını bulmaya çalışıyor. Yeşil Küpeli Kız'ın kaldırttığını öğrenmiş."

"Öyle mi?" diye sordum yapmacık bir şaşkınlıkla. "Böyle bir şeyi neden yapmış ki?"

"İşte orası daha ilginç. Annemin kalp krizi geçirdiğini söylemiş. Bu zaten bilinen bir şey. Bu haberlerin onun durumunu kötü etkileyebileceğini söyleyerek kaldırılmasını önermiş."

"İlginç," dedim şaşkınlıkla. Bunu Seran Medya'dan birinden öğrenmiş olmalılardı. Bunu nasıl söyleyebilirlerdi? Bunu nasıl anlatırlardı?

"Peki, sen onu ne için arayacaksın?" diye sordum korku içinde.

"Teşekkür edeceğim."

"Teşekkür mü edeceksin?"

"Evet, sonuç olarak tamamen iyi niyetle yaptığı bir hareket. Teşekkür edeceğim." O sırada Efe'nin telefonuna bir mesaj geldi. Efe bir yandan yola bakarken bir yandan mesajı okuyordu. Göz ucuyla baktığımda ekranda yazan sayıları görebiliyordum. Bu YKK'nın numarası mıydı? Telefonumu belli etmeden elime

aldım ve ikinci hattım için uçak modunu açtım. Şükürler olsun ki iş ve kişisel hayatım için iki ayrı hat kullanıyordum.

"Telefon numarasını bulmuşlar... Ama telefonu kapalı," diye açıkladı Efe, sonra da menajerine göndermek üzere bir ses kaydı yapmaya başladı.

"Telefonu kapalı. Sen aramayı denersin, açık olduğunu görürsen bana haber ver, ben arar teşekkür ederim."

Sonra telefonunu kucağına koyup yola odaklandı. Telefonu kucağında titreyince bana döndü. Telefonunu bana doğru uzattı.

"Mine, bana mesajı okur musun? Yola odaklanamıyorum."

"Tabii, okurum," diyerek telefonunu elime aldım. Menajerinin yazdığı mesaj aynen şuydu:

"Dilan'dan öğrendim, bugün öğleden sonra Seran Medya'da olacakmış. İstersen gidelim, yüz yüze teşekkür ederiz."

Mesaj kalbimin tam ortasına oturdu. Dudaklarım aralık kalmıştı. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Bana bu kadar yaklaşmış olamazlardı. Gerçeği öğrenmeye bu kadar yaklaşmış olamazlardı. Kalbimin sıkıştığını hissediyordum.

"Mine," dedi Efe. "İyi misin?"

"İyiyim..."

"Mesajda ne yazıyor? Kötü bir şey mi?"

"Hayır," dedim sessizce. "Okumayı unutmuşum, pardon. Şöyle yazmış: 'Dilan'dan öğrendim, bugün öğleden sonra Seran Medya'da olacakmış. İstersen gidelim, yüz yüze teşekkür ederiz.' Cevap yazayım mı? Gidecek misin?" diye sordum çaresiz gözlerle ona baktığım sırada.

"Cevap yazarsan sevinirim," dedi. "Saat bir gibi orada olurum, yazar mısın?" Hüzünle gözlerimi kapattım.

"Tabii," dedim. "Yazarım..."

Dediği mesajı yazdıktan sonra telefonunu ona geri verdim. Eve gidene kadar yağmuru izleyip durdum. Gölgem beni bırakmıyordu, gölgem hep peşimdeydi. Can'ı dinlemek zorundaydım. Efe'ye tüm gerçekleri anlatmak zorundaydım. Artık medya dünyasındaydı ve giderek yükseliyordu. Bir ünlü bir haber öğrenmek istediğinde bu haberi ona vermeyecek medya kuruluşu sayılı denecek kadar azdı. Efe benim kim olduğumu öğrenmek isterse öğrenecekti. O öğrenmeden ben anlatmak zorundaydım.

"Uyumuş," dedi Efe arka koltuktaki Ece'yi izlerken. "Sen şemsiyeyi al, ben de Ece'yi kucağıma alayım."

"Sonra?" diye sordum merakla.

"Sonra gitmem gerekiyor. Birkaç işim var. Daha iyisin, değil mi? Eğer kötüysen kalabilirim."

Ona kötü olduğumu söylemek, gitmesine engel olmak kötülük olurdu. Başımı salladım.

"İyiyim. Sorun yok."

Birlikte arabadan indikten sonra benim elimde şemsiye, Efe'nin kucağında Ece yağmurun altında girdik No. 26'ya. Daireme girdiğimizde Efe Ece'yi koltuğa yatırdı, ben de üzerini örttüm. Efe kapıya ilerlerken bana doğru döndü.

"Can senin biraz yalnız kalman gerektiğini söyledi..."

"Bunu sana mı söyledi?" diye sordum. "Ne zaman?"

"Biz çıktığımızda mesaj atmış."

"Başka bir şey söyledi mi?" diye sordum korkuyla.

"Hayır, sadece biraz yalnız kalmanı ve kafanı dinlemeni önermiş. Aslına bakarsan biraz da o yüzden gidiyorum. Kötü bir sabah geçirdin. Biraz yalnız kalıp düşünmelisin, dinlenmelisin.

Eğer istersen akşam arkadaşın Efe olarak gelip yanında olurum, içindeki her şeyi dinlerim. Tamam mı?"

"Tamam," dedim başımı sallayarak. "Ve seni suçladığım için özür dilerim. Fotoğrafların çekileceğini bilemezdin. Sana kırk yıldır ünlüymüşsün ve bu hayatı biliyormuşsun gibi davrandım. Hiçbir şey bilmiyordun, böyle olacağını bilemezdin."

"Beni anlamana sevindim Mine. Bu bir ilk. Fakat yine de böyle olacağını öngörmeliydim, seni böyle bir olayın içine sürüklememeliydim. Ve belki de..." dedi ama devam edemedi.

"Belki de ne?"

"Belki ben de sana sürüklenmemeliydim."

"Ne demek bu Efe?" diye sordum endişeli bir ses tonuyla. Efe bir dakika kadar etrafına bakındı. Gözleri boş ve pes etmiş bakıyordu.

"Bir gururum var Mine..." dedi gözlerime bakmadan.

"Peki, bu ne demek? Neden böyle şeyler söylüyorsun?"

"Peşinde koşturuyorum," dedi umutsuz bir sesle. "Beni gör diye çırpınıyorum. Nereye baksan orada olmaya çalışıyorum. Aptal gibi..."

"Hayır Efe, ben seni zaten görüyorum. Böyle düşünmene neden olduğum için senden binlerce kez özür dilerim. İçinde bulunduğum ruh halini biliyorsun."

"Biliyorum Mine. İyi olmanı istiyorum ve iyi olman için elimden gelen her şeyi yapmaya hazırım. Ama..." dedi ve yüz ifadesi giderek ciddileşirken sonunda gözlerime baktı.

"Ama ne Efe?"

"Ama ben artık senin için savaşmayacağım Mine. Hep yanında olacağım ama senin için savaşmayacağım. Ne zaman ihtiyacın

olursa, ne zaman kötü hissedersen üst kattayım. Çünkü benim de bir kalbim var... Şimdi gitsem iyi olacak. Görüşürüz, ne zaman ihtiyaç duyarsan."

Efe kapıya doğru ilerlerken arkasında kalakalmıştım.

– *Aptalsın Mine, aptalsın.*

"Efe, bekle. Seni üzecek bir şey mi yaptım? Yani sabah yaşananlardan sonra seni kıracak bir şey mi yaptım?" diye sordum telaşla.

"Hayır," dedi, "aksine, tanıştığımızdan beri ilk kez senin tarafından kırılmadım."

"O zaman sorun ne? Bunları bana neden şimdi söylüyorsun?"

"Sadece... gururumu ayaklar altına almaktan yoruldum. Bu kadar."

"Anladım..." dedim çaresizce. Efe kapıyı açıp dışarı çıktığında öylece ayakkabılarını giymesini izliyordum. Bana elini kaldırıp veda ederken o gidene kadar merdivenleri izledim. O gittikten sonra merdivenleri izlemeye devam ettim. Yaklaşık yarım saat boyunca, orada antrenin halısında oturup merdivenleri izledim.

Belki de artık savaşması gereken bendim. Ne dersiniz?

Görmemek için kalbimin derinliklerine gömüp gizlediğim duygularım orada filiz vermiş, bir saksı dolusu çiçek olmuştu. Artık onları görmezden gelmem imkânsızdı. Onlar varken Efe'siz yaşamam ise imkânsızdan da öteydi.

"Milyonlarca hayranım
olması umurumda değil.
Ben sadece sana hayranım."

18. Bölüm

Dünyanın Tanımı

Ben sadece sana hayranım.

Telefonum çalıyordu. Belki onuncu belki de yirminci kez. Sayı sayma yeteneğimi kaybetmiştim, koltukta uyuyan Ece'nin yanında yerde oturmuş balkonu izliyordum. Arayanın kim olduğunu tahmin edebiliyordum. Halsizce ve mutsuzca telefonuma uzandım. Seran Medya Dilan arıyordu, tam tahmin ettiğim gibi. Saat 13.46'ydı. Efe çoktan oraya ulaşmış olmalıydı, belki de *hâlâ* Yeşil Küpeli Kız'ı bekliyordu. Telefonu kapatıp mesaj sayfasına girdim ve Dilan'a bir mesaj yazmaya başladım.

"Dilan Hanım, merhaba. Ufak bir kaza geçirdiğim için bugün gelemeyeceğim. Ama müsait olduğum en kısa zamanda orada olacağım. İyi günler dilerim."

Sadece iki dakika sonra cevap geldi.

"Çok üzüldüm YKK. Sorun değil, sen iyi misin?"

Mesajda çok üzüldüğünü söyleyip arkamdan bir ton eleştiri yaptığına emindim. Kaza hikâyesine inanmadığına da emindim. Salak değildi.

"İyiyim." Yazıp gönderdim. Konuşmanın uzamasını istemiyordum.

Başımı Ece'nin başına yasladım. O koltukta yatıyordu, ben de yerde oturuyordum. Sadece birkaç dakika sonra uykuya daldım

ve öylece kafa kafaya uyuduk. Gözlerimi açtığımda Ece'nin uyandığını, üzerimi kırmızı bir battaniyeyle örttüğünü ve kendine de bir bardak süt alıp çizgi film açtığını gördüm.

"Yaşıyorsun bu hayatı..." diyerek güldüm.

"O da ne demek?" diye sordu Ece şaşkınlıkla. "Sen de yaşıyorsun. Sen ölü müsün?" Bir çocuğun anlaması için oldukça zor bir cümle kurmuştum sanırım.

"Hayır, tabii ki ben de yaşıyorum. Ben başka bir şeyi kast etmiştim aslında. Espri yapmıştım."

"Espri mi?"

"Evet, büyüyünce anlarsın."

Ece gülümseyip çizgi filmine döndüğü sırada ben toparlanıp kalktım ve üzerimdeki kırmızı battaniyeyi katlayıp yatak odasına götürdüm. Efe ne bir mesaj göndermişti ne de aramıştı. Bir anda ne olup da değiştiğini anlamaya çalışıyordum ama bunu anlamam imkânsızdı. Ona mesaj atmalı mıydım? Dışarıdaki bahar yağmurları durmak nedir bilmezken kendime bir fincan kahve yapmaya karar verdim.

"Ece, sandviç hazırlamamı ister misin?" diye seslendim koltukta oturan Ece'ye. Amerikan mutfağın faydalarından biri de mutfakta vakit geçirirken koltukta oturan Ece'yi izleyebilmemdi.

"Hayır ama elma yiyebilir miyim?"

"Tabii ki yiyebilirsin." Ece'ye bir kırmızı elma çıkarıp kahvemle birlikte salona doğru ilerledim.

"Al bakalım ufaklık."

Ece'ye elmasını verdikten sonra kahvemi ve dizüstü bilgisayarımı da alıp balkona çıktım. Gözlerim binanın girişindeki

No. 26 yazısının karşı binanın camlarındaki yansımasına takıldı. Yazı sanki biraz yamuk mu duruyordu? Bir santim kadar.

– Normalde bunu fark etme ihtimalin yüzde sıfır bile değil Mine, biliyorsun değil mi?

– Susar mısın, İç Ses?

Telefonumu çıkardım ve Efe'ye mesaj yazmaya başladım.

"Selam, rahatsız ettiğim için kusura bakma. Bir şey söylemem gerekiyor.

Cevap saniyesinde geldi, sanki telefonu elinde benim mesaj sayfamı açmış bekliyordu.

"Tabii, bir sorun mu var Mine?"

– Şimdi ne yazacaksın, binanın girişindeki tabela bir santim sola doğru eğilmiş mi diyeceksin mesela?

– Aynen öyle diyeceğim, fikirlerimden rahatsız oluyorsan çık git içimden.

– İç sesinle kavga ettiğinin farkındasındır umarım.

"Binanın girişindeki No. 26 tabelası yamulmuş. Onu söyleyecektim. Haberin olsun."

Mesajı göndermenden önce on saniye kadar mesajın saçmalığının üzerine düşündüm. Sonra gönder tuşuna bastım ve utanç hissiyle telefonun başında beklemeye başladım. Ne düşünecekti kim bilir? Ona yazmak için bahane bulduğumu düşünecekti. Ve galiba ona yazmak için bahane bulmuştum.

"Tamam, teşekkür ederim. Bugün düzelttiririm."

Bu kadar mı? Yani insan en azından bir, "Bugün düzelttiririm, bu arada şu anda şuradayım, bunu yapıyorum," diye günüyle ilgili bir haber verirdi. Telefonumu hayal kırıklığı içinde masaya bıraktım. Sonra son bir umut telefonumu bir kez daha elime aldım.

"Teşekkür ederim." Son bir umut yazdığım mesajın bu olması çok mantıklı değildi tabii.

Efe'den cevap gelmedi ve cevap gelmesini de bekleyemezdim. Telefonumu masaya bırakıp bilgisayarımı açtım. Yeşil Küpeli Kız sayfasına gelen mesajlar bir yığın olmuştu. Neden paylaşım yapmadığım, iyi olup olmadığım soruluyordu. Bir açıklama yapmalı mıydım? Buna değer miydi? Sıkıntılı bir iç çekip bilgisayarımı kapattım. Hiçbir şey yapmak istemiyordum. Başarı isteği, hırs, heyecan, hepsi uçup gitmişti. İçimde geriye sadece güzel duygulara dair özlem kalmıştı. Üstelik bedenim herhangi bir güzel duygunun nasıl hissettirdiğini bile çok iyi bilmiyordu. Güzel hislere aşina değildim.

Saatler geçip giderken tek yaptığım düşünmekti. Tek yaptığım ne istediğime karar vermeye çalışmak, içimdeki dengesizliği aşmak ve içimdeki dengesiz teraziyi bir dengeye oturmaktı. Hayattan isteklerim ve beklentilerim neydi? Nasıl para kazanmak istiyordum mesela? Anonim bir magazin yazarı olmaktan mutlu muydum? Psikolog Can'ın dediği gibi eğer her şeyin iyi olacağını bilsem hangi hayatı seçerdim? Neyi seçerdim? Bunları düşünüp durdum.

Dünya benim oyuncağım değildi. İnsanların duyguları benim oyuncağım değildi. Bir gün öyle, bir gün böyle diyerek kimsenin kalbini kırmaya hakkım yoktu. Emin olmadığım hiçbir duygumun, hissimin, hayalimin üzerine bir başkasının kalbinde bir kapı açamazdım, açmamalıydım.

Ne olursa olsun, her hayalimde Efe'yi yanımda görüyordum. Her şey iyi olsun veya olmasın. Tek istediğim Efe ve Ece'ydi. Başka kimse değil, hiçbir şey değil. Tüm bu düşüncelerimi tek tek not aldım, bir deftere uzun uzun yazdım. Sonra kalkıp mutfağa

geçtim ve yemek yapmaya başladım. O sırada Ece de mutfak masasına oturmuş resim çiziyordu.

"Bunlar kim, biliyor musun?" diye sordu Ece çizdiği resimdeki karakterleri göstererek. Bir büyük adam ve bir büyük kadın küçük bir kızın elinden tutmuşlardı. Kim olduğunu tahmin etmek zor olmasa gerekti.

"Bir düşüneyim bakalım. Yoksa Efe Abi'n ve ben mi?"

"Eh, evet!" dedi Ece gülerek.

"Peki, bu kim?" diye sordum parmağımla kenarda duran figürü göstererek. Garip bir şekil çizmişti. Bir insan bedeni; ama vücudu kalp şeklindeydi. Kafası vardı ama yüzüne hiçbir şey çizmemişti.

"Bu..." dedi tereddütle, "annem." Bu kelimeyi Ece'nin ağzından duymak beni duygulandırmıştı. Ona doğru eğildim ve saçlarını öptüm.

"Neden böyle çizdin?" diye sordum.

"Çünkü neye benzediğini bilmiyorum. Bir kalbe benziyor olabilir." Gülümsedim. Başımı salladım.

"Bir kalbe benziyor olabilir..." dedim onu tekrar ederek.

Ece çizim yapmaya devam ederken ona arkamı döndüm ve yemek yapmaya odaklanmaya çalıştım. Sol gözümden bir damla yaş akarken Ece'nin cümlelerinde kendimi görüyordum. Ruhunda, kalbinde, kurduğu cümlelerde küçük Mine'yi görüyordum.

Ece ile birlikte akşam yemeğimizi yedikten sonra televizyonun başına geçmiştik. O çizgi film izliyordu ben de bir kişisel gelişim kitabı okuyordum. Yaklaşık yarım saati bu şekilde sessiz ve huzurlu geçirdikten sonra kapının çaldığını duydum.

"Sen otur tatlım," dedim Ece'ye.

"Zaten kalkamam çok heyecanlı bir sahnedeyim!" *Gumball* seyrediyor olması dışında bir problem yoktu. *Gumball*'daki heyecanlı sahnenin ne olduğu benim için bir merak konusu olarak kalırken kapıya doğru yürüyordum. Gelen Efe olabilir miydi?

Kapının deliğinden heyecanla baktığım sırada gelenin Efe değil Efe'nin bateristi Berkay olduğunu gördüm. Merakla ve endişeyle kapıyı araladım. Efe'ye bir şey mi olmuştu? Öyle olsa bile Efe'nin bateristi Berkay'ın burada ne işi olurdu ki?

"Selam," dedi aldırışsız bir tavırla.

"Merhaba, buyurun," dedim olabilecek en mesafeli ses tonumla.

"Eee," dedi ve düşmemek için kapımın yanındaki duvara tutundu. Sarhoş muydu? Sarhoştu.

"Sarhoşsunuz sanırım. Gitseniz iyi olacak." Kapıyı yüzüne kapatmaya çalıştığım sırada elini kapıya koydu ve sertçe itti.

"Dur," dedi. "Bir saniye. Dinle beni." Zar zor konuşuyordu ve aynı şekilde zar zor ayakta duruyordu.

"Lütfen hemen gidin yoksa polis çağırmak zorunda kalacağım."

"Dur, dur, dur!" dedi kapıyı bir kez daha ittiği sırada. "Sadece bir saniye..." Sonra başını kaldırıp boş boş yüzüme baktı.

"Ne söyleyeceksen söyle ve git," dedim sabırsızca bir öfkeyle.

"Sadece..." dedi. "Bazen seni izliyorum. Provaya geldiğimizde. Balkonda oturuyorsun. Çok güzelsin. Yüzün çok güzel..." diye saçmalarken sözünü kestim.

"Efe'yi arayacağım." Cebimden çıkardığım telefonumla Efe'nin numarasına tıkladığım an elini uzatıp telefonumu sertçe aldı ve evin koridoruna fırlattı.

"O s*ktiğimin aptalını arayamazsın!" dedi. "Herkes Efe Duran hayranı oldu! Efe biz olmadan kimdi ha kimdi? Efe daha dünkü çocuk!" Efe'ye duyduğu kıskançlığının öfkesini bana bağırarak çıkarmaya çalışıyordu. O sırada Efe'nin kapısının açıldığını duydum.

Efe merdivenlerden aşağı inerken içimde birikmeye başlayan korku ve öfke hissi yerini, "Güvendeyim," hissine bırakmıştı. Efe geliyordu. Öfkeden delirmek üzere olduğunu gözlerinden görebiliyordum. Berkay'ı üzerindeki ceketten tutup bana döndü.

"İçeri gir," dedi sertçe.

Beni içeri sokup kapımı çektikten sonra merdivenden gelen küfür sesleri eşliğinde Berkay'ı merdivenlerden üst kata sürüklediğini görebiliyordum. Grubun diğer üyeleri de yukarıdaydı, seslerini duyabiliyordum. Aklım o kadar Efe'de kalmıştı ki neredeyse yukarı çıkacaktım. Yukarıdan gelen bağırış ve bateri sesleri beni korkutuyordu.

Neyse ki yukarıda birçok insan vardı. Efe'yi sakinleştirecek, Berkay'ı alıp götürebilecek birçok insan vardı. Efe yanlış bir şey yapmazdı, biliyordum. Koridorda duran telefonumu alıp yarım saat boyunca balkonda oturup yukarıdaki durumun ne olduğunu anlamaya çalıştım. Fakat hiçbir şeyi anlamak mümkün değildi. Sonra telefonum bir mail bildirimiyle titredi. Yeşil Küpeli Kız mailine gelen maile şok içinde baktım. Mail Efe'den geliyordu. Yukarıda kocaman EFE DURAN yazıyordu. Merakla maile tıkladığımda karşıma bir video ve bir açıklama yazısı çıktı.

"Merhaba Yeşil Küpeli Kız.

Ben Efe Duran.

Benim için yaptığın güzellik adına sana teşekkür etmek istemiştim. Karşılaşmak fırsat olmadı. Teşekkür ederim. Bu

da sana teşekkür hediyem, kimsede olmayacak ve olamayacak bir haber fırsatı. Bateristim Berkay'ın gruptan "kovulduğunu" ve sebeplerini açıkladığı kısa bir video. Herkese yaymakta özgürsün. Teşekkür ederim. Her şey için...

Efe Duran"

Heyecandan buz kesmiş vaziyette videoya tıkladım. Video sadece elli yedi saniyelik bir videoydu. Berkay bir koltuğa oturmuş bir açıklama yapıyordu.

"Merhaba. Ben Berkay Altunkar. Bugün sizlerle aylardır birlikte çalıştığım sanatçı Efe Duran tarafından grubumuzdan ayrılmam istendiği haberini paylaşmak istiyorum. Sebebi ise Efe Duran için oldukça önemli olan birini taciz ve rahatsız etmemdir. Hakkımda yapılacak her türlü eleştiride ve yorumda haklı olduğunuzu şimdiden kabul eder, her birinize iyi günler dilerim. "

Ben tam bu satırları okuduğum sırada Berkay'ın grubun diğer üyeleri tarafından arabasına bindirilip gönderildiğini gördüm. Efe benim için Berkay'a böyle bir video çektirmişti, onu gruptan kovmuştu. Belki de bu Yeşil Küpeli Kız'ın son haberi olacaktı. Ama bu zamana kadar yaptığım haberlerin en büyüklerinden biriydi bu. Videoyu telefonuma indirip hesabıma yükledim.

"Merhaba sevgili magazin âşıkları... Günün bombasına hazır mısınız? Bu sefer açıklama bende değil, videonun içinde. İyi yorumlaşmalar dilerim. – YKK."

Videoyu paylaşıp başımı kaldırdım. Efe'nin balkonda hava aldığını gördüm. Yansımamı görmüş olacak ki içeri girdi ve sadece iki dakika sonra kapımı çaldı.

"Abla ne oluyor?" diye sordu Ece, çizgi filmin sesi o kadar açıktı ki kapıda olanları duymamıştı bile.

"Bir şey yok canım. Efe Abi'nin bir arkadaşı biraz yaramazlık yaptı."

Ece'nin önünden geçip kapıyı açtım ve karşımda duran Efe'ye baktım. Üstü başı dağılmıştı. Eliyle içeriyi gösterdi.

"Girebilir miyim?" diye sordu. Başımı salladım.

"Tabii."

Efe Ece ile sarılıp kısa da bir sohbet ettikten sonra birlikte balkona geçtik. Koltuklardan birine oturduğunda uzanıp balkonun camlarını açtım. Karşısına oturdum ve derin bir nefes aldım. Yorgun ve bunalmış görünüyordu.

"Senden onun adına özür dilerim," dedi bitkin bir sesle. "Bu binanın yöneticisi olarak, bu binanın ve bu dairenin sahibi olarak, Berkay'ın grubunun solisti olarak ve her şeyden öte senin bir arkadaşın olarak bunun yaşanmasına izin vermemeliydim. Suçlu olan benim. Bu şerefsize iş vermemeliydim."

"Kendini suçlama," dedim çaresizce. "Sen iyi niyetli bir insansın. Ünlülerin dünyasında birçok kötü insan var. Buna alışsan iyi olur..."

Efe uzun uzun yüzüme baktı.

"Sana bir şey yaptı mı?" diye sordu. Bu soruyu sorarken duymaktan korktuğu birçok cevap vardı, gözlerindeki korkuyu ve öfkeyi görebiliyordum.

"Hayır," dedim. "Sadece saçma sapan birkaç şey söyledi. Bu kadar."

O sırada Efe'nin telefonu çaldı. Telefonunu açıp kulağına götürdüğünde oldukça sinirliydi, sanki bir cümlesiyle dünyayı yakabilecek kadar bıkmış görünüyordu.

"Evet, o videoyu ben yolladım," dedi tekdüze bir sesle. "Neden mi? Çünkü canım istedi de ondan," deyip telefonu arayan kişinin

yüzüne kapattı. Telefonu bir kez daha çalınca tamamen kapattı ve masaya bıraktı. O sırada benim masada duran telefonumu gördü.

"Ekranın kırılmış," dedi. "Neden?"

"Sorun yok," dedim sessizce.

"Neden? Ekranın neden kırıldı?" diye sordu bir kez daha.

"Seni aramak istedim. Telefonumu alıp yere fırlattı."

"Telefonunu alıp yere fırlattı," diye tekrar ettiğinde içinde büyüyen öfke taşmak üzere gibiydi. Ellerini yüzüne götürüp tahammülsüzce yüzünü ovuşturdu.

"Gitmem lazım," diye devam etti ve öfkeyle ayağa kalktı. "Yarın sabah birkaç polis ifade almaya gelecek. Onlara olan biten her şeyi en ince ayrıntısına kadar anlat," diyerek içeri doğru yürüdü.

"Efe Abi, gidiyor musun?"

"Görüşürüz ufaklık."

"Görüşürüz!"

Efe dur durak bilmeyen öfkesini de alıp kapıya doğru ilerledi. Ben ise peşinden gidiyor ve onu nasıl durdurabileceğimi düşünüyordum. Peki, durdurmazsam ne olurdu? Efe daha ne yapabilirdi?

"Ona zarar verme," dedim çaresizce. "Bu sana yakışmaz. Sabah olduğunda gidip onun hakkında şikâyetçi olacak olan benim, bu işi polislere bırak. Lütfen Efe..."

Hiçbir cevap vermedi. Öylece yüzüme baktı. Sanki yanında olmadığım birkaç saat onu bunalıma sürüklemiş gibiydi. Kötü bir haber filan almış olabilir miydi?

"Lütfen Efe..." dedim bir kez daha. Derin bir nefes aldı. Biraz olsun sakinleşmiş gibiydi.

"Gidip bir yerde oturup sessizlik içinde düşünmek ve içimdeki her şeyi halletmek istiyorum..."

"Ben de gelebilir miyim?" diye sordum. Onun yanında olmak istiyordum, iyi görünmüyordu. "Ama Ece var..." dedim çaresizce.

"Gelmek mi istiyorsun?" dediğinde yanında olmak istememe şaşırmış gibiydi.

"Evet," dedim başımı sallayarak.

"Ece'yi de al. Sahile gideriz. O da biraz deniz havası almış olur..."

Sadece on dakika sonra Efe, Ece ve ben arabadaydık. Sahile giden yola çıkmış yağmur havasını sonuna kadar açık camlardan içimize çekiyorduk. Efe arabayı deniz kenarına çektikten sonra Ece ve ben inip onu beklemeye başladık. Arabasının bagajından bir yağmurluk ve bir şemsiye aldı. Yağmurluğu yere serdi ve şemsiyeyi açtı.

"Çok güzel," dedi Ece. "İlk defa yağmur yağarken denizi görüyorum. Denizin suyu taşmaz mı?"

"İçi dolan her şey taşmaz ufaklık," dedi Efe. "Taşsa kalbim taşardı."

Kısa bir sessizlik oldu. Efe şemsiyesini ağaca bağlamıştı, yağmurdan olabildiğince korunduğumuz sırada Ece oturduğumuz yerde bana sarılmış ve mayışmış gözlerle denizi izliyordu. Benim aklım ise yanımda oturan Efe'nin kurduğu son cümledeydi.

"Hani dengesiz olan bendim?" diye sordum.

"Ne?" diye sordu Efe anlam veremeyerek.

"Dengesiz olan bendim, şimdi ise dengesiz davranan sensin. Güya bana karşı duyguların vardı, güya hep yanımdaydın. Bugün ise bir anda değiştin. Sadece yardım isteyebileceğim bir komşuya dönüştün. Üstelik ben düzelebilmek için çabalarken..." Efe sessizce gülümsedi.

"Yanlış bir arkadaş tavsiyesi almışım demek ki..." diye mırıldandı.

"Ne demek bu? Ne tavsiyesi?"

"Bugün görüştüğün psikolog arkadaşım Can'dan ısrarla bir tavsiye istedim. Sana nasıl davranmam gerektiğiyle ilgili. Yol boyunca ona mesaj atıp durdum. O da sen ne istediğini anlayabil diye senden uzaklaşmamı söyledi."

"Sen ciddi misin?" diye sordum şaşkınlıkla. "O yüzden mi böyle davranıyordun? Sırf ben ne istediğimi anlayabileyim diye."

"Evet," dedi başını yüzüme çevirip. "Anlayabildin mi?" diye sordu.

"Neyi?"

"Ne istediğini."

"Evet," dedim gözlerimi gözlerine dikerek. "Anlayabildim."

"Ne istiyormuşsun?" dediği an derin bir nefes alıp tüm kalbimle ve tüm cesaretimle yanıtladım.

"Seni."

Efe'nin gözleri gözlerimin önünde dolarken yüzü yüzüme yaklaştı. Dudakları dudaklarıma değip kendini geri çektiği sırada alnı alnıma yaslıydı.

"Beni mi istiyorsun?" diye sordu emin olmak için, sanki sesi bile titriyordu.

"Evet," dedim, "seni istiyorum. Her şey iyi olsun veya mahvolsun, umurumda değil. Ben hayranların gibi yalnızca müziğini dinlemek istemiyorum, ben senin ruhunu da dinlemek istiyorum. Ben notalarını değil, seni istiyorum Efe Duran."

Efe duyduklarına inanamıyor gibiydi.

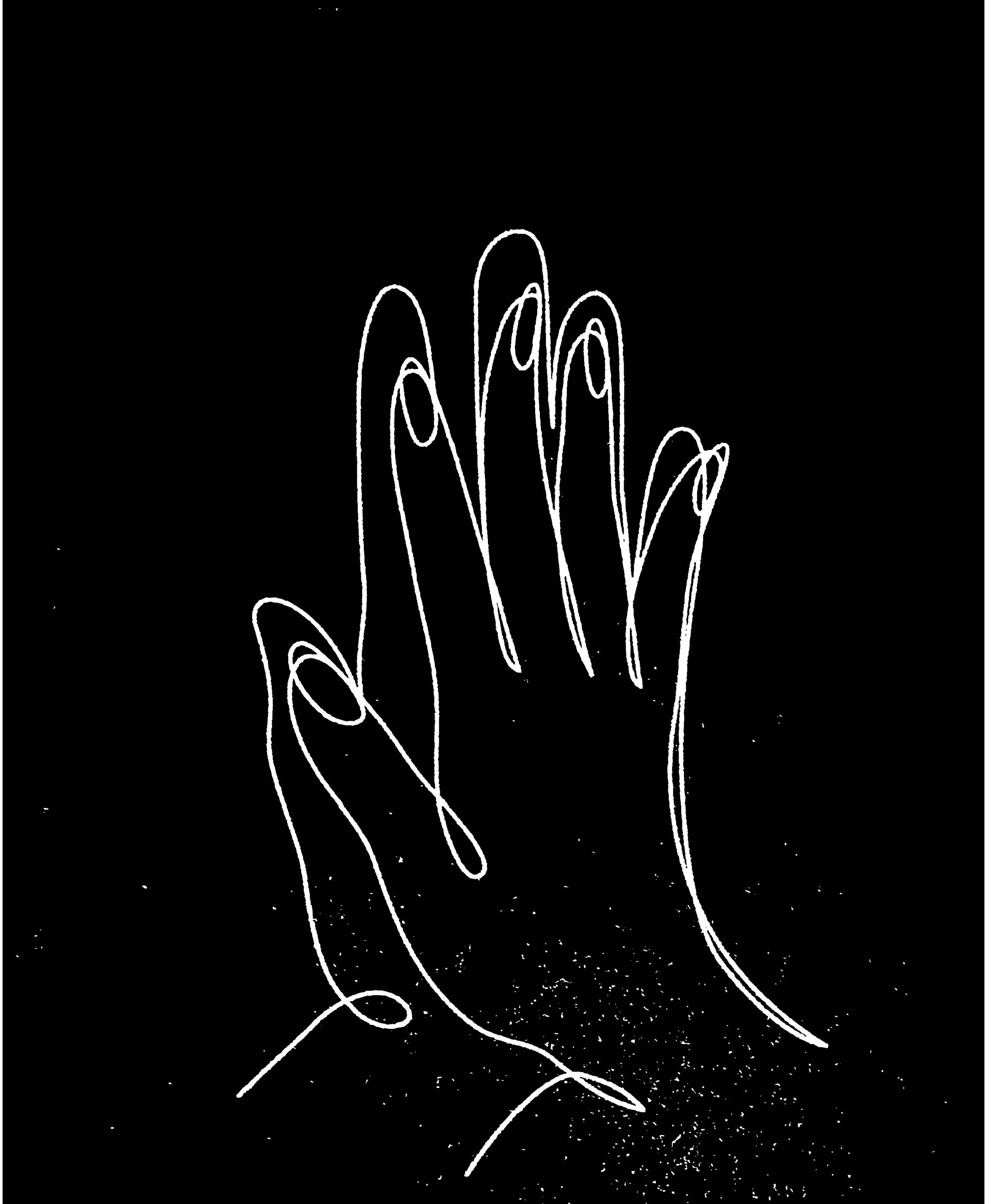
"Milyonlarca hayranım olması umurumda değil," dedi. "Ben sadece sana hayranım."

Yağmur şiddetini artırırken kendimi hayatımda ilk defa ait olduğum yerde hissediyordum. Sanki gökyüzünün üzerindeydik; dünya ardımızda değil, altımızda kalmıştı. Başımı eğip birbirini tutan ellerimize baktığımda dünyanın üzerindeydim ve dünyaya bakıyorum sanki.

Ellerimi tutan elleri dünyanın tanımıydı.

Dünya yaşamın ve ölümün, başlangıcın ve bitişin, iyinin ve kötünün bir arada olduğu tek yerdi. Aşk da böyleydi, içinde iyiye ve kötüye dair her şey vardı ama aşk aşktı işte. Her şeye rağmen oradaydı, her şeye rağmen vardı.

Ne istediğimi biliyordum, geriye tek bir şey kalmıştı. Efe'ye tüm gerçekleri anlatacaktım; kim olduğumu, ne yaptığımı, neden yaptığımı... Her şeyi.

Ellerimi tutan elleri
dünyanın tanımıydı.

No. 26

Eğer bir gün geri dönerse ona iyi bak... Ben bakamadım.

Tam bir saat boyunca sahilde oturduk. Ece kollarını belime dolamış ve uyuyordu. Efe ile ben ise yalnızca yağmuru seyretmiştik. Efe benimle ilgili gerçekleri öğrendikten sonra beni bırakıp gidebilirdi, affetmeyebilirdi, istemeyebilirdi. Tüm bunların kalbimde yarattığı korku tarif edilemezdi. Onu kaybetmek istemiyordum ama onu üzmek de istemiyordum.

"Artık kalkalım mı?" diye sordum sessizce. "Ece hastalanmasın..."

"Kalkalım. Bekle, ben Ece'yi kucağıma alayım." Efe kalkıp Ece'yi kucakladığında toparlanıp ayağa kalktım ve arabanın arka kapısını açtım.

"Geç bakalım ufaklık." Efe Ece'yi arka koltuğa yatırıp bana döndü.

"Hadi, çabuk bin de ıslanma. Ben yağmurluğumuzu alıp geliyorum."

"Yağmurluğumuz mu?" diyerek bakakaldım arkasından. Yüzümde hüzünlü bir gülümseme vardı. Yağmurluğumuz, bizim yağmurluğumuz...

"Hadi Mine, ıslanacaksın!" Efe bana gök gürültüsünün arasından seslendiğinde başımı salladım.

"Sen binmeden binmem," dedim. Gülümsediğini gördüm. Yanıma ulaşır ulaşmaz kapımı açtı.

"Bin hadi!" dedi, gülerek bindim ve Efe'nin yağmurluğu bagaja yerleştirip kendi koltuğuna geçmesini izledim. Sırılsıklamdık.

"Sayın yolcularımız..." dedi Efe gülümseyerek, "yolculuğumuz yaklaşık yarım saat sürecektir, son durağımız No. 26."

Yol boyunca Efe'yi izleyip durdum. Gerçeklere vereceği tepkiyi düşündüm, korktum. Beni anlayacak kadar tanımış mıydı bunu bilmiyordum. Belki de zamanın biraz daha geçmesi gerekiyordu ama onu daha fazla kandırmak istemiyordum. Tanıştığımızdan beri sanki iklim değişmişti, hiç durmayan yağmurlar peşimizi bırakmazken gök gürültüsünün uyarmak istediği birileri vardı sanki. Binanın önünde durduğumuz an Efe Ece'yi kucakladı. Ben de bagajdaki şemsiyelerden birini aldım ve hem onları hem kendimi koruyarak onlarla beraber binaya doğru yürüdüm.

"Çok önemli, hayati bir şeyi unuttum..." dedi Efe asansöre bindiğimizde.

"Neyi?" diye sordum korkuyla.

"No. 26 tabelasındaki bir santimlik yamukluğu düzelttirmeyi unuttum. Bu şekilde nasıl yaşarız?" Gözlerimi devirdim.

"Ta-mam!" dedim ellerimi kaldırarak. "Seninle konuşabilmek için söylediğimi biliyorsun Efe."

"Biliyorum," dedi bundan haz aldığını belli eden bir yüz ifadesiyle.

Asansörden inip dairemin kapısını açtım. Efe'nin kucağındaki Ece'yle içeri girmesini bekledim. Efe içeri girer girmez Ece'yi üçlü

koltuğa yatırdı ve üzerini örttü. Aramızda ıslanmayan tek isim Ece'ydi. Onu koruyup kollarken o kadar ıslanmıştık ki çoraplarım bile sırılsıklamdı.

"Ben..." dedim, "üzerimi değiştireyim."

"Ben de yukarı çıkayım," dedi Efe mahcup bir tavırla.

"Gidiyor musun?" Sesimdeki hayal kırıklığı Efe'yi mutlu etmiş gibiydi.

"Evet. Gidiyorum," dedi bana doğru birkaç adım atarken, "ama geleceğim."

"Gelecek misin? O zaman neden gidiyorsun?" Onu kaybetmekten o kadar korkuyordum ki bir saniye bile gözümün önünden ayrılmasını istemiyordum.

"Halime bak Mine," dedi, "kıyafetlerimle duşa girmiş gibiyim. On beş dakikaya dönmüş olurum. Sen de hemen üzerini değiştir de hasta olma."

"Tamam, on beş dakika sonra görüşürüz. Tam burada," dedim elimle kapıyı göstererek.

"Tam burada," diye tekrar etti beni. Bir süre gözlerini gözlerimden ayıramadı, bir dakikalığına beni izledi ve sonra arkasını dönüp gitti.

Önce üzerimi değiştirdim. O kadar üşümüştüm ki üzerime en kalın pijama takımımı ve en kalın kapüşonlumu geçirdim. Ayaklarıma üst üste iki çorap giyip Ece'nin yanına geçtim. Ellerimi saçlarıma dokundurup ıslanıp ıslanmadığını kontrol ettim. Biraz da olsa ıslaktı.

"Ece," diye mırıldandım, "hadi güzelim, gel üzerini değiştirip yatırayım seni."

"Ama en heyecanlı yeri..." diye söylenerek kalktı ve gözlerini açmadan yatak odasına doğru yürüdü. O uyumaya devam

ederken ben onun üzerini değiştirdim ve yatağa yatırıp üzerini örttüm.

"Hadi bakalım, iyi uykular, en heyecanlı yerinden devam..."

Oturma odasına geçip saate baktım. Efe gideli on iki dakika olmuştu. İkimiz için birer kahve yaptım ve dakikaları saymaya başladım. Tam on beşinci dakikada zilin çaldığını duydum. Heyecanla kapıyı açmak için ilerledim. Kapıyı açtığımda Efe'yi elinde bir tencereyle gördüm.

"Bu da ne?" diye sordum.

"Çorba," dedi.

"Ne?" diye sordum.

"Çorba," dedi.

"Onu anladım!" dedim gülerek. "Neden çorba getirdin? Nereden çıktı?"

Efe gülerek içeri girdi ve çorba tenceresini mutfağa bıraktı. Üzerine gri bir eşofman altı ve siyah bir kapüşonlu giymişti. Bana doğru dönüp konuşmaya başladı.

"Teyzem arada gelip evimi toparlıyor, bazen kendilerine yaptıkları yemeklerden getirip bırakıyor. Biliyorsun... O getirmiş. Çok ıslandın, hasta olma diye getirdim. Tarhana çorbası."

"Tarhana çorbası, bu da bizim sihrimiz olsun o zaman," diye mırıldandım. "Kalp kırıklıklarına da iyi gelir mi, ne dersin?"

"Özellikle kalp kırıklıklarına iyi gelir," diye yanıtladı Efe.

Kahvelerimizi alıp balkona geçtik. Yağmur olabildiğince azalmıştı ama havadaki yağmur kokusu hiç duymadığım kadar yoğundu. Efe elindeki kahve fincanlarını masaya bırakıp balkon koltuklarından birine oturdu, ben de karşısına geçtim.

"Karşımda mı oturacaksın?" diye sordu.

"Evet, olmaz mı?"

"Yanımda oturursun diye düşünmüştüm ama karşımda oturmanın da çok güzel bir yanı var..." diye mırıldandı.

"Neymiş o?"

"Yüzünü görebilmek," dedi. "Karşı dairenin camlarındaki yansımanı izlemekten yorulmuştum."

Gülümsedim ve kahvemden bir yudum aldım. Efe karşımda öyle heyecanlıydı ki ona anlatmak zorunda olduğum gerçekler beni içten içe bitiriyordu.

"Senin canın sıkkın," diye mırıldandı.

"Canım mı sıkkın? Bunu nereden çıkardın?" diye sordum merakla.

"Her halinden belli. Problem ne?"

Konuya nereden gireceğimi bilemiyordum. Sanki iletişim dünyasına yabancıydım, sanki hayatımda ilk kez konuşarak bir şeyler anlatacaktım. O kadar hazırlıksız, o kadar beceriksiz hissediyordum kendimi.

"Şimdi ne olacak? Bunu düşünüyorum..." diye mırıldandım, konuya buradan girmek mantıklıydı.

– Mantıklı olduğunu sanmıyorum Mine...

– Bu gece beni rahat bırak İç Ses. Lütfen. Sal beni.

"Şimdi ne olacak derken kastettiğin ne?" diye sordu Efe. "Hangi konuda ne olacağını merak ediyorsun? Biz mi ne olacağız?"

"Biz ne olacağız, yapım şirketin ne diyecek, kariyerin ne yönde ilerleyecek, sahte ilişkin ne olacak, yürütebilecek miyiz, bazı şeyleri kaldırabilecek miyiz?"

– Susmamı söyledin ama bunların senin anlatman gereken konuyla ilgisi ne Mine?

– Bekle de bağlayayım İç Ses. Bir kez olsun güven bana.

"Bizim ne olacağımız gayet belli bence," diye yanıtladı ilk sorumu.

"Belli mi? Ne olacağız?" Efe keyifle güldü.

"Sen benim güzeller güzeli sevgilim olacaksın. Yeterli bir cevap mı?" Yanaklarım kızarırken yutkundum.

"Yeterli," dedim ve Efe'nin konuşmasının devamını dinledim.

"Yapım şirketimle bir toplantı yapacak ve durumu anlatacağım. Bana karışmalarına izin vermeyeceğim."

"Karışırlarsa?"

"Tazminatlarını öder, sözleşmeyi feshederim," dedi tek nefeste. Sanki çok kolay bir olaydan bahsediyordu.

"Anladım..." diye mırıldandım. "Devam et, dinliyorum."

"Kariyerim seni üzmediği sürece devam edecek. Sahte ilişki konusuna gelirsek... dediğin gibi sahte bir ilişki. Sahte bir ayrılık yaşanacak. Bu kadar. Yürütebilecek miyiz konusuna gelirsek, bunu bilemeyiz. Senin ellerinden tutup aramızdaki bağı dünyanın en uzak noktasına kadar yürütmeyi ne kadar istediğimi biliyorsun. Ama hayat bu, sürprizlerle dolu. Peki, bazı şeyleri kaldırabilecek miyiz derken kastettiğin ne?" diye sordu merakla.

"Yani... Bilmiyorum..." dedim çaresizce. "Elbette ki birbirimizden sakladığımız sırlarımız vardır. Birbirimize anlatmadığımız bazı gerçekler..." Efe'nin kaşları çatıldı.

"Benim senden sakladığım hiçbir şey yok," dedi.

"Öyle mi?" diye sordum hayal kırıklığı içinde.

Buna üzülmüş olamazsın Mine.

"Belli ki senin benden sakladığın bir şeyler var. Anlat. Dinlemeye hazırım."

Efe'nin ses tonu, bakışları değişmişti. Ruhunu ciddiyet ve korku kaplamıştı, görebiliyordum. Neredeyse her şeyi anlatmaktan vazgeçmek üzereydim. Keşke gerçekler evrende silinip yok olabilseydi. Keşke gerçekler var olmayı reddedebilseydi.

"Ben..." dedim ve başımı salladım. "Evet. Sana anlatmam gereken bir–" derken Efe'nin telefonunun çaldığını gördüm. O sırada gerçekleri anlatacak olmanın stresiyle midemin bulandığını hissettim.

"Kim?" diye sordum.

"Menajerim," dedi.

"Sen cevapla, ben lavaboya gidip geleyim. Olur mu?"

"Mine," dedi Efe, "sen iyi misin?"

İyi olmadığımı biliyordu, anlatacaklarımdan korkuyordu. Yüzünde o korkuyu görebiliyordum çünkü o da benim yüzümdeki korkuyu görebiliyordu.

"İyiyim. Hemen gelirim."

Oturma odasından ayrılıp lavaboya doğru yürüdüğüm sırada Efe'nin telefonu yanıtladığını ve menajeriyle konuştuğunu duyuyordum. Lavaboya ulaştığım an tek yaptığım defalarca yüzümü yıkamaktı. Belki on belki on beş kez yüzümü yıkamıştım. Beni kendime getirecek her şeyi yapmaya hazırdım, bana cesaret verebilecek her şeyi yapabilirdim şu an. Aynaya baktım ve kendime gelmeye çalıştım. Derin bir nefes aldım. Artık Efe'nin yanına dönmeliydim. Banyodan çıkıp oturma odasına geçtim, balkona doğru yürüdüğüm sırada Efe'yi kulağında telefonla gördüm. Konuşmuyordu, birini arıyor olmalıydı.

Tam o an hırkamın cebindeki telefonumun çaldığını duydum. Efe'nin başı balkonun camlı kapısından bana doğru döndü. Gözleri gözlerimle buluştu. Başımı eğip cebimdeki telefonu çıkardım ve ekrana baktım.

"EFE DURAN ARIYOR" yazısı inanması güç bir halüsinasyon gibi telefonun ekranında belirirken bunun gerçek olduğunu biliyordum. Efe'nin aynı evin içindeki beni neden aradığını sorgulamadım. Çünkü Efe beni aramıyordu.

Efe Yeşil Küpeli Kız'ı, yani telefonumda takılı diğer hattı arıyordu.

Hiç haberi olmadığı, asla öğrenemeyeceği diğer numarayı, Yeşil Küpeli Kız'ın numarasını arıyordu.

Ekrana şok içinde baktıktan sonra başımı tekrar kaldırdım ve Efe'nin anlam vermeye çalışan gözlerle bana bakmaya devam ettiğini gördüm. Anlık bir cesaretle gözlerimi gözlerinden ayırmadan telefonu açtım ve kulağıma götürdüm.

"Merhaba," dedim, "ben Yeşil Küpeli Kız. Kiminle görüşüyorum?"

Efe'nin gözleri gözlerime öyle bir baktı ki ne duyduğu cümlenin ne gördüklerinin şokundaydı, sanki bir saniyeliğine her şeyi idrak etmiş, her şeyi anlamıştı. Tek istediği bunun bir rüya olmasıydı sanki. Ayağa kalkıp oturma odasına doğru bir adım attı ve yüzüme nutku tutulmuş gibi baktı.

"Bu da ne demek?" diye sordu elindeki telefon kayıp yere düşerken. Telefonumu kulağımdan indirdim ve kapatıp cebime koydum.

"Doğru duydun. Yeşil Küpeli Kız benim."

Hayatım boyunca yaşadığım bütün kötü anlar yok oldu sanki o an. Çünkü en kötüsü buydu. Utanç içindeydim. Kendimi düzenbaz bir yalancı gibi hissediyordum. Para kazanmak için, haber yapabilmek için, tanınmak için her şeyi yapabilecek bir yalancı gibi hissediyordum.

Bu benim Efe Duran'a her şeyi anlattığım, ne kadar kötü bir insan olduğumu gösterdiğim andı. Bu Efe'nin gerçek beni,

gerçek Mine'yi gördüğü andı. Hiçbir şey söylemedi. Birkaç dakika boyunca öylece durup beni izledi. Sonra sakince eğilip telefonunu aldı ve kapıya doğru ilerledi.

"Efe?" diye sordum gözyaşları içinde. "Ne yapıyorsun? Konuşalım, lütfen!"

"Konuşmak istemiyorum," dedi öfke dolu bir sesle.

"Lütfen izin ver de anlatayım!" diye yalvardım.

"Anlatmanı istemiyorum. Dinlemek istemiyorum. Duymak istemiyorum," dediğinde öfkeden delirmek üzereydi. Kapıyı çekip çıktı.

Hiçbir şey yapamadım, öylece gidişini izledim. Öfkesi kendisine bile zarar verebileceği kadar fazlaydı. Olduğum yerde oturdum, oturma odasının halısının üzerinde karanlıkta saatlerce ağladım ve düşündüm. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu, ona yalan söylemiştim ve gerçeği öğrenip beni affetmesini bekleyemezdim.

Ama beklemiştim.

Pembe hayallerle her şeyin iyi olacağına inanmıştım. Beni dinleyeceğine, beni anlayacağına, bana inanacağına inanmıştım. Öyle olmadı. Olamadı.

Sabahın erken saatlerinde ben halının üzerinde oturmaya devam ederken dışarıda bir hareketlilik duydum. Koşarak balkona çıktığımda Efe'yi arabasının bagajına art arda üç büyük valiz yerleştirirken gördüm. Nereye gidiyordu? Ne yapıyordu? Taşınıyor muydu? Ağzımı açamadım, hiçbir şey söylemeye ve sormaya hakkım yoktu, çaresizce arabasına binip gidişini izledim. Her nereye gittiyse bana bir hoşça kal bile dememişti.

Her ne olduysa, her ne oluyorsa hak etmiştim. Yarım saat kadar da balkon duvarına yaslanıp ağladıktan sonra ağlamaktan o kadar yorulmuştum ki bayılmak üzere gibiydim. Tam o an

telefonumun titremesiyle kendime geldim. Telefonumu heyecan ve umutla elime aldım. Mesaj kaynaklarımdan birinden geliyordu.

"Kimden: Kaynak 2"

"Günaydın Yeşil Küpeli Kız. GHY'den bir arkadaşım aradı, Efe Duran bugün için Amerika'ya bir bilet almış. Haberin olsun. Bu arada Nazlı Yeşildurgan da dün gece sevgilisiyle görüntülenmiş. Sana fotoğrafları mailledim. Ödememi göndermeyi unutma! Görüşürüz."

Okuduğum mesaj soluğumu kesmişti. Efe'nin benden uzaklaşmak için bir uçağa binip on iki saat uçacak ve binlerce kilometre öteye gidecek olması ruhumu mahvetmişti. Bunu kabullenmek zorundaydım. Hayatına girmiş ve hayatını mahvetmiştim. Onu bırakmak ve yoluna bakmasına izin vermek zorundaydım.

– Tam da her şeye başlamak üzereyken...

– Lütfen canımı daha fazla yakma, İç Ses.

Gözyaşları içinde çaresizce ayağa kalktım. Balkondaki ardiye dolabına koyduğum valizlerimi çıkardım ve zar zor yürüyerek sırayla yatak odasına taşıdım. Eşyalarımı valizlerin içine yerleştirdiğim sırada Ece'nin yeni uyanmış sesini duydum.

"Abla?" diye sordu merakla. "Ne oluyor?"

Yüzüne bile bakmadan zar zor cevapladım.

"Taşınıyoruz güzelim."

"Nereye?" diye sordu Ece hüzünle.

Derin bir nefes aldım. Valize kıyafetlerimizi yerleştirmeye devam ederken zar zor konuştum.

"İzmir'e," dedim.

Buralardan gitmek zorundaydım. Onun yokluğunu bana her gün hatırlatacak bu evde, bu binada, bu sokakta ve hatta bu şehirde

daha fazla kalamazdım. Kendime yeni bir ev bulmak ve yeni bir hayat kurmak zorundaydım. Aptalca planlar ve aptalca umutlarla her şeyi mahvetmiştim. Sanki bir deprem önümüzdeki yolu ikiye ayırmıştı ve o yolun karşısında, ben burada kalmıştım. Bu acı ne zaman geçerdi, bu pişmanlık ne zaman dinerdi bilmiyordum ama burada kalırsam bu acıya katlanamayacağımı biliyordum.

Saatler sonra tüm kişisel eşyalarımızı alıp daireden çıktığımızda dönüp dairenin kapısına bir kez daha bakmadım bile. Ece ile birlikte aşağı indik. Valizlerimi arabamın bagajına yerleştirdiğim sırada Ece binaya dönüp baktı.

"Güle güle No. 26!"

"Hadi Ece, arabaya bin," dedim sabırsızca.

Ece elindeki oyuncak ayısıyla arabanın arka koltuğuna oturdu. Bu arabaya binip yola çıktıktan sonra burayı bir daha göremeyeceğimi biliyordum. Derin bir nefes alıp tabelaya baktım ve bir veda cümlesi de ben fısıldadım.

"Hoşça kal No. 26. **Eğer bir gün geri dönerse ona iyi bak... Ben bakamadım.**"

Arabaya binip yola çıktım. Sessizlik içinde sokakları geçerken parmağım arabanın radyo tuşuna bastı ve duyduğum ses aklımın ayarlarını bozup ani fren yapmama sebep oldu. Bu Efe'nin sesiydi, onun şarkısıydı, her yerdeydi.

"Sen kayıp şehirsin.

Herkes ararken ben buldum seni.

Ve artık benimsin.

Benimsin..."

Gözyaşlarım gözlerime akın ederken arkamdaki arabaların korna sesleriyle kendime geldim. Caddenin ortasında ani fren

yapıp durmuştum. Bir kaza olmaması mucizeydi. Gözlerim arka koltukta oturan Ece'nin korku dolu yüzüne kaydı.

"Korkma," dedim, "ben biraz hastayım."

Arabanın yönünü İzmir'e giden otobandan havalimanı yönüne doğru çevirdim. Bu halde araba kullanarak şehir değiştiremezdim. Havalimanına gidecek, arabamı otoparka park edecek ve İzmir'e uçakla gidecektim. Daha sonra şehirlerarası araba teslimi yapan bir firmaya arabamın anahtarını yollayıp onu da İzmir'e getirtip İstanbul'la olan tüm bağımı kesecektim.

Aniden girdiğim bu hayatı aniden bırakıp gidiyordum.

Ve içimden bir ses en başından beri en doğrusunun bu olduğunu söylüyordu, buraya hiç gelmemeli ve Efe'nin hayatına hiç dahil olmamalıydım.

Önce yağmur,
sonra güneş,
sonra gökkuşağı.

20. Bölüm

Ağlatan Müzikler

Önce yağmur, sonra güneş, sonra gökkuşağı...

(Bir Ay Sonra)

Ellerim önümde açık duran arama sayfasına "Ağlatan Müzikler" yazdığında bilgisayar ekranında gördüğüm gözlerimin yansıması bana hesap sorar gibiydi. Çıkan videolardan birine tıkladım ve yatağımdan kalktım.

– Yeter artık Mine. Ağlamaktan yorulduk...

– Merak etme İç Ses, artık denesem de ağlayamıyorum zaten.

Ruhum acı istiyordu, ağlamak istiyordu, bunalımlardan bunalımlara koşmak ve bir daha ağlamak istiyordu. Çünkü bana başka türlü bir yaşam öğretilmemişti, bildiğim tek şey sadece acı, sadece hüzün ve sadece gözyaşlarıydı. Hiçbir şeyi dibine kadar yaşayamamıştım, dibine kadar yaşamaya hakkım olan tek şey acıydı.

Neredeyim, neler yapıyorum merak ediyorsunuz, biliyorum. Bir kahve içelim, anlatacağım.

"Ece, hadi uyan tatlım."

"Abla ben bugün biraz daha uyuyabilir miyim, nütfen."

"Tamam, uyu bakalım."

Ece'yi yatakta bırakıp mutfağa geçtim. *Nütfen* demesine dayanamıyordum, söyleyemediği "l" harfi onu yapmak istemediği birçok şeyden kurtarmıştı. Onu uyumaya bırakıp kendime bir kahve yaptım. Bir dilim de ekmek kızarttım ve üzerine biraz süzme peynir sürüp koltuğa geçtim. Televizyonda İsmail Küçükkaya vardı, yani saat bayağı erkendi. Bayağı.

Kızarmış ekmeğimi yiyip kahvemi içtikten sonra kendime bir fincan daha kahve aldım ve balkona çıktım. Balkonun camlarını açıp kışın tüm soğuğunu iliklerime kadar hissettim. Üşüdüğümü hissetmek bana hayatta olduğumu hatırlatıyordu. Kahvemden bir yudum alıp balkon korkuluklarına tutundum ve aşağı doğru eğildim. Gözlerim **"No. 26"** yazısının üzerinde gezindikten sonra soğuktan donacağımı hissettim ve geri çekilip balkonun camlarını kapattım.

Evet, buradayım. Evimde.

No. 26. Daire 7.

Tam bir ay önce bütün eşyalarımı toplayıp çıktığım bu eve o gün sadece dört saat sonra geri döndüm. İzmir'e taşınma düşüncesiyle çıkıp havalimanına gitmiştim. O gün Ege'de beklenen bir fırtınadan dolayı bütün uçuşların iptal edildiğini öğrendim. Havalimanında oturmuş ne yapacağımı düşünürken Ece bir cümle kurdu. "Abla, hadi eve gidelim..." dedi ve o an fark ettim ki burası benim evimdi. Bizim evimizdi. Her yerden kaçmıştım, hayatım hep kaçıp gitmelerden ibaretti. Yine aynısını yapacak noktaya gelmiştim, o son noktaya geldiğimde beni Ece'nin bu cümlesi kendime getirdi. Kardeşimi aldım, evime döndüm. Aynı gün Efe'nin psikolog arkadaşı Can'la bir seans yaptım. Bana üstüne basa basa hiçbir şeyden kaçmamamı, her şeyle yüzleşmem gerektiğini söyleyip durdu.

Hatalarım hatalarımdı, kendime dair her şeyi sahiplenmeliydim, hatalarımı bile.

Utançlarımız, hatalarımız, yanlış adımlarımız, bize dair kötü olan her şeyi sahiplenmeliydik. Kendimize dair iyi olan her şeyi nasıl sahipleniyorsak kötü olan her şeyi de sahiplenmeliydik. O günün akşamında Efe'ye bir mail yazdım.

"Merhaba Efe. Ben Yeşil Küpeli Kız, yani diğer ismiyle Mine Uysal.

Bu bir özür maili değil, bir kendimi açıklama mailidir. Öncelikle evet, doğru anladığın gibi ben buraya tamamen seni gözlemleyebilmek için taşındım. Seni trafikte gördüm, takip ettim, evini buldum ve buraya taşındım. Senin özel alanına girdim ve bunu tamamen seninle ilgili haberler yapabilmek için yaptım. Ne kadar yanlış, ne kadar büyük bir hata, değil mi? Ama işin garip yanı şu ki, ben seninle ilgili haber yapmadım Efe. Umarım farkındasındır. Adın gibi biliyorsun ki ben buraya bunun için taşındım ve sonra bunun doğru olmadığını fark edip bundan vazgeçtim. Seni tanıdığım süre boyunca anladığım şey şuydu: Ruhunun ilham dolu oluşu her şeyi yüksek yaşamandandı. Her şeyi yüksek hissediyorsun; aşkı da sevgiyi de öfkeyi de nefreti de. Yeşil Küpeli Kız olduğumu öğrendikten sonra detayları düşünmedin, sadece sana yalan söylediğime odaklandın. Bir anda öfkeyle kalkıp Amerika'ya gittin. Öfkeyle kalkıp Amerika'ya gitmek...

Gerçekten inanılmaz; çünkü ben senin gibi rahat yetişmedim, annem ve babam etrafımda dönüp durmadılar, geleceğim hep garanti altında değildi. Senin yaptığın gibi hobilerime yönelemedim; çünkü tahmin edersin ki benim büyüyene kadar bir hobim yoktu. İnsanların hayatlarını izleyip, hayaller

kurup durdum. Ünlülerin hayatlarını izleyerek ve okuyarak büyüdüm. ***Sonra büyüdüm ve tek bildiğim şey geride durup insanların hayatlarını izlemekti, ben de bunu mesleğim haline getirdim.*** **Yaptığım yanlış seninle ilgili haber yapabilmek uğruna buraya taşınmaktı ama ben bu yanlışı fark edip sana zarar verecek hiçbir şey yapmadım. Aksine, seni korumaya çalıştım. Şimdi nasıl mutlu olursan öyle yaşa, sana söyleyebilecek hiçbir şeyim kalmadı. Kendimi açıklamak istedim ve açıkladım. Bu kadar."**

Efe'den cevap gelmedi, bir yerlerde bunu okuduğuna ve öfkeyle hareket ettiğine pişman olduğuna emindim. Fakat Efe ve benim aramdaki şey her neyse o şeyin artık tekrar canlanabilmesinin bir ihtimali yoktu. İşin daha da kötüsü, Efe tam bir ay boyunca hiç ortaya çıkmadı. 30 Eylül'de katılacağı konseri saçma sapan bahanelerle iptal edildi. Sanki bir aylığına bütün dünyadan yok oldu.

Ben ise her gün acılarıma acılar kattım. Yeşil Küpeli Kız olarak yazmayı tamamen bıraktım, bunalımın beni ele geçirmesine izin verdim. **Kafamın içi Efe Duran'ın işgali altındaydı ve ben ona teslim oldum.**

Ben dünyanın en zayıf ruh hali içinde Efe Duran'a âşık oldum. Bu hikâyenin kaybedeni oldum. Aptalca kararlar verdim, aptalca planlar yaptım, o ise benimkilerden çok daha aptalca kararlar verdi. Bir arada olmayı beceremedik, her şeyi mahvettik. Evet, ikimiz de insandık. İkimiz de küçüktük. Ama bazen hataların dönüşü olmuyor işte, evren ne kadar küçük olduğuna bakmıyor.

Buraya ilk geldiğimde Efe'ye bir grafik tasarımcı olduğumu söylemiştim, geçen hafta içimde hissettiğim suçluluk duygusunun kaynağının tamamen bir yalan üzerine senaryo yazmış

olmam olduğunu fark ettim. Ona bambaşka bir meslek yaptığımdan bahsetmiştim, üstelik grafik tasarımın g'sini bilmezdim. Geçen hafta bu suçluluk duygusuna daha fazla dayanamayacağımı fark ettim. Bir grafik tasarım kursu buldum, ağlaya ağlaya gidip kaydoldum ve derslere başladım. O kadar butik bir kurs ki sınıfta sadece yedi kişi olarak eğitim alıyoruz ve Ece'nin yanımda oturup kitap okumasına izin veriliyor.

Artık Yeşil Küpeli Kız değilim, artık grafik tasarımcı Mine Uysal'ım. Tam olarak Efe'ye söylediğim gibi, ne eksik ne fazla.

Günlük ağlama seansımı bitirdikten sonra elimdeki boş kahve fincanıyla içeri girip balkonun kapısını kapattım. Kendime bir fincan daha kahve aldıktan sonra bilgisayarımın başına geçtim ve grafik tasarım ödevimi yapmaya başladım. İki saatlik çalışma sonrasında arama motoruna "ağlatan şarkılar" yazdım ve çalışmaya mola verdim.

Günlerim böyle geçip gidiyordu. Depresyon kelimesinin tanımına dönüşmüştüm, psikologlar ve psikiyatristler tarafından depresyon araştırmaları yapılırken incelenmeye alınması gereken bir vaka gibi geziyordum ortalıkta.

Aynı günün akşamında Ece ile akşam yemeğimizi yedikten sonra Ece orta sehpanın yanına oturmuş resim yaparken kapının çaldığını duydum. Bu alışık olmadığım bir şeydi, yemek siparişi verdiğim günler dışında hiç kapım çalmazdı. Burnumu çeke çeke kapıya gittim. Kapının deliğinden baktığımda kapıda bekleyen kişinin bir kurye olduğunu anladım. Şapkasında "AR Kurye" yazıyordu. Kapıyı merakla açtım. Elindeki zarflardan birini bana uzattı.

"Kusura bakmayın, dağıtım uzun sürdü, biraz geç geldim."

"Önemli değil. Nedir bu?" diye sordum elindeki zarfı alırken.

"İçeriğini bilemiyorum. İyi akşamlar."

Elime tutuşturulan zarf ile birlikte içeri girdim. Oturma odamızın üçlü koltuğuna oturdum. Televizyondaki çizgi film sesini kıstım ve zarfı açtım.

"Abla o da ne?" diye sordu Ece merakla.

"Bilmiyorum ablacığım. Bakacağım."

Zarfı açtığımda içinden çıkanın bir konser bileti olduğunu gördüm.

"EFE DURAN – Küçükçiftlik Park'ta – 13 Ekim – 20.00"

Elimde titreyerek tuttuğum bu bilete uzun uzun baktım, bakakaldım. Sol üst köşede ise "Büyük Dönüş" yazıyordu. Korkuyla hareket eden parmaklarım telefonumdaki takvim uygulamasını açtım.

"13 Ekim..." dedim kendi kendime. "Bugün."

Sonra gözlerim saate kaydı. Saat 18.56'ydı. Ne yapmalıydım? Gitmeli miydim? Efe bir aylığına ortadan kaybolup bir anda dönmüş ve ilk aklına gelen bana konser bileti göndermek mi olmuştu? Neden ben? Madem benden bu kadar nefret ediyordu, konser biletini bana neden göndermişti? Madem konserine gelmemi istiyordu o zaman neden bir aydır ortada yoktu?

Gitmeliyiz Mine, yarın sabah uyanıp arama motoruna "ağlatan şarkılar" yazmanı istemiyorum.

Gitmeliydim, gitmezsem bu akşam oraya gitmemiş olmak hep içimde kalacaktı. Onunla son bir kez konuşmalıydım ya da onu son bir kez görmeliydim. Oraya gitmemi her ne için istediyse gidip bunu göğüslenmeliydim. Belki de beni seyircilerin en önüne oturtup yaptıklarımı binlerce insanın önünde anlatacaktı, kim bilir... Ama ben bunu da göğüslenmeliydim.

– Bu zamana kadar yaptığın tek doğru şey olacak, hadi kızım, gidelim.

– Gidelim İç Ses.

Harita uygulamasına girip bulunduğum sokak ve Küçükçiftlik Park'ın arasındaki mesafeye baktım. Saat 19.00 olmuştu. Küçükçiftlik Park 23 kilometre ötemdeydi. Normalde yirmi beş dakikayı bulmadan orada olacağım bu yol akşam saati olması sebebiyle 40 dakikaya çıkıyordu.

"Ece, gel güzelim. Bir yere gideceğiz."

"Nereye?"

"Bir yere..."

Ece'yi hızlıca hazırladıktan sonra üzerime kalın siyah bir triko elbise geçirdim. Saçlarımı hızlıca düzleştirip kalın siyah çorapla-rımın üzerine siyah botlarımı giydim. Kulaklarıma taktığım yeşil küpeler manidardı. Bugün oraya Yeşil Küpeli Kız olduğumu saklama ihtiyacı duymadan gidiyordum.

Çünkü bu küpeler bana annemden kalmıştı. Beni terk ettikten sonra ondan geriye kalan tek şey bu küpelerdi, maddi hiçbir değeri olmadığı için babamın alıp da satmaya tenezzül etmediği bir çift yeşil küpe...

Bana kim olduğumu hatırlatan yeşil küpeler... İşte ben bu yüzden Yeşil Küpeli Kız'ım, benim gerçeğim bir çift küpede saklı. Artık Mine de bu yeşil küpeleri saklamak zorunda hissetmiyor. Çünkü aslında bu onun gerçeği... Mine'nin.

Ece'yle birlikte yola çıktığımızda yol boyunca tüm radyo kanallarını denesem de Efe'nin şarkılarını bulamamıştım. Ece bile ben radyo kanallarını değiştirdikçe Efe'nin şarkılarının çıkmamasını şaşkınlıkla izliyordu. Bir aydır yoktu, yeni bir şarkı yapmamıştı, konserini iptal etmişti, birçok insanı kırmış olmalıydı.

Yokluğunu bilen yeni müzisyenler türemişti, Efe'nin yerini doldurmaya çalışıyorlardı ve başarılı olmak üzerelerdi. Oysa hiçbir zaman Efe'nin yerini alamayacaklardı. Efe Duran bu akşam yapacağı konser ile kaldığı yerden devam edecekti ve bir aylığına başkalarına devrettiği tahtı geri alacaktı. Aramızda ne olursa olsun Efe başarılı olmayı hak ediyordu, inanılmaz bir yetenekti ve parlamak zorundaydı.

Konser alanına ulaştığımızda alanın önünün bomboş olması beni şaşırtmıştı. Sahne ışıkları yanmıyordu, saat 19.52'ydi ama alanda hiç kimse yoktu. Havadaki yağmur kokusu biraz sonra başlayacak yağmurun habercisiydi.

"Abla, burası da neresi? Neden kimse yok?"

Ece'ye cevap veremeyecek kadar kafam karışmıştı. Arabayı otoparka park ettikten sonra Ece'yi arabadan indirip elinden tuttum ve konser alanına doğru yürümeye başladık. Gözlerim birilerini arıyordu, en azından bir insan görmek istiyordum. Efe Duran bu kadar da bitmiş olamazdı, değil mi?

Sahne önüne doğru yürüdüğümüz sırada bir anda sahne ışıkları yandı. Olduğum yerde kalakaldım ve onun kulisten sahneye çıkışını izledim.

Efe'nin.

Koskoca konser alanında tek başımaydım, onun sahnenin üzerinde tek başına olması gibi... Üzerinde beyaz bir gömlek ve siyah bir kot pantolon vardı. Ayaklı mikronun önünde durduğunda gözleri gözlerimdeydi.

"Efe Abi!" Ece heyecanla bağırıp zıpladığında Efe'nin gülümsediğini gördüm.

"Hoş geldin ufaklık," dedi, "ve sen de hoş geldin... Yeşil Küpeli Kız," diye devam etti.

"Bu da ne şimdi?" diye sordum anlam vermeye çalışarak.

"Konserim," dedi, "Efe Duran'ın en büyük konseri."

"Ne demek bu?" diye sordum.

"Ama biz iki kişiyiz!" dedi Ece merakla.

"Ve bu benim en büyük konserim," dedi Efe ısrarla. "Bugün burada şarkı söylemeyeceğim. Başka şeyler söyleyeceğim."

"Bugün burada bir konser olmayacak mı?" diye sordum hayal kırıklığı içinde, Efe ne yapmaya çalışıyordu?

"Olmayacak," dedi.

"Sen ne yapmaya çalışıyorsun Efe? Şarkıların hiçbir yerde çalmıyor, afişlerin tüm şehirlerden indirilmiş, reklamların kaldırılmış. Sönüyorsun Efe. Görmüyor musun?"

"Belki de kendimi söndürüyorumdur. Olamaz mı?"

İşte şimdi her şey anlamlı hale gelmişti. Şarkılarının çalınmasına engel olan oydu, afişlerini indirten, yerine başkalarını geçirmeye çalışan da oydu. Ne yapmaya çalışıyordu? Buna izin veremezdim. Onu hayata bağlayan şeyden vazgeçmesine izin veremezdim.

"İkimiz de geri zekâlıyız," diye girdi söze. "Sen saçma amaçlar uğruna benim hayatıma girdin, yaşadığım yere girdin, her şeyden ötesi sen benim kalbime girdin. Ben de sadece bu gerçeğe odaklandım ve çekip gittim. Birer yanlış yaptık, sıfırlandık."

"Bu yüzden mi gittin?" diye sordum gözyaşları içinde. "Sıfırlansın diye mi?"

"Hayır. Öfkelendim ve kalkıp Amerika'ya gittim çünkü evet, ben böyle yetiştirildim," diye açıkladı ona yazdığım maile atıf yaparak. "Dinle beni," dedi.

"Ben dinliyorum Efe Abi." Ece'nin sesi alanda yankılanırken Efe konuşmaya başladı.

"Gitmek ve uzaklaşmak zorundaydım. Yaşadığımız onca şeyi tahlil etmek zorundaydım. Öfkemi atmak, uzaktan uzağa yaşanan her şeyi incelemek zorundaydım. Grafik tasarımcı Mine'ye olan duygularımı Yeşil Küpeli Kız Mine'ye de hisseder miyim diye düşünmek zorundaydım. Bu kız yapacağım şeyi yapmama değer mi diye düşünmek zorundaydım," deyince kaşlarımı çattım.

"Neyi yapmana değer mi?"

"Kendimi söndürmeme," dedi bir anda. Yüzüne şok içinde baktım.

"Bunu yapamazsın Efe," dedim. "Kendini böylece söndüremezsin."

"Ben sönmek istiyorum," dedi çaresizce. "Beni sadece sen gör, sen duy istiyorum."

"Ama bunu yapamazsın!"

"Sen benim için yıllarını verdiğin işinden vazgeçtin Mine. Şimdi sıra bende. İçinde bulunduğum camia senin ve benim aramda engel olan tek şey. Ben o engeli aramızdan çıkarıyorum. Senden ayrı geçirdiğim bir ay boyunca anladım ki sen dinlemiyorsan tek bir şarkı daha yapmama gerek yok. Beni dinlemesini istediğim tek kişi sensin. Diğerleri değil."

"Ne demek bu?" diye sordum çaresizce.

"Bitti..."

"Yani?"

"Müziği bırakıyorum."

Şok içinde Efe'nin gözlerine bakarken ellerimin titrediğini hissediyordum. O sırada bir cümle daha kurdu.

"Artık müziklerimi dinleyecek tek kalabalık sizsiniz. Bu da benim en büyük konserim." Hüzünle gülümsedi.

"İnsanların hayatlarından böylece çekip gidemezsin..." dedim gözlerim dolu dolu. "Seni seviyorlar Efe."

"Bu yüzden buradayım," dedi, eliyle sahnenin yanındaki afişi gösterdi. Bu gerçek bir konser afişiydi.

"Anlamadım," dedim gözlerimi kırpıştırarak.

"Yarın burada bir konserim olacak. Onlara bir vefa borcum var, elveda demeden gidemem. Sadece birkaç şarkı söyleyecek ve müziği bıraktığımı herkese duyuracağım. Biletlerin kazancı ise senin için çocuk esirgeme kurumlarına gidecek..."

"Müziği gerçekten bırakamazsın," diye ısrar ettim. "Kendine dair en sevdiğin şeyden vazgeçemezsin."

"Kendime dair en sevdiğim şey sensin Mine. Ayrı kaldığımız bir ay boyunca tek anladığım buydu. Yarın akşam burada, yanımda olacaksın. Seyircilerin arasında değil, sahnenin köşesinde izleyeceksin beni. Ve ben onu senin için söyleyeceğim..."

"Neyi?"

"*Rengârenk Acılar*'ı. Bu da evrene bıraktığım son şarkı olacak..."

Hayat bitişlerden ve başlangıçlardan ibaretti. Biz nereye adım atarsak atalım kendimizi rüzgârın bizi ittiği yerde buluyorduk. Sadece rüzgâra karşı çıkabilenler yönünü değiştirebilenlerdi. O yüzden Efe'nin gitmeyi seçtiği bu yola daha fazla karşı çıkamazdım. Bunu seçtiyse bunu yaşayacaktı. Ama eğer rüzgârın onu götürmeye çalıştığı bambaşka bir yer varsa yolu mutlaka oraya çıkacaktı.

Benim yolum günün birinde Efe'ye çıktığında kalbimin içi yağmurluydu. Sonra biraz güneş çıktı ve en son gökkuşağı...

Bu hep böyledir, unutma.

Önce yağmur.

Sonra güneş.

Sonra gökkuşağı.

“Meğer en başından
beri buradaymışım.
Kendimin beş sokak ötesinde...”

21. Bölüm

Beş Sokak Ötemde

Kendimin beş sokak ötesindeyim...

"Şimdi nereye?"

"Eve."

"Öylece eve mi gideceğiz?"

"Öylece eve gideceğiz Mine..."

"Hiçbir şeyi konuşmadan, tartışmadan, anlamadan, anlaşılmadan öylece evlerimize mi döneceğiz yani?"

"*Öylece evlerimize döneceğiz Mine...* No. 26'ya."

Efe, Ece ve ben karmakarışık bir sessizlik içinde No. 26'ya döndük. İçinde bulunduğumuz durum hırsız girmiş bir evin dağınıklığının ortasında her şeyini çaldırmanın hüznü içerisinde sessizce oturmaya benziyordu. Her şeyini kaybetmişsin ve bir de toplaman gereken bir ev var, öyle düşün. Biri gelmiş, her şeyini alıp gitmiş ve sen onun bıraktığı dağınıklığı toplamakla yükümlüsün. Senden her şeyini çalanın ardında bıraktığı karmaşayı toparlamak zorunda kalmak kadar çaresiz bir ruh hali var mıdır? İşte tam olarak o ruh haline yakın bir çaresizliğin sessizliğindeydik.

Karmakarışık ama suskun.

İçsel bir delirme hali.

Saat gecenin 01.26'sıydı. Efe ve ben balkonun koltuklarında yan yana oturmuş dışarıda atıştıran sulu karı izliyorduk. Telefonuma Seran Medya'dan Dilan'ın mesajları yağarken onları görmezden gelmekle meşguldüm. Kadının mesajlarına cevap vermiyordum, aramalarını asla açmıyordum, sanki dünyada hiç öyle birisi yokmuş gibi davranıyordum.

Son yılların en erken kar başlangıcıydı bu. Ece içeride çizgi film izlerken uyuyakalmıştı. Efe ise evine gittikten sonra üzerini değiştirmiş ve buraya gelmişti. Kapıyı çalmış, içeri girmişti. Neden geldiğini sormamıştım, neden geldiğini söylememişti. Hiç konuşmadan balkona geçmiş ve oturup susmaya devam etmiştik.

Efe'nin gözlerinde devasa bir hüzün vardı. Bakışları tam anlamıyla dağıldığını gösteriyordu.

"Sence bunlar normal mi?" diye sordum sessizce.

Dizlerimi göğsüme kadar çektim, başımı da dizlerime yasladım. Üzerimdeki kapüşonlunun kapüşonunun altında saklanmış ısınmaya çalışıyordum. Efe ise üzerindeki gri hırkasıyla dışarıyı seyrediyordu.

"Bana kalırsa evrendeki hiçbir şey normal değil," dedi. "Peki, senin kastettiğin ne?"

"Yaşadıklarımız..." diye yanıtladım, "gelgitli ruh hallerimiz, sana yalanlar söylemem, senin bunları öğrenmen. Bir anda gittin, bir anda geldin. Bunlar normal mi? Sen ve ben... sence normal miyiz?"

"Sanırım... değiliz."

Tam o an balkonun tam önünden art arda üç tane kumrunun geçip gidişine şahit olduk. Biraz onları izledik, sonra ben söze girdim.

"Bir tahterevallinin iki ucunda gibiyiz," diye başladım konuşmaya. "Yerden yüksekliğimiz hep belirsiz... Yerden ne kadar yüksek olacağımız hep karşı tarafa bağlı."

Başımı ona çevirdim. Yüzüne soran gözlerle baktım. Gözlerindeki ifadede bir tanıdıklık hissi vardır. Sanki ruhlarımız benzer şekilde yaralıydı.

"Sen neden böylesin?" diye sordum dolu gözlerimle onu izlerken.

"Nasılım?" diye sorduğunda sorduğum sorunun altında yatan anlamı anladığını bile biliyordum.

"İlk tanıştığımızda gördüğüm Efe değilsin şu an. Mutlu, kendinden emin, mantıklı Efe Duran değilsin. Bir anda kalkıp giden, bir anda geri gelen, öfkesine yenik düşüp mantıksızlığın dibine vuran, hayatı boyunca hayal ettiği mesleği elde edip bir anda ben bırakıyorum diyen bir Efe yoktu karşımda, artık var. Neden böylesin? Ne oldu?" diye sordum hesap sorar gibi. Gözlerim doluydu, kaşlarım çatıktı, yorulmuştum.

Cevap vermedi. Ben öfkeyle onu izlerken dudaklarını araladı.

"Konuş," dedi, "dök içindekileri."

"Bencilsin," dedim.

"Sen öyle diyorsan doğrudur..." diye mırıldandı sakince.

"İnsanlar seni seviyor, bir anda kalkıp gidip sonra geri gelip sonra müziği bıraktığını açıklayamazsın Efe. Bu şımarıklık olur. Derdin ne? Derdin yok tabii. Derdin olmadan büyüdün, istediğin her şey ayağına getirildi, seni çok seven bir ailen vardı, sen acı ne demek ne bilirsin."

Efe acı içinde güldü, onda ilk defa benim söylediklerime karşı yükselen bir öfke seziyordum.

"Çocukluğun ve ergenliğinin ne kadar zor geçtiğini anlatmıştın. Hep kavgalara karıştığını, babanın seni karakollardan hastanelere taşıdığını... İstediği her şey ânında olan bir insanın hayatı böyle gider işte, ben hata yapmanın tadına hiçbir zaman varamadım."

Efe bir kez daha güldü, gülüşü o kadar öfkeliydi ki sustum. Söylediklerim onu incitmeye başlamıştı. Hayata karşı olan öfkemi ona kusamazdım. Bir anda dudaklarını araladı ve gözleri dışarıda uçuşan üçlü kumru ailesini takip ederken konuşmaya başladı.

"Babam beni gördüğü ilk an bana dedi ki, 'Sen artık Efe Duran'sın.' Biliyorum, toparlamak güç olacak ama hep yanındayım."

Kurduğu cümleyi anlamakta zorlandım, başımı çevirip yüzüne baktım ve yüzündeki acı bana bir şeyler fısıldıyordu.

"Baban seni ilk gördüğü an mı? Ne demek bu?"

Efe başını başıma doğru çevirdi, gözlerime baktı.

"Sende ilgimi çeken buydu..." dedi bir anda. "Benzerliğimiz."

"Ne demek bu?" diye sordum korkuyla.

"Senin altı yaşında bırakıldığın çocuk esirgeme kurumuna ben iki günlükken bırakılmışım," diye başladı anlatmaya.

Sonra ayağa kalktı ve balkonun camını araladı. Ben hayret içinde onu dinlerken o dışarıdaki buz gibi soğuğa rağmen konuşmaya devam ediyordu.

"Annem beni Ankara'da dünyaya getirdikten iki gün sonra apar topar İstanbul'a gelmiş ve beni çocuk esirgeme kurumuna yakın bir sokak arasına bırakıp kayıplara karışmış. Ne olduğunu kimse bilmiyor. Babam kim, bunu bilen de yok. Annem nerede, kimsenin haberi yok. Anneannem, dedem, teyzelerim, dayılarım

aylarca annem ile beni aramışlar. Beni bulmaları dokuz yıl sürmüş. Beni bulan kişi ise büyük teyzem, Sibel ve eşi Metin. Sibel ve Metin Duran. Tanıdık geldi mi?"

"Ne?" diye sordum şok içinde.

O an gözümün önüne gelen ilk görüntü Efe'nin arabasının plakasıydı. **"34 ESM. Efe – Sibel – Metin"** Bunlar onun anne ve babasının isimleriydi.

"Sibel ve Metin..." dedim sessizce. "Annen ve babanın ismi." Başını salladı.

"Annem ve babamın ismi," diye tekrar etti. "Yani teyzem ve eniştemin."

Uzun bir sessizlik oldu. Duyduklarımı algılamakta o kadar zorlanıyordum ki ne diyeceğimi bilemez bir haldeydim. Sadece şaşkınlık içinde onu izliyordum. Efe ise yaşadığı her şeyin bir bir gözlerinin önünden geçip gidişini izliyordu sanki.

"Beni oradan dokuz yaşımda aldılar. İyi değildim. İleri derecede öfke bozukluğum vardı, gerçekleri kabullenemiyordum." Sonra durdu, ağlamamak için yutkundu. Kendisini konuşmaya zorluyordu ama ben bile boğazındaki yumruyu hissedebiliyordum.

"Sakin ol," dedim, "vaktimiz var."

Efe derin bir nefes aldı. Birkaç adım atıp balkonun camın karşısında kalan duvarına yaslandı ve yere oturdu. Kalkıp yanına gittim, duvara yaslanıp yere oturdum ve başımı eğdim.

"Uzun bir süre boyunca evden kaçıp günlerce annemi aradığımı biliyorum. Ben annemi arardım, teyzem ile eniştem beni. Öfke krizlerimi dindiren onlardı, karıştığım kavgaları ayıran, beni senin deyişinle karakollardan hastanelere taşıyan onlardı. Acım büyüktü, öfkem bilincimin her yerini kaldıramayacağım kadar sarmıştı."

Sonra durdu ve biraz daha nefes aldı.

"Hurda haline gelmiş bir çocuğu alıp parçalarını bir araya getirdiler... Beni tamir ettiler. Ben de senin parçalarını bir araya getirmek istedim."

"Efe..." dedim sessizce, "ben..." Ağlamaktan konuşmaya devam edemiyordum.

"Seni bu binanın içinde ilk gördüğüm an gözlerine baktığımda hikâyelerimizin benzerliğini anladım, hissettim. Üstüne düşme sebebim buydu, hikâyenden emin olduktan sonra yanında olmaya çalışma sebebim buydu. Seni iyileştirmek istedim çünkü birileri beni iyileştirirken seni iyileştirecek kimsen yoktu..."

"Ece'ye karşı olan hassasiyetin de bu yüzden..." dediğimde her şey aydınlanmaya başlamıştı. Efe başını salladı.

"Onu orada bırakamazdım. Onu oradan almak, sana getirmek istedim. Yaşadıklarımızı daha fazla yaşamasın istedim. Sana bambaşka bir Efe göstermek istedim, yanında bambaşka bir Efe olmak istedim. O eşiği aşmak istedim ve senin aşmana yardım etmek istedim."

"Yani en başından beri içimde hissettiğim tanıdıklık hissi bundandı..." dedim sessizce. "Terk edilmiş olmanın acısı."

"Aynen öyle..." diye fısıldadı gözlerini gözlerime çevirdiğinde ve aynı cümleyi tekrar etti: "*Terk edilmiş olmanın acısı.*"

Bir süre dışarıdan esen kar kokusunu içimize çekerek uzun uzun düşündükten sonra Efe'nin dudakları aralandı ve konuşmaya devam etti.

"Kaldığım yurt senin çocukluğunun geçtiği evin beş sokak ötesindeydi. Evim derken oradan bahsediyordum. Birkaç haftada bir yurttan kaçardım, evlatlık alındıktan sonra da evden kaçardım. Annemi arar ve dönerdim. Benim için bir anda gitmek, bir

anda dönmek şaşırtıcı değil. Hayatın rutini bu gibi hissediyorum."

"Ama hep anneni aramak için gitmişsin..." diye mırıldandım sessizce.

"Şimdi de kendimi aramaya gittim."

"Bulabildin mi?" Başını salladı.

"Buldum."

"Nerede buldun?"

"*Sende...*"

Sonra bana doğru döndü. Elini kalbimin üzerine koydu ve sessizce fısıldadı:

"Meğer en başından beri buradaymışım. Kendimin beş sokak ötesinde..."

Ben gözyaşları içinde onu izlerken o elini kalbimden çekti ve başını duvara yaslayıp gözlerini kapattı.

"Bu yüzden hayatın her ânını yaşamaya çalışıyorum. Bu yüzden günbatımlarını kaçırmaktan nefret ediyorum, bu yüzden yağmurun her bir damlasını duymak ve görmek istiyorum. Hayatı çok kaçırdım Mine. Senin de kaçırmanı istemiyorum."

Efe titreyen sesiyle konuşurken duvarın en sağındaki balkon kapısından tanıdık bir ses geldi.

"Efe Abi, seni de mi annen terk etti?" diye sordu Ece'nin hayal kırıklığı içindeki sesi.

Balkonun kapısındaydı, gözlerinden birer damla yaş akmış bir halde bizi izliyordu. Efe ile ben darmadağın olmuş birer yüz ifadesi ile ona döndük.

"Sen bizi mi dinledin ufaklık?" diye sordu Efe. "Unut duyduklarını. Üzme kendini."

Ece ise cevap vermek yerine bize doğru yürüdü. Aramıza girdi ve ortamızda eğilip bir kolunu Efe'nin omzuna, diğer kolunu benim omzuma attı.

"Üzülmüyorum," dedi sessizce. "Siz de benim gibisiniz ve siz harikasınız. Demek ki ben de harika olacağım," deyip kafalarımızı kendine doğru çekti.

Efe ve ben başlarımızı Ece'nin minik bedenine yasladığımızda Ece küçük elleriyle teselli vermek ister gibi saçlarımızı okşuyordu.

"Şşş," dedi bana doğru, "ağlama abla." Gözyaşları içinde gülmeye başladım.

"Efe Abi, ağladığını gizliyorsun ama gözyaşlarını görebiliyorum."

Gözyaşlarımız gülüşlerimize karışırken üçümüzü bir araya getirenin aynı terk edilmişlik hissi olduğunu biliyordum. Çok yorgunduk, sanki hayatımız boyunca hiç uyumamış gibiydik.

"Hadi bakalım, kalkın ufaklıklar! Süt ve kurabiye zamanı!" diye bağırdı Ece.

"Bunu kendin için istediğini bilmiyoruz sanki..." diye mırıldandım burnumu çekerek. Ece içeri doğru koşarken Efe ayağa kalkıp bana elini uzattı.

"Ne dersin, birer bardak süt ve birer kurabiye her şeyi çözer mi sence?" diye sordu buruk bir gülümsemeyle.

"Göreceğiz," diye karşılık verdim.

Gülümseyerek elini tuttum ve ayağa kalktım. Ece mutfak tezgâhının önüne koyduğu sandalyeye çıkmış, dolaptan bardakları indirmişti. Bardaklara buzdolabından çıkardığı sütü dolduruşunu izlerken gülmemi durduramıyordum. Efe ile yanına gittiğimizde çoktan kurabiyeleri bile çıkarmıştı.

"Oturun!" dedi masayı göstererek.

"Sanki askerlik yapıyoruz..." diye mırıldandım.

"Dediğimi yapsan iyi olur genç adam!" dedi Ece, üzerinde bulunduğu sandalyeden Efe'ye seslenerek. Efe bana doğru eğildi.

"Fazla televizyon izliyor, değil mi?"

"Televizyon kısıtlamasının vakti gelmiş," diye mırıldandım masaya oturduğumuz sırada.

Ece masaya tek tek süt dolu bardakları ve kurabiyeleri taşırken biz de onu izliyorduk.

"Garsonculuk oynayalım mı?" diye sordu bir anda sırıtarak. Ufak bir kahkaha attım.

"Ne oldu, az önce mafyacılık oynuyordun?" diye sordu Efe. Ece kıkırdamaya başladı.

"Tamam o zaman, önce sütlerimizi içelim. Sonra garsonculuk oynarız."

Saat gecenin ikisiydi. Ece, Efe ve ben mutfakta oturmuş süt içip kurabiye yiyorduk, hayatımda daha iyi bir gece geçirmemiştim. Ev destek merkezine dönmüştü ve terapistimiz beş yaşındaydı.

– Peki yarın Efe'nin müziği bıraktığını açıklayacağı konserinin olduğunun ve onu engellemek için hiçbir planının olmadığının farkında mısın Mine?

– Selam İç Ses, uzun süreli sessizlik için teşekkür ederim. Lütfen sessiz kalmaya devam et.

Yarın Efe'nin hayatının en önemli günüydü. Bir şeyler ya yeniden başlayacaktı ya da bitecekti. Her ne olursa olsun onun yanında olacaktım ama iç sesimin yanıldığı bir şey vardı.

Benim bir planım vardı.

Efe Duran bir gün müziği bırakır mıydı bırakmaz mıydı bilmiyordum. Tek bildiğim bunun yarın yaşanmayacak olduğuydu.

Belki kendim için bir hayal kırıklığıydım ama Efe'nin kendisi için bir hayal kırıklığı olmasına izin veremezdim. Ece beni, ben Efe'yi, Efe de kendisini ayağa kaldıracaktı. Çünkü bütün büyük kurtuluşlar tek bir el uzatmayla başlardı.

Efe'ye uzanan elim sana uzanan elimdir. Tut onu.

Ben senin elini tutacağım, sen bir başkasının, o bir başkasının ve böyle kalkacağız ayağa. Çünkü dediğim gibi, "Büyük kurtuluşlar tek bir el uzatmayla başlar."

Kurduğum her bir cümle, yazdığım her bir satır, kalbinde hissettiğin her sızı sana uzattığım elimdir.

Tuttun mu?

Sen başardın.
Efe ve Mine gibi.
Benim gibi, bizim gibi...
Biz başardık.

22. Bölüm

Başardık mı?
Başardık...

Günaydın Türkiye, bugünü yaşamaya hazır mısınız?

Gözlerim açar açmaz gördüğüm ilk şey güneş ışığı oldu. Yağmursuz bir hava haftalardır alışık olmadığım bir durumdu. Yağmur durmuştu, güneş açmıştı. Gözlerimin önünde uçuşan toz taneleri güneşin eseriydi. Toz taneleri de güzeldi. Bazen her şey güzeldi. Bazen bir kutu dolusu çöp bile güzeldi; çünkü gerçekti. Dünyanın her yeri bir manzaraydı aslında. En kötüsünden en güzeline, gözümüzün gördüğü her şey birer manzaraydı. Çünkü inanın bana, en güzel şeyler sahte olmayanlardı.

Koltukta uyumuştum. Efe karşı koltuğumda, Ece ise onunla aynı boydaki berjerlerden birinde uyuyakalmıştı. Geceye dair hatırladığım tek şey birlikte süt içip kurabiye yedikten sonra bu koltuklarda bomboş ve amaçsızca çizgi film izlediğimizdi.

Sanki bir geceliğine üç küçük çocuktuk. Konuşmuş, ağlamış ve gülmüştük. Uyuyakalmadan hemen öncesine dair hatırladığım son şey ise gözlerimin karşı koltukta uzanan Efe'nin duvara yansıyan siluetinin üzerinde dolaşmalarıydı. Hayat bir yansımaydı. Efe'nin yansıması ise benim için hayattan daha gerçekti.

Parçalara bölünmüş gibiydik. Gelgitleri olan, dengesizliklerin sınırlarını zorlayan iki yetişkin bir de çocuktuk. Annesi ve babasının yerine koyduğu teyzesi ve enişte sinin evinden kaçar gibi kaçıp gitmişti Efe benden. Sonra oraya döner gibi dönmüştü bana. Biz ne olacaktık? Ne olmalıydık? Bunların bir önemi var mıydı?

– Ne olacağınızın bir önemi yok Mine. Siz zaten oldunuz.

– Ne olduk, İç Ses?

– Onu da sen söyle Mine. Ne dersin?

Derin bir nefes eşliğiyle yattığım koltukta kıpırdandım. Efe benim kıpırdanmam ile birlikte gözlerini açtı. Kafasının içindeki hassas sistemin bu kıpırdanmaya uyanmış olması bile acı vericiydi. Etrafındaki her şeyin farkında olmak zorundaydı. Hayat ona başka seçenek sunmamıştı. Bana da.

"Günaydın Yeşil Küpeli Kız," dedi sessizce.

Sol gözümün seğirdiğini hissettim o an. Bu ismi onun dudaklarından duymam konusunda nasıl hissedeceğimi bile bilmiyordum. Efe sakin görünüyordu, karışık ama sakin.

"Günaydın Efe Duran."

"Söylesene, bugünün magazin bombaları ne?" diye sordu ve sessizce güldü.

Yattığım yerden uzanıp ayakucumdaki battaniyeyi üzerime çektim. Vakit kazanmaya çalışıyordum çünkü ne tepki vermem gerektiği hakkında ciddi anlamda bir fikrim yoktu. Kızgın mıydı bunu bile bilmiyordum. Bu konuda neredeyse hiç konuşmamıştık.

– Belki de sormalısın Mine.

– Neyi?

– Kızgın olup olmadığını? Aklına gelen düşüncelerin seni yiyip bitirmesinden bıkmadın mı? Sor gitsin.

– Sanırım haklısın, İç Ses. Haklı olduğun nadir günlerden biri bu.

Derin bir nefes aldım. Koltukta yattığım yerden başımı tavana çevirdim. Güneş geçirmeyen perdelerim dışarıdaki ılık rüzgârın kıpırdanmalarıyla ileri geri hareket ederken güneşin ışıkları içeri tam girecekken perdenin bir diğer hareketiyle odanın içi kapkaranlık oluyordu. Ruhum gibi. Derin bir nefes aldım ve merak ettiğim soruyu sordum.

"Bana kızmadın mı?" deyiverdim bir anda. Efe bir süreliğine sessiz kaldı.

"Kızdım," diye yanıtladı. "Yaptığın şey için değil."

"Ne için?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Sonradan bana anlatmadığın için. Bir anlığına sana olan bütün güvenimi kaybettim." Kurduğu cümle içimde bağıra çağıra ağlama isteğine sebep olurken sakin kalmaya çalıştım.

"Sonra ne oldu?" diye sordum. "Neden geri geldin? Benim için neden müziği bırakıyorsun?"

"Buradan giderken geri dönme düşüncem yoktu. Sana bir daha güvenemeyeceğimi düşünüyordum. Bana birlikte geçirdiğimiz zaman boyunca yalan söylemiş olman duygularının da yalan olduğunu düşündürttü. Oraya gittiğimde kendime yeni bir hayat kurmaya kararlıydım." Sustu. Sanki geçirdiği günler gözlerinin önünden geçiyordu.

"Devam etmeyecek misin?" diye sordum.

"Edeceğim," dedi kısık bir sesle. Kısa bir sessizlik içinde bekleme ânından sonra Efe dünyaya döndü ve tekrar konuşmaya başladı.

"Aslında biraz depresyona ihtiyacım varmış..." dedi. "İçip sızmalı, merdivenlerde uyuyakalmalı günler geçirdim. Birkaç

kavgaya karıştım. Karmakarışık, berbat günler geçirdim. Sonra bir gün durdum ve kendi kendime bir şey fark ettim. Bunu bana bir şarkı fark ettirdi. Bir başkasının şarkısı..."

"Ne fark ettin?"

"Tüm o bunalımlı günlerimin arasında sadece rüyalarım güzeldi."

"Rüyaların mı?" diye sordum şaşkınlıkla. "Ne görüyordun rüyalarında?"

"Seni."

Dudaklarımın arasından verdiğim nefes bile titriyordu.

"Peki, şarkı...?" dedim. "Şarkı neydi?"

"Bu," dedi ve telefonunu eline alarak birkaç saniye içinde bir şarkı açıp ileriye sardı. "Tam burası," diye ekledi.

"*Sanki hevesim hiç kırılmamış gibi yine sana... Senin ne hakkın var, tam unuttuğum anda gelmeye, bir rüyada...*" diyordu Berkay Altunyay'ın şarkısı.

"Bu sözleri duyduğum an sana çok sinirlendim," dedi Efe. Kaşlarımı çatıp yüzüne baktım. Şarkı arka planda çalmaya devam ediyordu.

"Neden?" diye sordum merakla.

"Çünkü... ne hakkın var?" diye sordu gözlerini gözlerime çevirip.

"Neye?"

"Rüyalarıma girmeye."

Efe Duran karşı koltuğumda oturmuş bana rüyalarına girdiğim için hesap soruyordu, buna ne hakkım olduğunu soruyordu.

Bu iyi bir şey Mine, öfkesini atıyor.

Suçluluk duygusuyla bir nefes alıp başımı öne eğdim. Onun ardından ben de o haldeydim. Her gece rüyalarımdaydı, uyandığımda ise kafamın içinde olmaya devam ediyordu.

Tam o an şarkıda tam olarak şu cümle geçti: *"Kokun her yeri sarmış."* Efe acı içinde güldü.

"Bir de bu cümle var..." dedi şarkıda geçen bu cümleyi işaret ederek. Soyut bir cümleyi eliyle işaret etti.

"Senin Yeşil Küpeli Kız olduğunu öğrendiğim akşam üzerimde olan kıyafetleri hiç yıkamadım. Kokun her yeri sarmıştı. Aynen böyle..."

Bir süre boyunca şarkıyı tekrar tekrar dinledik. Ya da şarkı çalmaya devam etti ve biz sustuk. Sonra Efe şarkının sesini kısıp telefonunu orta sehpaya bıraktı ve konuşmaya devam etti.

"Sonra uzunca bir düşünme dönemi geçirdim. Seni hatırlamaya çalıştım, tanımaya çalıştım. Yeşil Küpeli Kız'ın sayfasını açıp inceledim, yazdıklarını okudum. Bakışlarını düşündüm, üzerine senin kokun sinen kıyafetlerimi kokladım. Ve bambaşka bir şey gördüm..."

"Ne gördün?" diye sordum dolu gözlerle onu izlerken.

"Hayat tarafından yenik düşürülmüş bir çocuğun zirveye çıkma çabasını gördüm. Anne ve babası tarafından görülmeyen bir çocuğun, 'Ben görülmek istemiyorum,' diye bağırırken aslında bir takma isimle de olsa milyonlarca insan tarafından görülmek istediğini gördüm. Çünkü yaralarının böyle iyileşeceğine inandın, Yeşil Küpeli Kız. Benim gibi... Haksız mıyım?"

Sol gözümden akan bir damla yaşı alelacele sildim.

"Haklısın," dedim sessizce.

"Ben acılarımı müzikle göstermeye çalıştım. Gerçek annem ve babam beni hiçbir zaman duymadı, görmedi ama milyonlarca insan her gün beni dinliyor, duyuyor, görüyor," dedi ve sonra ekledi: *"Ve seni okuyor."*

Efe'nin söylediği şeyler benim bile bu zamana kadar kendimle ilgili fark edemediğim şeylerdi. Görünmek istemiyorum sanıyordum, duyulmak istemediğimi, parlamak istemediğimi sanıyordum. Öyleyse neden Yeşil Küpeli Kız olmuştum? Neden milyonlarca insanı bir araya toplamıştım? Neden sırf haber yapmak ve magazin dünyasının en bilinen yazarı olmak uğruna yaşadığım yerden ayrılıp buraya taşınmıştım. Ben görünmek istemiştim, bilinmek istemiştim.

"Önemsenmek istemişim..." diye fısıldadım.

Neredeyse duyulmayacak kadar sessiz söylemiştim bunu; aslında Efe'ye değil kendime söylemiştim. Kendi kendime bir farkındalık yaşamıştım.

"Boşluk doldurmaya çalışmışız, Mine," dedi Efe. "Sen benim aynaya baktığımda gördüğüm yansımamsın. Kaderimiz aynı, çabamız aynı. Hikâyemiz aynı," dedi.

Başımı Efe'ye çevirdim ve buruk bir gülümsemeyle baktım yüzüne.

"Başardık mı?" diye sordum buruk bir gülümsemeyle.

"Başardık," dedi Efe.

Sonra ikimiz de önümüze döndük. Başarmak her zaman mutluluk verici değildi. Görülmek istemiştik, görülmüştük. Sadece bu.

"Yeşil Küpeli Kız başardı," dedi Efe.

"Ve Efe Duran başardı," diye ekledim.

"Ama biz bundan daha fazlasıyız. Sen Mine'sin, ben Efe. Bizim önemsenmek için milyonlarca insana ihtiyacımız yok."

Efe ile tanışmak benim için kocaman bir hayat okuluna dönüşmüştü. Tanıştığımız günden beri kendimi tanımıştım. Sanki tanıştığım kişi Efe değil de kendimdim. Bana kendimi öğretmişti ve ben

de ona kendisini öğretmiştim. Biz birbirimize öğretmen olmuştuk, birbirimize ayna olmuştuk. Bir araya gelmemiz kaderdi.

"Ne yapmak istiyorsun?" diye sordum.

"Efe olmak istiyorum," diye mırıldandı. "Efe Duran değil. Gizlenmekten yoruldum. Dışarıya müthiş bir karakter çizmekten yoruldum. Kavgacı, depresif, ilham dolu, dengesiz, hem zeki hem aptal, çevresindeki herkesten nefret eden adamın tekiyim. Sahte gülümsemelerden yoruldum. Sen?" dedi. "Sen ne yapmak istiyorsun?"

"Mine olmak istiyorum..." dedim sessizce.

"Ne yapman gerektiğini biliyorsun," dediğinde gözleri gözlerimdeydi.

Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Efe'nin neyi kastettiğini çok iyi biliyordum. Bunu yapacak cesaretim var mıydı?

Olmaz mı Mine?

Telefonumu elime aldım. Derin bir nefes alıp telefonumun ekranındaki duvar kâğıdına uzun uzun baktım. Duvar kâğıdımda beni büyüten cümle yazıyordu: "Hayat sana hediye sunmaz. Bir yaşam istiyorsan git ve çal onu."

Duvar kâğıdımı kaldırdım. Ekrana bir gökkuşağı resmi koydum. Yeterince büyümüştüm, daha fazlasına ihtiyaç yoktu.

"Yapacak mısın?" diye sordu Efe. Cevap vermedim. Telefonumla geçirdiğim iki dakikanın sonunda başımı kaldırdım.

"Yaptım bile," diye mırıldandım ve karşımda duran esere baktım.

Yeşil Küpeli Kız sayfamın ismini "Mine Uysal" olarak değiştirmiştim. Profil fotoğrafı olarak da kendi fotoğrafımı koymuştum. Yeşil Küpeli Kız ismi kullanıcı adımda yazmaya devam ederken

hemen üzerinde kendi ismim yazıyordu. Ne Yeşil Küpeli Kız'ı yok etmiştim ne de Mine'yi.

Ben Mine'ydim. Bunu gizlemek için hiçbir sebep yoktu.

Ben profil fotoğrafıma ve ismime uzun uzun bakarken telefonumun üst kısmında bir bildirim belirdi.

"Efe Duran seni takip etti."

Kaşlarımı kaldırıp şaşkınlıkla Efe'ye baktım. Onun beni takip etmesi magazinde büyük olaylar yaratabilecek bir olaydı. Efe ise gayet sakindi, ben beni takip etmesinin şaşkınlığını atana kadar telefonunda birkaç işlem daha yapıp telefonunu sehpaya geri bıraktı ve üzerinde örtülü olan battaniyeyi katlamaya başladı. Belli ki yapılabilecek hiçbir haber umurunda değildi.

Gelen bildirimin üzerine tıkladım. Efe profil fotoğrafını değiştirmişti. Profil fotoğrafındaki sahne görseli yerine evinde çektiği bir fotoğrafını koymuştu. Profilinde yazan menajerlik bilgilerini kaldırmış ve isim kısmında yazan "Efe Duran – Müzisyen" yerine, "Efe" yazmıştı ve biyografi kısmındaki bilgilerin tamamını silip, "Öylesine biri" diye yazmıştı.

"Efe. Öylesine biri."

Sessizce gülümsedim. Efe'yi takip ettim ve telefonumu onun telefonunun yanına bıraktım. Kalkıp onunla aynı şekilde battaniyemi katladım. Biz bir savaş sahnesinin ardına klasik müzik koyan bol ödüllü bir sanat filmi gibi yavaş yavaş oturma odasını toplarken sehpanın üzerindeki telefonlarımıza bildirim yağıyordu. Telefonlarımız çalıyor, mesajlar akın akın gelmeye devam ediyordu ve biz sadece oturma odasını topluyorduk.

Bir anlığına Efe koltuğun yastıklarını dizerken ve ben fon perdeleri pencerenin sağ ve sol kenarlarına toplarken durup birbirimize baktık. Gülümsedim.

"Bence asıl şimdi başardık," dedi Efe. Başımı salladım.

"Yeşil Küpeli Kız ve Efe Duran değil. Bu sefer biz başardık... Efe ve Mine," dediğimde hayatımda ilk defa kendim ile gurur duyuyordum.

Ve sen... Yıllar boyunca yaşadın, ayakta kaldın, kendin oldun. Hâlâ kendini başarısız hissediyorsun, öyle mi?

Güldürme beni.

İnsanın en büyük zayıflığı kendisini başarılı olarak görmekten korkmasıdır. İnsan herkesi över de bir kendini övemez, bu bir zayıflıktır. Bizim zayıf olduğumuz tek yön bu, herkesle dostuz ama kendimize düşmanız.

Öyle dönemler yaşadık, öyle dönemler yaşıyoruz ki ayakta kalabilmemiz bir mucize. Oysa öyle güçlü bir ruhun var ki sen hâlâ ayaktasın. İçinden geçtiğin tüm labirentlerde yolunu bulmuşsun, kaybolduğunda bile kendinle kalmışsın, üzerini kaplayan tüm fırtınaların içinde oturup dinmesini beklemişsin, rengârenk acılarının içinden bir gökkuşağı çıkarmışsın ve o gökkuşağını görmek en çok senin hakkın.

Hadi, itiraf et kendine. ***Sen başardın.***

Tam buraya, bu satırın altına yaz bunu. "Başardım," de ister büyük ister küçük harflerle.

.....

Kabullen artık. Sen başardın. Biz başardık.

Kendini kaybolmuş hissettiğin her an bunu hatırla. Buraya kadar geldin. Kayboldun ve yolunu buldun sen. Ağlayıp her seferinde yine güldün, düşüp tekrar ayağa kalktın. Sen başardın. Efe ve Mine gibi. Benim gibi, bizim gibi... Biz başardık.

Belki daha çok kaybolacağız, daha çok düşecek ve daha çok ağlayacağız ama unutma, hepsini aştık. Hepsini geçtik. Yolu biliyoruz, acıyı tanıyoruz.

Tekrar yolumuzu bulacak, tekrar ayağa kalkacak ve tekrar güleceğiz. Dünyaya gelmek başlı başına bir doğal afettir, yaşamak toparlanmaktır, ayakta kalmak başarmaktır. ***Şimdi derin bir nefes alalım ve devam edelim. Birlikte. Her zaman olduğu gibi.***

"Senden bir şey isteyebilir miyim?" diye sordu Efe tereddüt dolu bir sesle.

"Tabii."

"Bana sarılır mısın?" diye sordu bir anda.

Bu soruyu o kadar zor sormuştu ki sanki onu reddedeceğimden korkuyordu. Cevap bile vermedim. O öylece durmuş benim cevabımı beklerken ben ona doğru üç adım attım ve gövdesini kollarımla sarıp onun kollarının altına girdim. Efe beni kollarıyla sıkıca sararken burnu saçlarımda geziniyordu. Arka planda hâlâ aynı şarkı çalıyordu.

"Kokun her yeri sarmış..." diye fısıldadı bana dinlettiği şarkıya ithafen.

Sonra şarkı, *"Seni kim neden aldı?"* diye devam ettiğinde Efe kulağıma doğru eğildi.

"Bu kısım bizim için geçerli değil," dedi. "Seni kimse alamaz."

"Alamaz mı?" diye sordum mest olmuş bir sesle.

"Vermem."

Gözlerim Efe'nin gözlerine hayran hayran bakarken karşımda gördüğüm kişi en başından beri tanıdığım Efe Duran'dan bambaşka bir kişiydi. Bu Efe'ydi. **Öylesine biri.** Gördüğüm en öylesine olmayan ruh. Efe'nin dudakları saçlarımı öpmek için

eğildiğinde kalbim deli gibi atıyordu ama bu heyecan dolu an kapının ziliyle bozuldu.

– *Hay senin kapının ziline sokayım Mine!*

– *Al benden de o kadar İç Ses!*

Yakında İç Ses'imle altın günü yapmaya başlayacaktık. Bu aralar iyi anlaşıyorduk.

"Ben... gidip kapıya bakayım..." diye mırıldandım zar zor ayakta duruyormuşum gibi. Ellerimi Efe'nin geniş sırtından zorla çektim.

"Ben bakarım," dedi ve kapıya yöneldi.

"Beraber gidelim mi?"

"Kapıya bakmaya mı?" diye sordu Efe gülerek. Başımı salladım.

"Olur," dedi.

Hiç beklemediğim bir anda elimi tuttu ve biz sanki iki liseli âşıkmışçasına saçma bir ânın içinde bulduk kendimizi.

Kapıya bakmaya gidiyorduk. El ele.

Kapıya kadar geldiğimizde Efe kapının deliğinden bakıp kaşlarını çattı.

"Kim?" diye sordum.

"Tanımıyorum. Bir kadın..." dedi.

"Açsana."

Efe kapıyı araladığında, kapıda duran otuz beş kırk yaşlarında olduğunu tahmin ettiğim bu kadını tanımadığımı fark ettim. Kadın saçlarını tek bir saç teli çıkmayacak kadar sıkı toplamıştı. Hafif kilolu, yorgun ve üzgün görünüyordu.

"Buyurun," dedim.

"Mine?" diye sordu tereddütle.

Bu PDF'i para ile aldıysanız, dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası telegramdaki kanallarda bedava boşuna PDF'e para vermeyin!

"Buyurun benim."

"Ben Nilüfer," dedi utangaç bir sesle.

"Yani?"

"Ece'nin annesiyim. Kızımı almak için geldim."

Şok içinde bakakaldığım an gözlerim Efe'nin gözlerine çevrildi. Efe yüzüme dağılmış bir üzüntüyle bakarken tek düşündüğüm şimdi ne yapacağımdı. Ne yapacaktım? Ne yapabilirdim? Annesi haftalardır yanımda olan küçük kız kardeşimi almaya geldiğini söylüyordu. Elimi kalbime götürmüş acı içinde Efe'nin gözlerine bakıyor ve bir umut ışığı arıyordum ama sanırım öyle bir umut yoktu.

O Ece'nin annesiydi. Onu alıp gidecekti.

Ve ben ailemi kaybedecektim, bir kez daha.

Ne olursa olsun kardeşimin beni unutmasına ve bensiz büyümesine izin vermeyecektim. Her şeyi başardığımız gibi bunu da başaracaktık.

Efe'nin eli uzanıp elimi sıkıca tuttu. Sanki, "Ben buradayım," demek istiyordu. Ece'yi annesine vermek zorunda kalırsam bu dünyamı başıma yıkacaktı ama Efe yanımdaydı. O buradaydı ve birlikte başaramayacağımız hiçbir şey yoktu.

Biz Efe ve Mine olmayı başarmıştık. Ötesi yoktu.

Artık "biz" diye bir şey vardı.
Dışarıdaki milyarlarca insanın
konuştuğu dil başka,
bizim konuştuğumuz dil başkaydı.
Bize özel kelimeler;
bizden türeyen sözler vardı.
Artık biz vardık.

İkimiz.

23. Bölüm

Gökkuşu

Sadece bizim için...

Yaşamak giderek garipleşirken ve normal sandığımız her şeyin anormal oluşunun farkına varırken büyüyorduk. Çevremizdeki insanların bize kattığı değerler bizim değerlerimiz değildi. Birer birey olduğumuzu öğrenmek çok zamanımızı almıştı. Gün gelip de hayallerimiz olduğunu fark ettiğimizde anlamıştık birer insan olduğumuzu. Herkesin hayalleri vardır. Benimki yazmaktı. Bu hayal beni Yeşil Küpeli Kız'a dönüştürdü, Yeşil Küpeli Kız ise beni hiç bilmediğim bir noktaya, No. 26'ya sürükledi...

No. 26 bana doğru sandığım her şeyin yanlış olduğunu gösterdi.

No. 26 bana Efe'yi verdi, beni *âşık* etti, güldürdü, ağlattı.

No. 26 bana kardeşimi getirdi.

No. 26 bana Yeşil Küpeli Kız'dan ibaret olmadığımı gösterdi.

No. 26 bana Mine'yi verdi. Beni kendimle tanıştırdı, bana kendimi gösterdi.

Şimdi ise belki de bu binada yaşadığım en üzücü anlarımdan birini yaşamak üzereyim... Dışarıdan ne kadar üzücü görünürse görünsün aslında en mutlu olmam gereken anlardan biri bu an. Küçücük bir çocukken hayalim olan şeyi Ece'nin yaşadığını

görüyor gözlerim. En büyük hayalim bir gün bir kadının kapıma gelip, "Ben senin annenim, seni almaya geldim," demesiydi. Olmadı.

Ece'den ayrılma ihtimalim beni mahvetse de ben buna nasıl üzülebilirdim ki? Bu benim en büyük hayalimdi, eminim ki Ece'nin de en büyük hayaliydi. Resim çizerken annesinin neye benzediğini bilmediği için onu kalp şeklinde çizen bir çocuktu Ece. Şimdi ilk kez annesini görecekti, onu tanıyacaktı.

İçimde bir yerlerde emin olduğum tek şey Ece'nin bensiz büyümesine izin vermeyecek oluşumdu, bir diğer izin vermeyeceğim şey ise onun annesiz bir şekilde, acı içinde büyüme ihtimaliydi. Benim yaşadıklarımı yaşamayacaktı. İkinci bir Mine olmayacaktı.

"Buyurun, Nilüfer Hanım..." dedim sessizce. Sonra bir anda elimi kaldırdım.

"Ama biraz müsaade etseniz de ben Ece'ye durumu açıklasam, olur mu?"

"Olur tabii," dedi kadın titreyen dudaklarıyla. Efe'ye baktım. Başıyla içeriyi işaret etti.

"Sen Ece'nin yanına geç, ben Nilüfer Hanım'ı çalışma odana alırım."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım ve telaşla salona döndüm. Ece yeni uyanmış, uyku mahmuru gözleriyle bana bakıyordu.

"Günaydın ufaklık," dedim hem üzgün hem mutlu bir yüz ifadesiyle yanına otururak.

"Günaydın abla. Dışarıya bak!" dedi bir anda, dikkati pencereye kayarak. Başımı kaldırıp dışarıya baktığımda gökyüzündeki gökkuşağını görmemek mümkün değildi. Gülümsedim.

"Gördüm," dedim gülümseyerek.

"Gökkuşu!" dedi bir anda.

"Ne?" diye sordum ufak bir kahkaha atarak. "Gökkuşağı mı?"

"Evet, GÖKKUŞU!"

"Gökkuşu değil Ece'ciğim, gökkuşağı."

"Ben de öyle diyorum işte. GÖKKUŞU!"

O kadar sevimli ve o kadar kendinden emindi ki gülerek başımı salladım.

"Evet tatlım, gökkuşu... Doğru söylüyorsun," diye mırıldandım. Ece heyecanla balkona koşarken peşinden ilerledim.

"Bir sürü rengi var, çok güzel. Bir sürü rengi olan her şey çok güzel, değil mi abla?" Başımı sallayarak Ece'nin heyecanını izledim.

"Bir şeyin güzel olması için bir sürü renginin olmasına gerek yok Ece. Şu kediye bak, güzel değil mi?" diye sordum elimle kaldırımda uyuyan simsiyah kediyi göstererek.

"Çok güzel. Özür dilerim kedi, senin güzel olmayacağını düşünmüştüm ama çok güzelsin..." diye mırıldandı şaşkınlıkla.

O kadar kısıtlı bir hayat yaşamıştı ki hayal gücü bile kısıtlıydı. Güzel olan her şeyin rengârenk olması gerektiğine inanıyordu. Onu kollarımla sıkıca sardım ve birkaç dakika boyunca siyah kediyi izledik, Ece kedinin her hareketini hayranlıkla izliyordu. Ece bacaklarıma sarılmış bir şekilde dışarıyı izlerken konuya girmem gerektiğinin farkındaydım.

"Hani bir resim çizmiştin ufaklık... Anneni çizmiştin. Hatırladın mı?"

"Evet, hatırladım," dedi Ece merakla bana bakarak.

"Orada anneni neden kalp şeklinde çizmiştin?"

"Neye benzediğini bilmediğim için."

Yutkundum. Derin bir nefes aldım. Kuracağım cümle çocukluğum boyunca duymayı hayal ettiğim cümleydi.

"Annenin neye benzediğini görmek ister misin Ece?"

Ece'nin nutku tutulmuştu. Yüzüme şok içinde bakıyor ve kurduğum cümleye anlam vermeye çalışıyordu. Birkaç saniye boyunca yüzüme baktıktan sonra zar zor konuştu.

"Sende fotoğrafı mı var?" diye sordu şok içinde. Gözlerimden birer damla yaş akarken gülümsedim ve elini tuttum.

"Bende daha fazlası var," dedim.

"Ne demek bu?" dediğinde yanakları heyecandan kıpkırmızı olmuştu. Kendimi toparlamaya çalıştım.

"Annen burada, ufaklık."

"Ne?"

Ece'nin tuttuğum minik elleri tir tir titriyordu. Bir abla gibi sakin olmalıydım, kardeşimi sakinleştirmeliydim, onu hayatının en önemli anlarından birine hazırlamalıydım.

"Annen geldi, içeride. Seninle tanışmak istiyor."

Ece şoktaydı. Hiçbir şey söylemeden sadece yüzüme bakıyordu. Ona doğru eğildim ve saçlarını kulaklarının arkasına doğru ittim. Ellerimi yanaklarında gezdirdim. Benim için de çok zor bir andı ama ona yol göstermesi gereken kişi bendim. Hiç tatmadığım bir duyguda ona rehberlik etmek zorundaydım.

"Güzelim. Biliyorum ki şoktasın. Biliyorum ki bunun hayalini defalarca kurdun. Ben de kurmuştum, benim hayalim gerçek olmadı ama seninki gerçek oldu. Annen geldi, içeride oturuyor ve seninle tanışmayı bekliyor."

"Ben..." dedi kekeleyerek, "ben... Artık... onunla mı?" Cümlesinin devamını bile getiremedi. Zar zor yutkundum.

"Eğer istersen artık annenle yaşayabilirsin, her gece annenle uyuyabilirsin ama eğer benimle kalmak istersen de sana söz veriyorum bunun için elimden gelen her şeyi yaparım."

Ece hiçbir şey diyemedi. Eli kalbindeydi.

"Kalbim çok hızlı atıyor abla," dedi endişeyle.

"Biz buna heyecan diyoruz, ufaklık. Bu güzel bir şey. Hadi, gel gidelim. Annen de çok heyecanlıydı. Hazır mısın?"

"Onun da mı kalbi çok hızlı atıyordu?" Başımı salladım.

"Evet güzelim. Onun da kalbi çok hızlı atıyordu..."

Ece'nin elini tuttum. Birlikte içeri girip çalışma odamın kapısına doğru yürüdük. Kapı açıktı, Efe ve Nilüfer Hanım havaların bir anda ısınmasından bahsediyorlardı. Ece her adımda elimi daha sıkı tutuyordu.

"Bu onun sesi mi?" diye sordu bana. Başımı salladım.

"Bu annenin sesi, evet."

Sonra birkaç adım daha attık ve çalışma odasının kapısında öylece durduk. Bu, Ece'nin annesini ilk görüşüydü. Titriyordu, gözlerinden akan damla damla yaşlar beni de ağlatacaktı. Efe köşede durmuş heyecanla bizi izlerken Nilüfer Hanım gözyaşları içinde Ece'ye yaklaştı.

"Ece..." dedi gözyaşları içinde, "benim... Annen..."

"Anne..."

Ece'nin titreyen sesinden bu kelimeyi duymak beni o kadar duygulanmıştı ki onlar sarılırken ben elimle ağzımı kapatmış ağlıyordum. Efe'nin oturduğu yerden kalkıp yanıma geldiğini gördüm. Elini belime koyduğunda ona sarıldım ve ağlamamı onun omzunda bastırdım.

"Ben buradayım," diye fısıldadı kulağıma. "Hiçbir yere gitmeyeceğim."

"Gitme..." dedim yalvarırcasına. "Sen de b*ırakma beni...*"

"Asla..."

Bir köşede sarılan Ece ve annesi, bir köşede sarılan ben ve Efe... Odanın içine ağlama bombası atılmış gibiydi. Oysa bu gözyaşları üzüntünün yanında mutluluğun gözyaşlarıydı. Ece annesine kavuştuğu için mutlu görünüyordu. Ona hep sormak istediği sorular vardı ve onları soruyordu.

"Kardeşim var mı?"

"Bebekken ağlar mıydım?"

"Beni özledin mi?"

"Beni aradın mı?"

"Beni merak ettin mi?"

Ece'nin bir kardeşi yoktu, annesi bir daha hiç evlenmemişti. Ece'nin ise yüzlerce sorusu vardı... O yüzden onları yalnız bırakıp Efe'yle kahvaltı hazırlamaya başladık. Bir yandan Ece'nin sorularını dinliyor, bir yandan kahvaltı hazırlıyorduk. Gözlerim kıpkırmızıydı ve bu gece Efe'nin uzun zaman sonra yapacağı ilk konserin gecesiydi. Ben ve hayat problemlerimle uğraşmaktan provasına bile geç kalacaktı.

"Provan kaçtaydı?" diye sordum endişeyle. "Geç kalmıyor musun?"

"Provaya gitmeyeceğim," dediğinde şaşkınlıkla ona döndüm.

"Neden? Her konserden önce bir prova olmaz mı?"

"Olur ama bu sefer ihtiyacım yok. Birkaç şarkı oku, müziği bırakma açıklaması yap, âşık olduğun kadının ellerini tut ve onu alıp oradan çekip git. Bu kadar... Ama istersen şu ellerini tutma kısmının provasını yapabiliriz."

Yanıma gelip ellerimi tuttu ve eğilip boynuma bir öpücük kondurdu.

"Bence gayet iyiyiz, akşama kadar ellerini tutmamın provasını elli kere daha yaparsak hazır oluruz..." diyerek göz kırptı ve omleti karıştırmaya devam etti.

"Âşık olduğun kadın mı?" deyiverdim nutkum tutulmuş bir şekilde.

"Mantarlı omlet denedin mi hiç?" diye sordu. Anlaşıldı, tekrar söylemeyecekti.

– Yüz kere sorarsak söyler belki Mine!

– Yüz kere sormayacağım, İç Ses.

Kısa bir sessizlik içinde kahvaltı masasını hazırladığımızda Ece'ye ne olacağını düşünüyordum. Efe içeri geçip Ece ve annesini kahvaltı için çağırdığında ben çaylarımızı doldurdum. İçeri girdikleri an Ece'nin yüzünde gördüğüm gülümseme dünyalara bedeldi. Ece annesiyle yan yana otururken, biz de karşılarına geçtik.

"Hayatımda ilk defa bu kadar kalabalık bir masadayım," dedi Ece heyecanla.

"Ben de," diyerek gülümsedim.

"Sizin çocuğunuz yok mu?" diye sordu Nilüfer Hanım Efe ve bana bakarak. Şaşkınlıkla öksürdüm ve boğazımı temizledim.

"Biz... şey... Biz evli değiliz," dediğim sırada Efe başını salladı ve cümleme bir ekleme yaptı:

"Henüz." Yüzüne şaşkınlıkla baktım.

"Bence çok yakışıyorsunuz. Seni bir yerden tanıyor gibiyim ama..." dedi Efe'ye bakarak. Efe gülümsedi.

"Efe Duran," dedi Efe kendini tanıtarak. "Müzisyen."

"Ya da Efe, öylesine biri..." diye mırıldandım sadece Efe'nin duyabileceği bir şekilde. Efe sessizce güldü.

"Doğru ya!" dedi Nilüfer Hanım. "*Sen kayıp şehirsin, herkes ararken ben buldum seni ve artık benimsin*... Öyle bir şarkın vardı, çok sevmiştim."

Hayatımda ilk defa bir aile yemeği yiyordum. Kız kardeşim, kız kardeşimin annesi, âşık olduğum adam ve ben birlikte kahvaltı yapıyorduk.

– *Bir de ben.*

– *Evet İç Ses, bir de sen.*

Buraya taşınana kadar böyle bir şeyin hayalini bile kuramazdım. Şimdi ise oturmuş, birlikte kahvaltı yapmış ve sohbet etmiştik. Efe tam bir enişte gibiydi. Ece'yle ilgileniyor, Nilüfer Hanım'a hayatı hakkında sorular sorup duruyordu. Onun bu hallerini izlerken gülmemek çok zordu.

"Peki, tek mi yaşıyorsunuz?" diye sordu Efe Nilüfer Hanım'a.

"Annem ve babamla yaşıyorum. Ece'yi çok aradık ama babası bizi her seferinde o çevreden uzaklaştırdı. Tehditlerle, şiddetle beni de ailemi de o mahallenin yakınına bile yaklaştırmadı. Annem uzun bir süre kanser tedavisi gördü. Onu bırakıp çıkmam çok da mümkün değildi... Kısıtlı imkânlarla her şeye rağmen Ece'yi çok uzun bir süre aradım, onun için çok çabaladım. Ta ki babasının tutuklandığını öğreninceye kadar..."

"Tutuklandığını mı?" diye sordu Ece şaşkınlıkla. "Bu da ne demek?"

"Yani babanız artık cezaevinde. Uzun bir süre de çıkabilecek gibi görünmüyor..." diye mırıldandı Nilüfer Hanım. İşlediği suç Ece'nin yanında anlatmaması gereken bir suç olmalıydı ki başka hiçbir şey söylemedi.

"Peki, Ece'yi nasıl buldunuz?" diye sordum.

"Mahalledeki herkese sorduk. Baban kahvehanedeki arkadaşlarından birine bahsetmiş bu durumlardan. Senin böyle lüks bir dairede yaşadığından, kardeşini yanına aldığından... Sanırım buraya gelmiş."

"Evet," dedim. "Gelmişti."

"Onu buraya arabasıyla bırakan taksici bir arkadaşı varmış. Onu bulduk. Adresi ondan aldık. Babam annemin yanına döndü, ben de buraya geldim. Kızımı götürmeye..."

Masada kısa bir sessizlik oldu. Gözlerim Ece'nin üzerindeydi. Ne düşündüğünü, ne hissettiğini anlamaya çalışıyordum. Belli ki kadının ve ailesinin durumu çok da iyi değildi. Ece orada mutlu olabilir miydi? Onun yerinde ben olsam annemin yanını dünyanın en güzel evine değişmezdim.

"Nerede oturuyorsunuz peki?" diye sordum ilgiyle.

"Bahçelievler." Başımı salladım.

"Peki... Şey... Eviniz..." Sormak istediğim bir ton soru vardı ama soramıyordum. Eviniz kaç odalı diyemiyordum, eviniz iyi ısınıyor mu diyemiyordum, oturduğunuz sokak güvenli mi diyemiyordum. Kız kardeşimin sağlığını ve güvenliğini düşünmek zorundaydım ama bu kadın onun annesiydi. Ev ısınmasa ne olurdu?

"Evimiz?" diye sordu kadın devam etmemi bekleyerek.

Ben tam nasıl toparlayabilirim diye düşünürken Efe söze girdi.

"Buraya taşınmak ister misiniz?" diye sordu. "Binanın en alt katındaki daire boş."

Nutkum tutulmuş bir halde Efe'ye döndüm. Efe bana bakıp göz kırptığında tek istediğim ona sarılmaktı. Nilüfer Hanım hüzünle güldü.

"Biz... iyiyiz," diye mırıldandı. "Orada kiramız düşük. Burayı kaldıramayız."

"Yanlış anladınız," dedi Efe. "Sizden kira istemiyorum."

"Neden?" diye sordu kadın şaşkınlıkla.

"Sizden alacağı ödeme babamı mutlu etmez. Sizden ödeme almamak onu daha mutlu eder, emin olun."

"Siz ciddi misiniz?" diye sordu Nilüfer Hanım, şaşkınlığını üzerinden atamıyordu. Ben de aynı durumdaydım. Ece'den bahsetmiyorum bile. Gözlerim Efe'nin üzerinden ayrılamıyordu. İçindeki iyilik içinde duramıyor, taşıyordu.

"Ciddiyim," dedi Efe. "Ece'ye çok şey borçluyum..." diye mırıldandı ellerini Ece'nin saçlarına uzatıp saçlarını karıştırarak.

Yaklaşık bir saat daha sohbet ettikten sonra kendi aramızda bir karara vardık. Nilüfer Hanım ailesiyle birlikte buraya taşınmayı kabul etti. Ece ise benden bu kadar çabuk ayrılmak istemedi, sanırım biraz da kaygılıydı. Onlar taşınana kadar Ece'nin benimle kalmasına karar verdik. Onların tüm taşınma işleri ise sadece bir hafta içinde halledilebilecekti ve bu hayal edebileceğimden bile daha güzel bir sonuçtu.

"Uyudu mu?" diye sordu Efe. Nilüfer Hanım gider gitmez Ece'yi uyutmuştum. O kadar heyecanın ve stresin üzerine ılık bir süt içip uyumak ona iyi gelecekti.

"Uyudu," dedim Efe'nin yanına balkona çıkarken. Havanın buz gibi olmasına rağmen balkonun tüm camlarını açmış dışarıyı izliyordu.

"Teşekkür ederim," dedim yanına oturduğum sırada. "Sana onların kiralarını da ödeyeceğim."

Efe sessizce güldü.

"Hayır ödemeyeceksin. Hatta bana artık bu daire için de kira ödemeyeceksin."

"Saçmalama Efe. Artık sen bana kira ödemeye başla istersen," dedim gülerek.

"Neden olmasın?" diye mırıldandı. Bir kez daha güldüm ve derin bir nefes aldım.

"Ne dersen de Efe, sana bu dairenin de o dairenin de kirasını ben ödeyeceğim. İtiraz istemiyorum."

"Böyle bir şey olmayacak Mine. Konu kapanmıştır."

Kısa bir sessizliğin sonunda Efe bana doğru döndü. Uzun uzun yüzümü izledi. Benim ise tek yaptığım gözlerimi kaçırmaktı.

"Sana piyano çalmayı öğretmemi ister misin?" diye sordu bir anda.

"O nereden çıktı?"

"O kadar güzelsin ki seni piyano çalarken hayal bile edemiyorum. Bu güzel parmakların, o güzel piyano tuşlarına basarken ortaya çıkacak görüntünün güzelliğini merak ettim." Sessizce gülümsedim.

"Merakını giderelim o zaman..." diye cevapladım.

"O zaman bu akşam ilk dersimizi yapalım mı?"

"Bu akşam senin konserin var Efe."

"Doğru ya, unuttum."

"Akşam konseri olduğunu unutabilecek tek insansın," dedim gülümseyerek.

"Efe Duran unutmazdı, Efe'nin ise umurunda değil."

Gülümseyerek başımı omzuna yasladım. Bir süre orada öylece oturduk. Efe bana piyano çalmanın inceliklerini anlattı. Ben ona magazin haberleri yazmanın inceliklerini anlattım. O bana

gitar çalmanın inceliklerini anlattı, ben ona yine magazin haberleri yazmanın inceliklerini anlattım. Benim anlatacak çok da bir şeyim yoktu sanırım...

"Çocuk esirgeme kurumunda kaldığım dönem boyunca orada her hafta bir gazete çıkarıyordum," diye anlattım o günlerim aklıma gelerek.

"Gazete mi?"

"Küçük çaplı bir magazin gazetesi gibi düşün. Ellerimle yazıyordum. Sadece içeride olan biteni anlatıyordum. Zehra Elif'in saçını çekti, Elif de o yüzden Zehra'nın hiç sevmediği Gülsüm'le arkadaş olmaya başladı. Buse'nin ön dişi bahçede koşarken kırıldı ama sağlık durumu iyi. İki eski dost Sena ve Ezgi uzun zaman sonra ilk kez bir arada görüldü. Bu gibi birçok haber... Yurdu birbirine karıştırıyordum ve kimse bu gazeteyi kimin yazdığını bilmezdi."

Efe yüzüme hayretle bakıyordu.

"Sen ciddi misin?" diye sordu.

"Ciddiyim. Yeşil Küpeli Kız ismiyle yazıyordum. O zamanlar bile..."

"Bu bir çocukluk tutkusu. İnanılmaz," dedi hayranlıkla. "Şey de yazıyor muydun, *Günaydın yurt halkı, bu haftanın bombalarına hazır mısınız?* diye?"

Ufak bir kahkaha attım.

"İnanmayacaksın ama yazıyordum, evet."

"Yazmayı bırakmayacaksın, değil mi?" diye sordu. "Bu senin çocukluk hayalin, çocukluk tutkun. Gerçek isminle de olsa yazmaya devam etmelisin." Omuz silktim.

"Çocukluk hayalinden vazgeçen tek insan ben değilim," diye mırıldandım.

Efe önüne döndü ve hiçbir cevap vermedi.

"Her hayal sahibine mutluluk getirmez," diye cevapladı bir süre sonra.

"Aynen öyle," dedim sessizce. "Yeşil Küpeli Kız beni artık mutlu etmiyor. Onunla vedalaşmam gerek."

Sonrası uzunca bir sessizlik. Ben ve Efe çocukluk hayallerinden vazgeçen iki yetişkine dönüşmüştük. Mutluluğu hayallerimizde değil sadelikte bulmuştuk. Mutluluğu birbirimizde bulmuştuk ama eminim ki onun müziği bırakmasına nasıl karşıysam o da benim yazmayı bırakmamı istemiyordu. Benim için onun hayalleri, onun için benim hayallerim önemliydi.

Kim bilir, belki biz kendi hayallerimizden vazgeçsek bile bizi o hayallere geri döndürecek olanlar birbirimizdik.

"Bak," dedim elimle dışarıdaki gökkuşağını göstererek, "gökkuşu."

"Gökkuşu mu?"

"Ece öyle söylüyor."

Efe güldü.

"Gökkuşu..." diye tekrar etti. "Artık gökkuşağının ismi gökkuşu olsun o zaman. Sadece bizim için..."

"Sadece bizim için..." diye tekrar ettim.

Artık "biz" diye bir şey vardı. Dışarıdaki milyarlarca insanın konuştuğu dil başka, bizim konuştuğumuz dil başkaydı. Bize özel kelimeler, bizden türeyen sözler vardı.

Artık biz vardık.

İkimiz.

Efe ve benim bu evrende
bir araya gelmemiz
yan yana gelmiş alakasız
iki notanın birlikte çıkardığı
muhteşem bir ses gibiydi.

24. Bölüm

Efe'nin Notaları

Herkes tektir...

Efe'nin müziğe veda edeceği konserine saatler kalmıştı ve bu Efe'nin umurunda bile değildi. İnsanın en büyük tutkusuna vedası nasıl bu kadar kolay olurdu? Israr ederek beni ve Ece'yi tasarımcısını tanıdığı bir moda mağazasına getirmişti. O bu akşam giyeceği takım elbisesini teslim alırken yine ısrarları yüzünden kendime ve Ece'ye elbise bakmaya zorlanmıştım.

"Gel bakalım ufaklık, biz seninle çocuk kıyafetlerine bakmaya gidelim. Olur mu?" Mağazanın görevlilerinden biri Ece'yi hemen karşımızdaki çocuk reyonuna götürürken Ece oldukça mutlu görünüyordu.

"Abla ben buradayım. Sakın korkma, tamam mı?" diye sordu bana, görevliyle birlikte çocuk reyonuna ilerlerken.

"Tamam ufaklık, korkmam," dedim gülümseyerek. O sırada Efe benim için mağazadaki elbiselere göz atıyordu.

"Yeşil mi, kırmızı mı?" diye sordu Efe, elinde iki elbiseyle bana doğru yaklaşırken.

"Bu çocuğa moda anlayışını ben kazandırdım!" dedi mağazanın tasarımcısı ilgiyle bizi izlerken; Nurseli Yıldız, ellili yaşlarda çok tatlı bir kadındı. Efe'nin elindeki iki elbise de çok güzeldi ama sanırım o elbiselerin içinde bile güzel görünemezdim.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım. "Akşam için giyecek elbiselerim var."

"Yani yeşil diyorsun," dedi Efe sol elindeki yeşil elbiseyi biraz daha öne çıkararak. "Tam tahmin ettiğim gibi."

"Yani herhangi bir elbiseye ihtiyacım yok diyorum." Efe gülümsedi ve elbiseyi Nurseli Hanım'a uzattı.

"Bir denemelisin," dedi Nurseli Hanım. "Elimizdeki tek yeşil elbise. Sana çok yakışacağına eminim. Ben bunu kabine götüreyim..." Elbiseyi alıp kabine doğru ilerlerken ben anlam vermeye çalışarak Efe'ye döndüm.

"Bunlara gerek yok," dedim. "Üstelik ben renkli giyinmeyi sevmem," dedim sırf bir an önce Efe'nin kıyafetini teslim alıp gidebilmek için.

"Renkleri sevdiğini sanıyordum."

"Bunun bir önemi yok Efe. Bu gece senin gecen, önemli olan sadece sensin. Lütfen kıyafetini teslim alalım ve gidelim." Efe yüzüme uzun uzun baktı.

"Lütfen dene," dedi. "Sadece dene."

Derin bir nefes aldım. O elbiseyi denememi neden bu kadar istiyordu bilmiyordum ama onu kıracak halim yoktu.

– Sanki hiç kırmamışsın gibi, değil mi Mine?

– Tam da aramızı düzelttiğimizi sanıyordum İç Ses.

"Tamam," diye mırıldandım, "senin için deneyeceğim ama sadece deneyeceğim. Üstelik ben o elbisenin içine sığamam bile..."

"Her zamanki gibisin Mine, önyargılarında boğuluyorsun. Çık artık şu sulardan."

Efe arkamdan söylenirken kabinlere doğru ilerledim.

"Buyurun, elbiseniz burada. Eminim ki çok yakışacak..."

"Teşekkür ederim," diye mırıldanarak yeşil elbisenin olduğu kabine girdim ve kapıyı kapatıp aynaya baktım.

Aynaya bakmak, ne garip... Aynaya değil, kendimize bakıyoruz aslında ama hiçbirimiz, "Kendime baktım," demiyoruz. "Aynaya baktım," diyoruz. Sanki bize bizi gösteren her şey bizden daha önemliymiş gibi.

Uzanıp yeşil elbiseye dokundum. Aslında çok basit bir elbise gibi görünüyordu. Saten kumaşı öyle göz kamaştırıcıydı ki sanki bir madene dokunuyor gibiydim. Ellerimin arasından kayıp gidiyordu. Yeşil, askılı, dümdüz, saten kumaştan bir elbise. Sadelik hiç bu kadar güzel görünmemişti gözüme. Kıyafetlerimi çıkarıp elbiseyi giydiğim sırada elbisenin vücuduma şaşırtıcı derecede oturması beni şoka sokmuştu. Her kısmıyla, her ölçüsüyle sanki tamamen vücuduma göre tasarlanmış gibiydi. Çok şaşırtıcı bir şey daha vardı... Güzel görünüyordum, beklemediğim kadar güzel.

Kabinin kapısını aralayıp dışarıya tereddütle göz attım. Efe kapının önünde beni bekliyordu. Başını elindeki telefonundan kaldırıp beni gördüğü an gözlerinin hareketinden beni baştan aşağı süzdüğünü görebiliyordum. Şaşkındı. Yüzünde şaşkın bir gülümseme vardı.

"Muhteşem!" dedi Nurseli Hanım hayranlıkla. "Vücudunuza tam oturmuş resmen! İyi ölçmüşsün..." dedi Efe'nin koluna dokunarak. Şaşkınlıkla Efe'ye baktım.

"Bu da ne demek?" diye sordum.

"Ah, bilmiyordu, değil mi? Nasıl unuttum! Özür dilerim. Artık söylemeyecek miydik?" Nurseli Hanım şaşkınlıkla konuşurken Efe gülümsüyordu.

"Öğrenecekti..." dedi sakin bir sesle.

"Neyi öğrenecektim Efe?"

"Bu elbise senin için dün gece tasarlandı ve sabaha kadar dikildi," dedi Efe.

"Nasıl yani? Bu elbise benim için mi dikildi?" diye sorduğumda o kadar şaşkındım ki birinin benim için böyle bir şey yapmış olmasına inanamıyordum.

"Senin için dikildi Mine. Hep senin üzerinde hayal ettiğim bu elbise tamamen senin ölçülerinle dikildi..."

"Peki ölçülerim... Onları nereden biliyorsun?"

"Dolabındaki elbiselerinden birinin ölçülerini aldım ve Nurseli Hanım'a gönderdim. İyi bir iş çıkaracağını biliyordum ama bu hayallerimin de ötesinde."

"Kızımız güzel," dedi Nurseli Hanım. "Ne yapsak güzel taşıyacaktı."

Gözlerim karşımda duran aynadaydı ama kendime değil Efe'nin yansımasına bakıyordum. Gerçek olamayacak kadar güzeldi, bir şarkı kadar güzeldi. Aynaya baktığımda dışarıdan nasıl göründüğünü değil, içini görebiliyordum ve Efe Duran'ın içi kendi ellerinden çıkmış bir melodi kadar güzeldi.

"Teşekkür ederim," diyebildim sadece. "Bu aldığım en güzel hediye. Ben bile kendi ölçülerimi bilmiyordum..."

"Kendin hakkında bilmediğin neler var, bir bilsen..." dedi Efe iç çekerek.

Beni hayranlıkla izliyordu. Birbirimize aynadaki yansımalarımız aracılığıyla bakıyorduk. Ben aynaya bakıyor, onu izliyordum ve o aynaya bakıyor, beni izliyordu.

"Çocuklar benim atölyeye uğramam lazım. Bir sorunuz olursa alt kattayım." Nurseli Hanım elindeki iğnedenlik ile aceleyle merdivenlere yönelirken telaşla ona döndüm.

"Her şey için çok teşekkür ederim. Elbise harika olmuş."

"Harika olan sensin hayatım. Yine beklerim!" Nurseli Hanım merdivenlere doğru gülerek ilerlerken Efe ona seslendi:

"Bir dahaki sefere beyaz bir elbise dikelim diyorum Nurseli Abla, ne dersin?" Bu bir ima mıydı? Nurseli Hanım ufak bir kahkaha attı.

"Onu güzel kızımıza sor bakalım, beyaz giymek istiyor mu acaba?"

Gülerek merdivenlerden indiği sırada Efe'ye döndüm.

"Beyaz derken?" diye sordum. "Beyaz elbise mi?" Efe gülümsedi.

"Çok safsın Mine. Gerçekten..."

"Ne ima ettiğini anladım Efe. Sadece anlam veremiyorum."

"Neye? Beyazın sana ne kadar yakışacağına mı?" Gülümseyerek omuz silktim.

"Ben artık elbisemi çıkarayım," diyerek giyinme kabinine yöneldim.

"Çıkar bakalım, *elbiseni.*"

"Sen de Ece'ye bakar mısın? Beş dakikaya yanınızda olurum," diye mırıldandım kabinin kapısını kapatıp üzerimdeki elbiseyi aynada bir kez daha incelediğim sırada. Gözlerim dolu doluydu. Ellerim elbisenin kumaşına dokunurken hayatımda ilk defa sadece kendime ait, benim için yapılmış bir şeyim olduğuna inanamıyordum.

Çocukluğum boyunca bunu hayal etmiştim. Benim için örülmüş bir patik, bir atkı, bir şapka... Sadece ben düşünülerek yapılmış hiçbir şeyim olmamıştı. Şimdi üzerimdeki bu yeşil elbise dünyada sadece benim için yapılmış, sadece benim ölçülerim

düşünülerek tasarlanmıştı ve bu benim hayatımda aldığım en güzel hediyeydi.

Üzerimi değiştirip kabinden çıktığım sırada Ece elinde bir paketle bana doğru yürüyordu. Efe ise elini Ece'nin omzuna atmış ve güneş gözlüklerini takmıştı.

"Abla, Efe Abi'm bana bir elbise aldı. İzin veriyor musun? Senin kızacağını söyledim ama beni dinlemedi." Gülümseyerek Ece'ye baktım.

"Teşekkür ettin mi?" diye sordum.

"Teşekkür ederim Efe Abi."

"Önemli değil ufaklık, bu elbise tam senlik."

"Ama bu bir prenses elbisesi!"

"Sen de bir prensessin zaten..."

Efe, Ece ve ben birlikte Efe'nin arabasına doğru ilerledik. Kendimi hem inanılmaz mahcup hem de mutlu hissediyordum. Ece arka koltukta benim telefonumdan çizgi film izlerken Efe arabasını otoparktan çıkarmış ve evin yolunu tutmuştu. Nurseli Hanım'ın mağazası No. 26'ya çok yakındı. Efe'nin orayı tercih etme sebeplerinden biri de yakınlık olmalıydı. Sadece beş dakika sonra evin önünde durduğumuzda gözlerim saate kaydı. Saat 16.05'ti.

"Peki ya kırmızı elbiseyi seçseydim? O zaman ne olacaktı?" diye sorduğumda Efe'nin gülümsediğini gördüm.

"Yeşili seçeceğini biliyordum."

"Peki ya kırmızıyı seçseydim?"

"Sorun olmayacaktı. O da senin ölçülerinle yapılmıştı. Zaten şu an bagajda. İstersen yeşil yerine onu giyebilirsin." Gayet sıradan bir şeyden bahsediyormuş gibi bunları anlattığında yüzüne şok içinde bakıyordum.

"Bagajda mı?" diye sordum.

"Evet, bagajda."

"Anladım..." diye mırıldandım ve şaşkınlıkla önüme döndüm. Bir yerine iki elbise diktirmek Efe Duran için pek bir şey ifade etmese gerekti.

"Konsere beş saat var," dedim. "Ne zaman çıkmalıyız?"

"Dört saat sonra çıksak yetişiriz herhalde," dedi arabasını park ederken.

"Saçmalama Efe. Konser senin konserin. Dinleyiciler bile daha erken gidiyor... Konser bittikten sonra gidelim istersen." Efe gülümsedi.

"Neden olmasın? Güzel fikir. Konser alanları sessizken de çok güzel..."

"E hiç gitmeyelim istersen?" diye sordum hüzünle. Efe'nin bir konser gecesine dair bu heyecansız hali beni üzüyordu.

"Tamam," dedi. "Bu şakaydı. İki saat sonra çıkacağız. Altıda yola çıksak yetişiriz, endişelenme."

"Endişelenmesi gereken sensin," dedim. "Tekrar söylüyorum, konser senin konserin. Bunu sana anlatmak için ne yapabilirim bilmiyorum, bu akşam senin konserin var Efe. On binlerce kişi seni dinlemeye gelecek. Neden bu kadar heyecansızsın?"

"Hiçbirinin gerçekten umurunda değilim," dedi kısaca.

"Yanılıyorsun," diye mırıldandım. "Seni ve müziğini gerçekten seven ve anlayan bir sürü insan var. Onlara haksızlık etme."

"Beni ve müziğimi anlayan tek insan sensin. Onların umurunda olan tek isim Efe Duran. Sen ise Efe'yi umursuyorsun." Arabayı park etti ve başka hiçbir şey söylemeden oturduğu yerden inip benim ve Ece'nin kapılarını açtı.

"Tekrar teşekkür ederim," dedim sessizce. "Her şey için."

"Asıl ben teşekkür ederim," dedi. "Her şey için."

Yüzünde bir heyecan kırıntısı görmeye çalışıyordum. O kırıntıyı yakalayıp onu bu gece müziği bırakma fikrinden vazgeçirebilirdim ama Efe umutsuz bir vaka gibi görünüyordu. Her şeyden öte, böyle daha mutlu gibiydi. Umutsuzca arabadan inip Efe'ye döndüm.

"Gidip hazırlanayım," dedim.

"Ben de. Hazırlanıp yanınıza gelirim," diye mırıldandı. Birlikte asansöre bindik ve kendi katlarımızda ayrıldık. Ece ile eve girdiğimizde karnımda inanılmaz büyük bir stres baskısı hissediyordum.

"Hadi bakalım ufaklık, banyoya gidip elini yüzünü yıka. Sonra da hazırlanalım." Ece'yi banyoya yolladığım sırada odama geçerken kapının çaldığını duydum. Merakla kapıya doğru ilerledim ve kapının deliğinden baktım. Bu Efe'ydi. Bu kadar çabuk hazırlanmış olamazdı, değil mi?

"Merhaba, bir sorun mu var?" diyerek açtım kapıyı.

"Evet, sana vermem gereken bir şeyi vermeyi unuttum..." dedi ve elini montunun cebine götürüp bir kutu çıkardı ve bana uzattı.

"Ne bu?" diye sordum.

"Açıp bakmayı deneyebilirsin," dediğinde gülümsüyordu. Uzanıp bana uzattığı küçük kutuyu aldım ve açtım. İçinde çok şık bir çift yeşil küpe vardı.

"Yeşil küpeler mi?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Notu oku," dedi sessizce. Başımı eğip kutunun içindeki notu okudum.

Yeşil Küpeli Kız'a, hiçbir acı ve hiçbir anı barındırmayan yepyeni bir çift yeşil küpe. Bu küpeler sana beni hatırlatsın. Geçmişi değil. – Efe (Öylesine Biri)

"Efe... Sen... Neden? Yani bunları neden yapıyorsun?" diye sordum şaşkınlıkla. Ellerimin titrediğine emindim.

"Diğer yeşil küpeler annendendi," dedi sessizce. "Sana acı veriyorlardı."

Titrek bir nefes aldım ve gözlerimden birkaç damla yaş akarken ona baktım.

"Bunlar senden..." diye mırıldandım. "Bana asla acı veremezler."

Kendimi kollarının arasına itiliyor gibi hissettim. Efe'nin kolları arasında küçücük kalmıştım. Kafamı göğsüne yaslayıp sessizce ağladım.

"Herkes herkese acı verebilir Mine. Ama unutma, bazıları rengârenk acılardır..."

Başımı kaldırıp ona baktım. O kadar güven verici, o kadar sığınak gibiydi ki içeri hiçbir tehlikenin giremeyeceği güvenli bir yerdi Efe. O benim güvenli yerimdi.

O kadar benim gibiydi ve o kadar farklıydı ki beni her seferinde şoka sokuyordu. Efe ve benim bu evrende bir araya gelmemiz yan yana gelmiş alakasız iki notanın birlikte çıkardığı muhteşem bir ses gibiydi.

"Bu gece duyacak mıyım?" diye sordum.

"Neyi?"

"Benim için yazdığın şarkıyı... *Rengârenk Acılar*'ı." Efe gülümsedi.

"Duymak istiyor musun?" diye sordu.

"Çok. Peki duyacak mıyım?"

"Kim bilir," diye mırıldandı. "Gidip hazırlanayım. Hazır olduğunda haber verirsin. Küpelerini takmayı unutma." Göz kırparak merdivenlere yöneldi.

Gidişini hayranlıkla izledim. Gelişi daha hayranlık verici olacaktı, bundan emindim. İhtişamlı olmak için hiçbir şeye ihtiyacı yoktu, Efe baştan aşağı ihtişamın vücut bulmuş haliydi. Yürüyüşü, bakışı, gülüşü, her şeyi ihtişamlıydı. Her hareketi parıl parıldı.

"Ece, hâlâ banyoda mısın?" diye seslendim içeri doğru.

"Hayır abla, buradayım." Ece'nin yatak odasından gelen sesine paket açma sesleri eşlik ediyordu. Kendi elbisesinin ya da benim elbisemin paketini açıyor olmalıydı. Yanılmıştım, ikisinin paketini aynı anda açıyordu.

"Sabredemedin mi?" diye sordum ona bakıp gülerek, bir eliyle bir paketi, diğer eliyle diğer paketi açıyordu. Tam bir kız çocuğuydu, elbiselere düşkünlüğü bana benim çocukluğumu uzaktan yakından hatırlatmıyordu.

"Bekle, sana yardım edeyim," diye mırıldandım ve paketlerden birini önüme çektim. Elbiselerimiz paketlerden çıktığında Ece hayranlıkla benim elbiseme bakıyordu.

"Vay canına, üzerinde hiç pul olmamasına rağmen ne kadar güzel!" dedi şaşkınlıkla. Ufak bir kahkaha attım.

"Vay canına," dedim. "Üzeri pullarla kaplı olmasına rağmen ne kadar güzel bir elbise..." Ece'nin pembe, pullu ve çok hafif kabarık diz altı elbisesi beklediğimden daha güzeldi.

"Abla, ben küçük odada giyinebilir miyim? Beni gördüğünde şok olmanı istiyorum."

"Tamam ufaklık, giyin bakalım."

"Peki, öyle olunca şok olacak mısın?" diye sordu merakla.

"Evet," diye yanıtladım onu. "Şok olacağım, merak etme." Arkasından kıkırdadığım sırada Ece elbisesini alıp heyecanla küçük odaya doğru koştu.

Ben de üzerimdeki kıyafetlerimden kurtulup bir kez daha bu güzel elbiseyi üzerime geçirdim. Efe'nin hediyesi olan yeşil küpeleri de taktığımda, aynadaki görüntüm kalp atışlarımı hızlandırıyordu. Üzerimdeki her şey bana Efe'yi hatırlatıyordu, en çok da gözlerimdeki ışıltı... Ece yan odada şarkılar söyleyerek hazırlanırken saçlarıma fön çekmek ve toplamak için yatak odasından çıktım. Banyoya geçiyordum ki evin ne kadar soğuduğunu fark edip balkonun camlarını kapatmak için salona geçtim. Balkonun camlarını kapattıktan sonra tekrar salondan banyoya doğru ilerliyorken Efe'nin koltukta kalmış kapüşonlu hırkasını görüp duraksadım. Hırkayı elime alıp burnuma götürdüm ve kokusunu içime çektim. Onu özlemem normal miydi?

– Sanırım artık neyin normal neyin anormal olduğunu düşünme sınırımızı çoktan geçtik, Mine.

– Yani anormal miyiz, İç Ses?

– Âşığız Mine... ya da ne demek istersen.

Tam Efe'nin hırkasını koltuğa geri bırakıyordum ki cebinden düşen küçük bir not kâğıdıyla birlikte şaşkınlıkla yere doğru eğildim. Katlanmış kâğıdı elime aldım ve açtım. İçinde bir şeyler yazdığını görünce yazanları okumadan kâğıdı tekrar katladım. Bu Efe'nin özel bir eşyasıydı ve ben buna bakmamalıydım.

– Ama bakacaksın, değil mi Mine?

– Maalesef bakacağım İç Ses.

Kâğıtta ne yazıyor olabilirdi? Benden ne saklıyor olabilirdi? Üstelik o kadar gizli olsaydı cebinde unutmazdı herhalde. Bunu yapmalı mıydım? Yapmamalı mıydım? Siz olsaydınız bu kâğıdı açıp içinde yazanlara göz atar mıydınız?

Sanırım atardınız...

Kâğıdı tereddütle açtım ve içinde yazanları okumaya başladım.

Biliyorum herkes tektir,
Hayat gibi bazen o rengâreng-i ayaz.
Önce yağmur, sonra güneş
Sonra bize de gökkuşakları.

Devamını okumayıp kâğıdı katladım ve notu Efe'nin hırkasının cebine koydum. Bunun ne olduğunu çok iyi biliyordum. Bunlar *Rengârenk Acılar*'ın sözleriydi.

Devamını okumaya hakkım yoktu, o sözleri Efe'nin ağzından duymalıydım. Bana bu sözleri o söylemeliydi. Benim için yazdığı her bir cümleyi, benim için bir araya getirdiği notaları, benim için bestelediği şarkıyı ondan duymalıydım. Aksi ona haksızlık olurdu.

Bu geceye dair hiçbir fikrim yoktu. Ne olacaktı, ne yaşanacaktı, ne yaşanmalıydı bilmiyordum. Sadece Efe'nin benim için yazdığı o şarkıyı dinlemek istiyordum. Gözlerinin içine bakmak ve dünyada var olmanın nasıl bir his olduğunu anlamak istiyordum. Sadece bir şarkı dinlediğini sanan on binlerce insanın aslında benim hikâyemin notalara dökülmüş halini dinlemelerini izlemek istiyordum. Yaşadıklarım acı doluydu, bu ise en mutlu gecem olacaktı.

"*Biliyorum herkes tektir...*" diye mırıldandım kendi kendime, "*Hayat gibi.*"

Demek böyle başlıyordu şarkı. Hikâyemin başlangıcı tek olmamdı, hep tektim, hep yalnızdım, hep bir başımaydım. **Hayat gibi.**

Önce yağmur,
sonra güneş,
sonra bize de gökkuşakları.

Bu satırlar kafamın içinde dönüp duruyordu. Bu cümleleri Efe'ye ne zaman kurduğumu hatırlamıyordum bile. Belki ona kurmak yerine balkonda kendi kendime mırıldandığımı duymuştu, kim bilir... Benim sözlerim, benim cümlelerim Efe'nin yorumuyla buluşmuştu. Onlar Mine'nin cümleleri olmaktan çıkıp Efe ve Mine'nin cümleleri olmuştu. Sonra üzerine bir de Efe'nin notaları eklenecekti ve şarkı her kaç dakika olursa olsun bunlar hayatımın en güzel dakikaları olacaktı.

Acılarım bir şarkı olacaktı, insanların kulaklarına kulaklıklarını takıp okula giderken, işe giderken, evde oturup içinden çıkamadıkları her şeyi düşünürken dinledikleri bir şarkı. Yağmurlu günlerde, üzgün anlarda, insanların yalnız hissettiklerinde açıp dinleyecekleri bir şarkı. Belki de o şarkıyla uzatacaktım elimi onlara. Benim acılarım belki de bir başkasının çıkış yolu olacaktı. Tek istediğim herkese her acının karanlık olmadığını göstermekti. Bazı acılar rengârenkti.

Gökkuşağı bizim hayatlarımızın özetiydi. Herkesin hayatında bazen yağmur yağar, bazen güneş açardı ama yağmur yağmadan güneş açarsa gökkuşağı çıkmazdı. Kötü günler yaşamadan iyi günler yaşarsak bir anlamı olmazdı.

Hiç her şey iyi giderken her şeyin bir hayal olduğunu sorguladığın oldu mu?

İyi giden her şeyi hayal sanmak ve kötü giden her şeyin çok gerçekçi gelmesi ne kadar acı verici, değil mi?

Ben bitiktim, sıfırdım, hiçtim. Dipteydim. Aynen şarkıda dediği gibi, "Tektim." Herkes gibi, hayat gibi. Ayağa kalkmak için kendi elimi tutmak zorunda kalacak kadar yalnızdım, kimsesizdim. Kendi elimi tutup ayağa kalktım ve şimdi yalnız olmaktan çok ötedeyim. Artık o yapayalnız kız çocuğu değilim. Hikâvesini

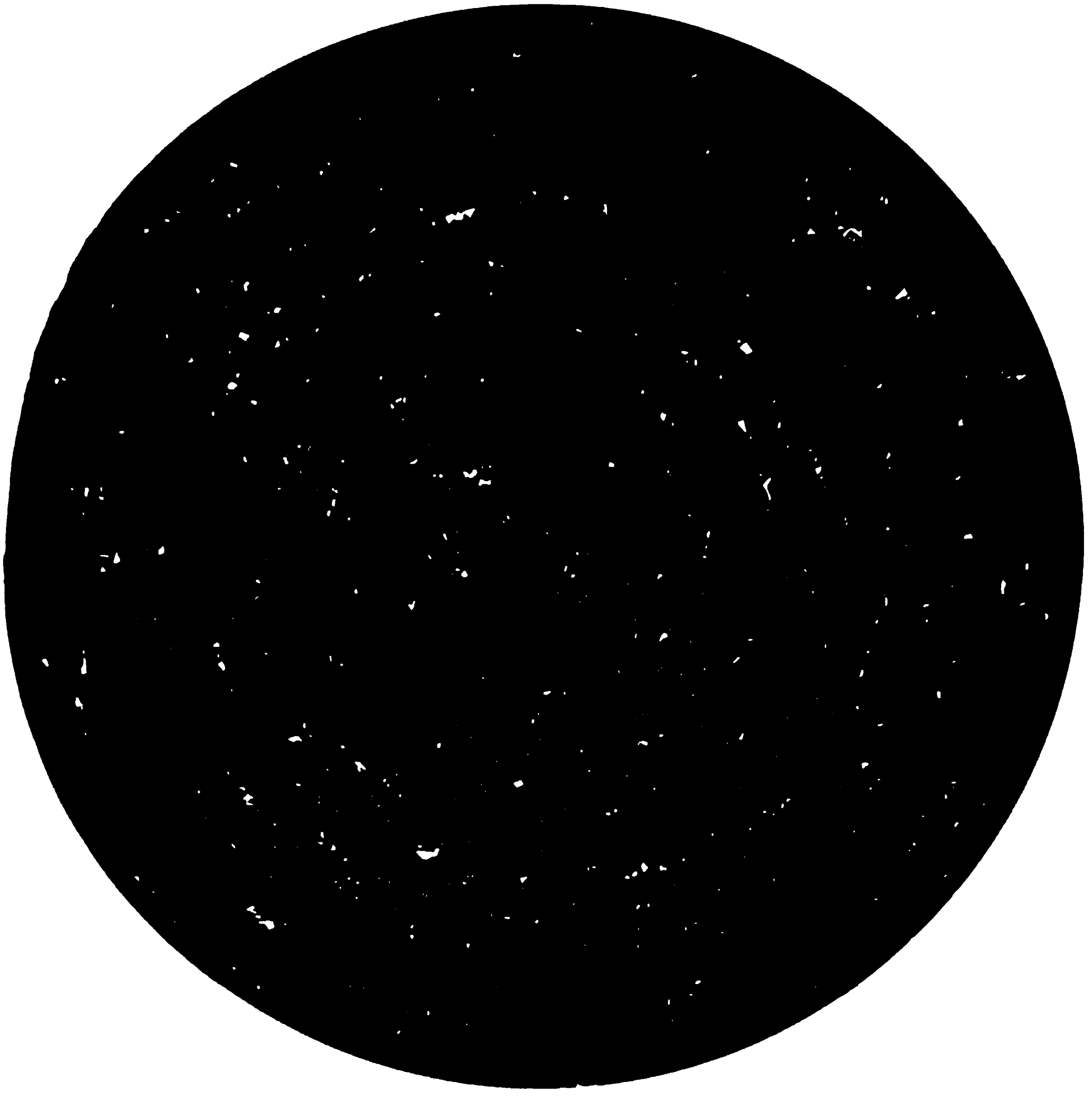
on binlerce ve hatta belki de yüz binlerce insanın öğreneceği Mine'yim ben. Rengârenk Acılar'ın Mine'si.

Bir gün sana elimi uzattım, tuttun ve ayağa kalktın ama bil ki tuttuğun elim aslında senin kendi elin. Sen her ayağa kalktığında kimseye değil kendine tutunuyorsun aslında.

Biz rengârenk acılarımızın üzerine basıp yükseldik ve orada bir hayat kurduk. Bu benim şarkım değil, senin şarkın, onun şarkısı, bu notalar bizim. Bu hikâye hepimizin. Bu *senin, benim, rengârenk acıların hikâyesi...*

Artık hikâyeni duymaya hazır mısın?

Bu bölüm
rengârenk acıları olan
herkese gelsin...

Sen bırak tutunmayı,
dünya bizi sarmalar.

25. Bölüm

Rengârenk Acılar

Sen bırak tutunmayı, dünya bizi sarmalar.

Efe kapıda bizi beklerken Ece gecenin yıldızıymış gibi heyecanlıydı. Omuzlarıma geçirdiğim beyaz şalım ve beyaz el çantamda bir yandan Ece'nin elini tutuyor bir yandan da kapıya doğru yürüyordum. Kapıyı açar açmaz ben Efe'ye, Efe de bana hayranlıkla bakakaldı. İnanılmaz görünüyordu.

"Nasıl olmuşum!" diye sordu Ece heyecanla.

"Harikasın prenses," dedi Efe; oysa gözleri benim üzerimdeydi. Gülümsedim.

"Peki, ben?" deyiverdim bir anda. "Ben nasıl olmuşum?"

"Her zamanki gibi," dedi gülümseyerek. O an yüzüne bozularak baktım.

"Her zamanki gibi mi? Ama beni çoğunlukla pijamalarla, eşofmanlarla görüyorsun..." dedim hayal kırıklığı içinde.

"O kadar güzelsin ki kıyafetlerin bunu değiştiremez. Çünkü maksimumdan daha yukarısı yoktur..."

Yüzüne o kadar etkilenmiş bakıyordum ki neredeyse Efe Duran'a bir fan hesabı açmak üzereydim. Keşke bunu sadece hayran

olduğumuz ünlülere değil gerçek hayatta tanıdığımız insanlara da yapabilseydik. Mesela çok sevdiğimiz bir arkadaşımıza fan hesabı açabilseydik, âşık olduğumuz insana, ailelerimize... Çünkü Efe benim hayran olduğum bir ünlü değildi, o benim âşık olduğum insandı.

Birlikte arabaya geçtiğimizde Efe tarihe konserine en geç giden sanatçı olarak geçebilecek kadar rahattı. Doğru düzgün bir prova yapmadan, bir seyirci gibi gidiyordu kendi konserine. Oysa yüzü gülüyordu, mutluydu. Bu gece son konserini verecekti, şarkılarını son kez bir sahnenin üzerinden binlerce insana duyuracaktı. Kafamın içinde ona engel olabilecek bir sürü plan vardı ama artık bunlardan birini uygulamalı mıydım bilmiyordum. Efe o kadar mutlu görünüyordu ki içimden bir ses ona dokunma diyordu.

Kim? Ben mi? Ben öyle bir şey demedim, Mine.

"Alana girdiğimizde izdihamla karşılaşabilirmişiz. Menajerim yazmış. O yüzden yine aynı şekilde hareket edeceğiz. Arka kapıda indiğimizde beni prova odasına götürürlerken sizi kulise götürecekler. Bu sefer konseri sahne arkasından izleyeceksiniz."

"Neden?" diye sordum merakla. "Seyircilerin arasında da olabiliriz."

"Ben sahnede olmanı istiyorum," dedi. "Bu yüzden orada olacaksınız."

"Tamam..." diye mırıldandım, bu gece onun gecesiydi. "Peki kararlı mısın?"

"Hangi konuda?"

"Müziği bırakma konusunda. Bu gece onlara bunu açıklayacak mısın? Bu senin veda gecen mi olacak?"

Efe cevap vermedi. Radyonun sesini sonuna kadar açtı, çalan kendi şarkılarından biriydi. Benim aklım ise tamamen benim için

yazdığı şarkıyla doluydu. Melodisini, sesini, tüm sözlerini o kadar merak ediyordum ki bu gece beni heyecanlandıran tek şey buydu.

Radyoyu dinleyerek geçen yolculuğun sonunda alana yaklaştığımızda kalabalığı görünce elimi kalbime götürdüm. Burada bir izdiham vardı, belki daha önce hiç görülmemişçesine bir izdiham vardı. Tek korkum Efe'ye bir zarar gelmesiydi. Müziği bıraktığını açıklarsa ortalık karışabilirdi.

"Efe," dedim, "eğer müziği bıraktığını burada, bu konserde açıklarsan..." Ben cümlemi tamamlayamadan Efe'nin telaşlı güvenlik ekibi arabamızın önünü kesip kapılarımızı açtı.

"Sizi hemen almamız lazım, kalabalık çok büyük!"

Ondan sonrasına dair hatırladığım tek şey yine hüzünlü bir karmaşanın ortasında Efe'den ayrı kalışımdı. Prova odasına götürülürken bana dönüp baktığını, bizi kontrol ettiğini gördüm. Ona başımı salladım, iyi olduğumuzu söylemeye çalıştım. Onu alıp götürdüler, bizi de kulise bıraktılar. İşte bu karmaşa Efe'nin hayatına dair en üzücü şeydi. Çoğu sanatçı bundan mutluluk duyuyordu ama Efe bunu değil, müziği seviyordu. Titrek bir nefes aldım. Onu uyarmak istiyordum. Bu konser bunu açıklamak için doğru konser değildi. Dışarıda bağıran, ağlayan binlerce hayranı vardı. Bunu bir basın toplantısında açıklamalıydı. Onu seven insanların önlerine geçip müziği bıraktığını açıklayamazdı. Bu aptallık olurdu. Ece kulisin koltuğunda oturmuş meyve suyu içip televizyon izlerken elimdeki telefonumda Efe'ye mesaj yazıyordum.

Kime: Efe Duran

"Efe, beni dinle. Kalabalık çok heyecanlı, müziği bıraktığını söylemek için doğru yer burası değil. Ortalık karışabilir. Yıllardır magazin yazarlığı yapıyorum, biliyorsun. Bana güven ve bunu burada yapma."

Efe'den mesaj gelmedi. Konsere dakikalar vardı. Telefonunun yanında olup olmadığını bile bilmiyordum. İçimdeki korku dolu titremeyi hissedebiliyordum. Açılan kapı beni umutlandırırken gelenin Efe'nin menajeri Bora olduğunu gördüm. Acaba durumdan haberi var mıydı? Efe kararından ona bahsetmiş miydi?

"Mine Hanım, sizi sahnenin arkasındaki locaya alacağım. Efe de birazdan çıkacak."

"Tamam, peki. Eh, şey..." dedim duraksayarak.

"Buyurun."

"Benim Efe ile konuşabilme imkânım var mı?"

"Şu an hayır," dedi, "çünkü sahneye çıkmak üzere. Sizi bir an önce almam lazım. Eğer ara verirse o esnada konuşabilirsiniz. Bir sıkıntı mı var? Benimle de paylaşabilirsiniz."

"Yani... Sıkıntı değil..." diyerek lafı eveleyip geveledim, sanırım ona bu durumdan bahsetmemeliydim çünkü bilmiyor gibi görünüyordu. "Sorun yok. Sadece şans dileyecektim," dedim.

"Tamam o zaman, hadi geçelim."

Ece'nin elini tutup Bora'nın peşinden ilerlediğim sırada içimdeki korku hissini durduramıyordum.

"Bu kalabalık normal mi?" diye sordum Bora'ya.

"Beklentimizin çok üstünde," dedi nefes nefese. "Biletlerin tamamı satılmıştı ama biletsiz gelip salonun dışında biriken insanlar konusunda ne yapacağımızı düşünüyoruz. Durum tam bir felaket..." Başımı salladım.

Tam o an sahnenin girişinde seyircilerin bizi göremeyeceği ama bizim hem seyircileri hem Efe'yi görebileceğimiz bir locaya oturtulduk.

"Abla biz de mi şarkı söyleyeceğiz?" diye sordu Ece heyecanla.

"Evet tatlım, sen şarkını seç. Sırayla söyleyeceğiz," dedim gülerek.

"O Ses Türkiye gibi mi?" dediğinde o kadar heyecanlıydı ki daha fazla devam etmek istemedim.

"Şaka yaptım güzelim. Biz şarkı söylemeyeceğiz. Biz sadece dinleyeceğiz." Ece hayal kırıklığıyla sahneye dönerken Efe'nin gelişinin anons edilmesiyle birlikte duyduğumuz çığlıklar, patlayan havai fişekler, rengârenk ışıklar ve dumanlar Ece'nin korkup bana sarılmasına sebep oldu. Gülerek sahnenin çıkış kapısına baktım. Efe oradan çıkıp önündeki on binden fazla insana selam verirken gözleri benim üzerimdeydi, bunu görebiliyordum.

"Biraz korkunç. Öyle değil mi abla?" diye sordu Ece. Başımı salladım.

"Şöhret korkunç bir şey," diye mırıldandım. "Ne kadar hayalini kurarsan kur, yaşamak bir kâbus gibi," derin ve titrek bir nefes aldığımda gözlerim Efe'deydi. Ece heyecanla Efe'yi alkışlarken Efe'nin konuşmasını dinlemeye başladım. Gözlerim ona hayranlıkla bakıyordu.

"Merhabalar... Öncelikle hepinize bugün burada, yanımda olduğunuz için teşekkür ederim. Bugün sizlere söylemek istediğim her şeyi şarkıların sonuna bırakacağım. Konuşacaklarım var, söyleyeceklerim var ama her şeyden önce müziğim konuşacak. Her zaman olduğu gibi, her yerde olduğu gibi. Ben Efe Duran... ve bunlar benim şarkılarım."

Efe çığlıklarla alkışlanırken konuşması sona erdi. Müzik devreye girdiği an Efe arkasını dönüp bana baktı. Ona gururlu bir gülümsemeyle baktım. Bana öyle bir gülümsedi ki koşa koşa gidip ona sarılmak istedim. Söyleyeceği ilk şarkı *Kayıp Şehir*'di.

Efe şarkılarına bir bir devam ederken heyecanım ve korkum giderek artıyordu. Kalabalığın coşkusu yükseliyor, gecenin tutkusu giderek katlanıyordu. Efe hiç ara vermeden tam yedi şarkı söyledikten sonra mikrofonu eline alıp konuşmaya başladı.

"Beni dinlediğiniz için sonsuz teşekkürler!" dedi. Yorgun ama heyecanlıydı. "Sizlerden on dakikalık bir mola rica edeceğim ve sonrasında sizlerle bir ilki yaşayacağız. Bir şarkımı ilk defa burada, sizlerin önünde seslendireceğim. Albümde değil, internet ortamında değil, burada duyacaksınız. Şarkının hikâyesi mi yoksa şarkı mı daha etkileyici olacak bilmiyorum. Sadece on dakika sonra görüşmek üzere, hiçbir yere ayrılmayın."

Efe konuşmasını yapıp sahne arkasına doğru döndü. Bize doğru yürürken bana gülümsüyordu. Gözlerim dolu dolu baktım ona. Birazdan hayatımın en unutulmaz ânını yaşayacaktım.

"Efe Abi harikaydın!"

"Teşekkürler ufaklık!" Efe Ece'nin saçlarını okşadıktan sonra bana döndü. Bora Efe'ye su uzatırken ve bir sürü insan etrafında dolanıp bir eksiği olup olmadığını sorup dururken o bunca kalabalığın içinde bana bakıyordu.

"Efe..." dedim sessizce, "biraz konuşabilir miyiz? İki dakika." Normalde böyle bir ânın ortasında onunla özel bir konuşma yapmak istemeyeceğimi biliyordu. O yüzden kaşlarını çattı. Gerildiğine emindim.

"Tabii," dedi. "Bora Ece ile ilgilenir misin? İki dakika..."

"Tabii ki, hiç merak etmeyin."

"Gel bakalım," dedi Efe. "Şurada konuşalım."

Beni bir kapıdan geçirip açık havaya çıkardı. Burası gizli bir sigara içme alanı gibiydi, yerler küllerle doluydu. Acele etmem gerektiğinin farkındaydım.

"Efe, sözümü kesmeden dinle beni. Biliyorum müziği bırakmak istiyorsun ama bu doğru zaman değil. Dışarıdaki kalabalığı görmüyor musun? On binlerce insan senin için çığlık çığlığa, onlar sana hayran."

"Bu bana bir şey ifade etmiyor," dedi Efe soğukkanlı bir tavırla.

"Neden?" diye sordum endişeyle, sanırım müziği bırakma konusunda kararlıydı.

"Hiçbir zaman on binlerce insanın önümde, arkamda, sağımda, solumda oturup beni ve şarkılarımı dinlemesini dilemedim, hiçbir zaman bunun hayalini kurmadım," dedi gözlerimin içine bakarak. "Ama şimdi ilk defa bunun hayalini kuruyorum... Tek bir farkla. On binlercesinin değil. Senin... sadece senin beni dinlediğini hayal ediyorum Mine. Etrafımda kaç kişinin olduğu önemli değil. Tüm o kalabalığın ortasında benim gözlerim sadece seni arıyor. Tüm o gürültünün arasında beni dinlendiren tek şey senin sessizliğin... On binlerce insan etrafımda oturmuş beni izliyor, ben ise seni..." dediğinde gözlerimin dolduğunu hissettim.

"Ben seni hep dinleyeceğim," dedim dolu gözlerle, "ama bu akşam burada bu kadar insanın önünde müziği bırakacağını açıklarsan sonuç tahmin ettiğin gibi olmayacak Efe. O insanları görmüyor musun? Bariyerleri aşmaya çalışanları. Eğer bu akşam burada müziği bıraktığını söylersen burası karışır Efe. Anlıyor musun? Senin için çalışan insanlar ne seni ne de kendilerini koruyabilirler. Burayı yıkarlar," dedim gözlerinin en içine bakarak. Yutkundu. Hiçbir şey söyleyemeden kapı açıldı. Gelen Bora'ydı.

"On dakika doldu, seni bekliyorlar. Bariyerleri aşmamaları için zor tutuyoruz!" dedi gergin ve endişeli bir sesle. O an Efe'nin gözleri bir kez daha bana döndü.

"Geliyorum," dedi Bora'ya.

"Efe, söylediklerimi unutma!" dedim ona son bir kez daha, yalvarırcasına.

Efe yanımdan alınıp götürülürken ellerim titriyordu. Peşlerinden gidip içeride beni bekleyen Ece'nin elini tuttum ve onu yerimize götürdüm. Oturup Efe'yi izlemeye devam ettik.

"Abla, ne oldu? Sen kıpkırmızısın!"

"Bir şey yok tatlım. Sadece heyecanlandım." Gergin bir nefes verdim ve Efe'ye döndüm. Sahneye çıkmıştı, çıktığını anlamak için ona bakmaya gerek bile yoktu. Çığlık seslerinden anlaşılıyordu. Efe'nin tüm o spot ışıklarının arasında bir kez daha arkasını dönüp bana baktığını gördüm. Endişeliydi. Ona güven vermek istercesine gözlerimi kırptım.

"Tekrar merhabalar," dedi önündeki mikrofona doğru. "Şimdi size hayatımda tanıştığım en özel hayat hikâyesinden bahsedeceğim. Mine'nin hikâyesinden."

Adını dudaklarımdan duyduğum an benim miladımdı. Hayatı boyunca anonim olmayı tercih etmiş biri olarak on binlerce insanın önünde ismimi kullanması bile öylesine tuhaf bir histi ki bu hissi adlandıramıyordum.

"Abla baksana Efe Abi'm Mine dedi!" dedi Ece heyecanla. Ben ise kilitlenmiş gibi Efe'yi izliyordum.

"Kim bu Mine diyeceksinizdir... Mine'nin kim olduğunun önemi yok, en azından bu sadece beni ilgilendiriyor. Onu kendime saklamayı tercih ediyorum."

Kalabalıktan ufak bir gülme sesi yükseldi. Heyecanla gülümsedim.

"Sizler için önemli olan Mine'nin cümleleri, onun ruhu. Mine bir anda hayatıma girdi, bir gün bana yıllardır günbatımını izlemediğini söyledi. Bir gün hayatında tanıdığı ilk rengin mor renk

olduğunu anlattı. Mutsuzdu Mine, heyecansızdı. Ben insanları gözlemlemeyi severim, bilirsiniz. Mine'yi hep izledim. Bir gün bana kendi gerçeklerini anlattığında hep bu ânı hayal ettim. Herkese onun gerçeklerini anlatmayı, onun gücünü herkese duyurmayı hayal ettim. Mine renklerle vücudunda gördüğü morluklar sayesinde tanıştığını, renkleri o morlukları incelerken tanıdığını anlattı bana. Doğru tahmin ediyorsunuz, Mine babasından şiddet gören bir çocuktu. Çocuk esirgeme kurumuna bırakılıp o şiddetten uzaklaşana kadar..."

Efe durdu ve derin bir nefes aldı. Yerde duran bir şişe suyu eline aldı ve içip yere geri bıraktı. Konuşmakta zorlanıyor gibiydi. Seyirciler sessizleşmişti, ortama bir ölüm sessizliği hâkimdi. Herkes nefesini tutmuş ve Efe'yi dinliyordu. Ya da şöyle diyelim, benim hikâyemi dinliyorlardı. Mine'nin hikâyesini... Gözlerimden akan yaşlar yüzümdeki sert ifadeyi değiştirmiyordu. İçimdeki yükün birçoğunu da buraya, bu sahneye bıraktığımı hissediyordum.

"Bana yaşadığı her şeyi anlattığında deliye döndüm. Ona yalvardım, benden bir şey istemesini söyledim. Ne istese yapacaktım. O ise benden tek bir şey istedi. Ona bir şarkı yazmamı istedi. Acılarına rengârenk diyordu Mine. Çünkü ona kalırsa rengârenkti onlar. Benden ona bir şarkı yazmamı ve o şarkıya Rengârenk Acılar adını vermemi istedi. Ben de ona bir şarkı yazdım ve o şarkıya *Rengârenk Acılar* adını verdim. Bu şarkı Mine'ye ve rengârenk acıları olan herkese gelsin."

Seyircilerden çığlıklar yükselirken bayılmak üzereydim. Efe bana doğru döndü, bir kez daha bana baktı. Ağladığımı gördüğünde ona gözyaşları içinde gülümsedim. Ellerimi sımsıkı kavuşturmuş, kendi kendimi rahatlatmaya çalışıyordum. Seyircilerin arasında bile ağlayanlar vardı, tam şu an evrenin tam

bu köşesinde öyle yoğun bir duygu hâkimdi ki bambaşka bir geceydi bu.

Sonra o ilk nota girdi. Bir enstrümanın sesi buruk çıkar mıydı? Bu notalar hüzünlüydü. Enstrümanlar bile üzgündü. Çocukluğumun kalp kırıklığı on binlerce insanın kulaklarındaydı. O an her şey silindi. Ben kaldım, Efe kaldı ve sanki çocukluğum da bizimleydi. Küçük Mine yırtık pijamalarıyla sahnenin bir köşesinde oturmuş morluk içindeki bacaklarını sallandıra sallandıra rengârenk acılarının şarkısını dinlemeye gelmişti sanki.

"*Biliyorum herkes tektir,*
Hayat gibi bazen o rengâreng-i ayaz," diye sözlere girdi Efe.
"Önce yağmur sonra güneş,
Sonra bize de gökkuşakları."

Salon sessizleşmişti. Herkes şarkıya öyle odaklanmıştı ki alanda ve belki de şehrin gökyüzünde yankılanan tek ses Efe'nin ve notalarının sesiydi.

"*Saydım ben,*
Kaç günün o batımı bana yara gelir.
Ay gibi geceye ben sana deli,
Her şeyi silemedim.
Üstü tek renkten bi' gökkuşağı gibi,
Bi' anda gülmemiş,
Biraz benim gibi."

Bu sırada bana dönüp baktığında yüzünde buruk bir gülümseme belirdi.

"*Dışarıda tüm bütün evren,*
Gerekse biraz direnmen,
İçinde gökyüzü var bense yarından beter."

Ve o an benim ve herkesin beklediği o cümleler döküldü Efe'nin dudaklarından

"*Sen bırak tutunmayı,*

Dünya bizi sarmalar."

"*Deyim yerinde,*

en içinde ***Rengârenk Acılar...***"

Bu öyle bir andı, öyle bir histi ki anlatamazdım. Efe benim çocukluğumu kurtarmıştı. Sanki bir anlığına kırmızı bisikletine atlayıp gelmiş ve beni o evden alıp götürmüştü. Sanki tüm acılarım silindi, artık canım yanmamaya başladı. Ruhum dindi, yaralarım o an iyileşti.

Size yemin ederim ki sahnenin köşesinde yırtık pijamaları ve yaralarıyla oturan hayali çocukluğum bana döndü ve gülümsedi.

O kız çocuğu iyileşti. O kız çocuğu özgürleşti. O kız çocuğu geleceğine dönüp gülümsedi.

Sanki attığım her adımda hayata tutunuyordum, asla özgür değildim, asla özgür hissetmemiştim. Dünyanın beni tutacağını hissedememiştim ve hep bir yerlere tutuna tutuna ilerlemiştim. Şimdi Efe karşımda durmuş on binlerce insanın önünde bana aynen şöyle diyordu: ***"Sen bırak tutunmayı, dünya bizi sarmalar."***

İnsan sadece yaralarını iyileştirmez, insan sadece geleceğini güzelleştirmez, insan sadece ânına huzur vermez, insan geçmişini de iyileştirir. Ben bugün, bu gece, tam şu saniye geçmişimin iyileştiğine şahit oldum. Efe benim çocukluğumu iyileştirdi, Efe benim çocukluğumu gülümsetti.

Şarkı bittiği an insanlar öyle büyük bir coşkuyla tekrarını istediler ki Efe o gece *Rengârenk Acılar*'ı tam üç kere daha söyledi.

Her dinleyişimde aynı acıyı, aynı heyecanı, aynı huzuru hissettim. Üçüncü tekrar sona erdiğinde ise içim korkuyla doluydu. Bu Efe'nin bu gece söyleyeceği son şarkıydı. Tek dileğim beni dinlemesiydi, tek dileğim o açıklamayı bu gece yapmamasıydı. Önündeki kalabalığın bu gece burada nelere sebep olacağını göremeyecek kadar heyecanlıydı ama her şeyden öte bana güvenmeliydi.

"Şarkıda dediğim gibi..." diye söze girdi Efe, "içinizdeki acıları biliyorum, tanıyorum. Mine'nin acılarının aynılarını yaşayanlarınız olduğunu tahmin ediyorum. Mine her birinizin kurtuluş adımı olsun. Bırakın tutunmayı çünkü dünya bizi sarmalar, güvenin dünyaya. Çocukluk fotoğraflarınızdan birini alın elinize, o fotoğraftaki o çocuğun saçlarını okşayın. Bu gece yanımda olan, olamayıp kalbiyle burada olan herkese sonsuz teşekkürler. Unutmayın, önce yağmur yağacak, sonra güneş açacak ve sonra gökkuşakları çıkacak. Ben Efe Duran ve bu gece benden bu kadar. İyi geceler dilerim."

Efe'nin konuşması bittiğinde ve bize doğru döndüğünde şok içindeydim. Beni dinlemişti. Bana güvenmişti. Müziği bıraktığını açıklamamıştı. Kalbimdeki mutluluk ve huzur anlatılamayacak kadar yoğundu. Tek yaptığım, hiçbir şeyi umursamadan ve ne yaptığımın bile bilinçsizliği içinde birkaç adım koşarak ona sarılmaktı.

Nerede olduğumuzu unutarak, kaç kameranın bizi çektiğinin farkında bile olmayarak sıkı sıkı sarıldım ona. Bu sarılmanın bize nelere mal olacağını bilmiyordum ama karşıma çıkabilecek her şeye hazırdım. Tutunmayı bırakmıştım, tereddütlerimi ve korkularımı bırakmıştım.

Ne de olsa dünya bizi sarmalardı.

Biz rengârenk acıların savaşçılarıydık.

Bir tren hayal etmiştim;
beni acılarımdan alıp,
gözyaşlarımdan yol yapıp
üzerinden gidecek ve
beni mutluluğa
götürecek bir tren.

26. Bölüm

Görünmez

Görünmez olmak için önce görünmek zorundaydık...

***Efe ile binlerce insanın ve onlarca kameranın önünde birbirimize sarılmamız Âdem ve Havva'nın yasak elmaya uzanan elleri gibiydi. Yanlıştı, yasaktı, hataydı. Ve ben bunu* düşünemedim.**

Duygularıma yenik düşüp etrafımdaki her şeyi silip sadece Efe'yi bıraktım, ona koştum ve ona sarıldım. Aptallık ettim. Efe ise beni durdurmadı, ne yaptığımızı sorgulamadı. O an sadece o ve ben vardık, gerisi illüzyondu. Dünyanın geri kalanının farkına varmamız kollarımıza dokunan ellerle oldu. Bizi içeri çeken eller nasıl bir kâbusun içine düştüğümüzü fark etmemi sağladı.

Aptalsın Mine, sanki hayatında hiçbir ünlünün hayatına tanık olmamışsın gibi bunu nasıl yaparsın?

Efe ile kendimizi kalabalığın içinde sahne arkasında bulduğumuzda buraya nasıl geldiğimizin bile farkında değildik. Ece'nin korku dolu gözlerle elbisemi tuttuğunu hissedebiliyordum. Gözlerim Efe'nin gözlerindeydi, Efe'nin gözleri ise aynı şekilde benim gözlerimdeydi. Efe'nin menajeri Bora'nın telaşlı ve endişeli sesini

kalabalığın arasından seçtiğimde başımı çevirip ona baktım ve dediklerine odaklandım.

"Efe Bey, sizi direkt araca alıp buradan çıkarmamız lazım. Dışarısı çok karıştı. Prosedür aynı, sizi bir otele götüreceğiz. Bu kalabalıkta evinize gidemezsiniz."

O an bir farkındalık yaşadım. Efe müziği değil, bunu bırakmak istiyordu. Bu yaşananlar psikolojik bir işkenceden farksızdı. Etraf o kadar kalabalıktı ki kimin konuştuğunu, kimin ne dediğini bile anlamıyordum. Herkesten bir ses çıkıyordu. Herkes endişeliydi, herkes telaşlıydı. Nereden nereye gittiğinizi bile anlayamayacağınız bir karmaşanın içindeydik ve Efe bunu yaşamak istemiyordu. Efe bunu yaşatmak istemiyordu. Kendimizi bir anda konser alanının gizli bir çıkışında bulduğumuzda Ece hâlâ elbisemi tutuyordu, çok korkmuştu. Onu bir daha böyle bir ortama sokamazdım.

"Arkaya geçin," dedi Efe, sesi o kadar gergindi ki konserde yaşanan tüm o güzel anlar silinip gitmişti. Şu son birkaç dakika her şeyi unutturmuştu. Başım dönüyordu, karnım ağrıyordu. Bu kalabalık beni hasta ediyordu.

"Bu sefer şoförünüz gelmeyecek, aracı ben kullanacağım." Bu Bora'nın sesiydi. Kalabalığın arasından çıkıp arabanın şoför koltuğuna oturduğunda Efe bizim arkaya geçmemizi bekliyordu.

"Hadi tatlım," dedim Ece'ye, "gidelim buradan."

Efe kapımızı kapatıp öne geçtiğinde kalbim öyle hızlı atıyordu ki kalp atışlarım neredeyse ışık hızıyla yarışacaktı. Bora arabayı çalıştırıp bizi buradan hızla uzaklaştırırken peşimizde bir ton magazin ekibi vardı. Bir süreliğine arabanın içinde hiçbir ses duyulmadı. Efe'nin önündeki aynadan arkada oturan beni izlediğini fark ettiğimde onunla aynadaki yansımalarımız sayesinde

göz göze geldik. Bana uzun uzun baktı, sanki mahcup gibiydi, üzgündü.

"Sondaki sarılma iyi olmadı," dedi Bora bir anda, sesi endişeliydi. "Yahya Bey'in tepkisi iyi olmayacak. Seni basına Meriç Turalan'la lanse etmek için o kadar uğraşmışken bu hiç iyi olmayacak..."

"S*keyim tepkisini," derken ellerimi uzatıp Ece'nin kulaklarını kapattım. "Onun kurallarına göre yaşamayacağımı bizzat ona söylemiştim." Bora derin bir nefes aldı.

"Bak Efe," diye söze girdi Bora, "ben senin menajerinim. Üstelik senden on yaş büyüğüm. Ağabeyin sayılırım. Senin on yıl önündeyim. Sen benim çalıştığım dördüncü müzisyensin. Kimlerle çalıştığımı ve Yahya Bey'in sadece seninle ilgilenebilmem için diğerleriyle anlaşmamı silip attığını çok iyi biliyorsun. Adam sendeki ışığı gördü, bunu herkese göstermek istedi. Sizin bir sözleşmeniz var, kafana göre davranamazsın."

"Kafama göre değil, kalbime göre davrandım."

"Kalbine göre de davranamazsın, sözleşmen var diyorum. Bak biliyorum gençsin, heyecanlarına yenik düşecek yaştasın ama mantıklı düşün. Adamla sözleşmen var! Kapı gibi bir sözleşme, milyonlarca dolarlık tazminat hakkı var, isterse her şeyini alabilir."

"Umurumda olsaydı emrine amade olup her dediğini yapardım; ama umurumda mı sanıyorsun?" diye sordu Efe öfkeyle. "Neyimi almak istiyorsa alsın ama beni köpeği yapamayacak. Benden dilediği kadar tazminat alıp dilediği yerine–" derken arkada Ece'nin olduğu aklına gelmiş olacak ki sustu. Devam etmedi. Belli ki küfür edecekti.

"Özür dilerim," diye mırıldandım arkadan. "Bu benim suçum. Duygularıma yenik düştüm." Efe tahammülsüzce cevap verdi.

"Lütfen bir daha böyle bir sebeple özür dileme Mine. Bir hatan olmadığının farkındasındır umarım." Efe o kadar öfkeliydi ki sesini yalnızca benimle konuşurken kontrol altına alabiliyordu.

"Bir hatam var Efe," dediğimde sinirlerim o kadar bozuktu ki gözyaşlarım kontrolsüzce akmaya başlamıştı. "Ben yıllardır bu sektörün içindeyim. Herkesin her şeyini biliyorum, tüm bu bilgi birikimine rağmen böyle bir aptallık yapmış olmam benim suçum! Sonuçlarını düşünememiş olmam benim suçum..." derken Bora sözümü kesti.

"Bir dakika, bir dakika," dedi şaşkınlıkla. "Yıllardır bu sektörün içindeyim de ne demek? Sen grafik tasarımcı değil miydin?" diye sordu aynadaki meraklı gözleriyle bana bakarak.

Ah hayır, şimdi bir de buna mı anlatacağız? Grafik tasarım da bir medya sektörüdür deyip geçelim bence Mine, olmaz mı?

"Hayır," dedim kendimden beklemediğim bir cesaretle. "Ben grafik tasarımcı filan değilim. Magazin yazarıyım."

Bora şoke olmuş bir halde Efe'ye döndüğünde neredeyse kaza yapıyorduk. Öndeki araca çarpmadan ani bir frenle durduğumuz an yanımızda beliren magazincilerin camlarımıza vurmaya başlamasıyla Efe Bora'ya döndü.

"Camları aç," dedi öfkeyle.

"Ne yapacaksın? Adamları mı döveceksin?"

"Adamları döveceğim, evet."

Bora Efe'yi dinlemeyip hızla öndeki arabayı sollayıp geçerken arabanın içinde o kadar büyük bir gerginlik havası hâkimdi ki bir süre kimse konuşmadı. Herkesin biraz sakinleşmeye ihtiyacı vardı. Bora ter içinde kalmıştı. Efe'nin aksine oldukça kibar ve sakin bir adamdı ama o bile delirme noktasına yaklaşmıştı. Yaklaşık on dakikadır Ece'nin kulaklarını kapatıyordum ve Ece bu halde

uyuyakalmıştı. Çocuk olmak ne güzeldi, şu gergin ortamda bile uyuyakalabiliyordu.

– *Keşke şu an biz de uyuyakalsak, değil mi Mine?*

– *Hiç zamanı değil, İç Ses.*

Yaklaşık yirmi dakikalık bir sessizliğin sonunda Bora konuşmaya başladı. O sırada çoktan magazincilerden kurtulmuştuk. Bu sefer nerede, hangi otele gidiyorduk bilmiyordum ama şehrin kalabalığından uzakta olacağımız bir yere gittiğimizi anlayabiliyordum. Radyoda bir klasik müzik parçası çalıyordu. Ortamdaki gerginlik biraz daha azalmıştı, herkes biraz daha sakindi.

"İkiniz de biraz sakinleşin," diye söze girdi Bora. "Biriniz çok sinirli, biriniz de çok üzgün diye sustum. Otele gittiğimizde konuşacağız. Birazdan orada oluruz. Şu an konuşsak da bir yere varamayız. Ufaklık uyudu mu?"

"Evet, uyuyor," dedim. "O her yerde uyuyakalabilme özelliğine sahip. Çok şanslı..."

Bora gülümsedi. Klasik müziğin sesini artırıp arabanın camlarını araladı. İçeriye giren temiz hava ve sakin müziğin eşliğinde yol almaya devam ettik. O sırada Efe bize döndü. Üzerindeki montu çıkarmış bana uzatıyordu.

"Üzerinize ört," dedi sessizce.

"Böyle de sen üşürsün," dedim bana uzattığı montu almayarak. Efe arkaya doğru uzanıp montunu Ece'nin ve benim üzerime örttü.

"Ben üşürüm, siz üşümeyin," diyerek önüne döndü.

Bora'nın endişeli halinden anladığım kadarıyla bu durum Efe'ye büyük bir tazminata mal olabilirdi. Öyle büyük bir miktardan bahsediliyordu ki Efe'nin ve ailesinin elinde olan her şey

gidebilirdi. Efe buna rağmen müziği bırakmayı düşünüyordu, üstelik neredeyse bunu yapımcısının bile o sahnedeyken öğreneceği şekilde duyuracaktı. Delirmiş olmalıydı.

Yaklaşık yarım saat sonra bir otelin kapalı garajında durduğumuzda bizi otelin görevlileri karşıladı. İri ve güçlü bir kadın güvenlik kapımızı açıp bana Ece'yi işaret etti.

"Alabilir miyim?" diye sordu, sanki valizimi istiyordu. "Sizi odanıza çıkarayım."

"Kimseye gerek yok," dedi Efe, "ben hallederim."

Kapısını açıp indi ve hemen arka kapıdan Ece'yi kucağına aldı. Bora ise çoktan inmiş otelin güvenlik görevlileriyle konuşuyordu. Onlardan odalarımızın anahtarlarını alıp onları magazinciler hakkında bilgilendirirken anahtarları bana uzattı.

"Birinci kat. 123, 124," dedi. "125'te de ben kalıyorum." Başımı sallayarak anahtarları aldım.

"Peşimden gel," dedi Efe.

Burada bir dakika bile durmak istemediği o kadar belliydi ki tahammülsüzlüğü sesinden duyuluyordu. Birlikte asansöre binmemiz ve bir üst kat olan birinci katta inmemiz otuz saniye bile sürmedi. Asansörün tam karşısındaki oda 123'üncü odaydı. Efe kucağında uyuyan Ece ile asansörden inerken ben odanın kapısını açtım. Nerede olduğumuzu, hatta otelin ismini bile bilmiyordum. Bir ünlünün hayatının ne kadar berbat olduğunu hayatım boyunca hiçbir zaman bu kadar fark etmemiştim. İnsanların arasına karışılan her gece bir felaketti. Konser vermek onun için dönüşte evine bile gidemeyeceği kadar büyük bir kaostu. Efe'nin bunlardan ne kadar nefret ettiğini bu kadar kısa sürede anlaması ve çok yeni imzalanmış bir sözleşmenin taraflarından biri olması ise daha korkunçtu. Canının sıkkın olduğu her halinden

belliydi. Efe Ece'yi yatağa yatırıp üzerini örterken Efe'nin montunu yatağın kenarına bıraktım ve üzerime giyebileceğim bir şey olup olmadığını görmek için odanın kapı girişindeki dolabın kapaklarını açtım. İçinde sadece bornozlar ve havlular vardı. Bornozlardan birini çıkarıp üzerime geçirdim.

"Yeni moda mı?" diye sordu Efe. Sessizce güldüm.

"Eski moda bile değil. Hem ne yalan söyleyeyim, monttan daha sıcak tutuyor. Keşke dışarıya bornozla çıkmayı normalleştirebilsek... O zaman muhteşem olurdu."

"Ya da yorganla," diye ekledi Efe. "Kış aylarında üzerimize bir yorgan alıp öyle dışarı çıkabilsek harika olmaz mıydı? Hayatım boyunca bunu hayal etmişimdir."

Efe'yi üzerine sarılı kocaman bir yorganla dışarıda yürürken hayal edince gülmeye başladım. O da tatlı tatlı gülüyordu. O sırada odamızın kapısı çalındı. Efe bir anda ciddileşerek kapıya doğru ilerledi.

"Az önce sevimli sevimli gülüyordun, birden nasıl böyle ciddileştin?" diye sordum arkasından.

"Sevimli hallerim sadece sana..." dediğinde gülüşüm büyüdü.

O sırada Efe kapıya ulaşmıştı, ben ise antrenin girişinde durmuş onu izliyordum. Efe kapıyı açtığında gelen kişi beni şaşırtmamıştı. Kimin geleceğini zaten biliyorduk. Gelen Bora'ydı.

"Gelebilir miyim?" diye sordu sakin bir ses tonuyla. Elinde birkaç kâğıt vardı.

"Yan odada baş başa konuşalım," dedi Efe. Bora ise geri adım atmadı.

"Mine'yle de konuşmak istiyorum. Mesele sadece sen değilsin."

Efe huzursuz bir nefes aldı ve kapının önünden çekildi. Bu bir davetti. Bora tereddütle içeri girip doğrudan odanın içindeki yemek masasına doğru ilerledi. Bu otel odası hayatımda gördüğüm en büyük otel odasıydı. İçinde bir çalışma ve yemek alanı vardı. Bora beş kişilik yemek masasının sandalyelerinden birine oturur oturmaz konsolda duran telefonla resepsiyonu aradı.

"İyi akşamlar, 123'e akşam yemeği mönünüzden gönderir misiniz? Üç kişilik. Mümkün olan en hafif yemeklerinizden gönderirseniz sevinirim. Bir şişe de şarap alalım."

Gözlerim Efe'ye kaydı. Oldukça sabırsız ve sinirli görünüyordu. Dışarıdaki herkese böyle miydi? Bu bambaşka bir Efe'ydi. Benim tanıdığımdan çok uzak bir Efe. O sırada Efe'nin bakışları da benim gözlerime çevrildi.

"Yanıma otur," dedi bana sessizce. Başımı salladım. Efe Bora'nın tam karşısındaki sandalyeye otururken ben de yanına oturdum.

Bora elindeki kâğıtları bize doğru çevirip yan yana dizdi. Sonra ceketinin cebinden bir kalem çıkarıp elindeki kalem ile kâğıtlarda yazan önemli yerleri işaret ederek konuşmaya başladı.

"Madde 3, Madde 4, Madde 5: Tamamı ilişkilerle alakalı. Yapım şirketinin haberi ve izni olmadan ilişki yaşayamazsın, yapım şirketinin haberi ve izni olmadan kimseyle görüntülenemezsin, yapım şirketinin haberi ve izni olmadan bir ilişkini dahi bitiremezsin. Madde 6, Madde 7, Madde 8: Yapım şirketinin haberi olmadan sansasyonel bir habere konu olamazsın. Şirkete danışmadan adım atamazsın, konserine şirkete danışmadan özel konuk davet edemezsin. Madde 16, Madde 17: Konserlerde yapılacak her türlü konuşma öncesinde yapım şirketine danışmak ve izin almak zorundasın. Madde 24, Madde 25: Bu kısma iyi

bakın. Bunlar sözleşme maddelerine uyulmazsa şirketin senden talep edebileceklerinin yazılı olduğu maddeler. Rakamların büyüklüğünü görüyor musunuz?" Bora'nın konuşması devam ederken durumun ciddiyetini anlamaya başlıyordum.

"Bu korkunç bir sözleşme," dedim dehşet içinde Efe'ye dönerek. "Sen bunu neden imzaladın? Nasıl imzaladın?"

"Ben bunu imzalarken benim bir hayatım yoktu. Bunlara karşı gelmek isteyeceğimi düşünemedim," dediğinde sesi pişmanlık doluydu.

"Ama yapım şirketi bunu düşündü," dedi Bora.

"Yapım şirketi s*ktirsin gitsin!" Efe'nin sesi öyle öfke doluydu ki sanki bir anlığına odanın içi deprem sonrası bir artçı sarsıntı ile sarsılmış gibi hissettim.

"Sakin ol..." dedim sessizce, elimi uzatıp Efe'nin koluna dokundum, onu sakinleştirmek istedim. O sırada kapının çaldığını duydum. Bora elindeki kalemi bırakıp ayağa kalktı ve kapıya doğru ilerledi. Bora yemek siparişini getiren görevliyi içeri alırken ben Efe'nin kolunu tutmaya devam ediyordum.

"Sakin ol," dedim bir kez daha. "Sen sadece sakin ol. Bora senin düşmanın değil."

Efe sesini çıkarmasa bile sakinleştiğini hissedebiliyordum. Üzerindeki ceketi ve kravatı çıkarıp yanında duran sandalyeye bıraktı. Ben ise saçma sapan bir halde olduğumu o an fark ettim. Odada yeşil saten elbisemin üzerine geçirdiğim bornozla oturuyordum. Hem de Efe'nin menajerinin yanında! Bornozu üzerimden çıkarıp yanımdaki sandalyeye bıraktım. Odanın içi ilk geldiğimiz gibi serin değildi, gayet sıcaktı. Oda servisi akşam yemeğimizi masamıza bırakırken Efe arkasına yaslanmış boş boş masayı izliyordu. Morali o kadar bozuk görünüyordu ki onu

içinde bulunduğu bu çıkmazdan nasıl kurtarabileceğimi düşünüyordum, bir yolu olmalıydı. Çünkü her çıkmaz sokağın bir çıkış yolu her zaman vardı...

– *Ve sen Yeşil Küpeli Kız, o yolu mutlaka bulursun.*

– *Beni biliyorsun İç Ses. Tanıyorsun. Seninle kaç çıkmaz sokaktan çıktık, hatırlıyor musun?*

Bora oda servisine bahşiş bıraktıktan sonra oldukça mahcup bir yüz ifadesiyle gelip karşımıza oturdu ve önümüzdeki sözleşme kâğıtlarını toplayıp masanın yanında duran konsola bıraktı. Efe de ben de yemek yiyebilecek halde değildik. Bora ise kâğıtları topladıktan sonra yemek yemeye başlamıştı. Masada zeytinyağlı birkaç sebze yemeği, fesleğenli makarna ve kuşkonmaz vardı.

"Yesenize... Lütfen," dedi Efe.

"Bak Efe, ben senin düşmanın değilim," dedi Bora. "En başından beri yanındayım, biliyorsun. Fakat ben senin menajerinim ve durumları öyle bir hale getirdin ki seni bu işin içinden nasıl çıkaracağını düşünmesi gereken benim."

"Beni bu işin içinden çıkarmana gerek yok. Ben çıkacağım. Bedeli ne olursa olsun," dedi Efe. Bora elindeki çatalı bıraktı ve Efe'nin yüzüne endişeyle baktı.

"Ne demek bu? Ne yapacaksın?" Efe'den cevap alamayınca bana döndü. "Ne yapacak?"

Başımı öne eğdim. Efe konuşmak istemiyorsa ben onun kafasının içinden geçenleri bir bir dökecek değildim. Fakat Efe konuşmalıydı, Bora'ya anlatmalıydı ve onun kendisine yardım etmesine izin vermeliydi. Bora Efe'nin müziği bırakma kararını bilmeliydi.

"Söyle ona," dedim Efe'ye dönerek. "Bilmeli."

"Neyi bilmeliyim? Allah aşkına, biriniz anlatacak mı? Neler dönüyor burada? Ben senin menajerinim Efe. Aynı sözleşmeden bir tane de bende var! Kaybedersen tek başına kaybetmeyeceksin, ben de seninle birlikte her şeyimi kaybedeceğim. Benim görevim her şeyden öte seni zaptetmekti! Ben sana güvendim, hayatına karışmadım. Bana hata yapmışım gibi hissettirme."

Efe şaşkınlıkla başını kaldırdı. Kaşlarını çatarak Bora'ya baktı.

"Ne demek bu? Ne demek aynı sözleşmeden bir tane de sende var?" diye sordu dehşet içinde bir ses tonuyla.

"Bu işlerde o kadar deneyimsizsin ki birçok şeyden haberin bile yok. Şirket seninle sözleşme imzalar, sonra senin için beni tutar ve benimle de imzalar. Bize çok kazandırır ama bir hata yaparsak bize çok daha fazlasını kaybettirir. Şöhret böyle bir şey işte. Bok çukurundan farksız."

"Böyle bir şeyi bir başkası için neden ve nasıl imzalarsın?" diye sordu Efe.

"Başka şansım yoktu. Yapımcı Yahya Bey, bu piyasada en fazla kazanan ve en fazla kazandıran isim. Benim de hayatımda ilk defa paraya ihtiyacım vardı. Aklının ucundan geçmeyecek kadar büyük bir paraya..." Bora'nın sesi o kadar üzgün çıkıyordu ki merakla haddim olmayan bir soru sordum.

"Neden? Yani neden ihtiyacın var?" Halbuki Bora bu soruyu kötü karşılamadı. Derin bir nefes aldı ve anlatmaya başladı. Sanki hep bu ânı beklemişti.

"İki yaşında bir kızım var. İsmi Ayşin. Tip-1 SMA hastalığı olduğunu öğrendik. Bu hastalığı hiç duydunuz mu bilmiyorum. Tedavisi yurtdışında ve normalde yirmi yıl bu işi yapsam yine de biriktiremeyeceğim kadar pahalı. Fakat Yahya Bey durumumu ve ne kadar iyi bir menajer olduğumu bildiği için bana bu konuda

yardım edeceğini söyledi. Finansörler bulacağını, primler verece-ğini ve sunabileceği en yüksek maaşı sunacağını söyledi. Aslında kötü biri değil... Tek sıkıntısı işine ve başarıya bağımlı olması. Efe'de öyle bir ışık gördü ki onu büyütmemizi, parlatmamızı ve bir numara yapmamızı istedi. Bunun için aklının hayalinin al-mayacağı yatırımlar planladı ve planlıyor da. Bu yoldan döner mi sanıyorsun? Adam bu gece yaşananlardan sonra öyle delirmiş ki siz odanıza çıktıktan sonra beni aradı ve ağzına gelen her şeyi saydı. Bu durumu düzeltmezsem beni de kovacağını söyledi."

"Bu durumu düzeltmek de ne demek? Ne yapabiliriz, zama-nı geri mi alacağız?" diye sordum endişeyle. Bora'nın hikâyesini duymak Efe'yi de beni de sarsmıştı. Efe bu sektöre çok uzaktı, tek bildiği müzik yapmaktı. Ben ise sektörün acımasız olduğunu çok iyi biliyordum ama bu derece bir acımasızlık beni bile şoka sokmuştu.

"Durumu bir şekilde düzeltebiliriz. Sektörün iyi yanlarından biri de bu," dedi Bora. "Bir gün çıkıp Mine için Efe'nin kayıp kız kardeşi desek kimse sorgulamaz. Herkes inanır. Hatta öyle bir hikâye yazarız ki Efe'nin ünü artar."

"Mine için kız kardeşim filan demeyeceğiz," dedi Efe öfkeyle.

"Örnek verdim," diye düzeltti Bora. "Her şekilde bir yolunu buluruz ama sen benden bir şeyler saklamaya devam edersen iki-miz birlikte kaybederiz Efe. Ben seni kardeşim gibi görüyorum. En başından beri senin genç olduğunun farkındaydım, Mine'nin bir önceki konsere gelmesi bile bir ton soruna yol açtı ve senin kulağına hiç gelmese bile ben bu sorunlarla gece gündüz uğraş-tım. Şimdi bana her şeyi anlatın ki size de kendime de yardımcı olabileyim. Mine'nin grafik tasarımcı olmamasından Efe'nin ak-lından geçen her şeye kadar her türlü ayrıntıyı bilmek istiyorum."

Birkaç dakikalık sessizliğin sonunda Efe konuşmaya başladı. Onu konuşmaya iten tek şeyin Bora'nın kızının hikâyesi olduğunu biliyordum. Efe normalde bu masadan tek kelime etmeyip kalkardı. Oysa şimdi ortada bambaşka bir hikâye vardı. Bir bebeğin hikâyesi.

"Mine aslında Yeşil Küpeli Kız," dedi Efe. Kısa ve öz. Gözlerim merakla Bora'ya döndü, ne tepki vereceğini deli gibi merak ediyordum. Bora şoktaydı.

"Nasıl yani? Bildiğimiz Yeşil Küpeli Kız'dan mı bahsediyorsun?"

Bora'nın Yeşil Küpeli Kız'ı tanıyor olması beni şoka sokmuştu; oysa şoka girmemeliydim. Türkiye'nin en fazla okunan magazin yazarıydım ben. Bora'nın şaşkın gözleri üzerimde dolaşırken yüzüne bakamıyordum.

"Ta kendisı," dedi Efe. "Biz nasıl tanıştık, neden tanıştık, nasıl bu noktaya geldik bunları sorma. Sonu belli olan hiçbir şeyin başı önemli değildir."

"Neymiş sonu?" diye sordu Bora.

"Ben ona âşık oldum, o da bana. Bu kadar." Efe'nin kalın sesinden bu cümleyi duymak içimi titretmişti. Sanki bacaklarım bile titriyordu.

Bora derin bir nefes aldı ve gözlerini üzerime çevirdi. Ben ise yemek masasına bakmakla ve gözlerimi oyalamakla meşguldüm. Efe önündeki bir şişe suyu açtı ve tek seferde tamamını bitirdi. Şişeyi masanın altında duran çöp kutusuna atıp gömleğinin iki düğmesini açtı. Yüzü kıpkırmızıydı, içinde bulunduğu durumun onu ne kadar bunalttığı belli oluyordu.

"Tamam, anlıyorum. Peki, başka ne bilmem gerekiyor?" diye sorduğunda Efe çok normal bir şey söylüyormuş gibi tekdüze bir sesle cevapladı.

"Bu geceki konserin finalinde herkese müziği bıraktığımı açıklayacaktım." Bora dehşet içinde Efe'ye bakakaldı.

"Dalga mı geçiyorsun?" diye sordu ve ufak bir kahkaha attı. "Şakanın sırası mı?"

"Şaka yapmıyor," dedim sessizce.

"Siz ciddi misiniz? Kafayı mı yediniz?" Efe'den cevap gelmeyince bu sefer sinirden kızaran Bora oldu. Kravatını ve ceketini çıkarıp gömleğinin birkaç düğmesini açtı ve kollarını yukarı doğru kıvırdı. Derin bir nefes aldı ve sakin kalmaya çalışarak konuşmaya başladı.

"Efe," dedi, "bak abiciğim. Sana herkesin içinde Efe Bey diyorum, sen de bana Bora diyorsun. Ama tekrar söylüyorum, ben senin ağabeyin yaşındayım. Senin böyle Bey'li Hanım'lı konuşmaları sevmediğini biliyorum. Sen onlardan değilsin, sen bizdensin. Bunu da biliyorum. Bu yüzden seninle şu an ilk defa böyle samimi konuşuyorum. İsterim ki sen de bana kimse yokken "abi" de, beni bir abin olarak bil. Benim bu sektörde görmediğim hiçbir şey kalmadı. Yürüyen tecrübeyim. Sen ise müziğe âşık, genç ve deneyimsiz bir müzisyensin. Hiçbir şey sandığın gibi değil. Sen bu gece o sahnede müziği bıraktığını söyleseydin hiçbirimiz oradan çıkamazdık. Şu an hâlâ oradaydık. Kalabalığın sahneye akın etmesini engellemeyi de dışarıdaki kalabalığı dışarıda tutmayı da başaramazdık. Bu insanların sana karşı hissettiklerini kesinlikle anlamıyorsun. Onlar sana hayran. Onlara böyle bir şeyi nasıl söylersin? Her şeyin bir yolu var ve o yol sahneden geçmiyor," dedi ve duraksayıp merakla sordu. "Peki neden söylemedin? Seni kim vazgeçirdi?" diye sordu.

"Ben," dedim, "kalabalığın halini görünce bunun ne kadar büyük bir hata olduğunu anladım."

"Yeşil Küpeli Kız tecrübesi mi diyoruz buna?" diye sordu Bora gülümseyerek. Gülümsemesine rağmen yüzündeki endişeyi okuyabiliyordum. Ben de gülerek başımı salladım. O sırada Efe söze girdi.

"Bunu sahnede duyurmak yanlış bir karardı ama müziği bırakma kararımın arkasındayım," dedi. "Benim hayal ettiğim gelecek bu değildi."

"Sana kimse müziği bırakma demiyor abiciğim ama arkanda bir kaos yaratıp da çıkıp gitmek istemezsin. En azından ben buna inanmak istiyorum. Sen bencil değilsin, arkanda bıraktığın seninle çalışan yüzlerce insan olacak, onları öylece bırakıp gitmezsin. Her şeyden öte bunu kendine yapman da büyük haksızlık. Onlar senin ve ailenin sahip olabileceği her şeyi alabilecek kadar güçlü. Bu durumdan kurtulmak zor değil. Bu bir süreç. Yeri geldiğinde sen onlara karşı o kadar güçlü bir noktada olursun ki müziği bırakmak istediğinde buna kimse sesini bile çıkaramaz. Şimdi tek yapmamız gereken şu an şu noktada içine girdiğimiz bu bataklıktan çıkmak. Konserden çıktığımızdan beri hiç telefonlarınıza baktınız mı?"

"Hayır, neden?" diye sordum endişeyle. Neler olduğunu tahmin edebiliyordum, sosyal medya bir savaş alanına dönmüş olmalıydı.

"Herkes sizi konuşuyor. Herkes Efe Duran'ın konserinin sonunda koşarak ona sarılan bu kızı ve o kızın konserde hikâyesi anlatılan Mine olup olmadığını konuşuyor. Twitter gündem listesinin neredeyse tamamı bu konserle ilgili. Meriç Turalan ile Efe'nin ne zaman ayrıldığı, bunun bir sadakatsizlik olup olmadığı, onun bir reklam ilişkisi olup olmadığı gibi tonla teori var. Herkesin bilmek istediği en önemli soru ise şu... Kim bu kız? Kim bu yeşil elbiseli, yeşil küpeli kız?"

Gözlerim Efe'nin gözlerine kaydığında ellerim buz gibiydi. Tüm bunlar benim hatammış gibi hissediyordum. Öyle zayıf davranmıştım ki kendime kızmaktan başka hiçbir çarem yoktu.

– Üzülme Mine, belki de böyle olması gerekiyordu. Belki seni o an Efe'ye iten görünmez güç de kaderin bir parçasıydı.

– Eğer bu kaderin bir parçasıysa canım neden bu kadar yanıyor İç Ses?

– İnsanın kaderi insanın canını yakar Mine, acı ama gerçek.

"Peki, ne yapacağız?" diye sordum çaresizce. Efe'nin canı o kadar sıkkındı ki konuşamıyordu bile. Bora'nın dudakları istemeye istemeye aralandı ve alnındaki teri önündeki mendil ile silerken sorumu cevapladı.

"Onlara merak ettikleri sorunun cevabını vereceğiz," dedi.

"Ne demek bu?" diye sordu Efe; oysa ikimiz de anlamıştık.

"Onlar sahnedeki kızın kim olduğunu merak ediyor ve biz de onlara o kızın kim olduğunu anlatacağız..."

Onların istediği bendim, onlara beni verecektik.

"Onlara Mine'yi mi anlatacağız? Tamam öyleyse, bir açıklama yayınlayın. Efe'nin sevgilisi deyip geçin. Bu yeterli. Mine'yi kimsenin önüne çıkarmak istemiyorum."

Bu Efe'nin en hassas noktasıydı, Efe özel hayatını asla gözler önüne sermemişti. Ona özel olanın özel olarak kalmasını istiyordu ama maalesef toplumun istediği bu değildi. Biliyordum.

"Onlara bunu sen açıklayacaksın Efe. İnsanlar bu hikâyenin ardında yaşananları deli gibi merak ediyor. Basit ve yazılı bir açıklama onları sadece senden uzaklaştırır. Onlar senin hayatını bilmek istiyor. Ne yaşadığını, kimlerle olduğunu, her şeyini bilmek istiyorlar. Bakın, size ayrılın demiyorum. Size bu

kaosun içinden birlikte çıkabileceğiniz bir senaryo sunuyorum. Sen Efe Duran'sın, o ise Yeşil Küpeli Kız. Genç kızların sevgilisi Efe Duran ve ülkenin en ünlü ve en sevilen anonim magazin yazarı Yeşil Küpeli Kız'ın birlikteliği... Bunun insanlarda yaratacağı etkiyi düşünebiliyor musunuz? Şöhret üstüne şöhret, başarı üstüne başarı. Seni ancak büyük bir şöhretle onlardan daha güçlü bir hale getirebiliriz. Toplumun tamamı seni ve ilişkini desteklerse senin günün birinde ilişkin için müziği bırakmak istemeni onlar da destekleyecektir ve sana bu durumda bir sözleşme dayatması yapmaları onlara toplumu kaybettirir. Sana hiçbir şey kaybettirmez. Sizden tek istediğim bu. Buradan tek sağlıklı çıkış yolunuz birkaç ay boyunca aşkınızı topluma inandırmanız."

Gözlerim Efe'nin gözlerine çevrildiğinde ve Efe'nin yorgun gözleri benim gözlerimle buluştuğunda tek istediğim omzuna yatıp uyumaktı. Söylenenleri yapamayacak kadar yorgunduk ama bunu yapmak zorunda olduğumuzu çok iyi biliyorduk. Efe'nin ailesi için, Bora için, Bora'nın ailesi için, Efe için çalışan yüzlerce insan için bunu yapmak zorundaydık.

Günü geldiğinde sadece ikimiz kalabilmek için, o hayal ettiğimiz hayatı baş başa yaşayabilmek için hayatın bize sunduğu tek yol bir süreliğine kalabalıklaşmaktı. On milyonlarca insanın gözlerinin önüne çıkmak ve hissettiklerimize onları da ortak etmekti. Başka çaremiz yoktu. Öylesine iki kişi olabilmek istiyorsak önce Efe Duran ve Yeşil Küpeli Kız olmak zorundaydık.

Görünmez olmak için önce görünmek zorundaydık...

Her çiçek kendi suyunu bulur.

27. Bölüm

Bazen Cevap Göktedir

Her çiçek kendi suyunu bulur Efe...

Saat gecenin 02.36'sıydı. Efe ve Bora'yla yediğimiz yemeğin sonunda Efe duş almak ve sonrasında Bora'yla bir kez daha konuşmak için kendi odasına gitmişti. Ece uyuyordu, telefonum sessizdeydi. Önümde bir fincan kahve, üzerimde saçma sapan otel bornozu ve altında yeşil elbisemle odanın balkonunda oturuyordum. Önümüz bomboş bir vadiydi. Merkezin öyle uzak bir bölgesindeydik ki önümüz hiçlikti. Önümdeki koca karanlık benim için en güzel manzaraydı çünkü baktığım her yerde kendimi görüyordum. Telefonumu elime almak ve sosyal medya hesaplarımda gezmek istiyordum. Durumun ne kadar kötü olduğu gerçeğiyle yüzleşmek istiyordum. Oysa bunu yapmayacaktım. Ne bana gelen mesajlara bakacaktım, ne biriken aramalarımın kimlerden geldiğini kontrol edecektim. Şimdilik tek gerçeğim burasıydı, bulunduğum yer ve bulunduğum zaman. Gözlerim kahve fincanımın olduğu masanın üzerinde bulunan bir saksı çiçekte. Aklımda neden olduğunu bilmediğim bir soru. Kim bir otel odasında çiçek besler ki? Kimin aklına gelir de sular bu çiçeği?

Sonra bir rüzgâr esti, yağıp dinen yağmurun çatıdaki birikintilerinden birkaç damla su çiçeğin saksısını buldu. Kendi kendime

gülümsedim. Çiçeğin suyu rüzgârla geldi, çiçeği buldu. Rüzgâr yağmuru taşıdı, yağmur çiçeği suladı ve güneş büyütecek. Bazı canlılar kendi kendine büyür, kimsenin yardımına ihtiyaç duymaz.

– Aynen senin gibi, Mine.

– Aynen benim gibi, İç Ses...

Sonra bir anlığına kaybeder gibi olduğum aklımı çocukluğumdan bir gecede buldum. Bir tren yolunun üzerinden geçen bir üst geçitte ve dört yaşındaydım. Islanmış ve üşümüş, yorgun ama mutluydum. Binlerce umutla babamın uyuduğunu görüp evden kaçmıştım. Bir üst geçidin üzerinde durmuş, aşağıdan geçip giden trenleri izliyordum. Trenlerin içinde oturan insanlara bakıyordum. Bazıları kitap okuyor, bazıları uyuyor, bazıları sohbet ediyordu. O trenin içindeki insanlar benim umudum olmuştu. Tren tıklım tıklımdı. Boş bir tane bile koltuk yoktu. İnsanlar buradan gidiyordu, insanlar bu şehri terk edebiliyorlardı. Bir gün ben de gidebilirdim. O gün buna inandığım ilk gündü. Polisler tarafından bulunup evime götürüldüğümde babam hâlâ uyuyordu. O kadar uykusu vardı ki bana kızmamıştı. Muhtemelen sarhoştu. Yatağıma yatmış, gökyüzünü izlemiş, o insanlarla birlikte o trenin içinde buradan gitmeyi hayal etmiştim. Bir süreliğine hayata öyle tutunmuştum, umudumu hep o trenin içindeki insanlardan almıştım, hep onları düşlemiştim. *Bir tren hayal etmiştim, beni acılarımdan alıp, gözyaşlarımdan yol yapıp üzerinden gidecek ve beni mutluluğa götürecek bir tren.*

Kapının çalmasıyla birlikte o geceye dair hatıralarımı bir kenara bırakıp ayağa kalktım. Odaya geçip kapıya doğru ilerledim ve Efe'nin sesini duydum.

"Benim."

Kapıyı açtım, Efe karşımda o kadar bitkin görünüyordu ki ilk yaptığı bana sarılmak oldu. Sanki kollarımda uyuyacaktı. Ona odanın kapısında sıkı sıkı sarıldım. *Ona sarıldığım şu an çocukluğumda üşüdüğüm her ana yetecek kadar ısındım, dinlendim, sarıp sarmalandım.*

"İçeri gelsene," dedim. "İyi misin?"

"Yorgunum."

Efe halsizce açıklayıp içeri geçtiğinde önce Ece'yi kontrol etti. Sonra hiçbir şey demeden balkona çıktı. Ben de peşinden ilerledim, Efe balkondaki sandalyelerden birine otururken ben balkonun kapısında dikilmiş ona bakıyordum.

"Kahve ister misin?" diye sordum. Efe teklifimi bir baş hareketiyle reddetti. Balkonun kapısını çekip yanına oturdum...

"Ne oldu?" diye sordum. "Ne konuştunuz?"

"Aynı şeyleri," dedi Efe.

"Başka bir plan sunmadı mı?" diye sordum merakla.

"Başka bir planı yok. Başka bir seçenek sunamıyor. Düşününce benim aklıma da başka bir plan gelmiyor. Sanırım burada sıkışıp kaldık."

Yorgun sesi ve halsiz bakışları gözlerimin ve kulaklarımın gözetimi altındayken tek seçeneğin bu olduğunun farkındaydım. Kahvemden bir yudum alıp uzaklara daldım. Daldım derken gerçek manada daldım, sanki gökyüzüne batıp çıktım.

"Peki, sen ne hissediyorsun? Nasılsın?" diye sordum endişeli bir sesle.

"Üzgünüm," dedi Efe. "Seni bu işin içine bu kadar sokmak yapmak isteyeceğim son şeydi."

"Beni düşünme," dedim. "Sen ne istiyorsun, ne hissediyorsun? Sadece kendi içine odaklan. Bana sadece kendinden bahset. Boş

ver beni, boş ver başkalarını. Bir kere de kendini dinle, kendini anlat."

"Sadece üzgünüm," dedi bir kez daha. "Duygularımı başka bir kelimeyle ifade edemem. Sadece çok üzgünüm."

"Olanların hiçbiri senin suçun değil Efe. Ortada bir suç yok, bir suçlu yok. Böyle olması gereken her şey böyle oldu."

"Hiçbir şey planladığım gibi gitmedi," dedi Efe çaresizce.

"Hayatta hiçbir şey planladığın gibi gitmez zaten. Sen ne planlarsan planla, önemli olan senin değil, hayatın senin için planları. Bu yüzden kışın ortasında birden hava ısınabilir, yazın ortasında birden fırtına çıkabilir. Akşamdan kar yağdığını görüp sabah uyanıp karda bir yürüyüş yapmayı planlarsın ama sabah uyandığında tüm o yolları kaplayan karlar eriyip gitmiş olabilir. Hayatta planlar yok Efe, yalnızca hayaller var."

Dışarıda şiddetli bir rüzgâr esti, sanki evren bana, *"Hah, işte şimdi beni anladın!"* dedi. Efe ise dışarıdaki her şeye kendini kapatmak istiyor gibiydi. Konuşmaya ve anlatmaya devam etti.

"Aptalca düşündüm, hayatı kafamın içinde olup bitenler gibi basit ve yalın sandım. Öyle değilmiş. Bora'nın kızı, annem ve babamın tüm emekleri, benim için çalışan herkes ve onların aileleri var ortada. Bir de sen varsın. Ece var. Ece'nin annesine söz verdiğim bir ev var. Sanırım hayatımda ilk defa ne yapacağımı, hangi yoldan gideceğimi bilemediğim bir andayım."

Elimi uzattım ve Efe'nin koluna dokundum. Hani bazı dokunuşlar vardır ya, ufak hafif bir el dokunuşu, güven ve huzur vermek adına bir dokunuş. Bu öyle bir dokunuştu.

"Bazen cevap göktedir," dedim.

Efe başını kaldırdı ve gökyüzüne baktı. Gökyüzüne uzun uzun baktı, yıldızları izledi.

"Çocukluğumda her gece penceremden gökyüzünü izlerdim. Gökyüzü benim televizyonumdu. Yıldızlara isimler takar, onları konuştururdum. Onları birbirine âşık eder, sonra küstürür, sonra barıştırırdım. Bazı yıldızlar yapayalnızdı, bazı yıldızların etrafı kalabalıktı. Oysa sonuçta hepsi birer yıldızdı, hepsi parlıyordu. Bazıları çok, bazıları az ama hepsi parlıyordu. Her birimiz gibi. Bak..." dedim elimle gökyüzünün bir noktasını göstererek. Efe başını kaldırıp baktı.

"Şu yıldızı görüyor musun, yanıp sönüyor gibi. O kadar güçsüz ki belli belirsiz ama yine de parlıyor. Bir de şuna bak," diyerek parlaklığı göz alan başka bir yıldızı gösterdim. "Görüyor musun?"

"Görmemek mümkün mü?" diye sordu Efe sessizce. Gülümsedim.

"Parıl parıl parlıyor. Bu sensin, az önceki de ben. Seni görmemek mümkün değil, beni görmek ise imkânsıza yakın. Ben varla yok arasındayım, sen her yerde varlığınla parlıyorsun. Sen Efe Duran'sın. Biliyorum, bu saçmalıklardan çok sıkıldın. Sen eski Efe olmak istiyorsun, öylesine biri olmak istiyorsun. Ama önce son bir kez parlaman gerek Efe. Gökyüzünün hâkimi olacak kadar parlaman gerek. Öylesine parlamak ki yanında duran beni de parlatman gerek. Sonra günü geldiğinde kayan iki yıldız olacağız, kayıp gideceğiz oradan, gökyüzündeki yerlerimizden. Evrenin bilinmeyen bir yerinde, kayıplara karışacak ve özgür olacağız. Bunun için değmez mi?"

Efe başını bana çevirdi, dolu gözleriyle bana baktı.

"Senin için değer," dedi.

Uzandım ve ona sıkı sıkı sarıldım. Bu sefer ben Efe'nin kollarının arasında değildim, o benim kollarımın arasındaydı. Bu sefer bir sığınağa ihtiyacı olan oydu. Onu kollarımın arasında sardım, saçlarını okşadım. Bizi neyin beklediğinden habersizce

orada öylece oturmuş birbirimize sarılıyorduk. Sonra Efe doğruldu ve kendi sandalyesine yaslandı. O kadar bitkindi ki günlerdir uykusuz kalmış gibi görünüyordu, bu onu en güçsüz ve en çaresiz gördüğüm andı.

"Otel odasının balkonunda bir saksı çiçeği, bu çiçeği kim sular ki?" Efe'nin masadaki lilyum çiçeğine bakarken kurduğu cümle beni hüzünle gülümsetti.

"Her çiçek kendi suyunu bulur Efe. Bizim gibi..."

Sonra seslerimiz yerini gecenin sessizliğine bıraktı. Cırcır-böceklerinin sesi kulaklarımıza ulaşırken ruhumun gelecekteki yorgunluklarının bile dinlendiğini hissediyordum. Gözlerim sanki az önce ağlamışım gibi yanıyordu, bu hissi hayatım boyunca çok yaşamıştım. Önümüzdeki boş vadi manzarasına bakıyor ve geleceğimi görüyordum. Geleceğim aynen böyleydi, bomboş ve dolmaya hazır.

"Peki, plan ne?" diye sorduğumda Efe'nin telefonuna bir mesaj geldiğini duydum. Başını eğdi, masaya bıraktığı telefonunu eline alıp mesajı okudu ve derin bir nefes aldı.

"Ne oldu?" dedim. "Bir sorun mu var? Kim yazmış?"

"Mesaj Bora'dan," dedi Efe. "Yarın sabah otelin konferans salonunda bir basın toplantısı olacak. Herkese her şeyi anlatacağız."

"Beraber mi?" diye sordum içimdeki anksiyetenin tavan yapmasıyla.

"Orada olmak istemiyorsun, değil mi?" diye sordu Efe, mahcup ve üzgün bakışlarıyla bana dönerken.

Onun kendisini kötü hissetmesine izin verme Mine, olması gereken bu. Yardım et ona!

"Hayır," dedim telaşla, "sadece heyecanlandım."

"Bunu istediğine emin misin?" diye sordu bir kez daha.

"Eminim."

"Bu dönüşü olmayan bir şey. İnsanlar seni tanıdıktan, gördükten, sevdikten sonra bir daha asla eski hayatına dönemezsin Mine. Ne kadar denersen dene dönemezsin."

"Dönemezsek birlikte dönemeyiz Efe," dedim ve derin bir nefes aldım.

"Emin misin?" dedi. "Bir kez daha düşün. Bir kez daha cevap ver. Eğer ileride pişman olursan ben bunu bilerek yaşayamam Mine."

"İstiyorum, eminim. Sen ne yaşıyorsan bunu seninle birlikte yaşamaya hazırım, o yükü bölüşmeye hazırım."

Efe başını telefonuna çevirdi, Bora'ya tereddütle bir cevap yazdı. Sonra bana dönüp uzun uzun yüzüme baktı. Yorgundu, uykusuzluğu yüzünden okunuyordu.

"Uyumalısın," dedim ona, "çok yorgunsun."

"Gideceğim ama kendim için değil. Sen uyu diye," diye yanıtladı ve devam etti. "Yarın sabah saat dokuzda kapında olacağım. Benden önce sana ve Ece'ye birkaç parça kıyafet getirecekler."

"Artık ne giyeceğime de mi onlar karar veriyor?" diye sordum gülümsemeye çalışarak.

"Zevkleri iyidir, merak etme."

Efe ayağa kalktı ve bana elini uzattı. Elini tutup ben de ayağa kalktım ve bir anda kendimi Efe'ye hiç beklemediğim kadar yakın buldum. Eli belimdeydi, alnı alnımda.

"Fotoğraflarımızı çekebilirler..." dedim korkuyla ve heyecanla.

"O zaman bunu da çeksinler," dedi ve beni öptü.

– *Bizi öpüyor mu Mine!?*

– *Beni öpüyor, İç Ses!*

Efe beni öperken etrafımda olup biten ve olabilecek her şeyin varlığını unuttum sanki. O an öyle bir haldeydim ki

dünyanın düz olduğuna, devekuşlarının korktuklarında gerçekten de kafalarını kuma gömdüklerine, maddelerin dört değil de üç hali olduğuna, en sıcak gezegenin Merkür değil Venüs olduğuna inanabilirdim. O an beni her şeye inandırabilirdiniz. Elleri belimdeydi, dudakları dudaklarımda, teni tenimde ve nefesi nefesimdeydi. Dudakları dudaklarımdan uzaklaşıp yorgun gözleri gözlerimle buluştuğunda afallamıştım.

"İyi geceler sevgilim," dedi Efe. "Ben odama geçiyorum. Sen de içeri gir, üşütme."

Ben ise kalakalmıştım. Efe yanımdan geçip giderken treni izler gibi onu izliyordum. Kendi kendime gülümsüyordum. Efe ve benim birbirimizi bulmamız yağmur damlalarının gelip bir çiçeğin toprağını bulması gibiydi. Yaşamak için birbirimize ihtiyacımız vardı ve biz her şekilde birbirimizi bulurduk. Hiç yağmur yağmasa bile... Çölde bile...

"İyi geceler sevgilim," dedim, Efe odadan çıktıktan beş dakika sonra, ben hâlâ balkonda olduğum yerde dikilirken.

– Sanırım artık seni duyamaz, Mine.

– O beni her yerde, her zaman duyabilir İç Ses. Benim seni duyduğum gibi.

– Aşk böyle bir şey mi? Bir insanın senin iç sesin olması gibi mi?

– Aşk bir insanın senin iç sesin, dış sesin, her şeyin olması gibi İç Ses...

O gece gülümseyerek uykuya daldığım ilk ve tek geceydi. Bana göre olmayan onlarca hayal kurmuştum. Hayalini bile kuramayacağım her şeyin hayalini kurmuştum. İçimdeki duygular o kadar büyük ve o kadar güçlüydü ki bizi kalkan gibi koruyabilecek tek şey bu duygulardı. Duygularımız bizim kalkanlarımızdır, bizi bizden önce duygularımız korur.

Keşke ruhumu da bir
yarabandının altına yatırıp
birkaç gün dinlendirebilseydim.

28. Bölüm

El Ele

Kokun beni sakinleştiren tek şey...

Sabah gözlerimi Ece'nin bana sarılmasıyla açtım. Bu huzur içinde bir sarılma değildi, korkmuş ve bana öyle sarılmıştı. Merakla doğrulup ona baktığımda bana kapıyı gösterdi.

"Ne oldu güzelim?" diye sordum.

"Kapı çalıyor abla." Bir süre endişeyle Ece'yi izledim. Elimi alnına koyup ateşi olup olmadığına baktım. Biraz ateşi var gibiydi. Üstelik terlemişti, dün yaşanan karmaşa ona fazla gelmiş olmalıydı.

"Tamam tatlım, sen yatakta bekle, ben bakıp geliyorum. Korkulacak bir şey yok," dedim ve yataktan kalkıp kapıya doğru ilerledim. Kapıyı aralayıp dışarıya doğru sadece kafamı uzattım. Çünkü bu sefer de üzerimde sadece bornoz vardı.

"Günaydın, bunları size getirmemizi istediler Mine Hanım." Kapının önünde birkaç otel çalışanı vardı. Ellerinde de kıyafetle dolu olduğunu düşündüğüm birkaç paket...

"Tabii," dedim başımı sallayarak. "Buraya bırakabilirsiniz."

Onlara kapının hemen yanında duran puf koltuğu gösterdim. Paketleri kapıdan bırakıp gittiler, o sırada aklım tamamen Ece'deydi. O yüzden paketlere bakmadan yatağa döndüm. Ece ise merakla ve korkuyla bana bakıyordu.

"İyi misin tatlım?" dedim. "Hasta mı oldun? Ağrıyan bir yerin var mı?"

"Biraz başım ağrıyor. Bir de kollarım. Bir de bacaklarım."

"Ağrımayan bir yerin yok yani," dedim gülümseyerek. "Dün çok yorulduk. Hava da soğuktu. Böyle olman çok normal. Ben şimdi restorandan bize kahvaltı getirmelerini rica edeceğim, sen de o sırada duşa girip çık. Kahvaltını da yapınca çok iyi hissedeceksin. Hadi bakalım."

Ece ise içinde bulunduğu durumdan oldukça umutsuz görünüyordu. Sanki hayatında ilk defa hasta olmuş gibiydi. Darmadağınık saçlarıyla o kadar tatlı ve o kadar yorgun görünüyordu ki onu buralara kadar sürüklemiş olmak beni üzüyordu. Buna bir çözüm bulmalıydım.

"Gerçekten iyi hissedecek miyim abla?"

"Gerçekten hissedeceksin! Abla sözü!"

Ece yataktan kalkıp banyoya doğru ilerlerken ben de odanın telefonundan restoranı aradım. Odamıza iki kişilik kahvaltı getirmelerini rica ettim ve benim için gönderdikleri kıyafetlere bakmak üzere kapıya doğru ilerledim. Puf koltuğun üzerindeki paketleri aldım ve yatağın üzerine koydum. Paketleri tek tek açıp çıkan her şeyi yatağa serdim. Çok zarif siyah bir gömlek ve siyah bir kumaş pantolon göndermişlerdi. Onlarla oldukça uyumlu olacağını düşündüğüm yeşil bir topuklu ayakkabı göndermişlerdi ki bu rengin manidar olduğuna emindim. Ece için de günlük bir kıyafet takımı göndermişlerdi, bunu Efe'nin düşündüğüne de emindim. Ece duştan yerlerde sürünen kocaman bir bornozla çıktığında halinden hiç de memnun görünmüyordu. Onu kahkahalarla karşılayıp kurulanmasına ve giyinmesine yardım ettim.

"Ateşin düşüyor gibi. Daha iyi hissediyor musun? Birazdan kahvaltımız da gelecek."

"Bilmiyorum abla, her yerim ağrıyor," diyerek yatağa uzandı. Saçlarını okşayıp üzerini örttüm. Benimle ve Efe'yle oradan oraya gitmeye, sürekli düzeninin değişmesine dayanması kolay değildi.

"Hadi sen biraz daha yat, ben de duş alıp geliyorum. Kahvaltı yaptıktan sonra her şey düzelecek, merak etme tatlım."

Ece'ye televizyondan bir çizgi film açıp hızla duşa girdim. Neredeyse beş dakikada duş alıp çıktım ve saçlarımı kuruttum. Yüzüme çantamdaki nemlendiricimden sürüp aynı hızla hazırlanabilmek için banyodan çıktım, Ece yine uyuyakalmıştı. Yanakları kıpkırmızıydı, yanına yaklaşıp elimi alnına koyduğumda ateşinin tekrar yükseldiğini anladım. Onu böyle bırakıp basın toplantısına filan gidemezdim ama eğer gitmezsem bu Efe için iyi olmayacaktı. Ece'nin yanına çaresizce uzandığımdan ne yapacağımı bilemez bir haldeydim. Çıkmazda kalmıştım. Oturup saatlerce düşünmeye hakkım yoktu. Hareket etmek zorundaydım.

– En azından artık giyinsek iyi olur Mine.

– Ah, hâlâ bornozlayım, değil mi?

İsteksizce kalktım ve bana gönderdikleri kıyafetleri giydim. Efe'nin benim için aldığı yeşil küpeler ile ayakkabılarımın rengi aynıydı. Aynada kendime birkaç saniye baktıktan sonra gerçek dünyaya döndüm ve telefonumu alıp Efe'yi aradım. Efe telefonu çalar çalmaz açtı, sanki beni bekliyordu.

"Günaydın Yeşil Küpeli Kız," dedi, sesi düne göre iyi geliyordu.

"Günaydın Efe. Birazdan bir basın toplantımız olduğunu biliyorum ama acil bir durum var. Böyle bir şeyle seni aramak istemezdim ama Ece hasta, ateşi var. Ne yapacağımı bilemedim." Efe tek bir cümle kurdu.

"Kapat, geliyorum."

Ne kadar endişelendiğini sesinden anlayabiliyordum. Tam o an telefon kapanır kapanmaz kapı çaldı. Efe bu kadar çabuk gelmiş olamazdı. Eğer gelen Efe'yse belli ki bunca zamandır kapımızın önünde duruyordu. Merakla kapıya doğru ilerledim. Bir kahvaltı siparişimiz olduğunu unutmuştum ve gelen kahvaltımızdı. Otel çalışanları iki kişilik kahvaltı tepsisini odadaki masaya bırakıp çıktılar.

"Teşekkürler," diyerek kapıyı kapattığım sırada Efe'nin odasından çıktığını gördüm. Üzerine siyah bir kot pantolon, üzerine beyaz bir gömlek ve siyah bir ceket giymişti. Beni görünce göz kırparak yanıma geldi. Eğilip bana sıkıca sarıldı ve saçlarımın arasında derin bir nefes aldı.

"Kokumu içine mi çekiyorsun?" diye sordum.

"Kokun beni sakinleştiren tek şey," dedi.

Benden ayrılıp içeri girerken, "İyi mi? Tam olarak neyi var?" diye sordu.

"Neyi olduğunu bilmiyorum. Halsiz, ateşi var, her yerinin ağrıdığını söylüyor. Kahvaltısı yeni geldi, henüz hiçbir şey yemedi. Yemek yedirip ilaç içirirsem iyi olur, belki biz de basın toplantısına gidebiliriz."

"Basın toplantısını filan düşünme şimdi," dedi Efe, Ece'nin başında durup elini alnına koyduğunda endişesinin arttığını görebiliyordum. Cebinden telefonunu çıkarıp bir arama yaptı ve telefonunu kulağına götürdü.

"Abi selam," dedi, Bora'yı aramış olmalıydı, "Mine'nin odasındayız. Ece hasta. Otelin doktoru var mı? Peki, getirebilir misin? Tamam ama acele edersen iyi olur. Tamam abi."

Efe Bora ile konuştuktan sonra telefonunu komodinin üzerine bırakıp Ece'ye döndü. Ellerini Ece'nin saçlarında gezdirirken konuşmaya başladı.

"Ece, hadi uyan tatlım. Gel kahvaltı yapalım."

"Efe Abi..." diye sayıkladı Ece. "Ateşler içinde yanıyorum."

Efe bana bakıp güldüğünde kendimi gülmemek için çok zor tutuyordum.

"Hastalığını böyle anlatan birini ilk defa görüyorum," dedi Efe.

"Hadi tatlım," dedim gülerek. "Kahvaltı yapalım sonra güzelce şuruplarını içip dinleneceksin. Hiçbir şeyin kalmayacak."

Efe ile birlikte Ece'yi doğrultup yatakta oturmasına yardım ettik. Efe Ece'yi uyanık tutmaya çalışırken ben kahvaltı tepsisini alıp yanlarına gittim ve tepsiyle birlikte yatağa oturdum. Efe Ece'yi oyalamak için ona üniversite anılarını anlatırken ben de Ece'ye yemek yedirmeye çalışıyordum. Efe'nin anlattıklarını ortadan bir yerden yakaladım.

"Sonra arkadaşım için yoklamaya imza attım ama kendim için imza atmayı unutmuşum. Arkadaşım gelmedi ama ben yok yazıldım."

"Yok yazılmak da ne demek?" diye sordu Ece. Kendimi tutamayıp ufak bir kahkaha attım.

"Ece'nin kaç yaşında olduğunun farkındasın, değil mi?" diye sordum gülerek.

"O kadar akıllı ki onun bir çocuk olduğuna inanamıyorum. Yanlış bildiğimden değil," dedi Efe bana göz kırparak, bu cümlenin Ece'yi mutlu edeceğini biliyordu. Ece halsizce gülümsedi. O sırada kapının çaldığını duyduk. Efe kalkıp kapıya bakmaya giderken ben Ece'ye yemek yedirmeye devam ediyordum.

"Bak bu peynirin tadı çok güzel... Hadi biraz da bundan ye. Biraz da reçel vereyim mi?" Ece her şeye isteksizce bakarken

kapıdan gelen seslerden içeri gelenlerin Bora ve doktor olduğunu anladım. Efe onlara durumu anlatıyordu.

"Kim geldi abla?" diye sordu Ece korkuyla, onu bu her kapı çaldığında yaşadığı travmadan kurtarmayı her şeyden çok istiyordum.

"Doktor geldi ablacığım. Seni muayene edecek," diyerek kalktığım sırada Ece kolumu tuttu. Elleri titriyordu. Bir ara tüm bu korkularını aşmış gibiydi, şimdi ne olmuştu böyle?

"Gitme abla," dedi gözlerime bir kedi yavrusu gibi bakarak. Elini sıkıca tutup yanına oturdum.

"Buradayım ablacığım, merak etme."

"Ben de buradayım fıstık, merak etme."

Efe uzanıp Ece'nin diğer elini tuttu. O sırada Bora odanın bir köşesinde duvara yaslanmış gülümseyerek bizi izliyordu. Otelin doktoru ise otuzlu yaşlarda, siyah saçlı, orta boylu, sıcak bir adama benziyordu. Önce Ece'ye bir şeker uzattı.

"Al bakalım güzel kız, ben seni muayene ettikten sonra şekerini yiyebilirsin. Anlaştık mı?"

"Anlaştık," dedi Ece ama korktuğu belliydi.

Doktor Ece'yi muayene ederken içime kötü bir his doğdu. Bir elini ben bir elini Efe tutarken gözlerim Ece'nin halsiz gözlerindeydi. Aslında o kadar üşümemişti, o kadar yorulmamıştı, çok uyumuştu. Neden böyle yorgundu? Neden böyle solgundu? Doktorun yüzündeki endişeli ifade içime büyük bir korku düşünürken doktor Ece'nin nefesini dinliyordu.

"Öksür bakalım ufaklık." Ece öksürürken doktorun gözleri Ece'nin bacaklarındaki morluklara takıldı.

"Bacaklarındaki morlukları fark etmiş miydiniz?" diye sordu bana dönerek. Başımı eğip Ece'nin bacaklarına baktım. Birkaç morluk vardı ama Ece sakar bir çocuktu.

"Evet ama Ece sık sık bir yerlere çarpar. Ciddi bir şey olabileceğini düşünmedim."

"Anlıyorum. Buraları çarptığını hatırlıyor musun tatlım?" diye sordu doktor Ece'ye.

"Bilmiyorum," dedi Ece yorgun bir sesle. Doktor morluklara dokunduktan sonra bana döndü.

"Biliyorsunuz ki fiziksel muayene ile yalnızca yüzeysel olarak bir yorum yapabilirim. Bu belirtilerin sebeplerini tam olarak öğrenebilmek için birkaç tahlil yapmamız gerek. Kan tahlili yapmamız için bize izin verir misin güzel kız?" diye sordu Ece'ye.

"Olur," dedi Ece tereddüt bile etmeden.

"Genelde çocuklar korkar, sen cesur bir çocuksun," dedi doktor gülümseyerek. Ece'nin yaşadığı fiziksel ve ruhsal acıları duysaydı bir kan tahlilinden korkmamasına bu kadar şaşırmazdı sanırım.

"Şimdi derin bir nefes al," dedi doktor Ece'nin kolunu kan almak için hazırlarken, Ece derin bir nefes aldı ve sesini bile çıkarmadı. Kan örneği alındıktan sonra doktor odadan çıkıp giderken Ece şekerini yemeye başlamıştı bile. Efe'nin gözleri benim üzerimdeydi, endişelendiğimin farkındaydı.

"Sakin ol," dedi bana sessizce. "Her şey iyi olacak."

Başımı kaldırıp Efe'nin gözlerine baktığımda bakışlarının beni ne kadar sakinleştirdiğini fark ettim. O sırada Bora sabırsızca saatine bakıyordu, basın toplantısının saati gelmek üzere olmalıydı.

"Bunu söylemek istemezdim ama tüm basın aşağıda sizi bekliyor, toplantının başlamasına on dakika var. Durumun hassasiyetinin farkındayım ama sadece bir açıklama yapacaksınız, soru almayacağız. On dakika bile sürmeyecek." Bora'nın konuşma tarzından bile bunu söylediği için üzüldüğünü anlayabiliyordum.

"Bu halde basına açıklama mı yapacağız?" diye sordu Efe.

"On dakika sürecek, bunu iptal edersek işler iyice kötüleşecek Efe. İnsanlar televizyonlarının başında seni bekliyor."

"Yarına ertelediğimi söyle," dedi Efe tekdüze bir sesle.

"Basın aşağıda, hazır bir halde seni bekliyorlar. Yarına erteledik deyip göndereyim mi onları? Bunu haber yapmazlar mı sanıyorsun?"

"Beklemek istiyorlarsa yarına kadar beklesinler," dedi Efe bir kez daha aynı tekdüze sesle.

"Ece'ye bakabilecek birini bulabilir miyiz?" diye sordum Bora'ya. "Burası büyük bir otel. Mutlaka bir çocuk gelişim uzmanları vardır." Bora başını sallarken aceleyle telefonunu çıkarıp resepsiyonu aradı.

"Neden yapıyorsun bunu?" diye sordu Efe. "Basın s*ktirip gidebilir, senden ve Ece'den önemli mi?"

"Sadece on dakika..." dedim. "Daha fazla sorun yaşamamak için sadece on dakika katlanmak zorundayız. Hayatım bir şeylere katlanarak geçti, on dakika daha katlanabilirim. Eğer şu an o toplantıyı iptal edersek başı ağrıyan sen olacaksın Efe."

"Ben her baş ağrısına hazırım," dedi Efe.

"Bir kere de benim sözümü dinle Efe, bir kere de benim dediğim yönden gidelim. Olmaz mı?"

Oldu. Sadece beş dakika sonra Ece'yi otelin oyun ablalarına emanet etmiş Bora ve Efe ile asansördeydim. Bir yandan asansörün konferans katına inmesini beklerken bir yandan yüzüme ruj, allık ve rimelle renk vermeye çalışıyordum.

"Mutsuz olduğunu biliyorum," dedi Efe. "Bu halde neden makyaj yapıyorsun?"

"Yanına yakışabilmek için," diye mırıldandım.

"Yani boşa çabalıyorsun," dedi. "Bunun için bir çabaya ihtiyacın yok."

Ona dönüp gülümsediğim sırada Bora telaşlı bir sesle aramızdaki atmosferi bozdu.

"Lütfen öfkene hâkim olmaya çalış Efe. Soru sormak isteyenler, saçma sapan sorular soranlar olacaktır. Biz soru kabul etmeyeceğiz, açıklama yapıp gideceğiz. Giderken duyduğun saçma sorular olursa kendini tutmak zorundasın. Tamam mı?"

Efe başını salladı, cevap veremeden asansörün kapısı açıldı ve işte o an her şey başladı. Hayatımın yepyeni bir dönemine doğru o ilk adımı attım. Asansörün kapısında bekleyen onlarca mikrofon, onlarca kamera bize yönelirken nutkumun tutulduğunu hissettim. Efe'nin uzanıp elimi tutan eli tek kaçış yolumdu, tek güven kaynağımdı.

Onlarca kameranın, onlarca mikrofonun önünde, milyonlarca insanın televizyonlarının içinde el eleydik.

Efe Duran ve Yeşil Küpeli Kız, milyonların gözü önünde el eleydik.

Karmaşanın arasında hiçbir şeyi duyamayacak kadar gergin bir halde geçip yerlerimize oturduğumuzda bizi o kalabalıktan sıyırıp alanlar Efe'nin reklam ekibiydi. Neredeyse sahne arkasında gördüğüm herkes oradaydı. Efe oturmam için sandalyemi çekerken Bora da yanı başımızdaydı.

"Sakinleş," dedi Efe yanıma otururken kulağıma fısıldayarak. "Ben yanındayım, güvendesin. Elini bırakmayacağım."

Derin bir nefes alıp başımı salladım. Efe oturmamıza rağmen elimi sıkı sıkı tutuyordu. Başımı kaldırıp önümdeki magazincilere baktığımda her biriyle tanıştığıma emindim. Birçoğunun beni Yeşil Küpeli Kız olarak tanıdığına da emindim, belki içlerinden bazıları benim kaynaklarımdı, kim bilir. Burada yabancı

değildim, aksine burada Efe'den sonra herkesin tanıdığı tek isimdim. Efe ve ben sessizce olan biteni izlerken Efe'nin yanına oturan Bora önündeki mikrofona konuşmaya başladı.

"Merhaba arkadaşlar, bizi televizyonlarının başında izleyenler ve izleyecekler. Öncelikle hepinize iyi günler diliyoruz. Ben Bora Kara, sevgili müzisyenimiz Efe Duran'ın menajeriyim. Sizleri ve sevgili halkımızı Efe Duran'ın dün geceki konserinin final sahnesi ile ilgili bilgilendirmemiz gerektiğine inanıyoruz, bunu vicdani olarak Efe Duran'ın milyonlarca hayranına karşı bir borç biliyoruz. Herkesin tahmin ettiği gibi sevgili Efe Duran'ın konserinde hikâyesini anlattığı ve ona yazdığı *Rengârenk Acılar* isimli şarkıyı seslendirdiği Mine burada. Finalde gördüğümüz sarılma ânı da ikisinin arasında gerçekleşti. Herkes çok merak etti, herkes çok sordu, herkes Mine'nin kim olduğunu anlamak istedi. Aslına bakarsanız Mine'yi her biriniz tanıyorsunuz."

Salondaki herkesin yüzlerinden okunan şaşkın ifadeyi görebiliyordum. Bu çok garip bir andı, çok garip bir duyguydu.

"Mine'yi her birimiz Yeşil Küpeli Kız ismiyle tanıyoruz," dedi Bora.

Şaşkınlıkla yükselen sesler, flaş patlamaları ve şok içindeki magazincilerden anladığım kadarıyla burada beni tanımayan yoktu. Karışan salon görevliler tarafından susturulurken her birinin telefonlarına gelen bildirimlerin sesleri bile susmuyordu.

"Benden daha ünlüsün," dedi Efe gülümseyerek, "ama tek hayranın benim. Senin tek hayranın sadece ben olabilirim." Ona döndüm ve gülümsedim. Yanaklarımın kıpkırmızı olduğuna emindim.

"Aslına bakarsanız Efe'nin menajeri olarak benim bile bu ilişkiden çok geç haberim oldu ama ikisinin yanında sadece beş dakika bile dursanız aralarındaki enerjinin gücünü görebiliyorsunuz.

Birbirleri için yaratılmış gibiler. Bu yüzdendir ki böylesine bir aşk gizlenmemeli, böylesine bir aşk saklanmamalı. Fakat sizden tek bir ricamız var; lütfen bu güzel iki insanın adım attıkları bu güzel ilişki boyunca onları kötü etkileyebilecek her türlü kaynağı belirsiz haberden uzak durmanızı rica ediyoruz. Size yapabileceğimiz açıklama bu kadar. Özel hayatlarını irdelemek ve irdeletmek istemiyoruz."

"Soru sorabilir miyim?" diye sordu magazincilerden biri elini kaldırarak.

"Bizim de sorularımız var!"

"Biz de bir soru hakkı istiyoruz."

Herkes tek tek soru sormak için ısrar ederken Bora ayağa kalkarak konuyu kapattı.

"Soru almayacağız, dinlediğiniz için teşekkürler. Bizi izleyen, dinleyen herkese tekrar iyi günler diliyoruz. Önümüzdeki günlerde yeni albümlerle buluşmak dileğiyle..." Bora'nın konuşması biter bitmez Efe elimi daha sıkı tutup ayağa kalktı.

"Sakın elimi bırakma," diye tembihledi bana.

"Bırakmam. Asla," dedim ve Bora'ya döndüm. "Bu kadar mıydı?" diye sordum heyecanla.

"Bu kadardı," dedi Bora. "Asansöre bindiğimiz an atlattık sayılır! Sorulara kulaklarınızı kapatsanız iyi olur."

Magazincilerin arasından geçerken yüzümüze kadar uzatılan her bir mikrofon, patlayan her bir flaş korkunç hissettiriyordu. Duymaya çalıştığım sorular hep aynıydı, hep aynı saçmalıktaydı. Başımı Efe'ye çevirdim.

"Duyma onları," dedim, "sadece beni duy."

Öfkelendiğini görebiliyordum. Sakinleşmek için gözlerini bile kısmış bir halde yürüyordu ama tam o an, tam o saniye bir soru duyuldu kalabalığın arasından.

"Meriç Turalan'a karşı suçlu hissediyor musunuz? Metres olmak nasıl bir duygu Mine Hanım?"

"Gel göstereyim nasıl bir duyguymuş!"

Başımı çevirdiğim an yetişebildiğim tek görüntü, Efe'nin elimi bırakıp soruyu soran gazetecinin yüzüne indirdiği yumruktu.

Her şey o kadar hızlı gelişti ki ben şok içinde bakarken bir anda kendimi asansörde buldum.

"Odana çık," dedi Bora, "ben ilgileneceğim!"

Asansörün kapısı kapanırken gördüğüm son görüntü Bora ve korumaları tarafından sakinleştirilmeye çalışılan Efe ve her şeyi çeken magazincilerdi. Kafamın içinde dönüp duran soru tüm bunların bir hata olup olmadığıydı. Bunlar hata mıydı? Girdiğimiz bu yol bizi yürütecek kadar düz müydü? Karşımıza çıkan taşların üzerinden nasıl atlayacaktık?

Korkum bu saçma sapan şöhret dünyasının ışıklarının altında kaybolmaktı. Artık ardına saklanabileceğim bir profil fotoğrafım ve bir takma ismim yoktu. Ben herkesin gözünün önünde Yeşil Küpeli Kız değil, Mine'ydim artık; Efe Duran'ın sevgilisiydim. Efe ise herkesin gözünün önünde aşkı için bir magazinciye yumruk atmış bir müzisyendi. Tüm bunlar bizi nereye götürecekti bilmiyordum ama içinde bulunduğum şu nokta beni zar zor ayakta tutuyordu.

Onun bana sarılması
her şeyin hallolmasıydı.

29. Bölüm

Gözlerini Kapat

Bir zamanlar sadece o ve ben vardık.
Ben ve içimdeki ses, ruhumun sesi.

Merhaba beni duyan, gören, okuyan ve varlığımı hisseden herkes.

Bugün size bir hikâye anlatmak istiyorum. Ben Mine, Yeşil Küpeli Kız.

Bir gün bir şarkı dinledim. İsmi "Mademoiselle Noir"dı, Türkçe anlamı ise, Madam Siyah. Şarkı bir kadının hikâyesini anlatıyordu. Bu kadın Rapunzel masalının yazılıp anlatıldığı dönemde yaşamış, saçları Rapunzel gibi upuzun bir kadınmış. Fakat bu kadın sarı saçlı, rengârenk elbiseler giyen Rapunzel gibi değilmiş; başkalarının deyişiyle "onun gibi güzel" değilmiş işte. Rapunzel'den farklı olarak upuzun saçları ve kaşları simsiyahmış, kıyafetlerini hep siyah seçermiş, teni solukmuş, hep mutsuzmuş. Yaşadığı kasabada yaşayanlarla aynı dili konuşmazmış; o yüzden ne derse desin anlaşılmazmış. Bir gün kadını gören bir kasabalı simsiyah kıyafetleri ve simsiyah saçlarından dolayı kadından korkmuş. Bütün kasabaya kadından bahsetmiş, kadının yaşayan bir ölü olabileceğini ya da "şeytan" olabileceğini söylemişler. Yüzyıllar önce şeytanın insanların arasında dolaştığına fazlasıyla inanılan bir dönemde herkesten farklı olduğu için Madam Siyah'ı şeytan olarak kabul etmiş ve bir araya gelip onu alevlerin arasında yakarak yaşamına son vermişler.

Halbuki Rapunzel evrenin varoluşu boyunca en sevilen masal karakterlerinden biridir. Upuzun sarı saçları, güzel gülümsemesi, pembe yanakları ve pembe elbiseleriyle herkese tatlı görünmüş bir masal karakteridir. Madam Siyah ise Rapunzel'in karanlık hali gibiymiş resmen; bu yüzden herkesin korktuğu bir figür haline gelmiş. Dünya böyle bir yer. İnsanlar farklı olanı sevmez, kabullenmez, aralarına almak istemez. İnsanlar kimin güzel, kimin çirkin olduğuna karar verebileceklerini sanır. İnsanlar kimin normal, kimin anormal; kimin düzgün, kimin garip olduğuna; kimin akıllı, kimin aptal olduğuna karar verebileceklerini sanır. İnsanlar her şeyi bildiklerini sanır ve hep konuşurlar. Bazen onlar konuşmasalar bile bakışları konuşur. Bazen bakışları da susar yazdıkları konuşur. Bazen her şey susar, herkes gider, yapayalnız kalırsın ve seni yapayalnız bir başına bıraktıkları karanlık bile onların konuşma şeklidir aslında. Sana yapayalnız kalman gerektiğini söylemek için seni bir başına bırakıp giderler.

İnsanlar farklı olan şeyleri sevmez ve onları dışlamak, dünyadan silmek isterler. Rapunzel sarı saçlarıyla, tatlı elbiseleriyle onlara güzel gelirken üzgün ve siyahlara bürünmüş bir başka kadın onlara korkunç gelebilir. Onlara farklı, anormal, garip ya da korkunç gelen birinin yok olmasını bile dileyebilirler. Sevgi ise bu dünyayı kurtarabilecek tek duygu; sevgiyi kategorilere ayıramazsınız. Dünyayı sevmek her şeyi sevmektir, dünyayı sevmek kendini sevmektir.

Küçücük bir çocukken yırtık kıyafetlerle kaldırım kenarında otururdum. Bazen kollarım morarmış olurdu, bazen yanaklarım, bazen bacaklarım, bazen her biri... Darmadağınık saçlarımla diğer çocukları izlerdim. Beni yanlarına çağırmalarını, onlarla oynamayı dilerdim. Bunun için dualar ederdim. Benimle oynasınlar diye gözlerinin içlerine bakardım ama hiç çağrılmadım.

Onlardan farklıydım. Anneler ve babalar çocuklarının benimle oynamasından rahatsız olurdu. Berbat bir babayla berbat bir evde annesiz yaşadığım için pis de bir çocuktum; o yüzden benden uzak durmak isterlerdi. Elim hep saçlarımdaydı, kafam hep kaşınırdı çünkü. Yorgun argın bakan gözlerim saçları yeni örülmüş sevimli kız çocuklarını gördüğünde hep dolardı. Öyle yalnızdım ki kendime bir arkadaş yarattım.

Bir zamanlar sadece o ve ben vardık. Ben ve içimdeki ses, ruhumun sesi.

İç sesim.

Beni o evden içimdeki ses kurtardı. Bir gün babamın elleri arasında öleceğimi düşünürken içimden bir ses, *Kaç*, dedi bana, *Kaç artık buradan, kaç!*

O gece o evden koşarak çıktım, babam peşimden gelir diye korkuyordum. İçimden bir ses, *Sarhoş*, dedi, *bu halde peşinden gelemez, bir yerde yığılır kalır.*

O sese güvendim, kaç dedi kaçtım, koş dedi koştum. Gecenin maviliğinde rüzgâra karşı koşarken ayaklarımda çoraplarım bile yoktu. Bir caddenin tam ortasında sonsuzluğa doğru koşarken iç sesim, *Gözlerini kapat*, dedi bana.

Gözlerimi kapattım ve koşmaya devam ettim. Rüzgâr artık bana karşı esmiyordu, ardımdan esip beni destekliyordu. Sanki ben koştukça rüzgâr beni alkışlıyordu. Rüzgâr tenime çarparken morarmış ve morarmaya yakın her bir noktamın acısı rüzgârın soğukluğundan hafifliyordu. Evren beni tedavi ediyordu, beni iyileştiriyordu, bana bakıyordu. Özgürdüm, en azından bir süreliğine.

Hafiflemiş küçücük bedenim bir arabanın altında kalana kadar...

İşte o evden kaçış hikâyem buydu; kendimi bir arabanın altında, ardından bir hastanede ve ardından çocuk esirgeme kurumunda bulduğum hikâyem. Çok sonraları kafamda bir soru belirdi, o gece içimden bir ses bana, *Gözlerini kapat,* demişti. İç sesim kalbimin sesiydi, ruhumun sesiydi. Bana bir caddenin ortasında, arabaların arasında gözlerimi kapatmamı söylemişti. Bunu kendime ben söylemiştim. O gece ölmek mi istemiştim? O gece ölmeye mi çalışmıştım?

Her gece uykuya dalmak için gözlerimi kapatmadan hemen önce o an aklıma geliyor. Gözlerimi tereddütle kapatıyorum. Beni bu hale getiren insanlardan nasıl koşarak kaçtığımı, kendimi gözlerim kapalı bir halde nasıl arabaların arasına attığımı unutamıyorum. Kimse bunu bilmiyor, bilse de umurlarında olmazdı zaten. Başımıza ne gelirse gelsin biz diğerlerinin hayatlarında sadece birer figüranız. Hep öyleydik ve hep öyle olacağız. Gözlerimi bir kere kapattım, bir daha asla kapatmayacağım. Kendimi kimse için gözü kör bir şekilde bir kaosun ortasına atmayacağım. Kendinize yapabileceğiniz en büyük haksızlık dünyaya gözlerinizi kapatmak istemenizdir. O kadar güzel gözleriniz var ki bırakın açık kalsınlar. *Bırakın gözlerinizdeki parlaklığı tüm dünya görsün, belki bir gün onlar da biraz parlar...*

Odamda oturmuş kahve içip kafamın içindeki hatıralarla savaşırken bir yandan Efe'den haber almayı diğer yandan Ece'nin kan tahlili sonuçlarını bekliyordum. Başımda öyle keskin bir ağrı vardı ki boynumdan yukarısıyla yollarımıza bir süre ara vermek istiyordum.

Kalbimdeki çarpıntı, yüzümdeki ateş ve başımdaki ağrının tek sebebi stresti. Ben odaya döneli bir saat olmuştu. Efe'yi de Bora'yı da defalarca aramıştım, Efe'nin telefonu kapalıydı, Bora ise

açmamıştı. Ece için gelen oyun ablalarının gitmelerine müsaade ettiğim için Ece'yi bırakıp odadan dışarı çıkamıyordum. Stresten oradan oraya salladığım bacaklarım hiç durmuyordu. Buna tıp dilinde huzursuz bacak sendromu deniyordu sanırım. Bacaklarım bile huzursuzdu.

Yaklaşık on dakikanın sonunda çalan kapıyla birlikte ayağa fırladım. Topuklu ayakkabılarımı bir kenara fırlatıp hızla kapıya doğru yürüdüm. Kapıyı açtığımda içimde beliren hüznün kolları vardı, o kolları açtım ve Efe'ye sarıldım. Evet, gelen oydu.

"Neden yaptın bunu?" diye sordum gözyaşlarımın arasından. "Neden tutamadın kendini?"

Efe bana sıkıca sarılırken tüm yüküm hafifliyordu. Onun bana sarılması her şeyin hallolmasıydı.

"Tutamadım değil," diye düzeltti beni. "Tutmadım."

Kollarının arasından ayrılıp yüzüne baktım. Yüzünde pişmanlığa dair tek bir ifade yoktu ve bu daha da üzücüydü. Adamın sorduğu soru yanlıştı ama Efe'nin tepkisi yanlıştan da öteydi. Üstelik adamın amacı zaten Efe'yi bu noktaya getirip sansasyon yaratmaktı, başka bir şey değil.

"Onun amacı seni böyle bir öfke patlamasına sürüklemekti, biliyorsun değil mi?" diye sordum.

"Amacının ne olduğu umurumda bile değil. Kimse sana kötü tek bir kelime edemez."

Başımı kaldırıp birkaç saniye daha yüzüne baktım, bir şeyler söylemek istedim ama ne söylersem söyleyeyim faydası olmayacaktı. Dağılmış bir haldeydik, sarsılmıştık. Bir anda sahnenin önüne sürüklenmiş, bir anda karmaşanın ortasında kalmıştık.

"İçeri gel. Kahve içer misin?" diye sordum.

"İçerim," dedi kabanını çıkarırken. "Ece nasıl? Ateşi düştü mü?"

"Aynı gibi. Kan tahlilinin sonuçlarını bekliyorum."

Efe Ece'nin başına geçip ateşini anlamak için elini alnına götürürken ben de kahvelerimizi yapıyordum.

– Sence de kahve içmeyi azaltman gerekmiyor mu Mine?

– Haklı olduğun nadir anlardan biri daha, İç Ses.

"Bora nerede? Ne dedi? Bir saattir neredeydin?" Kahvelerimizi içerken art arda sıraladığım sorular Efe'yi gülümsetmişti.

"Bora basınla ilgileniyor. Bir saattir onunla ve ekiple mücadele ediyordum. Benden basından özür dilememi istediler," dedi. Bunu bir hakaret olarak algıladığı belliydi ama yapması gereken buydu.

"Belki de öyle yapmalısındır," dedim sessizce.

"Belki sen de biraz beni anlamalısındır," dediğinde sesinden bozulduğunu anlayabiliyordum.

"Seni anlıyorum. Damarına bastılar. Seni öfkelendirdiler, biliyorum. Senin anlayamadığın şey ise şu Efe, onların amacı zaten buydu. O adam şu an bir yumruk yediği için üzgün değil. Böyle bir haber yakaladığı için mutlu. Haberi kendisi yarattığı için daha da mutlu."

"Çıkıp özür dilemem konuyu kapatmak mı olacak, ona bir haber daha çıkarmış olacağım. Bırak böyle kalsın, kendi kendilerine zafer kutlayıp dursunlar. Ben o zaferin havai fişeğini o şerefsizin yüzünde patlattım."

Çaresizce yüzüne baktım ama Efe'nin herhangi bir şekilde bana hak vereceği yoktu. O yüzden susmayı tercih ettim. O sırada Efe elindeki fincanı masaya bırakıp elini koluma uzattı. Sol kolumun üzerindeki küçük çiziğe dokundu.

"Ne oldu?" diye sordu. "Kolun çizilmiş?"

"Asansöre bindiğimde oldu. Nasıl oldu anlayamadım bile. Önemli değil zaten, yalnızca küçük bir çizik. Daha önemli dertlerimiz var."

"Benim için en önemli dert bu çizik Mine..." dedi Efe elleri arasında tuttuğu kolumu göstererek, başparmağını o çiziğin üzerinde dolaştırdı ve konuşmaya devam etti.

"Başkasının gözüne bile görünmeyecek bu çizik senin kolunda ve bu benim en büyük derdim. Gerisinin bir önemi yok."

Efe ayağa kalkıp banyoya doğru ilerlerken onu izliyordum.

"Nereye?" diye sordum merakla. Cevap vermedi. Birkaç saniye sonra elinde bir paket yarabandıyla banyodan çıktığında gülmeye başladım.

"Sargı bezi getirseydin," dedim, "ya da alçıya mı alsak kolumu? Efe sadece küçücük bir çizik!"

"Görünce sinirim bozuluyor," dedi. "Hiçbir yerinde yara bere görmek istemiyorum, çizik de. Buna dayanamıyorum."

Sandalyesini önüme çekip oturdu ve kolumu kucağına doğru çekip bir yarabandını paketinden çıkarıp dikkatlice kolumdaki çiziğe yapıştırdı. Hayatımda ilk defa benimle böyle ilgileniliyordu. Hayatımda ilk defa vücudumdaki tek bir çizik bile özene bezene kapatılıyordu. *Keşke ruhumu da bir yarabandının altına yatırıp birkaç gün dinlendirebilseydim...*

"Sorun yaşayacak mısın?" diye sordum Efe yarabandının paketini çöpe atarken.

"Ne konuda?"

"Yani şirketle... Bu durum senin için ve sözleşmen için sorun yaratacak mı? Adam senden şikâyetçi olmayacak mı?"

Tam o sırada kapının çaldığını duydum. Efe eliyle oturmamı işaret edip ayağa kalktı. Kalkıp kapıya giderken onu izliyordum. Gelen Bora'ydı. Yüzü kıpkırmızı ve ter içindeydi. Adamın bir saattir konuşmadığı kimse, uğraşmadığı hiçbir kurum kalmamış olsa gerekti. Yorulduğu her halinden belliydi.

"Girebilir miyim?" diye sordu Bora. Efe eliyle içeriyi işaret edip sessizce konuştu.

"Tabii."

Bora içeri girerken başıyla bana selam verdi. Aynı baş hareketiyle ona selam verip ayağa kalktım.

"Kahve içer misin?" diye sordum.

"Hayır, almayayım. Teşekkür ederim," diyerek masanın etrafındaki sandalyelerden birine oturdu.

"Çay, meyve suyu, su?"

"Su alabilirim. İyi olur."

Buzdolabından aldığım birkaç şişe su ile masaya döndüğümde Efe de Bora'nın tam karşısına oturmuştu. Efe'nin yanına oturup ortamdaki gergin sessizliğin bozulmasını bekledim. Bora karşımızda oturmuş telefonundan birilerine mesaj yazıyordu. Sonra telefonunu bir kenara bırakıp bir yudum su içti ve bize baktı.

"Telefonlarınıza bakıyor musunuz?" diye sordu. "Sosyal medyaya. Twitter'a, Instagram'a..."

"Uzun zamandır bakmıyorum. Kendimi o dünyadan sıyırmaya çalışıyordum. Efe de aynı şekilde," dedim sessizce.

"Baksanız iyi olur," dedi Bora.

Yüzünden okunan ifade ciddi olsa da nedense bu söylediğinin altından kötü bir şey çıkacak gibi hissetmiyordum. Başımı çevirip Efe'ye baktım. O ise bana değil masaya bakıyordu. Uzanıp

masanın ortasında duran telefonumu aldım ve Instagram'a girdim. Ekranıma yüz binlerce bildirim düştüğünde kalbimin hızlandığını hissettim. Bunlar günlerce birikmiş bildirimlerdi evet ama birçoğu bugündendi. Ana sayfam, keşfet bölümüm tamamen benim ve Efe'nin fotoğraflarıyla doluydu. Manşetler deliceydi.

"YEŞİL KÜPELİ KIZ VE EFE DURAN'IN SÜRPRİZ AŞKI."

"ŞİDDETLİ AŞK."

"AŞK YUMRUĞU!"

"İşte Meriç Turalan'dan vazgeçiren o kadın!"

"Yeşil Küpeli Kız Ortaya Çıktı!"

"İşte Efe Duran'ın Mine'si!"

"AŞK İÇİN YUMRUK YUMRUĞA!"

Saçma sapan manşetler sıralanıp giderken korkuyla haber gönderilerinden birine tıkladım. Ellerim bile titriyordu. Yorumlara bakmak için aşağıya korkuyla indim. Kalbim ben aşağı indikçe hızlanıyordu.

"Aman Allah'ım! Güne en sevdiğim müzisyen ve en sevdiğim sosyal medya fenomeninin aşk yaşadığını öğrenerek başladım, daha iyi ne olabilir?"

"Videoyu izledim. Efe Duran sonuna kadar haklı, YKK için söylenen o cümlelerden sonra ne yapmasını bekliyordunuz?"

"Efe'yi o sosyete bozuntusu Meriç Turalan ile hiç yakıştıramamıştım ama Yeşil Küpeli Kız ile efsane olmuşlar, sürekli videolarını izliyorum. Sanırım ilk defa bir çiftin fanı oluyorum!"

"Yeşil Küpeli Kız ve Efe Duran'ın Mine'si aynı kişi miymiş? Şu an şoktayım! Yeşil Küpeli Kız'ı bu kadar güzel beklemiyordum..."

"Efe ve Mine. Söyleyeceklerim bu kadar. Daha iyi bir ikili olamazmış!"

"Yeşil Küpeli Kız, asıl suç duyurusunda bulunması gereken sensin, o adamın sana söylediği cümleler bana söylense o yumruğu atan ben olurdum! Arkandayız, seni incitmelerine izin verme!"

"Efe Duran kızımıza iyi bak. Duydun mu? YKK bizim her şeyimiz."

"Hayatım boyunca aldığım en iyi aşk haberi bu!"

"Efe'yi hiç böyle görmemiştim, aşktan delirmiş. Bu cümleler Meriç için söylenseydi hiçbir tepki vermezdi bence."

"Efe Duran ve Yeşil Küpeli Kız birlikte mi? Şimdi sevinçten düşüp bayılacağım!"

"Bu gazeteci yargılanmalı. Böyle cümleler kurmasına nasıl müsaade edilir? Resmen Efe'yi tahrik etmiş!"

Yorumlar böylece sıralanıp giderken başımı kaldırıp şok içinde Bora'ya baktım. Şaşkınlığımı görüp başını salladı. Efe ise telefonuna bakmadığı için hiçbir şeyin farkında değildi. Bir anda Türkiye'nin gündemine oturmuştuk ve resmen herkesin bayıldığı bir çift haline gelmiştik. İnsanlarda bu kimyayı, bu isteği, bu sevgiyi yaratmak o kadar zordu ki biz bunu bir günde başarmıştık. Sonra merakla profilime girdim.

"Ne?" diye sordum şok içinde. "Birkaç saat içinde takipçi sayım altı yüz elli bin artmış!" Sonra telaşla Efe'nin profiline girdim.

"İnanılmaz," dedim şok içinde. "Efe'nin takipçi sayısı 1 milyon artmış. Birkaç saat içinde, sadece birkaç saat!"

"Saatlerdir tüm magazin sayfalarında ve kanallarında sizden bahsediliyor," diye söze girdi Bora, "İnsanlar otelin önüne

yığılmış durumda. Türkiye'nin yeni viral isimlerisiniz. Hatalı olduğunu düşündüğüm adımlarınız bile sizi sevmelerini sağladı. Çünkü hatalı dediğimiz her şey gerçekti. Onlar gerçeği sevdi, bir reklam aşkını değil..."

Başımı çevirip Efe'ye baktığımda olan bitene anlam veremiyor gibiydi.

"Hani benim için bir karalama kampanyası başlatacaklardı?" diye sordu Bora'ya.

"Haberlerin birçoğu öyle," diye araya girdim, "seni karalamaya çalışmışlar, suçlu göstermek için çabalamışlar. Ama insanlar bunu yememiş. İnsanlar senin yaşadığın öfke patlamasını görmüş, seni anlamışlar."

"Ve insanlar sizi çok sevmiş," dedi Bora duygulanarak. "Cid-diyim, bunca yıldır menajerim ve böyle hızlı yükselen bir sevgi hiç görmedim. Aslına bakarsanız öyle garip bir duruma döndü ki yapım şirketine bir saattir mailler yağıyor."

"Ne maili?" diye sordu Efe anlam vermeye çalışarak.

"Sizi görmek istediklerini söyleyen binlerce insanın mailleri. Herkes Efe Duran ve Yeşil Küpeli Kız'ı bir arada görmek için deliriyor. Bu inanılmaz." Bora konuşmaya devam ederken telefonundan gelen bildirim ile başını eğip telefon ekranına baktı ve kaşlarını çattı. Şaşırdığı belliydi. Telefonunu iki eli arasına alıp ekrana neredeyse iki dakika boyunca baktı, hatta bakakaldı.

"İnanılmaz..." dedi şok içinde.

"Şimdi ne oldu?" diye sordum korkuyla. "Kötü bir şey mi?"

Bora yüzünde şaşkın bir gülümsemeyle başını kaldırıp bize baktı.

"Şu an Türkiye'nin en büyük mücevher firması Perse Pırlanta'dan bir reklam teklifi aldınız çocuklar," dedi şok içinde. "İkiniz."

"Ne?" Ben şok içinde önce Efe'ye sonra Bora'ya bakarken Efe'nin gözlerinde şoktan öte büyük bir korku görmüştüm. Tüm bu olanlar onu korkutmuştu.

"Senin için bir çift yeşil küpe tasarlamak istiyorlar ve bunun reklamında ikinizin yer almasını istiyorlar. Adamlar inanılmaz hızlı çıktı. Gerçi şaşırmamak gerek, tüm sosyal medyada gündemdesiniz. Bunun için size sundukları teklifi duymak istediğinize emin misiniz?"

Başımı Efe'ye çevirdim, gözlerine baktım. Bunu istemediğini biliyordum. Bu işin uzamasını istemiyordu, her şeyi sıradan bir hayata dönebilmek için kabul etmişti. Tüm bunlar insanları bize çok daha fazla bağlardı. Bu dünyadan çıkamazdık...

"Hayır," dedim, "duymak istemiyoruz."

"Ne demek duymak istemiyoruz?" diye sordu Bora şaşkınlıkla.

"Biz bu yola böyle bir istekle çıkmadık. İnsanları kendimize bağlamanın bir mantığı yok. Bu dünyaya ait değiliz. Onlara teklifi reddettiğimizi söyle." Masada duran bir şişe dolusu suyumdan bir yudum aldım ve arkama yaslandım.

"Benim yüzümden mi?" diye sordu Efe bana dönerek. "Sen istiyorsun da benim yüzümden mi reddediyorsun?" Elimi uzatıp elinin üzerine koydum. Ona anlayışla gülümsedim.

"Hayır. Sen istesen bile kendime parlak kıyafetler ve takılar içinde televizyonda yer göremezdim. Ben oraya yakışmam," dedim gülümseyerek. Efe kaşlarını çatıp karmakarışık bir ifadeyle beni izledi. Böyle bir cümleyi neden kurduğumu ben de bilmiyordum. Normalde böyle şeyleri içimden düşünürdüm.

"Senin yakışmayacağın tek bir yer yok Mine," dedi hüzünle, sonra Bora'ya döndü ve anlam veremediğim bir hırsla konuştu. "Kabul ediyoruz. Söyle onlara. Ne zaman istiyorlarsa o çekimi yapacağız."

"Efe! Neden yapıyorsun bunu?"

"Bir ya da iki aylığına Mine... Hayatın boyunca seni görmezden gelen herkesin baktığı her yerde olmak nasıl bir duygu, bilmek istemiyor musun?"

"Hayır, Efe, unut bunları! Saçma sapan çocukluk intikamlarımıza göre yaşayamayız," dedim çaresizce. Oysa Efe televizyona yakışmayacağımı düşünmeme çok içerlemişti, bunu kendisi için bir hırs haline getirmişti ve resmen öfkelenmişti.

"Bunlar saçma sapan intikamlar değil Mine. Çocuklarının yanına yaklaşmanı istemeyen o anneler şimdi televizyonda senin kulağında gördükleri bir çift küpeye ve sana hayranlıkla bakacaklar. 'Bu kızı bir yerden tanıyor muyum acaba?' diye düşünecekler. Oraya yakışan onlar değil, sensin. Bu dünyada sana yakışmayacak tek şey mutsuzluk. Sen her yere, her şeye yakışıyorsun. Her yerde olmayı hak ediyorsun. Öfkeme yenilebilirim, sözlerimi unutabilirim, bir an önce eski Efe'ye dönmek isteyebilirim ama bana sabretmeyi sen öğrettin. Beklemek zorunda olduğumu, onların dediklerine göre yaşamak zorunda olduğumu biliyorum. Eğer hayatımda sen olmasaydın belki çoktan o sözleşmeyi onlara yedirmiş ve kalkıp gitmiştim. Neyi kaybettiğim umurumda olmazdı ama şimdi sen varsın ve seninle kendimi hayatımda ilk defa kazanmış hissederken bu hissi kaybetmek istemiyorum."

Efe elini uzatıp yanağıma dokundu. Elinin şefkati yanağımı ve ruhumu okşarken başımı eline yaslayıp gözlerimi kapattım. Gözlerimi kapattığım an ruhum o geceye gitti. İç sesimin bana gözlerimi kapatmamı söylediği geceye döndüm sanki. Kollarımı iki yanıma açmış bir kuş gibi özgür olduğumu hissederek koşuyordum. O gece küçük bedenimi destekleyen rüzgârı tam şimdi burada bu masada otururken de hissedebiliyordum. Fakat sonra

bir şeyler oldu, o gece nasıl ki özgürlüğüm bir kazayla acıya dönüştü, tam şu an odanın kapısının çalması da o arabanın o yola girmesi gibiydi.

"Ben bakarım," diyerek ayağa kalktı Bora. Gözlerim hâlâ kapalıydı, başım hâlâ Efe'nin avcundaydı. Gelen kişinin Ece'nin doktoru olduğunu anladığımda merakla gözlerimi açtım. Bora'nın bize doğru döndüğünü gördüm.

"Buraya gelebilir misiniz?" diye sordu. Kaşlarımı çatarak ayağa kalktım.

"Neden?" diye mırıldandığım sırada Efe'yle birlikte kapıya doğru ilerledik. Kendimizi odanın dışında, koridorda bulduğumuzda Bora kapıyı çekip kapattı.

"Ne oluyor?" diye sordum korkuyla. "Neden burada konuşuyoruz?"

"Bir sorun mu var?" diye sordu Efe.

Doktor elindeki kâğıtlardan kan tahlili sonuçlarında elde ettikleri bulguları sıralıyordu. Ben anlamsızca bir doktora bir Efe'ye bakıyordum. Tüm bunlar da ne demekti? Söylediği kelimelerin en anlama geldiğini bilmiyordum.

"Anlamıyorum," dedim titreyen sesimle. "Lütfen doğru düzgün söyleyin yoksa delireceğim." Efe elini belimden sarıp bana destek olurken tek anladığım kötü bir şeyler olduğuydu.

"Lösemi," dedi doktor elindeki kâğıtları bana uzatırken.

"*Gözlerini kapat...*" dedi iç sesim. Sonrasını dinlemeyi bıraktım, o kâğıtlara hiç bakmadım.

Gözlerimi kapattım ve yıllar önce o gece özgürlüğüme doğru koşarken altında kaldığım o arabanın vücudumda sebep olduğu acıyı bir kez daha yaşadım. O araba tam şu an benim

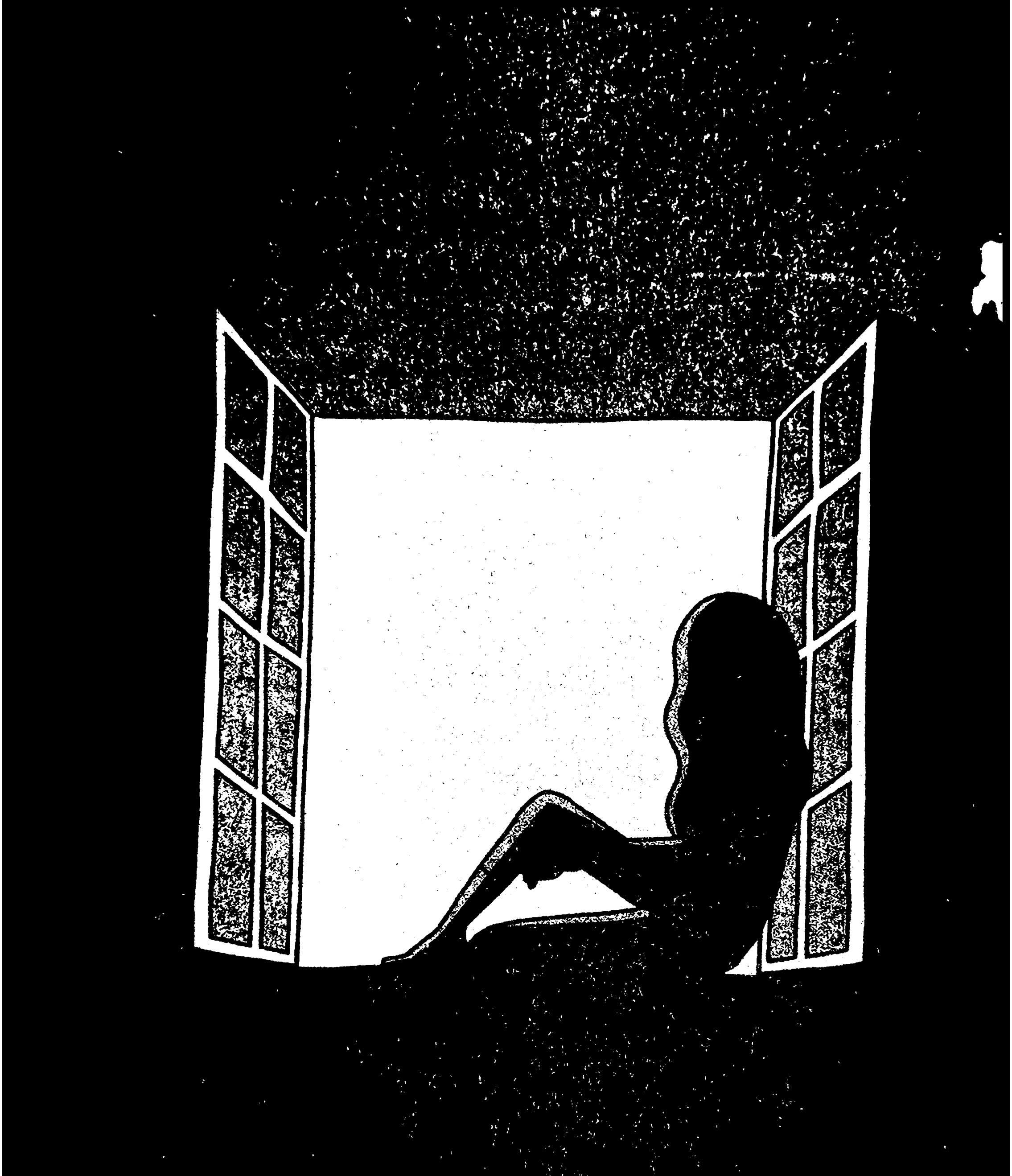
üzerimden bir kez daha geçti. Ece'nin abla deyişi kulağımı doldururken, mutlu hallerinin giderek yorgunluğa dönüştüğünü hatırladım. O an kalbim korkuyla hızlanırken içimi rahatlatan bir şey vardı. Bu aylar önce de olabilirdi, bu çocuk bu hastalığı o adamın yanında da yaşayabilirdi, ben onu hiç bulamayabilirdim ve bu çocuk o evde hastalıktan acı içinde ölebilirdi! Oysa her ne kadar korkunç olsa da şimdi buradaydı, benim yanımdaydı ve onun acı çekmesine izin vermeyecektim. Ruhum o arabanın altından çıkacaktı, kardeşimi iyileştirecektim. Tüm bunlar ise Efe'nin sayesindeydi... Bana Ece'yi getiren, Ece'yi o evde acı içinde ölmekten kurtaran Efe'ydi. Gözyaşlarım yanaklarımdan kayıp giderken titreyen kollarımla Efe'ye sarıldım.

"Geçecek," dedi Efe, "biz neyi başarmadık Mine? Bunu da başaracağız."

"Teşekkür ederim..." dedim ona hıçkıra hıçkıra. "Onu o evden sen kurtardın. Sen olmasaydın orada ölecekti..." Ağlamaktan konuşamıyordum bile. Efe'nin kolları beni sıkıca sararken yıllardır o arabanın altında takılı kalan ruhumun şimdi gerçekten güçlendiğini hissediyordum. Uğruna savaşmam gereken birileri vardı. Ece vardı, Efe vardı... Ben her zamankinden güçlü olmak zorundaydım. Hayatımda ilk defa başarabilir miyim diye korkuyordum. *Başarabilirdim, değil mi?*

Ne de olsa Mine'ydim ben... Yeşil Küpeli Kız.

İçi alev alev yanarken üzerinden çıkan dumanlarla yaşamayı öğrenmiş o küçük kız çocuğu hâlâ içimde bir yerlerde yaşıyordu. Bundan tam bir yıl sonra nerede, ne halde ve kimlerle olurdum bilmiyordum ama bildiğim tek bir şey vardı; bugünü hatırladığımda elimden gelen her şeyi yapmış olmanın verdiği rahatlığıyla yaşayacağıma emindim.

Bir zamanlar sadece o ve ben vardık.
Ben ve içimdeki ses, ruhumun sesi.

30. Bölüm

Çiçek Dürbünü

Kışa maruz kalmış bir yaz çiçeği gibiydim...

(Günler Sonra)

Bazı şeyler öyle hızlı gelişir ki hızı sizi çarpar; önce bilincinizi alır elinizden ama sonra buz gibi bir avuç suyu yüzünüze çarpmış gibi dinç olursunuz. Önce bilincinizi donduracak gibi hissettirir soğuk su, sonra her şey daha da netleşir. Yaşadıklarım bir avuç suyun yüzüme çarpmasından fazlaydı aslında. İnsana bilinç kaybı yaşatabilecek o buz gibi sular benim her yanımdaydı sanki. Her yanım şoktaydı, her yanıp sarılmıştı ve her yanım bilinç kaybından ibaretti. Sonrası ise koca bir farkındalık evresiydi. Her şeyimle hissettiğim koca bir farkındalık evresi... O otel odasının önünde durduğum ve hayatımın en sarsıcı cümlelerinden birini duyduğum andan beri kaç gün geçmişti hatırlamıyordum bile. Geçirdiğim birkaç gün benim için bitkisel hayattan farksızdı. Kimseyle konuşmuyordum, güçlenme yeminleri ettikten hemen sonra içsel bir çöküş yaşamıştım. Sorularına cevap verdiğim tek kişi Ece'ydi.

"Bana ne oldu abla?"

"Biraz hasta oldun güzelim ama geçecek. Hiç merak etme."

"Ne kadar hasta oldum abla? Çok mu? Çünkü her yanım ağrıyor..."

"Bazen insanlar çok hasta olur güzelim benim. Sonra geçer. Seninki de geçecek."

"Ben artık burada mı kalacağım? Bu odada mı?"

"Hayır, merak etme. Günü geldiğinde evimize döneceğiz."

Bu soruları her gün tekrar tekrar duydum ve tekrar tekrar yanıtladım. Israrla ve inatla ona her şeyi tekrar tekrar açıkladım. O gün Ece'yi hastaneye yatırdılar. İlik nakli için ismini listelerine almadan önce birkaç günlüğüne durumunu takip etmek istediler. Ece'nin soruları bitmiyordu, sorgulamaları sona ermiyordu. Efe her gün yanımızdaydı ama gözümün gördüğü sadece Ece'ydi. Sanki onunla çok az zamanım kalmıştı ve her saniyemi onunla geçirmek istiyordum.

"Annem de burada kalabilir mi abla?" diye sordu bana bir sabah. "Bir masalda duymuştum, bazen anneler çocuklarını iyileştirebilirmiş..."

Haklıydı, onun bir annesi vardı ve her çocuk gibi annesini yanında istiyordu. Annesi her gün ziyarete gelse de gece sadece bir kişinin kalmasına izin veriliyordu. Üstelik ziyaret saatleri de çok azdı çünkü Ece'nin olabildiğince az kişiyle görüşmesi gerekiyordu. Doktoru yakında ziyaretlerin haftada bire düşürüleceğini söylüyordu.

"Annen gelirse ben burada kalamam güzelim," dedim ona. "Ama doğru söylüyorsun. Annen seni iyileştirebilir..."

"Seni bir daha göremeyecek miyim?" diye sordu korkuyla kolumu tutarken.

"Elbette görebileceksin! Sadece burada kalamayacağım ama her ziyaret gününde geleceğim. Söz veriyorum."

Bugün ise buradayım; Ece ile vedalaşmış ve gözyaşları içinde odasından çıkmak üzereyim. Nilüfer Hanım ve Efe beni koridorda bekliyordu. Ece'ye doğru dönüp ona son bir kez el salladım.

"Abla..." dedi bana yorgun bir sesle.

"Efendim tatlım?" diye sordum ona doğru dönerek. Elini yorganının altına uzattı ve orada bir şeyler aramaya başladı. Ben şaşkınlıkla onu izlerken aradığını bulmuş gibi gülümsedi.

"Bu senin olsun," diyerek bana yorganının altından çıkardığı çiçek dürbününü uzattı. Ona şaşkınlıkla baktım.

"Ama sen bunu çok seviyorsun," dedim hüzünle.

"Seni de çok seviyorum abla. İnsanlar en sevdiklerine en sevdikleri şeyleri verirler. Bir gün beni özlersen çiçek dürbünüme bakıp beni burada görebilirsin belki."

Bu söylediği öylesine içime dokunmuştu ki elim uzanmıyordu bile. Bir gün onu özlemek zorunda kalmak istemiyordum. Bir gün onu görmek için bir çiçek dürbününe bakıp onu o renkli görüntülerin arasında aramak zorunda kalmak istemiyordum. Bu haksızlıktı, insan sevdiklerini dilediği her an görebilmeliydi. Özlem dünyanın en büyük haksızlığıydı.

"Teşekkür ederim," diyerek uzattığım elim titriyordu, sesimi ise zar zor toparlayabiliyordum. "Çok yakında birbirimizi özlemek zorunda kalmayacağız. Hiç merak etme. Ben şimdi gidiyorum, ben çıkar çıkmaz annen gelecek. Bana annenin telefonundan istediğin her an ulaşabilirsin. Tamam mı?" Gülümsemeye çalışarak başını salladı. Sanırım Ece her birimizden güçlüydü.

"Tamam abla. Efe Abi'mi benim için öper misin?" dediğinde ister istemez gülümsedim.

"Öperim," dedim gülümseyerek.

Hem benim hem Ece'nin yüzünde birer maske vardı. Bu Ece'ye bir başkasından bir hastalık bulaşmaması için alınmış bir önlemdi. Eğildim ve maskemi çıkarmadan onu öptüm. Saçlarını okşadım ve ona birkaç saniye baktıktan sonra kapıya yöneldim. Sanki o birkaç saniyede yüzünün detaylarını hafızama kazımıştım.

"Görüşürüz ufaklık."

"Görüşürüz ablacığım."

Odadan çıkar çıkmaz yapmak istediğim tek şey kendimi koridora atıp yerlerde bağıra çağıra ağlamaktı ama elbette yapmayacaktım. Odadan çıkar çıkmaz ilk gördüğüm bana doğru yürüyen Efe'ydi.

"İyi misin?" diye sordu endişeyle. "Yüzün bembeyaz."

"İyiyim, Ece annesini bekliyor," derken görüş alanıma Ece'nin annesi Nilüfer Hanım girdi, telaşla bize doğru yürüyordu. Efe bana destek olmak istercesine kolumu tutarken Nilüfer Hanım'a döndüm.

"Sizi bekliyor," dedim. "Bir ihtiyacınız olursa her zaman arayın lütfen. Ziyarete gelebildiğim her an geleceğim." O kadar halsizdim ki gözlerimi zar zor açık tutuyordum.

"Hiç merak etme Mine. Kardeşine çok iyi bakacağım. İyileşti-receğiz onu..." Nilüfer Hanım bana sıkı sıkı sarıldığı an kendimi çok çaresiz hissettim. Bana sarılan kadın kardeşimin annesiydi ama bana da bir anne gibi sarılıyordu. Bir annenin sarılması her daim bu denli güç verici miydi?

"Saat kaç olursa olsun, bizi her zaman arayabilirsiniz," dedi Efe. "Lütfen bize her şeyi haber verin."

"Merak etmeyin. Sizi habersiz bırakmam. Siz kızımın kahramanlarısınız..."

Nilüfer Hanım Ece'nin odasına girer girmez Efe'ye sarıldım. Gözyaşlarım Efe'nin ceketine dökülürken o da ne diyeceğini bilemiyordu. Günlerdir oturup konuşmamıştık bile. Ben hep içime atmış, içimdeki ateşi büyütüp kendimi bir yangının ortasında bırakmıştım.

– Her zaman yaptığın gibi, Mine...

– Her zaman yaptığım gibi, İç Ses.

– Artık anlamanın vakti geldi Mine. İçin zaten yanıyor. Söylemeyip içine attığın her söz birer odun parçası ve bu yangını büyütmekten başka işe yaramıyor. Konuş onunla. Söndür içini.

İç sesim haklıydı. Efe'yle konuşmalıydım. Oradan oraya sürüklenen iç dünyam ancak Efe'nin söyleyeceği cümleleri duyarak sakinleşecekti. Oturup uzun uzun düşünmek lazımdı, konuşmak ve bir şeyleri düzeltmek lazımdı.

"Arabam otoparkta," dedi Efe asansöre bindiğimizde. "Canını sıkmak istemediğim için günlerdir sana söylemedim ama dışarısı magazinci kaynıyor. Bora durumu idare etmeye çalışıyor ama durumlar çok can sıkıcı. Sosyal medyadaki ilgi arttıkça üstümüze gelme oranları da o ölçüde yükselmeye başladı. Şu işi elimden bir kaza çıkmadan bitirseydik..."

O da bunalmıştı, her halinden belliydi. Ne kadar yıprandığını ve yorulduğunu görebiliyordum. Resmen hayatına girdiğimden beri hayatı mahvolmuştu. Ona yaptığım şeyin tam olarak bu olduğunu hissediyordum, hayatını mahvetmiştim.

"Özür dilerim..." diye mırıldandım kendi kendime.

"Ne için?" diye sordu Efe şaşkınlıkla.

"Hayatına girdiğim için. Hayatındaki huzuru çaldığım için," dediğim sırada Efe bana anlam vermeye çalışarak baktı.

"Umarım saçmaladığının farkındasındır. Hayatıma huzuru getiren sensin Mine. Bu huzuru bizden çalan tek şey benim aptalca hareketlerim."

Efe konuşurken asansörden indik ve önümüze ilk çıkan arabaya bindik. Kapımı açıp binmemi beklerken olabildiğince hızlı olmaya çalıştım. Efe kapımı kapatıp şoför koltuğuna geçtiği sırada ben kemerimi bağlıyordum. Arabaya biner binmez hızla yola çıktık. Konuşmamız ortada kalmıştı ama belli ki devam etmek için magazincilerden uzaklaşmayı bekliyordu. Efe otoparkın içinde dolaştıktan sonra belki de hastanenin mimarı dışında kimsenin bilmediği alakasız bir çıkıştan çıkarken rahat bir nefes aldım. Çıktığımız yol bomboştu, hiçbir magazinci yoktu. Üstelik Efe'nin değil nereden geldiğini bilmediğim bir başkasının arabasındaydık. Camlar film kaplıydı, görünmemiz çok da olası değildi. Efe radyoyu açar açmaz elimi uzattım ve müziğin sesini kıstım.

"Bir sorun mu var?" diye sordu. "Müziği sevmediysen kanalı değiştirebilirim."

"Konuşmamıza devam edebilir miyiz artık?" diye sordum. Gülümsedi.

"Tabii, sormak istediklerin var sanırım."

"Bu huzuru bizden çalanın senin hareketlerin olduğunu söyledin. Ne demek oluyor bu Efe?"

"Bildiğin şeyler. Müziğimi yapar ve ünlü olmayı severim sanmıştım. O aptal sözleşmeyi bunu düşünerek imzalamıştım ve sonra şöhretin ne kadar berbat bir şey olduğunu görüp bundan kaçmaya çalıştım. Tüm bunların arasında sana âşık oldum. Oysa öyle aptal bir sözleşme imzalamışım ki o sözleşmenin dediklerini uygulamamak demek sadece benim değil annemin babamın bile elinde olan her şeyin gitmesi demek. Bütün ekibin, Bora'nın

ve hatta Bora'nın hasta kızının bile zarar görmesi demek. Benim yüzümden bu kadar kişinin hayatının etkilenebileceği bir sözleşmeye o imzayı nasıl attım aklım almıyor. Nasıl bu kadar aptal olabildiğimi düşünüp duruyorum." Efe'nin kendine öfkesi gözlerinden okunuyordu. Direksiyonu öyle sıkı tutuyordu ki sanki elleri direksiyonda değil de kendi boğazındaydı.

"Hepimiz böyle hatalar yaparız, hepimiz sonradan aptallık olarak nitelendireceğimiz birçok şey yaparız. Kendini suçlamaya daha ne kadar devam edeceksin Efe? Olan oldu, bırak da yaşayıp çıkalım şu işin içinden. Kafanın içinde kendinle kavga ede ede nereye kadar?" diye sordum öfkeyle. Onun öfkesi beni bile yormuştu.

"Bu kavgayı kazanana kadar..." dedi Efe. O an anladım ki onun kendisine olan öfkesi çok zor dinecekti.

"Kardeşim hasta Efe," dedim. "Şu an söylediklerini düşünüp sana tavsiye verebilecek halde değilim, inan. Bana biraz zaman verirsen sana yardımcı olabilirim. Şu an iyi değilim." Bu cümleler dudaklarımın arasından çıkarken sesim o kadar güçsüzdü ki bu söylediklerim Efe'yi üzmüştü.

"Özür dilerim," dedi. "Bir aptallık daha yaptım. Şu durumda sana kendi saçma dertlerimi anlatmamalıydım." Elini uzatıp kucağımda duran elimi tuttu.

"Özür dilemene gerek yok. Bunlar saçma dertler değil Efe. Sadece şu an cevap verebilecek halde değilim. Anla beni."

O sırada Efe'nin eli elimi tutarken avcumun içinde duran çiçek dürbününe baktı.

"Bu ne?" diye sordu merakla. "Tanıdık geliyor.

"Ece'nin çiçek dürbünü. Görmüşsündür." Gülümseyerek elimdeki çiçek dürbününü kaldırdım ve tek gözümü çiçek dürbününün ucuna dayadım.

"Ne gösteriyor?" diye sordu Efe. "Daha önce hiç çiçek dürbünü görmemiştim..."

"İçinde ışığın yansımasıyla oluşan rengârenk şekiller var, sen baktıkça hareket edip değişiyorlar. Al, bak," diyerek kırmızı ışıkta durduğumuz sırada elimdeki çiçek dürbününü ona uzattım. Efe tek gözünü kapatıp dürbünün içine baktı ve hayranlıkla bana döndü.

"Muhteşem. Hayatımda gördüğüm en etkileyici şey bu. Senden sonra."

Efe'nin hiç beklemediğim bir anda gelen iltifatı beni gülümsetirken çiçek dürbününü geri alıp derin bir iç çekişle kucağıma koydum. Aklım Ece'nin söylediklerindeydi.

"Ece çiçek dürbününü bana verirken beni özlediğin zaman bunun içine bak dedi. Bu cümle sanki veda cümlesi gibi kalbime oturdu resmen..." dedim sesim titrerken. Efe bir kez daha elini uzatıp elimi tuttu.

"Düşünme bunları," dedi. "Ece'yi özlemen gerekmeyecek."

"Elimde değil. İçim üşüyor sanki. Ruhum bir çıkış arıyor, ısınmak istiyor. Kendimi kışa maruz kalmış bir yaz çiçeği gibi hissediyorum. Yazı yaşamam gerekirken kışın ortasında oradan oraya savruluyorum sanki." Kurduğum cümleler beraberinde gözyaşlarımı getirirken Efe'nin eli elimi daha sıkı tuttu.

"İçindeki yaz çiçeğini hak ettiği yaza kavuşturacağım Mine, sana söz veriyorum. Çiçek dürbünü bizim geleceğimiz olsun. Öyle parlak, öyle renkli ve öyle hareketli."

O çaresiz ânımda bu cümleyi kafamın içine öyle bir kazımıştım ki bir daha hiç unutmayacaktım.

Çiçek dürbünü bizim geleceğimiz olacaktı.

Öyle parlak, öyle renkli ve öyle hareketli...

Gözlerimi araladığımda yolun bir noktasında uyuyakaldığımı fark ettim. Bomboş bakan gözlerimin önündeki park bana evimize yaklaştığımızı hatırlattı. Doğrulup Efe'ye döndüm, yorgun yüzünü gördüğüm an onun yüzünün kalbimi kıpırdatan tek tük şeylerden biri olduğunu fark ettim. İkimiz de mutsuzduk. İkimizin de yaşama dair ihtiyacı olan her şey tükeniyor gibiydi. Kendimi ölü gibi hissediyordum. Derin bir nefes aldım ve gözlerim art arda değişen trafik ışıklarının üzerinde gezinirken içimden geçen soruyu sordum.

"Efe... bir gün biz de yaşıyormuş gibi hisseder miyiz sence?"

Efe başını çevirip gözlerime baktı, derin bir iç çekti ve sadece benimle konuşurken kullandığı o naif ses tonuyla beni yanıtladı.

"Ben onu sana baktığım her an hissediyorum Mine."

Kurduğu cümlenin verdiği huzur beni içine çağıran bir yatak kadar dinlendiriciydi. Efe'nin cümlelerinin arasına kıvrılıp yatmak ve günlerce uyumak istiyordum. Eve iki sokak kala bir kez daha uyuyakalmıştım, gözlerimi bir anahtar sesiyle açtığımda ise dairemin kapısının önünde, **Efe'nin kucağındaydım.**

Hiç sesimi çıkarmadım. Gözlerimi tekrar kapattım. Uyandırılınca, "Beş dakika daha!" diyen çocuklar gibiydim, Efe'nin kollarının arasından uzaklaşmamak için çocuklar gibi ağlayabilirdim.

Kapının eşiğinden geçip eve girer girmez kapıyı kapattı. Kucağında benimle birlikte yatak odasına doğru ilerlediğini anlayabiliyordum. Beni dikkatlice yatağa yatırdıktan sonra yanıma uzandı. Elleri saçlarımda gezinirken beni izlediğinden emindim. Özgüvensiz biri olarak bu hem heyecan verici hem de oldukça rahatsız edici bir histi aslında. Ben bu iki hissin heyecan verici yanına tutunmayı seçtim, onun beni izlemesine izin verdim, gözlerimi kapalı tutmaya devam ettim.

"Hayatım boyunca hayal ettiğim her şeysin..." dedi Efe sessizce. "Bu zamana kadar dayanmam gereken her acıya dayanma sebebim senmişsin. Meğer hayatın acılarıma ödülü senmişsin."

Efe'nin burnu saçlarımın arasında dolaşırken kokumu içine çekiyordu. Heyecandan deli gibi atan kalbim nefes alışlarımı hızlandırırken kendimi tutamadım ve gözlerimi açtım. Gözlerim Efe'nin beni izleyen gözleriyle buluştuğunda bana hayranlıkla bakıyordu.

"Uyumuyordum," dedim utanarak. "Sadece kucağından inmek istemedim, beni böyle sevmeni hissetmek istedim."

"Biliyordum," dedi Efe gülümseyerek, sonra derin bir nefes aldı ve parmakları saçlarımın arasında gezerken gözlerimi izlemeye devam etti.

Ben sırtüstü uzanırken o bana dönüktü, resmen Efe'yle yan yana yatıyorduk. Eski Mine olsa Efe gittikten sonra bunu evin içinde çığlık ata ata tekrarlardı: *Efe Duran ile yan yana yatıyorduk!*

"Ne garip," dedi Efe kendi kendine. "Gözlerine baktığımda her rengi görebiliyorum. Tek bir renk her renge bedel olabilirmiş, her rengi içinde taşıyabilirmiş... Âşık olunca."

"Âşık olunca mı?" diye sordum nutkum tutulmuş bir şekilde. Bu kelimeyi ondan ilk duyuşum değildi ve bu nutkumun son tutuluşu da olmayacaktı.

"Âşık olunca..." diye fısıldadı alnını alnıma yasladığında.

Dudakları dudaklarıma yaklaştığı sırada neredeyse heyecandan bilincimi kaybetmek üzereydim ki kapının zili duyuldu. O an evin içinde saf bir sessizlik oluştu. Zil sustu, Efe yüzüme bakıyordu ve ben heyecandan kıpırdayamıyordum. Efe bir kez daha dudaklarıma doğru eğilirken zil bir kez daha çaldı!

– *Hay evin ziline sokayım!*

– *O kadar haklısın ki İç Ses!*

Efe doğrulup boğazını temizledi. Kendine gelmesi birkaç saniyesini aldı, ayağa kalktı ve başıyla kapıyı gösterdi.

"Ben gidip bakayım. Hemen dönerim," dedi. Sesi heyecanlı mıydı yoksa bana mı öyle geliyordu?

"Tamam," diyebildim sadece.

Efe öfkeyle kapıya doğru ilerlerken ben de doğruldum. Aynada kendi halime baktım, saçlarım dağılmıştı. Saçlarımı telaşla düzelttiğim sırada kapıdan gelen sesi duydum. Cümleleri seçemesem de bunun bir erkek sesi olduğunu anlayabiliyordum. Kimdi ki bu? Bana neden gelmişti? Saçlarımı apar topar düzelttikten hemen sonra kendimi koridora attım ve hızla kapıya ulaştım. O an şok içinde Efe'ye ve kapıya baktım.

"Doğukan?" diyebildim sadece.

– *Bu da nereden çıktı şimdi!*

– *İnan hiçbir fikrim yok İç Ses!*

"Selam! Yanlış bir zamanda mı geldim?"

Doğukan sırtında çantası ve yanında küçük valiziyle bize bakarken Efe'nin öfkeli yüzü bana doğru döndü. Ne diyeceğimi bilemez bir haldeydim, Efe'nin bakışları o kadar can yakıcıydı ki söze nasıl gireceğimi bilmiyordum.

"Tanıyor musun?" diye sordu öfkesini bastırmaya çalışarak.

"Evet," diyerek başımı salladım. "Yurttan arkadaşım. Çok... çok yakın arkadaşımdı," dedim gözlerim Doğukan'ın elindeki valize kayarken.

"Sana valizle gelecek kadar yakınmış sanırım?" diye sordu Efe sakin kalmaya çalışarak.

Hakikaten bu neden valizle gelmiş ki? Bu ne saçmalık? Şimdi çıldıracağım.

Derin bir nefes aldım ve sakince bir açıklama yapmaya çalıştım. Aslında açıklama yapması gereken kişi ben değildim, Doğukan'dı. En son geçen sene görüşmüştük, arada da mesajlaşıyorduk. Bu kadar. Yurttan ayrıldıktan sonra Manisa'ya taşınmıştı. Sonra geçen ay İstanbul'da bir işe gireceğini söyleyen bir mesaj atmıştı, bana işe girdiği ilk bir ay kendini toparlayana kadar yanımda kalıp kalamayacağını sormuştu. Ah, tabii ya! Ben de Efe'nin gidişiyle öyle bunalımlı bir andaydım ki nasıl olsa gelmez diye konunun uzamaması için kabul edip bir de adres göndermiştim!

– Ne demek konu uzamasın diye kabul ettin Mine? Deli misin sen? Valizini alıp gelmiş işte!

– Haklısın İç Ses, delinin tekiyim!

"Rahatsız ettiysem kusura bakmayın," diye söze girdi Doğukan. "Mine'ye bir aylığına kendisinde kalabilir miyim diye sormuştum. O da kabul etmişti. O yüzden geldim aslında..."

"Kabul mu etmişti?" diye sordu Efe hayal kırıklığı içinde bana bakarken.

Doğukan'ın açıklaması her şeyi daha da mahvederken açıklama yapacak fırsatım bile olmadı. Efe şok, öfke ve hayal kırıklığı içinde bana dönerken kelimelerim tükenmişti. Kendimi bir anlığına onun yerine koydum. Ben olsam ne yapardım diye düşündüm. Efe'nin evinde kapıyı açsam ve kapıya valiziyle bir kadın gelse, bir aylığına Efe'de kalmaya geldiğini ve kendisini Efe'nin davet ettiğini söylese ne yapardım? İçimde hissettiğim öfke dağı taşı delecek boyuta ulaştığında anladım ki şu an Efe'ye ne açıklarsam açıklayayım beni dinlemezdi. Doğukan'a kalacak başka bir yer elbette bulunurdu ama asıl mesele benim onu buraya davet

etmiş olmamdı, ona adresimi vermiş olmam ve bir aylığına kalmasına izin vermiş olmamdı.

Birçok şeyi aşmış, birçok şeyin içinden çıkmıştık ama bu seferki bir çiçek dürbününün içindeki görüntüler kadar karmakarışık ve çözülmesi zor bir durumdu. Bunun içinden çıkabilir miydik? Efe'nin öfkesini aşıp beni anlamasını sağlayabilir miydik? Bilmiyordum. En büyük korkum ise yine bir yanlış anlaşılma uğruna ondan bir saniye bile olsa ayrı kalmaktı.

Bir çiçek dürbününün içine bakıp o rengârenk şekilleri görmek, o şekiller arasında kaybolmak, kendini renkler arasında bulmaya çalışmak kolay olandır. Kendini her yerde bulmaya çalışabilirsin, bu kolaydır. Kendini bulabilmek ise zor olandır, mucizedir. Ben kendimi Efe'de bulmuştum, o benim için bir çiçek dürbünüydü ve onu kaybetmeyi bırakın, kalbini kırmak bile o çiçek dürbününün içindeki renklerin solması demekti...

Herkesin bir istisnası
vardır bu hayatta,
benim istisnam sensin.

31. Bölüm

Benim İstisnam Sensin

Sen benim bu hayatta kendi içimdeki öfkeli çocukla verdiğim en büyük mücadelenin sebebisin.

"Kabul mu etmişti?"

Efe'nin sesi kafamın içinde dönüp dururken buna ne gibi bir açıklama yapabileceğimi bilmiyordum. Tam bir salak gibi kala-kalmış Efe'ye bakıyordum. Ne diyecektim ki? "Sen gidince ben de bir aylığına Doğukan'ı davet etmiştim?"

– Aynen öyle yapmadın mı Mine?

– Keşke beni suçlamak yerine bana yardımcı olsan İç Ses!

"İçeride biraz konuşabilir miyiz?" diye sordum tereddütle.

Efe bir süre daha yüzüme hayal kırıklığı içinde baktıktan son-ra hiçbir şey demeden yatak odasına yöneldi. Doğukan'ı böyle kargo paketi gibi kapıda bekletmek oldukça ayıp olacağı için elimle içeriyi gösterdim.

"Geç, salonda otur istersen."

"Tamam, ben bekliyorum..." diyerek içeri girdi Doğukan. O sırada Efe'nin sinirlerini zapt etmekte zorlandığını fark edebili-yordum. Koridorda durmuş tahammülsüzce bize bakıyordu.

"Geliyor musun?" diye sordu bana ters bir bakışla.

Kapıyı kapatıp koridora yöneldim. Efe de sabırsız adımlarla başı dik bir şekilde yürüyerek koridoru geçti ve yatak odasına girdi. Ardından ilerleyip yatak odama girdim ve kapıyı kapattım. Efe odanın ortasında durmuş bir açıklama bekleyerek bana bakıyordu.

"Bana kızgınsın, biliyorum," diye mırıldandım.

"Beni anlaman şaşırtıcı," dedi alaycı bir sinirle.

"Bak, Efe... Sandığın gibi bir durum değil. Yani sen gittin ve ben bir başkasını çağırdım değil... Olay örgüsü bambaşka."

"Olayın ardında ne olduğu çok da önemli değil gibi. İçeride valiziyle oturan bir akıl yoksunu var," dedi öfkeyle.

Sesi o kadar yüksek çıkıyordu ki ona doğru bir adım atıp elimi dudaklarına dokundurdum.

"Lütfen Efe," dedim. "Doğukan çok iyi biri. Tanısan hakkında kötü konuşmayı bırak, tek bir kötü düşünce bile geçmez aklından!"

"Şimdi de övecek misin onu? Ben de bu akşam birkaç kız arkadaşımı davet edeyim de bir ay boyunca birlikte yaşayalım. Merak etme en iyi olanlarını seçerim aralarından, aklından tek bir kötü düşünce bile geçmeyecek kadar iyi olanlardan," dedi öfkeden delirmek üzere olduğunu fazlasıyla belli eden bir ses tonuyla.

"Çağırmak istiyorsan çağır!" dedim, artık ben de sinirliydim. "Ne meraklıymışsın fırsatını bulup kız arkadaşlarını eve çağırmaya!"

"Merak etme hepsi çok iyi insanlar olacak! Aynı içerideki sünepe gibi!" diye ekledi Efe oldukça sinir bozucu bir sesle.

"Resmen bahane arıyormuşsun, bir fırsat çıksa da ben de eve kız atsam diye," dedim öfkeyle. Durum giderek daha da sinir bozucu bir hale dönüşüyordu.

"Sinirlenmesi gereken benim ve sen bunu bile benden çalmak istiyorsun!" dedi Efe öfkeyle. "Ne yapayım size iyi eğlenceler deyip çıkıp evime mi gideyim? Aynı şey başına gelse eşyalarını toplayıp çekip gitmiştin Mine."

"Emin ol önce seni dinlerdim!" dediğimde buna ben bile inanmıyordum.

– Aynen, kesin dinlerdik Mine.

– Kes sesini İç Ses. Gel de sen konuş kolaysa!

"Beni dinler miydin? Sen ciddi misin Mine? Buna kendin inandın mı? Böyle bir şey başına gelse eşyalarını toplar, çekip gider yolda da, 'EFE DURAN SKANDALI' diye haberimi yapardın. Kapıda olayı öğrendiğim an gözlerim merdivenlere kaydı. S*ktir olup gitmek istedim ama yapmadım, konuşmak istedin ve kaldım. Çünkü seni her şeyden çok seviyorum, bu kalbi s*keyim ki mevzu sen olunca aklımın bir önemi kalmıyor."

Efe'nin bu halini görmek bir anlığına beni kendime getirdi. Kendime bu noktada öfkelenmeye hakkım olmadığını anlatmaya çalıştım, durumun açıklanması gerekiyordu, onun sakinleşmesi gerekiyordu. Ben ise yangına körükle gidiyordum.

"Efe... Ben... Özür dilerim," diye mırıldandım. "Haklısın, yerinde olsam daha ağır bir tepki verirdim," dediğimde Efe'nin öfkeden gözleri dolmuştu.

"Ben ki öfke kontrolümü sağlayamadığım için yıllarca tedavi gördüm, eski halime yine senin için döndüm. Sakinleşmiştim, kontrol altına girmiştim. Biri seni üzecek tek bir kelime ettiği an o kontrolü yine kaybettim. O gün otelde o adamın yüzüne geçirdiğim o yumruk benim için senin geçmişte yaşadığın her acıya atılmış bir yumruktu aslında. Ben kazanmak için yıllarımı harcadığım kontrolümü senin için kaybettim Mine. Kaybetmeme

rağmen az önce kapıda bağırıp çağırmayan adam da benim, çekip gitmeyen o adam da benim, içinde fırtınalar koparken senin için kalan, senin için sabreden o adam benim. Arkadaşın valiziyle gelmiş, bir ay evinde kalacağını söylüyor. İnan içimdeki öfke çocukluğumdan farksız, inan sakinleştirmeye çalıştığım o çocuk kontrolünü yine kaybetti. İçimdeki öfke dolu çocuğa senin için tasma takmış gibi hissediyorum şu an. Bu ne kadar ağır biliyor musun? Senin bana haftalarca söylediğin yalanları öğrendiğimde de sakinleşmeye çalıştım, beni kontrolümü kaybetmiş bir halde görme diye çekip gittim. Sen benim bu hayatta kendi içimdeki öfkeli çocukla verdiğim en büyük mücadelenin sebebisin. Çünkü ben seni çok sevdim Mine."

Bir süreliğine sessizce bekledim. Efe içindeki öfkeyi bir bir cümleler kurarak döktükten sonra ona sakinleşmesi için zaman vermek istedim. Odanın içinde sabırsızca bir oraya bir buraya yürürken yatağıma oturdum ve gözlerimi duvardaki ayçiçeği tablosuna çevirdim.

"Babası önce annesini öldürmüş, sonra da kendini kalbinden vurup ölmüş," deyiverdim birden.

"Ne?" diye sordu Efe anlam vermeye çalışarak.

"Yurtta tanıştığım ilk çocuk Doğukan'dı. Benden sadece bir yaş büyüktü ve hikâyesi buydu. Daha kötüsü ne biliyor musun Efe? Bunlar evlerinin salonunun ortasında yaşanırken o da salonun köşesinde oturmuş korku içinde annesi ile babasını izliyormuş. Ben yurda ilk gittiğimde konuşamıyordu Doğukan. Konuşamıyordu derken, konuşmuyordu aslında. Yıllarca da hiç konuşmadı. Aramızda kendini en zor toparlayan oydu. Yaşadıkları ağırdı. Yine de toparlandı, herkesten geç de olsa okulu bitirdi, bir ön lisans bölümünden mezun oldu. İstanbul'da tutunamayacak

kadar çekingendi. Manisa'ya, yurttan bir arkadaşının yanına taşındı. Şimdi ise senin gittiğin dönemde benimle iletişime geçti ve burada bir iş bulduğunu, ev bulana kadar bende kalıp kalamayacağını sordu. Çekingen, korkak ve travmalarla dolu bir çocukluktan sonra kendi başına verdiği mücadele bana kötüye dair hiçbir şey düşündürtmedi, kabul ettim. Benden bir yaş büyüktü ama her zaman benim erkek kardeşim gibiydi. Korunmaya, kollanmaya muhtaç bir erkek kardeş gibi. Yine de özür dilerim, senin nasıl hissedeceğini de düşünmem gerekirdi."

Efe anlattıklarım karşısında duraksamıştı. Duvara yaslanmış, kollarını göğsünde birleştirmiş ve yüzüne pişman bir ifade yerleştirmişti. Bir süreliğine sessiz kaldıktan sonra yatağa, yanıma oturdu. Öne doğru eğilip kollarını dizine dayadı ve ellerini birleştirdi. Birlikte ayaklarımızın altında serili duran antrasit halının desenlerini izliyorduk. Beş dakikalık bir sessizliğin sonunda derin bir nefes ile birlikte ayağa kalktım.

"Gidip bir otel bulmasını söyleyeyim..." diye mırıldanarak Efe'nin önünden geçip kapıya doğru ilerliyorduk ki Efe bileğimi tuttu.

"Bekle," dedi, "ben hallederim."

"Hayır, senin bir otel ayarlamana gerek yok. Mesele maddi değil, Doğukan'ın çekingenliği..." dedim yorgun bir sesle.

"Otel bulmayacağım," dedi Efe, "ona burada kalabileceğini söyleyeceğim."

"Nasıl yani?" diye sordum şaşkınlıkla. "Bu artık senin için bir sorun değil mi?"

"Hayır, bu artık benim için bir sorun değil," demesini şaşkınlıkla izlediğim sırada sözlerine devam etti. "Sen yukarıda benimle kaldığın sürece misafirin burada kalabilir."

Oturduğu yerde bakışlarını bana çevirdi, bana göz kırptı ve öfkesine yenik düştükten sonra sakinleşmiş bir çocuk gibi gülümsedi. Efe'nin içinde hâlâ bir çocuk yatıyordu. Öyle deli, öyle fevri, öyle temiz. Sanki o çocuğun ehlileşme hikâyesine tanık oluyordum ve tüm bunların sebebi bendim.

"Ona üzüldün, değil mi?" diye sordum duygulanarak. "Doğukan'a üzüldün..."

"Buna cevap vermeyeceğim Mine."

Cevabına gülümsedim. Hüzünlenmişti, biliyordum. Bunu itiraf edemeyecek kadar kapalıydı, bunu da biliyordum. Oysa onun öyle gözleri vardı ki o konuşmasa bile gözleri onun yerine her şeyi itiraf ediyordu zaten.

"Sen çok iyi bir insansın, bunu biliyorsun değil mi Efe?" diye sordum.

"Ve sen benim en büyük sınavımsın Mine..." dedi beni kendine çekerek.

Kendimi Efe'nin sol dizinde otururken bulduğumda şaşırmama vaktim olmadan bana sıkıca sarıldı. Öfkesi tamamen geçmişti, Doğukan'ın kıskanılacak birisi olmadığını anlamıştı, hatta hikâyesine kendisi de en az benim kadar üzülmüştü. Başını boynuma gömerken kulağıma doğru fısıldadı.

"Seninle yarım kalan bir işimiz var. Unutma küçük hanım," dedi sessizce.

"Ne gibi?" diye sordum kalbim âdeta titrerken.

"Dudaklarımın dudaklarınla buluşması gibi..." dedi özlem dolu bir fısıltıyla.

Başımı kaldırıp gözlerinin içine baktığımda Efe'nin bazen kahverengi olup bazen yeşilin kıyısına yaklaşan gözleri gözlerimi

yakaladı. Bana sanki yılların özlemiyle bakıyor gibiydi, ne garip. Dudakları dudaklarıma yaklaştı, bana yaklaştığı sırada kendi şarkısını mırıldanıyordu.

Benim şarkımı.

Bizim şarkımızı...

Sen bırak tutunmayı, dünya bizi sarmalar...

Deyim yerinde, en içinde, ***rengârenk acılar...***

Dudakları dudaklarıma değdiğinde o da ben de nefeslerimizi tuttuk sanki. Onun beni öpmesi dizlerimi titretiyordu. Onun beni öpmesi hayatım boyunca ilk defa tutunmayı bırakmam ve kontrolü hayata teslim etmem demekti. Onun beni öpmesi dünyanın beni sarıp sarmalamasıydı. Belimdeki elleri dünyanın beni tutuşuydu; çünkü beni öyle güzel öpüyordu ki başım dönüyordu.

Dudaklarım dudaklarından ayrıldığında alnım alnındaydı. Efe'nin tek eli belimde, alnı alnımda ve diğer eli saçlarımdaydı.

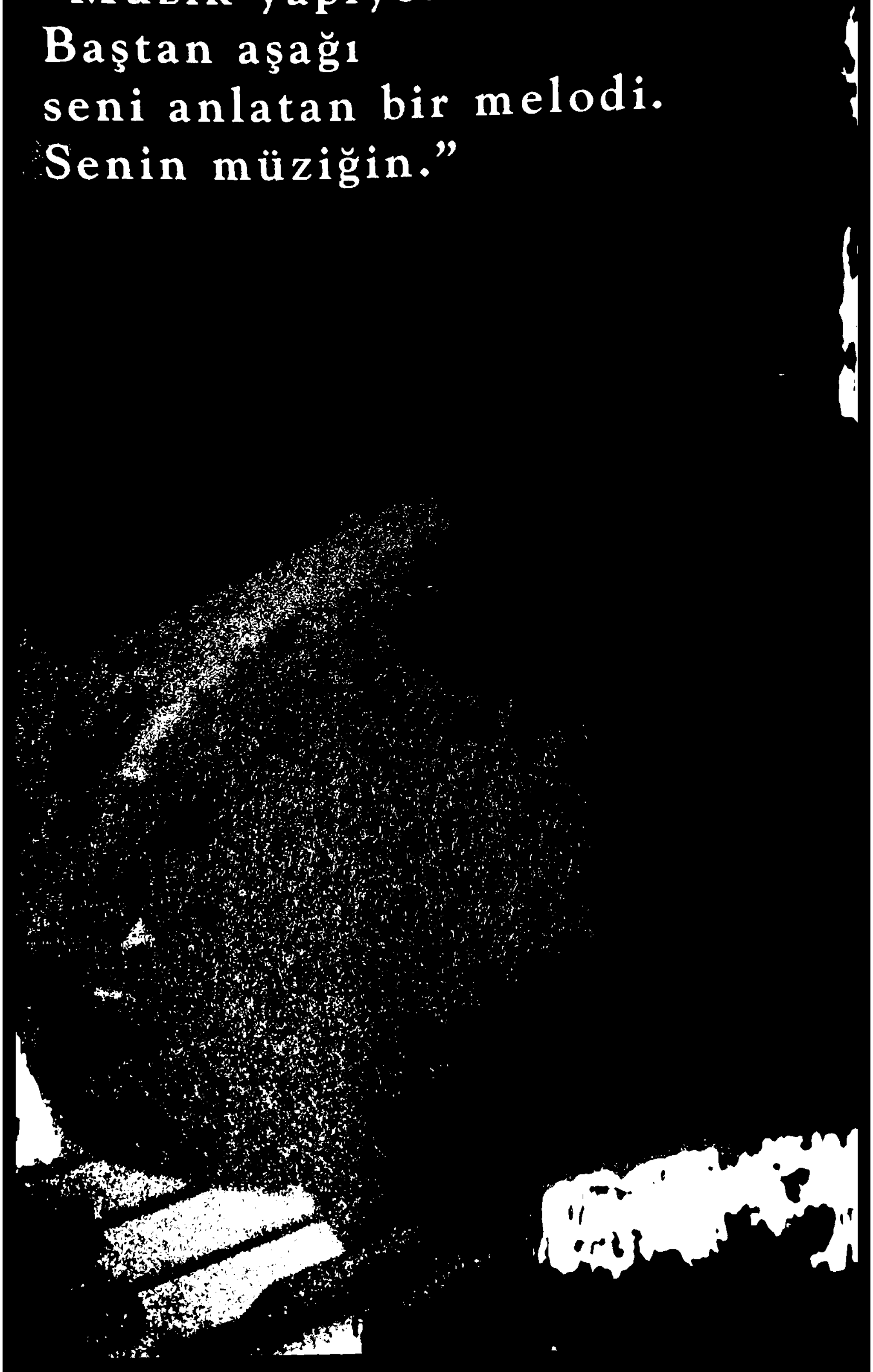
"Seni ne olursa olsun kaybetmeyeceğim," dedi bana o an. "Bu dünya en başında her şeyimi elimden almış olabilir ama seni asla vermeyeceğim... Herkesin bir istisnası vardır bu hayatta, benim istisnam sensin. Her şeyim elimden alınabilir ama sen benden asla alınamazsın."

Kafamın içinde No. 26'ya taşındığım ilk günlerde Efe hakkında öğrendiğim her şeyi yazdığım o defterin sayfaları belirdi. Onun hakkında öğrendiğim birçok şeyi o defterin sayfalarına alt alta sıralamıştım. Şimdi kafamın içinde o maddelerin en altında bir cümle daha eklenmişti.

- **Efe Duran bana gerçekten âşıktı.**

Ben de ona.

"Müzik yapıyorum.
Baştan aşağı
seni anlatan bir melodi.
Senin müziğin."

32. Bölüm

Mine

Gözlerimin önünde benden bir müzik yapıyordu.

Aradan geçen saatlerin sonunda artık Efe'nin evindeydim. Efe benim için yemek yaparken ben Ece'yle telefonda konuşuyor, bir yandan da Efe'nin salon duvarlarındaki çerçeveli fotoğrafları inceliyordum. Ergenlik dönemi boyunca gitarı elinden hiç düşmemişti.

"Merak etme ablacığım, yarın seni görebileceğimi söylediler. Saat tam 16.00'da orada olacağım."

"Yaşasın abla! Efe Abi'm nasıl, iyi mi?"

"Gayet iyi, merak etme."

"Çiçek dürbünüm nasıl, iyi mi?" deyince gülmeye başladım.

"Çok iyi, sana selamı var. Bugün de rengârenk..."

Ece'nin halsiz gülüşünü duydum. Gülüşündeki halsizlik beni üzüyordu. Keşke annesi yerine yanında ben olabilseydim; ama çocukluğu boyunca annesini hayal etmiş bir çocuğu şimdi en ihtiyaç duyduğu anda annesinden ayıramazdım.

"Ablacığım, kapatmam gerek. Hemşire ablalar geldi. Yine iğne yapacaklar galiba!"

"Tamam güzelim, sakın korkma. Orada sana yapılan her şey senin iyi olman için, bunu unutma tamam mı?"

"Tamam ablacığım, seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum ufaklığım. Hem de çok..."

Telefon kapanırken tüm moralim de Ece'nin susan sesiyle beraber benden uzaklaşmıştı. Telefonumu kapatıp Efe'nin orta sehpasına bıraktığım sırada Efe'nin salona girdiğini gördüm. Başıyla mutfağı işaret etti.

"Yemek pişiyor," dedi.

"Bu kadar çabuk mu hazırladın?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Dondurulmuş ürünlerin mucizesi diyelim. Şimdi dersimize başlayabiliriz."

"Ne dersi?"

Şaşkınlıkla onu izlediğim sırada Efe büyük salonunun köşesinde duran piyanosuna doğru ilerledi. O an aklıma bana günler önce kurduğu o cümle geldi.

O kadar güzelsin ki seni piyano çalarken hayal bile edemiyorum. Bu güzel parmakların, o güzel piyano tuşlarına basarken ortaya çıkacak görüntünün güzelliğini merak ettim, demişti bana, tam da her şeyi değiştireceğine inandığımız o konser gününün sabahında.

"Piyano dersimiz," dedi gülümseyerek.

Üzerinde lacivert gömleği, altında siyah keten pantolonuyla tam bir sanatçıydı. Piyanosunun başına geçmiş ve tuşlara basarak beni izliyordu. Ben ona doğru adım adım yürürken onun bastığı piyano tuşlarının çıkardığı her bir ses attığım her bir adımla eşdeğerdi, bunu bilerek yapıyordu. Tuşlara her bir basışını adımlarıma denk getiriyordu.

"Bastığın her yerden bir nota çıkıyor..." dedi gülümseyerek. "Gördüğüm en güzel müzik aleti sensin."

Kurduğu cümlenin güzelliği karşısında titrek bir nefes aldım. Her cümlesi eşsiz bir sanat eseri kadar güzeldi, her cümlesi ayrı bir sanat eseriydi sanki. Piyanonun başında durup ellerimi piyanonun kenarına yasladım ve onu izlemeye başladım. O ise tuşlara bakmak yerine beni izliyordu, müziğinin klibinde ben oynuyordum sanki.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum utanarak.

"Müzik yapıyorum," dedi. "Baştan aşağı seni anlatan bir melodi. Senin müziğin."

Tuşlara basarken gözleri hep üzerimdeydi. Sanki art arda eklediği her bir nota gözlerimin rengini, sonrakiler saçlarımı, sonrakiler belki yanaklarımı, belki ellerimi, belki kokumu tasvir ediyordu. Gözlerimin önünde müziğimi yapıyordu. *Gözlerimin önünde benden bir müzik yapıyordu.*

Sonra durdu, notaları tek tek kâğıda yazdı. Ben onu izlerken bir bana bakıyor, bir düşünüyor, bir yazıyordu. En sonunda notaların başına kocaman harflerle **"MİNE"** yazdı.

"Müziğin ismi Mine mi?" diye sordum.

"Verebileceğim en güzel isim buydu. Bu sefer sözler yok, sadece notalar, sadece senin hayalin. Sana bakarak yapılan bir melodi. Bütün notaları kullandığım tek bestem bu olacak. Hepsi bu bestede olmak isteyecektir, her bir nota. Buna eminim."

Defteri bir kenara bıraktıktan sonra sağa doğru kaydı. Başını kaldırıp bana baktı.

"Yanıma gel," d izce. "Besteme daha sonra devam edeceğim. Şimdi sıra

Tereddütle yanına oturdum. Üzerimde bir kot pantolon, koyu yeşil zarif bir tül bluz vardı. Kulaklarımda Efe'nin hediyesi küpelerimle her zamanki Yeşil Küpeli Kız'dım.

"Ne yapacağım?" diye sordum.

"Şimdilik kendi kendine notalarla tanışmanı istiyorum. Hepsini dene, hangi tonlar hoşuna gidiyor bunlara bak. Bir müzik aletiyle tanışmanın en iyi yolu bunu hiçbir kural olmadan, bilmeden, görmeden yapmaktır. Tamamen kalbinle. Seninle tanıştığım gün böyle hissetmiştim."

Efe'nin etkileyici sözlerinin içimde yarattığı heyecana engel olamıyordum, ondan hâlâ ilk günkü kadar etkileniyor, her bir sözüyle hâlâ o kadar heyecanlanıyordum. Gözlerim tereddütle ve merakla piyano tuşlarının üzerinde dolaştı önce. Sonra Efe'nin sesini duydum.

"Gözlerini kapat."

"Gözlerimi mi kapatayım? O zaman nasıl çalacağım?" diye sordum endişeyle.

"Sadece dokun Mine. Tuşları hisset ve sonra sadece duy onları."

Gözlerimi kapattım. Parmaklarım tuşların üzerinde gezinirken tuşlardan birine dokundum. Sonra birine daha, sonra bir başkasına. Kapalı gözlerimin ardında piyano tuşlarının her birinin çıkardığı o muhteşem seslerle tanıştım.

"Beethoven'ın ünlü bestesi *Ayışığı Sonatı*'nın bestelenme hikâyesini duydun mu hiç?" diye sordu Efe.

"Hayır. Hiç duymadım," dediğim sırada gözlerim hâlâ kapalıydı ve parmaklarım hâlâ tuşların üzerinde gezintideydi. Hâlâ tuşları hissediyor, onları dinliyordum. Her bir tuşun söyleyecekleri var gibiydi.

O sırada Efe bahsettiği hikâyeyi anlatmaya başladı. Sanki bir masalın içindeydim, ya da sanki bir masal benim içimdeydi.

"Rivayete göre bir gün Beethoven, çok yakın bir arkadaşıyla Viyana sokaklarında gezinirken o esnada bir apartmandan gelen piyano seslerini duyar ve çok etkilenir. Başını kaldırıp baktığında görür ki apartmanın ikinci katındaki pencere açıktır ve belli ki Beethoven'ı kendine hayran bırakan sesler o pencereden gelmektedir. Arkadaşına, melodiden çok etkilendiğini ve çalan kişiyi görmek istediğini söyleyerek binaya girer. Birlikte ikinci kata çıkar ve kapıyı çalarlar. Kapıyı açan kadın Beethoven'ı görünce şoke olur; çünkü herkes gibi onu tanıyordur. Beethoven, dışarıda yürürken duyduğu piyano sesine hayran kaldığını ve çalan kişiyle tanışmak istediğini söyler. Kadın piyanoyu kızının çaldığını söyler, çok heyecanlanır ve onları içeri alır. Beethoven piyano çalan kızın odasına girer. Annesi de odaya girerek kızına yanaşır ve Beethoven'ın geldiğini söyler, küçük kız çok heyecanlanır, çok mutlu olur. Fakat ortada Beethoven'ı ve arkadaşını çok daha şaşırtan ve kıza çok daha hayran bırakan bir gerçek vardır; kız görme engellidir."

"Ne?" diye sordum şaşkınlıkla, belki de hayatımda duyduğum en etkileyici hikâyelerden birini dinlediğime emindim. Ben bir yandan merakla Efe'yi dinleyip bir yandan gözlerim kapalı bir halde tuşlara basmaya devam ederken, Efe hikâyesini anlatmaya devam ediyordu.

"Bunu öğrenen Beethoven'ın kıza hayranlığı artar, kıza, 'Lütfen benden bir şey iste,' der. Aslında amacı onlara maddi yardımda bulunmaktır, kıza destek olmak istemiştir. Kızın cevabı ise çok daha şaşırtıcıdır: 'Ben hiç ayışığı görmedim, bana ayışığını anlatır mısınız?' der Beethoven'a. Duyduğu bu cümleden

oldukça etkilenen Beethoven, piyanonun başına geçer ve hemen orada doğaçlama olarak *Ayışığı Sonatı*'nı besteler."

Efe'nin hikâyesi bittiği an gözlerimi açtım. Gözlerim önümdeki tuşlarla buluştuğunda hikâyeden öylesine etkilenmiştim ki bir anda önümde piyanoya, tuşlara, notalara ve müziğe karşı bakış açım inanılmaz bir yönde değişmişti.

"Hiç görmeyen birine bir besteyle görmek istediklerini anlatmak..." dedim hayranlıkla. "Bu inanılmaz."

Sonra Efe kendi tarafındaki birkaç piyano tuşuna bastı.

"Müzik çok şey anlatır Mine. Notaların arasında çok şey saklıdır, notaların her zaman söyleyeceği birçok şey vardır. Müzik ise onların konuşmasına izin vermektir."

Efe kendi önündeki tuşlara basarken elimi ürkekçe kaldırdım ve tonunu en sevdiğim birkaç tuşa art arda bastım. Onun seçtikleri ve benim seçtiklerim birbirine karıştı, ortaya çıkan karışık melodi bizim birlikte yarattığımız karmakarışık bir harmoniydi.

Düzensiz bir uyum, kaostan oluşan bir düzen.

"Birlikte bir beste yapmaya ne dersin?" diye sordu Efe. "Bambaşka tuşlara basarak, alakasız tonlardan ortaya çıkabilecek güzellikleri gösteren bir beste."

Tam o an arkadan gelen sesle irkildim.

"Fırının alarmı çalıyor, süresi doldu," diyerek gülümsedi Efe.

"Sanırım fırın da bestemize dahil olmak istiyor," diyerek güldüm.

"Neden olmasın?" diyerek ayağa kalktı Efe, mutfağa doğru yürürken konuşmaya devam etti. "Bence harika bir grup olurduk. Sen, ben... ve fırın!"

Efe mutfağa doğru giderken gözlerim önümde duran piyanonun tuşlarındaydı. Başımı kaldırdığımda baktığım duvarlar Efe'nin fotoğraflarıyla doluydu, önümde duran piyano onundu, koltuktaki gitar ona aitti. Burası her şeyiyle Efe'nin eviydi ve ben hayatımda ilk defa kendimi gerçekten bir yerde yabancı hissetmiyordum. Ben burada bir yabancı değildim. Kendimi ilk defa bir yere ait hissediyordum. Hayatımda ilk defa bir yerin yabancısı değil gibiydim. Kendi evimde bile hiçbir zaman böylesine kendi evimde gibi hissetmemiştim. Her bir dokunuşuyla, her bir detayıyla evimde hissediyordum. Bu dünyada başka hiçbir yere bu kadar ait olmamıştım.

Ben buraya, bu eve aittim.

Burası benim evimdi.

Balkonumun bir manzarası yoktu...
Sen gelene kadar.

33. Bölüm

Neon Yansımalar

Duvarlar seni anlıyor...

(Bir Hafta Sonra)

Efe'yle akşamın ilerleyen saatlerinde birlikte yemek yemiş ve birer fincan yeşil çay içerek birbirimize çocukluk hayallerimizden bahsetmiştik. Ortamı arka planda ne zaman açtığımızı bile hatırlamadığım televizyonun kısık sesi doldururken Efe yeni aldığı gitarını akort etmekle, ben ise internette gezinmekle meşguldüm. Sonra bir anlığına başımı kaldırdım. Büyük gri koltuğun köşesindeki Efe'ye baktım, gitarıyla ilgilenişini izledim. Başımı çevirip televizyona baktım, kısık sesinin verdiği ev hissini içselleştirdim. Sonra başımı eğdim, üzerimdeki siyah beyaz pijamalarıma, uzun çoraplarıma, elimdeki bir fincan çaya ve kucağımdaki telefona baktım. Kendi kendime gülümsedim. Sanki her şey bu şekilde, olması gerektiği gibiydi. Sanki yıllardır her akşamımızı bu odada birlikte geçiriyorduk, yaşadığımız bu ânın bir ilk olmasına rağmen garip bir monotonluğu vardı. O kadar güzeldi, o kadar sakin ve huzur vericiydi ki duru bir gölü izlemek gibiydi. Efe'nin çalan telefonu beni bu düşüncelerden uyandırdığında başımı ona çevirdim.

"Bora arıyor," dedi ve telefonunu kulağına götürdü.

"Efendim abi?... Mine'nin kız kardeşinin durumunu biliyorsun... İsteyeceğini sanmıyorum... Biliyorum ama ben de istemiyorum. Bir bahane bulamaz mıyız?... Sorarım... Tamam... Haber vereceğim."

Efe can sıkıntısıyla telefonunu kapatıp orta sehpaya bıraktığında gözlerim üzerinde, açıklamasını bekliyordum. Çayımdan bir yudum aldım ve konuyu açtım.

"Sorun ne?" diye sordum. "Ne diyor?"

"Şirket yarın sabah önce bir markanın yeni ürün tanıtımı için yapacağı lansmana, sonra da şu meşhur Çok Konuşulanlar programına katılmamızı istiyor."

"Ah, o yürüyen çöp kutularının programına mı!" diye sordum şok içinde, Efe bana dönüp gülümsedi.

"Sunucuları tanıyor musun? Ben isimlerini bile bilmiyorum."

"Tanımaz mıyım? Gülçin ve Handan. Kendilerini tekhücreli canlılara benzetirdim ama tekhücreli canlılara ayıp olur diye benzetmeyeceğim..."

"Öyle mi?" diye sordu Efe gülerek.

"Bu arada yanlış anlama, tekhücreli derken ikisi de birer tekhücreli değil. Birlikte tekhücreli oluyorlar. Tek başlarına onu bile olamıyorlar. Ayrı ayrı yarım hücreliler. O yüzden yıllardır birlikte program sunuyorlar zaten, bir araya gelmeden tek bir hücre bile etmedikleri için." Ben ikisinden nefretle bahsederken bu halim Efe'yi oldukça güldürmüştü. Bana gülümseyerek bakıyordu.

"Bu halin çok tatlı," dedi. "İçinde bir yerlerde gizli saklı da olsa çirkef bir yanının olduğunu bilmek güzel."

"Benim çirkef bir yanım filan yok!" dedim gülerek. "Gülçin ve Handan birer geri zekâlı, ben de doğruları söylüyorum sadece. Tek işleri ortalık karıştırmak, insanlara iftira atmak, ilişki bozmak..."

"Ve programlarına davetliyiz," diye ekledi Efe. "Bora'yı arayıp gitmeyeceğimizi söyleyeyim."

"Onlardan korkmuş gibisin," dedim gülümseyerek. "Bizi davet ettiklerine göre savaş istiyorlar. Bırak savaşalım," dedim göz kırparak. Efe keyifle güldü.

"Yıllardır o ikisiyle karşı karşıya gelmek için beklemiş gibisin. Onlar için korktum şu an."

Efe Bora'yı arayıp program ve lansmanın saatlerini öğrenirken kahve yapmak üzere mutfağa yöneldim. Bu sırada televizyonda bu akşam ve önümüzdeki günlerde yoğun bir kar yağışı beklendiği duyuruluyordu. Aklım Ece'ye gitti, kahve yaparken annesini arayıp durumlarını sordum, belki oldukça saçmaydı ama üşüyüp üşümediklerini bile sordum. İyi olduklarından emin olduktan sonra telefonu Ece aldı.

"Ablacığım, kar yağacakmış biliyor musun?" diye sordu öksürerek, neden öksürüyordu?

"Evet güzelim, bu akşam başlayacakmış. Kendine çok dikkat et, olur mu? Sen... öksürüyor musun?" diye sordum tereddütle, endişelendiğimi anlamasını istemiyordum.

"Eee, su içiyordum," dedi. "Heyecanlanınca boğazımda kaldı galiba biraz!" Gülümsedim.

"Hadi biraz daha su iç de boğazın düzelsin."

"Tamam abla, içiyorum." Ece'nin su içme sesini duyduğumda gülümsemem büyüdü.

"Bir de sana bir sürprizim var," dedim heyecanla.

"Ne sürprizi? Çok merak ettim, yine heyecanlandım şimdi." Kıkırdadım.

Halsiz sesi öyle heyecanlıydı ki kalbimde buruk bir sevinç, kırık bir mutluluk vardı.

"Yarın saat tam birde televizyonun karşısına geç, DTV'yi aç. Efe Abi'n ve ben bir programa konuk olacağız. Bizi orada görebilirsin. Ama şey... programın sesini kapat, tamam mı?"

Elbette ki kız kardeşimin o aptal kadınların seslerini duymasını istemiyordum...

"Abla gerçekten mi? Sen televizyona mı çıkacaksın?" diye sordu Ece şaşkınlıkla. "Ama sesini kapatırsam seni duyamam ki!"

"Duymana gerek yok tatlım, sen sadece izle, tamam mı?"

Bir yandan Ece'yle konuşup bir yandan kahve yaptığım sırada Efe mutfağa girdi. Arkamdan geçip mutfağın perdelerini açtı. Dışarı baktıktan sonra bana döndü.

"Ece'yle mi konuşuyorsun? Kar yağışı başladı," dedi. Başımı çevirip pencereye baktım ve yere dökülen pamuk tanelerini andıran sakin kar yağışına baktım.

"Ece, orada da kar yağmaya başladı mı güzelim?" diye sordum pencereye doğru yürürken. O sırada telefonu elime aldım ve telefonun hoparlörünü açtım.

"Anne kar yağıyor mu?" diye sordu Ece annesine. "Yağıyormuş abla!" dedi sevinçle. Efe'yle güldüğümüz sırada Ece'nin telefonundan nefes nefese sesler geliyordu.

"Sanırım pencereye koşuyor... Şaşırdık mı?" diye sordu Efe.

"Seni duyuyorum Efe Abi!" Ece nefes nefese konuşurken kurduğu cümleye güldük.

"Dur da biraz nefes al ufaklık, nefes nefesesin," dedi Efe pencereyi açarken.

İçeri giren kar kokusu tüm mutfağı doldururken kahve makinesi öyle yüksek sesle alarm veriyordu ki, "Kahveleriniz hazır, gel de al artık, yeter!" diye bağırıyordu sanki.

"Çok güzel yağıyor..." dedi Ece heyecanla. "Efe Abi..." diye mırıldandı.

"Efendim ufaklık?"

"Annem bana bir şey dedi..." derken annesinin gülüşünü duyduk. Ece ise devam etme konusunda tereddüt ediyor gibiydi.

"Ne dedi?" diye sordu Efe merakla.

"Dedi ki... Sen benim enişte mmişsin. Doğru mu?" dediğinde Ece'nin sesinden utandığını anlayabiliyorduk. Gülüşüm büyürken Efe'ye baktım. Bunu duymak oldukça hoşuna gitmişti.

"Doğru," dedi Efe, bana bunu söylemenin gururuyla bakarken. "Ben senin eniştenim."

Gözlerim gözlerindeyken olup biten her şey içimi titretiyordu. Kötü giden tek şey Ece'nin hastalığıydı. Yine de çok kısa süre içinde her şeyin düzeleceğine inanıyordum. Ece yanımızda olacaktı.

"Hadi şimdi yatağına dön baldız," dedi Efe.

Kurduğu cümleyi duyduğum an ufak bir kahkaha attım, Efe bu durumdan inanılmaz eğleniyordu.

"Bolduz mu? O da ne?" diye sordu Ece şaşkınlıkla.

"Ben senin eniştensem sen de benim baldızım oluyorsun."

"Sevdim bunu, yıldız demek gibi!" dedi Ece gülerek. En sonunda telefonu tekrar elime aldım.

"Hadi bakalım, yatağına dön ve dinlen ufaklık," dedim, "Yarın görüşeceğiz, seni seviyorum. Bizi izlemeyi unutma."

"İyi geceler abla, iyi geceler enişte."

"İyi geceler baldız!" diye seslendi Efe mutfak tezgâhına geçmiş kahvelerimizi alırken.

"Çok eğleniyorsun değil mi?" diye sordum gülerek, Efe başını salladı.

"Ece'ye baldız demek eğlenceli bir olay. Kabul et," dedi Efe. "Hadi, kahvelerimizi balkonda içelim. Kar yağışını izleyelim."

Birlikte balkona çıktığımızda hava muhteşemdi. Efe kahvelerimizi balkon masasına bırakırken balkonun camlarını araladım. Başımı çevirip aşağı baktım. Tam karşı binamızda bir neon tabela ofisi vardı. Ofisin camlarından sokağa ve binamıza vuran pembe neon ışık sokağı her akşam pembeye boyuyordu. Başımı çevirip bahçeye baktım, ışık tam da girişteki "No. 26" yazısına denk geliyordu. Her akşam bu görüntüyü görmek bir gün nerede, ne halde olursam olayım bu binayı her şeyiyle aklıma kazımamı sağlıyordu. Burayı hep böyle hatırlayacaktım.

Pembe neon ışıklarının yansıdığı o bina... No. 26.

Efe gözlerini karşı binanın camlarına çevirdi. Başıyla karşı binayı işaret etti. Başımı çevirip gözlerinin tam olarak baktığı yere baktım. Gözlerim önce karşıdaki camlara vuran yansımamıza denk geldi, sonra alt kattaki balkonumun yansımasını gördüm. Işıkları yanmıyordu.

"Seni hep buradan izlerdim. Balkonunda oturmuş bilgisayar ekranına bakardın. Ya da bazen öylece düşünürdün... Karşında olsam gözlerine bu kadar bakamazdım, seni böyle uzun uzun izleyemezdim belki. Yansıman ise orada, karşımdaydı. Balkonda oturmanı saatlerce izlediğimi bilirim."

"O balkon benim kendimi sorguladığım, değiştiğim, kendimle tanıştığım, kendimi öğrendiğim yer oldu. Üstelik ben de seni izliyordum Efe Duran," dedim gülümseyerek.

"Biliyordum," dedi. "Gözlerini kaçırsan da görebiliyordum. Bazen kendi kendime o hallerine gülüyordum. Her hareketin, her nefes alışın bile öylesine güzeldi ki sadece seni izleyerek tüm günümü geçirebilirdim. Daha önce de balkonda vakit geçirmeyi severdim ama hiç bu kadar vakit geçirmezdim."

"Neden?" diye sordum merakla.

"Balkonumun bir manzarası yoktu..." dedi Efe, "sen gelene kadar."

İkimiz de gözlerimizi karşı binaya çevirdik, sanki bunun için sözleşmiş gibiydik. O benim karşı camdaki yansımama bakıyordu, ben onun. Yansımasına gülümsedim, yansıması da bana gülümsedi. Sonra karşı binadaki ofisin ışıkları söndü ve tekrar yandı.

"Elektrikler mi gitti?" diye sordum. Biz karanlıkta oturduğumuz için bunu yalnızca diğer binalardan anlayabiliyorduk.

"Hava kötüleşiyor. Elektrikler de öyle," dedi Efe.

Yanımda o varken hiçbir şeyin önemi yoktu. Elektrikmiş, doğalgazmış... Hiçbir şey. Gözlerim Efe'nin balkonunun duvarına asılan sarmaşıklara takıldı.

"Sarmaşık almışsın," dedim.

"Annem almış, teyzemle evi temizlemeye geldiklerinde asmışlar. Alerjin yok, değil mi?" diye sordu gülümseyerek.

"Merak etme, yok." O an aklıma aylar önce alerjim sebebiyle annesine hediye ettiği menekşeleri geldi. Ne çok şey yaşamıştık birlikte, ne çok hatıra birikmişti bu binanın içinde.

Hikâyemizi başlatan bu binaydı, Efe'nin uğruna sözleşmesini feshedemediği şeylerden en önemlisi bu binaydı, No. 26 aramızdaki her şeyin temel taşıydı sanki. Her şey burada, o kira sözleşmesinin üzerinde isimlerimizi alt alta görmemle başlamıştı.

Kiracı: Mine Uysal

Ev Sahibi: Efe Duran

Ve her şey öyle karmakarışık, öyle dolu, öyle hareketli ve aynı zamanda öyle de masalsı ilerlemişti ki burası benim için bir efsaneydi, hep de öyle kalacaktı. Bu binanın öyle büyüleyici bir yanı vardı ki

içine gireni dışarı çıkarmamak için elinden geleni yapıyordu sanki. Aynı zamanda gördüğüm en sakin yerdi. Bütün karmaşa bizim içimizdeydi. Umduğum tek şey, her şeyin burada başladığı gibi sonsuza kadar burada devam etmesiydi. Tek dileğim üzerimize vuran neon yansımaların hiç sönmemesi, bu balkonun asla ıssız kalmamasıydı.

İnsanın hatıraları olan hiçbir yer ıssız kalmamalıydı. İnsan insanı yalnız bırakmadığı gibi, o insanı bulduğu yeri de yalnız bırakmamalıydı. İnsan bazen bir evi bile yalnız bırakmamalıydı, bazen duvarlar da sarılmak isterdi. Bana günbatımını izlemeyi öğreten sadece Efe değildi; bu evdi, bu balkondu, bu binaydı. Acılarını yaşadığın yerler o acıları seninle paylaşır, dert ortağın olur. Mutlu olduğunda mutlu olduğun o yer seninle mutluluğunu da paylaşır. Bir bankın üzerinde ağlayabilirsin, odanda, evinde, balkonunda veya bir otobüste ağlayabilirsin. Neresi olduğu önemsizdir ama orası senin dert ortağındır. Ağlaya ağlaya yürüdüğün yolun kaldırım taşları senin derdini seninle taşır, inan bana. Gülümseyerek baktığın gökyüzü seninle gülümser. Evrende var olan her şey bizim hayat arkadaşımızdır. Bir eve doğarsın, o evde büyürsün, o ev de seninle büyür. Sen yaşadıkça o evin yaşanmışlığı artar. Senin tecrübe ettiğin her şeyi o ev de seninle birlikte tecrübe eder. Senin boyun uzar, saçların beyazlar, evin pencereleri eskir, duvarları yıpranır. Büyüyen, yorulan, yıpranan, üzülen, mutlu olan sadece bizler değiliz. O yüzden yaşadığımız yerler, yürüdüğümüz yollar, sokakta gördüğümüz yabancılar, bindiğimiz otobüsler... Kısacası dahil olduğumuz her şey önemlidir. Yalnız olduğunu sandığın her an bil ki evin seninle; seni kimse anlamıyor olabilir ama o duvarlar anlıyor. Seni kaldırım taşları, göz göze geldiğin o kuş, üzerinde oturduğun o bank anlıyor. Merak etme, evren seni anlıyor. Evren seninle. İşte bu yüzden asla yalnız değilsin, asla yalnız olamazsın. Hayat senin arkadaşın...

Kalbinin içindeki sancılar bir gün
dinecek, sana sözüm olsun.

34. Bölüm

Uyu Bebeğim

Kalbinin içindeki sancılar bir gün dinecek, sana sözüm olsun.

Efe'yle balkonda tam iki saat boyunca oturup kar yağışını izledikten sonra donmama birkaç dakika kala içeri girdik. Donmama birkaç dakika kaldığını içeri girdiğim an fark ettim, dışarıda değil içeride titremeye başladım. İnsan bazen ne kadar üşüdüğünü ısınmadan anlayamıyor.

"Titriyorsun," dedi Efe, "gel buraya."

Beni kollarının arasına aldığı sırada tir tir titriyordum. Efe ellerini sırtımda dolaştırıp beni ısıtmaya çalışırken yavaş yavaş ısındığımı hissettim. Eğilip saçlarımı öptü.

"Bebek gibisin," dedi bir anda şefkatle. "Ellerin, kıpkırmızı olmuş burnun, yüzün... Her şeyin minicik. Tam bir bebek gibi."

Efe beni şefkatle ve hayranlıkla severken ben soğuktan sıcağa girmenin etkisiyle ayakta uyukluyordum. Hiç farkında bile olmadan kendimi Efe ile birlikte salonun büyük gri koltuğunda buldum. Yanında yatıyordum, başım göğsündeydi, Efe ise üzerimize battaniye örtmekle meşguldü.

"Efe..." dedim gözlerimi açmaya çalışarak. Uykumu da gözlerimi de asla açamıyordum.

"Efendim Mine?"

"Bundan sonra hep böyle miyiz?" diye sordum uykumun arasında.

"Bundan sonra hep böyleyiz Mine."

"Yani hep yan yana mıyız?"

"Hep yan yanayız... Başka bir ihtimal yok," dedi, sonra ben üzerinde kıpırdanırken eğilip alnımın kenarına bir öpücük kondurdu ve aynen şöyle dedi:

"Hadi uyu bebeğim."

Hayatım boyunca hiç bebeklik ve çocukluk dönemi geçirmemiş gibiydim. Hiçbir zaman uyutulmamış, hep kendi haline bırakılmış, hiç sakınılmamıştım. Bu benim hayatımda her şeyden sakınıldığımı hissettiğim ilk ve tek dönemdi. Öyle ki sabaha kadar dönüp durdu bu güzel cümle kafamın içinde.

Hadi, uyu bebeğim.

Uyu bebeğim.

Bebeğim...

Kendimi pamukların arasına sarılmış gibi hissediyordum, bir inci kabuğunun arasına yatırılmış ve korunuyor gibi hissediyordum. Sanki gerçekten değerliymişim gibi, sanki gerçekten yaşamaya değermişim gibi... Sanki bu dünyada ben de varmışım gibi...

Sabah gözlerimi yepyeni bir güne açtığımda bugüne dair içimde garip bir heyecan, garip bir korku vardı. Hem güneş en güzel şekilde parlıyordu hem kar yağıyordu. Hava bile kararsızdı, dengesizdi. Başımı çevirip Efe'yi görmeyi beklediğim an Efe'nin yanımda olmadığını gördüm. Endişeyle doğrulduğum sırada mutfaktan gelen sesler beni rahatlattı. Uyanmıştı. Kahvaltı hazırlıyor

olmalıydı. Kalkıp üzerimizdeki battaniyeyi katladım ve koltukta bıraktım. Saat sabahın 08.15'iydi. Kahvaltı yapıp çıkmalı ve lansmana gitmeliydik. Sonra ise merakla beklediğim canlı yayınımız vardı. Bugün her zamankinden yorucu olacaktı. Fiziksel yorgunluk bir yana, mental olarak ne halde olacaktım bilmiyordum. Mutfağa geçtiğim an Efe'nin çoktan kahvaltımızı hazırladığını ve kahvelerimizi yaptığını gördüm.

"Günaydın, uykucu," dedi bana gülümseyerek.

"Bu saatte kalkıp bir de kahvaltı mı hazırladın?" diye sordum mahcup bir yüz ifadesiyle. "Keşke beni de uyandırsaydın."

"Bu saatte uyanmadım," dedi göz kırparak. "Hiç uyumadım."

"Nasıl yani? Hiç uyumadın mı? Neden?" Efe kahve fincanlarımızı masaya bıraktıktan sonra bana döndü.

"Sen kollarımdayken nasıl uyuyabilirdim ki? Seni izledim," dedi.

Yanaklarımın kızardığına emindim, gülüşümü zor tutuyordum. Bir yandan Ece hastanedeyken herhangi bir şeye mutlu olup gülümsemem konusunda bile suçlu hissediyordum, bir yandan Efe'nin bana hissettirdiği tüm bu güzel duyguların hiçbir saniyesini kaçırmak istemiyordum.

"Ben gidip ellerimi, yüzümü yıkayayım. Üzerimi değiştirip geleyim. Kahvaltı için çok teşekkür ederim," deyiverdim sadece. Nedense güzel cümleleri karşısında o kadar mahcup hissediyor ve o kadar utanıyordum ki onları devam bile ettiremiyordum.

İnsan güzel cümleler duymaya alışık olmayınca onları duyduğu zaman ne tepki vereceğini bile bilemiyordu.

"Tamam, buradayım, bekliyorum," dedi Efe, utandığımı biliyor ve görüyordu. Bu onu eğlendiriyordu, bunu çok net görebiliyordum. Mutfaktan çıkıp banyoya girdiğimde aynaya baktığım an yaşadığım şoku unutamıyorum.

– Ne ara allık sürdün yüzüne Mine, bu ne hal?

– Abartma demek isterdim ama allık bile yanaklarımı bu kadar kızartamazdı İç Ses!

– Yanaklarına buz tutman gerekiyormuş gibi duruyor resmen!

Yüzümü defalarca soğuk suyla yıkadıktan ve dişlerimi fırçaladıktan sonra biraz olsun kendime gelmiştim. Efe'yle her geçen gün artan yakınlığımız anksiyetemi zirveye taşımıştı. Böyle şeylere alışık değildim, böylesine yoğun duygular ve hisler vücudumun tanıdığı şeyler değildi ve resmen yan etkilerini yaşıyor gibiydim.

Banyodan çıkıp Efe'nin misafir odasına geçtim. Efe her ne kadar onları yatak odasına bırakmam için ısrar etse de yanıma aldığım birkaç parça kıyafetimi misafir odasına yerleştirmiştim. Üzerimi değiştirip mor bir boğazlı kazak ve siyah bir tayt giydim. Saçlarımı da hızlıca ördüm ve mutfağa geçtim. Efe masaya oturmuş kahvesini içiyor ve telefonuna göz atıyordu. Beni görünce gözlerinin üzerimde baştan aşağı dolaştığını fark ettim.

"Mor çok yakışmış," dedi gülümseyerek. Gülümseyerek masaya oturdum.

"Sana da siyah yakışmış," dedim, üzerine siyah bir kazak ve siyah bir pantolon giymişti. Baştan aşağı siyahtı ve maalesef oldukça çekici görünüyordu.

Maalesef...

"Ece'nin doktorundan mesaj aldım," dedim kahvaltıya başladığımızda, bir yandan yemek yiyor bir yandan mesajı okuyordum.

"Ne yazmış? Bir sıkıntı mı var?" diye sordu Efe.

"Bugün akşama doğru ziyarete gideceğimiz zaman ilik nakli için örnek vermemi istiyor. Annesinden de alınacakmış. Hatta mümkünse babasını da getirip getiremeyeceğimizi soruyor.

Babasının nasıl bir mahlukat olduğunu bilse bunu sormazdı. Onun iliğinden kime fayda gelir. Daha çok hasta eder çocuğu."

"Getiririz," dedi Efe kendinden emin bir sesle. "Hatta evine gider aldırırız ne gerekiyorsa. O adamı seninle ve Ece'yle aynı binada görmek istemiyorum."

Derin bir nefes alıp kahvaltıma devam ettim. Düşüncesi bile korkunçtu. Ondan korkmuyordum, onu görünce aklıma gelebilecek çocukluk anılarımdan korkuyordum. Ondan asla korkmazdım, insan kâbuslarından korkmamalıydı.

"Programdan sonra seninle hastaneye geleceğim," diye konuşmaya başladı Efe. "Kan örneklerimizi veririz. Sen Ece'yle kalırsın, ben gidip o şerefsizin kan örneğinin alınma işlemlerini halledeyim. Sonra yanına gelir, Ece'yi görür ve seni alırım. Olur mu?" Kaşlarımı çatarak baktım yüzüne.

"Kan örneklerimizi veririz derken?" diye sordum.

"Ben de vereceğim. Şaşırman hata."

Yüzüne inanamayarak bakıyordum, böyle bir insan, böyle bir ruh gerçek olamaz gibiydi... Öyle bir hayat yaşamış, öyle insanlar görmüştüm ki herhangi birinin yaptığı bir iyilik beni şaşırtmaya yetiyordu.

Kahvaltımızı yaptıktan sonra evden çıkıp Efe'nin arabasına bindiğimizde radyoda karşımıza çıkan ilk şarkı *Rengârenk Acılar*'dı. Radyoyu açtığınız an kulağınıza gelen ilk şarkının sizin için yazıldığını bilmek tahmin edilmesi zor derecede güzel bir histi. Yüzüm arabanın aynalarından birine çevrildiğinde ve gözlerim o aynadaki gözlerimi gördüğünde kendi kendime son birkaç aydır yaşanan her şeyi sorguladım. O küçücük kız çocuğu olarak bir kez daha geçmişin acımasız sahnelerinden birinde buldum kendimi.

Gözlerim aynadaki gözlerime bakarken yıllar öncesine döndüm, gözlerim o gün yine bugün olduğu gibi bir mağaza vitrininin camındaki gözlerimi izliyordu, sadece dört yaşındaydım. Gözlerimi kapatıp dört yaşındaki kendimi karşımda görmeye çalıştım, kendimi her ayrıntımla hatırlamaya çalıştım. Sonra radyodaki şarkı değişti. Kulaklarım "Kırmasın" şarkısının hiç unutamayacağım o sözüyle tanıştı.

"Çok çaresiz sancılar geçti bu bedenden..."

Bu söz beni alıp geçmişe götürdü; hatırlamaya çalıştığım çocukluğum, önümde olabilecek en net şekilde beliriverdi. Sanki ben çocukluğuma dönmedim de çocukluğum bana döndü. Gözlerimi kapattığım karanlığın içinde hayali çocukluğuma bakarken en çok gözlerine bakmak istedim. Kendi çocukluğuma sarılmak istedim. Onu kollarından tutup ona sıkı sıkı sarılmak istedim.

Bir gün kendi çocukluğuna dönüp, çocuk halini görsen ona en çok ne söylemek isterdin? Hiç düşündün mü?

Ben kendi çocukluğuma, *Korkma, bir gün bunların hepsi geçecek...* demek isterdim. Kendi çocukluğumu teselli etmek, kendi çocukluğuma ablalık yapmak isterdim. Üzerimdeki montu çıkarıp çocukluğumun üzerine örtmek isterdim.

Bir gün öyle şeyler olacak ki aşkı da, aileyi de, yuvayı da tadacaksın, demek isterdim ona. Önünde diz çöküp yara bere içindeki kollarını avcumun içine almak, ellerini okşamak isterdim.

Bu morlukları hiç unutma, onlar bir gün bir şarkının yazılış sebebi olacak... demek isterdim ona.

Acılarını sakın unutma, onların üzerine basarak yükseleceğiz. Sana yapılan hiçbir haksızlığı aklından çıkarma, bizi onlar var

edecek, demek isterdim ona. Uzun uzun konuşmak, geleceğimizi bir masal anlatır gibi anlatmak isterdim.

İsmini sakın unutma. Mine'sin sen, bir gün bununla gurur duyacaksın.

Kalbinin içindeki sancılar bir gün dinecek, sana sözüm olsun.

Sen büyüyeceksin ve ben olacaksın ama seni hep içimde yaşatacağım ufaklık.

Seni sarıp sarmalayacak bir ailen yok diye sakın korkma, dünya bizi sarmalayacak. Sana sözüm olsun.

Kalabalıkların arasından
eksile eksile sıyrılacak ve
en sonunda iki kişi kalacaktık.

35. Bölüm

Efe ve Mine'nin Devri

Dünya yalnızca bizim için dönecek, günler bizim için birbirine bağlanacaktı.

Lansmanın yapılacağı mekâna ulaştıktan sonra hazırlanabilmemiz için Efe'yle yan yana odalara alındık. Benim için ayrılmış kıyafet, yeni tasarım çantalarının lansmanına geldiğimiz markanın zümrüt yeşili elbisesiydi. Bana ayırdıkları ayakkabılar ise pastel yeşili bir çift topuklu ayakkabıydı. Üzerimi giyindikten sonra içeri giren güzellik uzmanı saçlarıma hızla fön çekip yüzüme biraz renk verdi.

"Seni yıllardır takip ediyorum," dedi yanaklarıma allık sürerken. "Bugün burada olacağını öğrenince seni hazırlayabilmek için patronlarıma yalvardım resmen! En büyük Yeşil Küpeli Kız hayranı olabilirim!" dedi heyecanla. Utanarak gülümsedim, ellerim heyecandan buz gibi olmuştu.

"Teşekkür ederim, ne diyeceğimi bilemiyorum..."

"Ne demek! Teşekkür et diye söylemedim, seni gerçekten çok seviyorum. Hepimiz çok seviyoruz. Yıllardır hiç görmediğimiz kız kardeşimiz, ablamız, arkadaşımız gibi olmuştun. Ne yalan söyleyeyim, seni hiç bu kadar güzel hayal etmemiştim..." Gülümseyerek başımı eğdim.

Bunca yıldır ismimi ve fotoğraflarımı saklayarak anonim bir şekilde sosyal medyada var olmak çok daha kolay, çok daha özgüven vericiydi. Şimdi her şeyimle ortada olunca kendimi çırılçıplak kalmış gibi hissediyordum. Resmen ellerim titriyordu.

– *Sakin ol Mine, olsa olsa bir saat buradasın!*

– *Haklısın İç Ses, sadece bir saat buradayım. Sonra da milyonlarca insanın izleyeceği bir programda olacağım. Kesinlikle sakin olunacak bir haldeyim(!)*

Kapının çalmasıyla açılması bir oldu, içeri giren Efe ve Bora'ydı. Efe üzerine siyah bir kumaş pantolon, beyaz bir gömlek ve gri çizgili siyah bir kumaş ceket giymişti. Yine o kadar yakışıklı görünüyordu ki içinde bulunduğum heyecan, stres ve kıskançlık arasında sıkışıp kaldım o an.

"Ne hissetmem gerektiğini bilmiyorum," dedi Efe yanıma yaklaşıp ellerini bana uzattığında. "Yanımda olmanın mutluluğunu mu," diye fısıldadı kulağıma, "yoksa seni buralardan alıp gidememin öfkesini mi, yoksa bu kadar güzel olmanın kıskançlığını mı daha çok hissediyorum bilmiyorum..."

"Aynı şeyleri hissetmemize sevindim," diye karşılık verdim.

Efe'nin elini tutup kalktıktan sonra beni hazırlayan kıza döndüm. Bize hayranlıkla dolu bir gülümseme içinde bakıyordu.

"Çok memnun oldum, her şey için çok teşekkür ederim," dedim gülümseyerek.

"Ben de çok memnun oldum. Mutluluklar dilerim!"

Gülümseyerek odadan çıktığımız sırada Efe'nin aranan eli sonunda gelip elimi tuttu. Başımı eğip ellerimize baktığımda kalbim heyecandan duracak gibiydi. Bora önümüzden ilerlerken bir yandan bize bilgiler veriyor, bir yandan yanında yürüyen asistanının gösterdiği organizasyon belgelerini inceliyordu.

"Burası çok vaktinizi almayacak. Tek istedikleri markanın sahipleriyle bir pozunuzun olması. Sonrasında hemen programa geçeceğiz. Yorucu bir tempo olacak ama birkaç saate serbestsiniz, öyle düşünün."

"Bize soru soracaklar mı?" diye sordum stres içinde.

"Yani, magazincileri bilirsin..." diyerek gülümsedi Bora.

"Cevap verecek miyiz?" diye sordum.

"Sen nasıl istersen öyle yapacaksın Mine," dedi Efe. "İstemediğin hiçbir şey olmayacak."

Yürürken bile fotoğraflarımız çekiliyordu. Attığımız her adımın neredeyse on tane fotoğrafı vardı. Ünlüler hakkında bu zamana kadar birçok haber yapmıştım ama yaptıkları işin bu kadar zor olduğunu hiçbir zaman düşünememiştim.

"Ben şimdi burada kalıyorum," dedi Bora başıyla karşıdaki gösterişli standı göstererek. "Bunlar marka sahipleri. Yanlarına gidip kısaca sohbet edip birkaç fotoğraf çekildikten sonra karşı koridordan ilerleyebilirsiniz. Ben de peşinizden geleceğim."

"Bu kadar mı?" diye sordum merakla. Bora gülümsedi.

"Bu kadar Mine, stres yapma! Rahat ol," dedi gülümsemeye devam ederken.

"Keşke stres yapmamak söylendiği kadar kolay olsaydı!" Heyecandan titreyen ellerimi sakinleştiren tek şey ellerimden birinin Efe ile temas ediyor olmasıydı.

Karşımızda iki genç iş adamı vardı. Bu nedense Efe'nin gerilmesine sebep olmuştu. Elimi daha sıkı tuttuğu sırada gösterişli standın olduğu yöne doğru yürüyorduk. Adamlar bizi görünce gülümseyişleri büyüdü.

"İki genç âşık, hoş geldiniz! Ben Batuhan Serez," dedi adamlardan biri; ikisini de sima olarak tanıyor gibiydim ama isimlerini bilmiyordum.

"Ben Furkan Serez. Bugün sizi aramızda görmek ne güzel. İyi ki geldiniz," dedi diğeri. Kardeş olmalılardı.

"Teşekkür ederiz," diye mırıldandım sessizce, bakışlarım Efe'ye yöneldi.

"Sizi görmek de çok güzel, uzun zaman olmuştu..." dedi Efe gergin bir sesle ellerini sıkarken. Adamları tanıyor muydu? Onları nereden tanıdığını sormak, daha doğrusu dedikodularını yapmak için sabırsızlanıyordum.

"Evet, biliyorsun işler büyüyünce Sarıyer'e taşındık Efe," diyen Furkan Serez'in sesinde bir kıskandırmaya çalışma çabası mı seziyordum bana mı öyle geliyordu? Aralarında inanılmaz gergin bir enerji vardı.

"Görebiliyorum," dedi Efe. "İşlerin büyümemesi imkânsız gibiydi, en başından beri tanıtımlarınız için hep çok ünlü isimlerle çalıştınız. Benim gibi."

Gülmemeliyim, gülmemeliyim, gülmemeliyim!

Efe'nin cevabı ikisinin de yüzündeki gülüşü dondururken anladığım kadarıyla eskiden üçü de aynı muhitte otururken bir yerden sonra diğer ikisi kurdukları işin başarılı olması sebebiyle oradan taşınmış ve oldukça kibirli bir ruh haline girmişlerdi.

"Ve hanımefendi gibi..." dedi Batuhan Serez. "Elbisemiz size çok yakışmış. Bizzat benim tasarımım. Az önce sizi bu elbise içinde gördüğüm an bu elbise içinde bir reklam filmimizde oynamanızın ne kadar harika bir fikir olacağını düşünüyordum. Yanılıyor muyum kardeşim?" diye sordu Furkan'a dönerek.

Eyvah, durum karışmaya başladı Mine!

Bakışlarımı koridorun karşısına çevirip Bora'ya baktım. Bora soran gözlerle bana bakarken ona bakışlarımla ortamdaki gerginliği anlatmaya çalışıyordum. Bana eliyle öyle bir işaret yaptı ki Efe'yi sakinleştirmem gerektiğini anladım.

"Mine bensiz hiçbir yerde görünmeyecek," dedi Efe. "Üstelik bir gün bir markanın reklam yüzü olacak olsa bile işleri ayaküstü değil profesyonel yöntemlerle yürüten bir markayı tercih edeceğine eminim. Bir talebiniz varsa menajerimizden randevu talep edebilirsiniz."

Efe'nin cevabı ortamda buz gibi bir sessizliğe neden olurken tam o an yapmam gereken tek bir şey olduğunu biliyordum. Bizi bir an önce buradan götürmeliydim!

"Ah, bizi çekiyorlar..." diyerek Efe'nin yanında durup karşıdaki onlarca kameraya gülümsedim.

Mecburen hep birlikte kameraya dönüp poz verdikten sonra burada işimiz bitmişti.

"Geldiğiniz için tekrar teşekkürler," dediler aynı anda farklı kelimelerle. O sırada Efe söze girdi.

"Ne demek, katılacağımız canlı yayına giden yolumuzun üzerindeydiniz. Uğramış olduk. Size güzel bir gün dilerim. Gel sevgilim."

Efe son sözünü söyleyip elimi daha sıkı tutarak benimle birlikte yürürken içinden çıktığımız ortam o kadar gergindi ki boynum resmen kasılmaktan ağrımıştı. Bora ile nihayet bir araya gelip hızla yürüdüğümüz sırada Efe hâlâ gergindi.

"Ne oldu?" diye sordu Bora. "Sorun ne?"

"Bu iki aptalın lansmanına geldiğimizi bilseydim bunu asla kabul etmezdim. S*ktiğimin egoistleri."

"Tanışıyor musunuz?" diye sordu Bora şaşkınlıkla.

"Aynı mahallede büyüdük. Sonra marka kurdular, şansa başarılı oldular ve adam olduklarını sanıyorlar. Program için Mine'ye başka bir elbise bulmamız lazım," dedi Efe sesinden atamadığı gerginlikle.

"Neden? Elbise gayet güzel. Adamların hediyesi. Lansmana katılan tüm kadınlara onların tasarladığı elbiseler hediye edildi," diye açıklamaya çalıştı Bora. Efe ise dinleyecek veya ikna olacak gibi değildi.

"İşte o yüzden başka bir elbise bulmamız lazım. Bunu da çöpe atın gitsin."

Ben tek bir kelime bile edemiyordum. Belli ki Efe gerçekten de o ikisinden nefret ediyordu. Üstelik adamların kibirli oldukları her hallerinden belliydi. Efe'yi benim üzerimden kıskandırmaya çalıştıkları da çok netti. Bana kalırsa haklıydı, yerinde olsam aynı tepkileri verirdim. Bora bana bakıp gözlerini devirirken ona gülümsedim.

"Haklı..." dedim sessizce. "İnan bana."

"Sen öyle diyorsan..." dedi Bora sessizce gülümseyerek. Aramızda çok daha mantıklı olanın ben olduğumu biliyordu. Bora telefonunu çıkarıp bir telefon görüşmesi yapıp programın yapılacağı yere yeni bir elbise getirilmesini söylerken Efe ve ben el ele yürümeye, gazeteciler ise fotoğraflarımızı çekmeye devam ediyordu.

"Az kaldı," dedim Efe'nin gerginliğini hissederek.

"Arabaya binmemize mi?" diye sordu dalgın bir sesle.

"Hayır, tüm bunların bitmesine... Halk seni seviyor, beni seviyor. Aşkımızı seviyorlar... Bizi bu kadar seven milyonlar olduktan sonra yapım şirketinin o sözleşmeyi feshetmek zorunda kalacak olmasına çok az kaldı Efe. Hislerime güven. Bu son gerginliklerin, son huzursuzlukların."

Tüm gazetecilerin, kamera seslerinin ve ışıklarının arasında, tüm bu telaşın arasında başımı Efe'ye çevirdim. O da başını bana çevirdiği an ona umutla baktım.

"Sonra sadece sen ve ben..." dedi Efe yürüdüğümüz kalabalık yolda bir yandan yürüyüp bir yandan gözlerime bakarken.

"Sonra sadece ben ve sen Efe, aynen öyle," dedim sessizce.

Az kalmıştı, biliyordum. Tüm bu kalabalıklardan, kaostan ve karmaşadan uzaklaşmamıza ve baş başa kalmamıza çok az kalmıştı. Hayatın bizim lehimize dönmesine, saatlerin bizim için işlemesine az kalmıştı.

Gün gelecekti, Efe ve Mine'nin devri başlayacaktı. Dünya yalnızca bizim için dönecek, günler bizim için birbirine bağlanacaktı. Kalabalıkların arasından eksile eksile sıyrılacak ve en sonunda iki kişi kalacaktık.

Bu beni hayata bağlayan tek şeydi.

Artık o acıların
hiçbiri rengârenk değil,
bugün hepsi siyaha boyandı.

36. Bölüm

Ruhun Sancısı

Artık o acıların hiçbiri rengârenk değil, bugün hepsi siyaha boyandı.

Bazı geceler üzerimize yıkılır, gündüzün mavisi her yanımızı sarar, giderek koyulaşır ve siyaha döner. İçindeki güneş o siyahın arasından doğmaya çalıştıkça hissettiğin şeyin adıdır ruhun sancısı. Her birimizin içinde bir güneş yatar, doğamadıkça ruhumuz sancır. Bir kadının doğum ânı gibi, içimizdeki tüm potansiyeli ortaya çıkarıp parlamaya çalışmak bir doğum kadar sancılıdır. İnsan önce annesinden doğar, sonra ruhundan...

Hangisi daha acılıdır bilmiyorum; zira hiç sorabilecek bir annem olmadı.

Güneş her sabah doğarken gökyüzü de acı çeker mi? Güneşin doğuşu da sancılı mıdır bizimki gibi? Evrende acıyı bilen ve tadan sadece biz canlılar mıyız, en büyük merakım bu. Peki, acı sonsuz mu yoksa yeterince acı çektikten sonra bir daha acı çekmeme hakkına erişecek miydik? Bugün bunu öğrendiğim gündü.

19 Ekim.

Bugün acının sonsuz olup olmadığını öğrendiğim gündü.

Efe ve Bora'yla birlikte lansmandan çıktıktan sonra canlı yayına katılmak için yola çıktığımızda içimde aynı anda hem heyecan

hem stres vardı. Sanırım bu iki duygunun harmanlanmasına alışmak zorundaydım artık.

"Heyecanlı mısın?" diye sordu Efe bana anlayışla gülümserken.

"İlk canlı yayının olacak, değil mi?" diye ekledi Bora. Başımı salladım.

"Hem stresliyim hem heyecanlıyım, garip bir duygu. Sadece canlı yayın değil, yayından sonra Ece'yi görebilecek ve onun için kan örneği verebilecek olmak da beni çok heyecanlandırıyor."

"İlik nakli için mi?" diye sordu Bora. Heyecanla başımı salladım.

"Evet, Efe de ben de örnek vereceğiz. Annesi de. Hatta bir şekilde babası da..." diye mırıldandım umutsuzca. Beni umutsuzlandıran cümlemin son kısmıydı, babamızla ilgili olan o lanet kısım.

"Beni de ekle," dedi Bora gülümseyerek.

"Bora Bey, beni de ekleyin," diye seslendi arabayı kullanan şoför. Gülümseyerek baktım her ikisine de.

"Çok teşekkür ederim ikinize de," diye mırıldandım gülümseyerek.

Her geçen gün hayatıma iyi insanlar giriyordu. Her geçen gün bu dünyadaki iyiliğe inancım artıyordu ve her geçen gün bu dünyaya ve sisteme duyduğum umut artıyordu. Çok fazla kötü insanla karşılaşmıştım ve artık onların her birine karşılık gelecek kadar iyi insanla karşılaşmam gerektiğine inanıyordum.

Efe bu zamana kadar karşılaştığımız tüm kötülüklere bedel aslında, öyle değil mi Mine?

Başımı çevirip Efe'ye baktım, o camdan dışarıyı izlerken ona bakarak iç çektim.

Aynen öyle, İç Ses. O yaşadığımız tüm kötülüklerin hediyesi.

Sonunda canlı yayının yapılacağı kanal binasına geldiğimizde bana alınan yeni kıyafetleri giyebilmem için kulise geçtim. Efe

ve Bora beni kulisin içinde oturup kahve içerek beklerlerken ben paravanın ardında aceleyle giyiniyordum.

"Yayına son on beş dakika!" diye seslendi içeriden bir ses.

"Acele etme, hep böyle derler sonra uzar gider..." dedi Bora gülerek.

"Ama canlı yayın!" dedim telaşla.

"On beş dakika sonra program jeneriği verip ardına reklam koyacakları için sorun yok. Endişelenme, ne zaman hazır olursan o zaman çıkarsın." Bora bana cevap verdikten sonra Efe ile konuşmaya devam etti.

Duyabildiğim kadarıyla aptal yapım şirketinin yeni aptal isteklerini anlatıyordu. Reklamlar, işbirlikleri, dergi çekimleri, röportajlar... Arada İbrahim Tatlıses'in yeni programına davet edilme gibi bir ihtimal duyduğuma emin gibiydim ama umarım yanlış duymuşumdur!

Efe, ben ve İbrahim Tatlıses'in paralel evrende bile birbirimizle ortak bir noktaya sahip olup bir araya gelme ihtimalimiz yoktu. Efe'nin programa çıkıp türkü söyleyeceğini filan mı sanıyorlardı?

"Canlı yayında dikkatli olun," diye devam etti konuşmaya Bora. "Bu kadınlar birer şeytan. Reyting için her şeyi yaparlar. Ellerine geçen her kozu kullanırlar. Mine biliyordur belki?" Bora'nın sorar gibi konuştuğunu fark edince giyinme kabininden onlara doğru seslendim.

"Bilmez miyim?"

"Yeşil Küpeli Kız herkesi tanır," dedi Efe gülerek, "ve ikisinden de nefret ediyor," diye devam etti.

"Sevilecek insanlar değiller," diye söze girdi Bora. "İkisini de yıllardır tanırım. Fakat reytingleri çok iyi, patron o kadar kesin

emir verdi ki kabul etmekten başka çaremiz yoktu. Aptal sözleşmeler...” diye ekledi.

“Peki, daha ne kadar devam edeceğiz?” diye sordu Efe. “Her şeye yanımda Mine de var diye katlanıyorum. Kendim için değil, ailem için, Mine için, senin için katlanıyorum ama daha ne kadar sürecek?”

“Bilmiyorum abiciğim, bir gün bir açık bulup çıkaracağım sizi işin içinden. En az zararla, en kolay yoldan o sözleşmeden kurtulmamız lazım. Öyle umuyorum ama şöhret dünyası karanlık, ne olur bilmiyorum. Bir an gelir, öyle bir şey olur ki kontrolü kaybederiz. Belli olmaz.” Bora’nın cümleleri nedense içimi umutsuzlukla doldururken giyinmiştim. Giyinme kabininden çıkmadan hemen önce aynada kendime baktım, bugün içimde bir hüzün vardı. Sebebini bilmediğim bir hüzün...

“Ben hazırım,” diyerek giyinme kabininin arkasından çıktığımda üzerimde beyaz bir etek ve yeşil bir bluz vardı.

“Harika olmuşsun, gidip içeridekilere haber vereyim. Sizi iki dakikaya alırlar!” diyerek dışarı çıktı Bora. O sırada Efe oturduğu yerden beni izliyordu.

“Nasıl yapıyorsun bunu?” diye sordu Efe.

“Neyi nasıl yapıyorum?”

“Her giydiğinle, her hareketinle nasıl kendine hayran bırakıyorsun böyle?” Gülümseyerek gözlerimi devirdim.

“Teşekkür ederim. Peki, bundan sonra sadece yeşil mi giyeceğim? Ben olmadan bir toplantı yapılıp hakkımda böyle bir karar mı verildi?” diye sordum gülerek.

Efe sırıtarak ayağa kalktı ve saçlarımı öpüp üzerine ceketini giydi.

"Hep yeşil giyemezsin," dedi.

"Neden?" diye sordum merakla.

"Çünkü sana çok yakışıyor."

Efe'nin gülümsemesi içimdeki sebepsiz hüznü alıp götürürken geriye kalan tek kötü his korkuydu. İçimde gezinip duran kara bulutlar birer altıncı his eseri miydi yoksa tamamen kötü hissetmenin alışkanlığını mı yaşıyordum bilmiyordum.

"Sen iyi misin?" diye sordu Efe aynanın önünde ceketinin düğmelerini iliklerken, gözleri aynadaki yansımamdaydı.

"Bilmiyorum, iyi gibiyim. İçimde garip bir korku var, sebepsiz de bir hüzün. Belki de canlı yayın gerginliğidir, kim bilir..." Efe bana doğru döndü ve elini yanağıma dokundurdu.

"Gözlerini kapat. Kötü hislerinin tamamını avcumun içine akıttığını hayal et," dedi bir anda. "Bırak da onları biraz ben taşıyayım. Yorulmadın mı artık?"

Efe'nin son cümlesi o kadar üzücü geldi ki gözlerimin dolduğunu hissettim. Yorulmamış mıydım artık? Sanırım yorulmuştum, kötü hissetmek beni tüketmişti. Ama hissetmenin başka türlüsünü de tanımıyordum.

"Benim yüklerimi taşımak zorunda değilsin," dedim ona burnumu çekerek.

"Belki bir gün sen de benim için güzel bir yük taşırsın, ödeşiriz. Olmaz mı?" diye sordu Efe anlamlı bakışlarla elimi karnıma götürürken.

O an kastettiği şeyi anlamam bile on saniyemi aldı, anladığımda ise yanaklarımın kızardığını hissettim. Başarmıştı, söylediği şey ile beni utandırarak konsantrasyonumu korkularımdan almış, başka yere çevirmişti. Buruk bir gülümsemeyle baktım yüzüne.

"Bizi öyle hayal edemiyorum..." dedim utangaç bir gülümsemeyle.

"Ben hayal edebiliyorum," diyerek eğildi ve alnımı öptü Efe.

Belki de en güzel anlarımızdan birini yaşıyorduk, ta ki kapı kırılırcasına açılana ve içeriye bir kanal çalışanı dalana kadar.

"Sizi stüdyoya alalım, hazırsanız." İşte bazen yaşadığınız en güzel anlar böylece hayatın telaşı içerisinde bir şelaleye takılıp gider gibi elinizden düşer giderdi.

"Telefonlarınızı kuliste bırakmanızı rica edeceğim, canlı yayın olduğu için... Siz çıktıktan sonra kapısını kilitleyeceğim, merak etmeyin," dedi telaşlı bir kadın çalışan.

"Tabii," dedi Efe, "telefonunu masaya bırak bebeğim." Telefonlarımızı makyaj masasına bıraktıktan sonra elini bana uzattı.

Elini tuttum ve birlikte odadan çıkıp önümüzdeki kadın ve Bora'nın takibinde stüdyoya doğru ilerledik. Bora tam bir ağabey edasında arkasını dönüp dönüp bana gülümsüyordu.

"Heyecan yok, değil mi?" diye sordu. Gülümseyerek başımı salladım.

"Yok demek isterdim."

"Merak etme, sen halledersin. Yeşil Küpeli Kız'sın sen, hepsinin annelerinden doğum hikâyelerini bile bilirsin!" Bora'nın cümlesi hem Efe'yi hem beni güldürürken koridorda yürümeye devam ediyorduk.

"Sen yine de canlı yayında doğum hikâyelerini anlatma," dedi Efe kulağıma doğru fısıldayarak.

"Anlatmam, söz," dediğimde üçümüz gülüşerek stüdyoya girdik.

Stüdyoya girdiğimizde gözlerim sunucuları arıyordu, Gülçin ve Handan'ı yakından tanıyıp eğer Efe ve bana zor dakikalar

geçirtmeye çalışırlarsa onlarla insanlara attıkları iftiralar hakkında konuşabilmek için sabırsızlanıyordum.

"Seni herkesten, her şeyden sakınmak isterken birlikte milyonlarca insanın izleyeceği bir canlı yayına katılmak kaderin bana kötü bir şakası gibi," diye söylendi Efe kendi kendine.

Biz çoktan bizim için ayrılan yerlerimize oturtulmuştuk.

"Ben senin ellerini, yüzünü görsünler istemiyorum ki..." diye söylenmeye devam ediyordu Efe, bense gerginlikten verecek bir cevap bile bulamıyordum. Görevliler mikrofonlarımızı takarken Bora program hakkında bilgi alıyor ve bizim hakkımızda bilgi veriyordu.

"Son iki dakika!" diye bağırdı bir ses.

"Akşam piyano derslerine devam ediyoruz, değil mi?" diye sordu Efe mikrofonu takılırken, sanırım bu kadar çok konuşmasının sebebi beni rahatlatmaya çalışmasıydı.

"Beni rahatlatmak için mi bu kadar çok konuşuyorsun?" diye sorduğum an gülerek bana döndü Efe.

"Ne yani, bana çok konuşuyorsun mu demek istiyorsun?" diye sordu gülerek.

"Onu demek istemediğimi biliyorsun Efe, kafamı mı dağıtmaya çalışıyorsun, bunu merak ettim. Kıskançlığından, piyano derslerimizden bahsetmenin tek bir sebebi olabilir."

"Her an, her saniye seni düşünmem mi?"

"Hayır!" dedim gülerek. "Gerginliğimi atmama yardımcı olmaya çalışman!"

"Son bir dakika!" diye bağırdı aynı ses. Bu cümleyle artık konuşmayı bırakmamız gerektiğini anladık.

"Bol şans çocuklar, ben hemen şuradayım." Bora kamera arkasını göstererek yerine geçerken sunucular da gelip karşımıza oturmuştu.

O an yüzlerine baktım ve fotoğraflarıyla veya televizyondaki halleriyle hiçbir alakaları olmadığını anladım. Fotoşop diye bir şey olmasaydı bile bu kadınlar onu icat ederdi!

"Merhabalar, hoş geldiniz," dedi Gülçin.

"Hoş geldiniz!" dedi Handan her zamanki yapmacık gülümsemesiyle.

"Hoş bulduk," dedim mesafeli bir tavırla. Efe ise cevap bile vermedi, sadece başını salladı.

"Son elli saniye!" diye seslendi yönetmen.

"Dünyanın en samimiyetsiz, kötü kalpli ve reyting için her şeyi yapabilecek iki sunucusuyla program yapmaya hazır mısın?" diye fısıldadım Efe'ye. Mikrofonlarımız şükürler olsun ki takılmalarına rağmen henüz açılmamıştı. Efe gülümsedi.

"Son yirmi saniye. Mikrofonlarınızı açıyoruz!"

"Son on..."

"Beş..."

"Dört...

"Üç..."

"İki..."

"Bir..."

"Yayındayız!"

İşte o an milyonlarca insanın televizyon ekranlarında olduğumuz andı. Ece'nin beni heyecanla televizyon başında beklediğine emindim; o yüzden yüzüme olabildiğince umutlu, olabildiğince mutlu bir ifade yerleştirmeye çalışıyordum. Bugün yüzüme yerleştireceğim tek yapmacık ifade tamamıyla Ece içindi.

"Çok Konuşulanlar'a hoş geldiniz, ben Gülçin Tandan."

"Ve ben Handan Özcan. Bugün sizler için genç kızların sevgilisi Efe Duran'ı ve yıllarca Yeşil Küpeli Kız ismiyle milyonlarca insan tarafından tanınmış ve bilinmiş Mine Uysal'ı konuk

ediyoruz. Bize aşağıdaki hesabımızdan mesaj atarak onlara sorulmasını istediklerinizi sorabilirsiniz."

"Öncelikle hoş geldiniz sevgili Efe ve Mine," diye devam etti Gülçin. "Nasılsınız? Günleriniz nasıl geçiyor? Birlikte görüntülenmek, kameralar önünde bir aşk yaşamak sizi zorluyor mu?"

Bu iki kadından her ne kadar hoşlanmasam ve karşılarında özgüvenli durmak istesem de kameralar önünde olmak beni ister istemez germişti. Efe bunu hissedecek olsa gerek ki söze girdi.

"İyiyiz, teşekkür ederiz. Baş başa günlerimiz çok güzel geçiyor. Aşkımızı kameralar önünde yaşamıyoruz, yaşadığımız tüm gerçek hisler kameranın ardında, baş başayken yaşanıyor," diye açıkladı.

"Peki, sen nasılsın Mine? Yeşil Küpeli Kız isminden sonra gerçek isminle biliniyor olmak seni zorladı mı?"

Derin bir nefes aldım, sesimin titreyecek olmasını umursamadan başımı salladım ve gülümsedim. Her şeyden öte Ece izliyordu, beni gergin görmemeliydi.

"Elbette zorlukları var ama zaten onlardan sakladığım tek şey ismim ve fotoğraflarımdı. Onun dışında bana dair her şeyi biliyorlardı. Karakterimi, ruhumu, düşüncelerimi, hislerimi... Ailem gibi olmuşlardı zaten," dedim ve başımı öne eğdim.

Tamam, bu beni birkaç dakika daha idare ederdi.

"Çok güzel. Bu arada sizinle ilgili genel olarak merak edilen birkaç ufak soru var, hızlıca onları soralım mı Handan?"

"Tabii, hemen soruyorum. En sevdiğiniz renk, en sevdiğiniz film, en sevdiğiniz şarkı, en sevdiğiniz yemek... Genel olarak bunları merak ediyorlar. Mine, sen başlamak ister misin?" diye sordu Handan. Başımı salladım ve heyecanımı üzerimden atarak konsantre olmaya çalıştım.

"En sevdiğim renk..." derken gülümsedim, "renklerin hepsini severim."

"Ah doğru ya, *Rengârenk Acılar* oradan geliyor!" diye söze atladı Handan.

"Hayır, onun hikâyesi başka ama ben renkler arasında gerçekten ayrım yapamam. Hepsini severim," dedim ve devam ettim. "En sevdiğim film *Ruhların Kaçışı*, en sevdiğim şarkı *Rengârenk Acılar*," dedim Efe'ye dönerek. Başı önünde gülümsüyordu. "En sevdiğim yemek ise lazanya."

"Harika! Efe'ciğim, sen cevaplamak ister misin?" diye sordu Gülçin. Efe'ciğim demiş olması fazlasıyla sinir bozucu değil miydi?

"Ben de tek bir renk seçmeyeceğim. Mine'yle tüm renkleri sevmeyi öğrendim ben. En sevdiğim şarkı Morrissey'in *Let Me Kiss You* şarkısı. En sevdiğim film *Whiplash*, en sevdiğim yemek ise sanırım mantar sote."

Efe de sorulan sorulara cevap verdikten sonra aynı anda başımızı kaldırıp sunuculara baktık. Ellerindeki kartlara ve önlerindeki tabletlerine bakarak gelen mesajları ve soruları kontrol ediyorlardı.

"Pekâlâ, şöyle bir soru soralım... Gülçin sen sor istersen. Sen merak ediyordun!"

"Ah tabii, evlilik yakın mı? İnanın bunu herkes merak ediyor," dedi gülerek. Tam derin bir nefes almıştım ve konuşmaya başlayacaktım ki Efe söze girdi.

"Yakın," deyiverdi bir anda, ona şok içinde döndüğümde bana göz kırptı.

"Harika haber, eminim ki hayranlarınız şu an çok mutludur. Hayranlarınız demişken, çok fazla seveniniz var ama belli ki çok da fazla sevmeyeniniz var. Sizi bir çift olarak sevmeyen insanların da bulunmasının sebebini neye yoruyorsunuz?" diye sordu Handan.

"Bir önceki ilişkiniz yüzünden olabilir mi?" diye ekledi Gülçin. Derin bir nefes aldım, sanırım şimdi başlıyorduk.

"Herkesin bir sevmeyeni var," diye söze girdi Efe.

"Çok doğru!" diyerek ekledi Gülçin, o sırada Efe konuşmaya devam etti:

"Önemli olan hangi tarafın daha büyük çoğunluk olduğu. Herhangi bir sebebi olmak zorunda değil. Sizin de çok sevmeyeniniz var, bunun bir sebebi olduğunu düşünüyor musunuz?" Efe'nin cevabına bozulsalar da işleri gereği yapmacık birer kahkaha attılar ve konuşmaya devam ettiler.

"Doğru! Bazı insanlar bazı insanlardan sebepsiz yere nefret ediyor," dedi Handan. Bu ikisinden nefret eden insanların birçok sebebi vardı aslında ama bunu o an orada söyleyemezdim.

"Peki, sizin birbirinizde aşkı bulma sebebiniz neydi?" diye sordu Gülçin, Sana soralım Efe, Mine'yi bu kadar sevme sebebin nedir sence?"

Bu kadınların aşktan da sevgiden de anladıkları yoktu. Aşkın sebebi ne olabilirdi ki?

"Hayatında bir kez bile olsun aşkı tatmış herkes bilir ki aşkın sebebi yoktur aslında..." diye söze girdi Efe. "Aşk bir anda olur, hatta bir anda oluverir. Sevgi ise belki bir sebebe dayanabilir; eğer bunun için bir sebep bulmam gerekirse Mine için sayacaklarıma program süreniz bile yetmez. Sadece şunu söyleyebilirim, hayatımda gördüğüm en güçlü, en temiz ve en masum kalmış ruh onunki. Onu sevmek için bir sebep arasaydım bunu bulurdum." Efe'nin bakışları bana döndüğünde titreyen başımı kaldırıp ona baktım. Ona öylece baktığım sırada aramızdaki o naif enerjiyi Gülçin'in sesi böldü.

"Peki Mine, aynı soruyu sana da soralım. Ne dersin?"

"Efe'nin dediği gibi, aşk sebebe ihtiyaç duymaz. Yine de bir sebep arasaydım Efe sayabileceğim her sebebe sahip. Kaan Murat Yanık'ın çok sevdiğim bir sözü var, 'Bazı ruhlar evvelden aşinadır

birbirine.' Onu gördüğüm an hissettiğim ilk duygu ruhumun ruhuna ne kadar benzediği, ne kadar aşina olduğuydu. Belki de en büyük sebep onun ruhunda kendi ruhumun yansımasını görmem olurdu. Eğer bir sebebe ihtiyaç duysaydım tabii."

Gülümseyerek başımı sunuculara çevirdiğim sırada aslında ikisi de olaydan bir anlığına kopmuşlardı, kulaklıklarından gelen sesle birbirlerine döndüler. Birbirlerine kaşlarını çatarak baktıkları sırada başımı çevirip Bora'ya baktım. Gayet mutlu bir halde bizi izliyordu.

"Şu an aldığımız bir haberle ikimiz de oldukça şaşkınız aslında. Ne diyeceğimizi bilemiyoruz. Söylemeli miyiz? Sen mi söylersin ben mi? Nasıl söylenir ki..." dedi Gülçin Handan'a dönerek.

Tam onlara bakıyordum ki bir kez daha soran gözlerle Bora'ya döndüm. Bu sefer Efe de benimle birlikte Bora'ya bakıyordu. Bora ise anlam vermeye çalışarak yönetmene ne olduğunu soruyordu. Ruhsal bir kaosun tam ortasında ne olduğunu anlamaya çalışarak oradan oraya dönüp durarak geçirdiğim zaman yalnızca birkaç saniyeydi. Oysa günün birinde hatırladığımda bana yıllar gibi gelecekti.

Bu âna defalarca dönecek, kendimi bu ânın içinden defalarca silecektim. Karşımda gördüğüm bu iki kadını bana bu ânı burada, bu şekilde yaşattıkları için hiç affetmeyeceğim gibi kendimi bu ânın içinden asla silemeyecektim.

"Sevgili Mine, kız kardeşini kaybettiğinin haberini aldık. Yayını kesmek z–"

Sunuculardan birinin ağzından dökülen kelimeler birbirine karışırken anlam vermeye çalışarak geçirdiğim bir sonraki birkaç saniye ise hayatım boyunca geçirdiğim en uzun süreydi. Orada oturmuş öylece onlara bakıyordum, sanki hiçbir şey söylememişler gibi, sanki son birkaç saniye hayatımdan silinmiş gibi.

"Böyle bir şeyi canlı yayında nasıl söylersiniz!" diye bağırırken sakinleştirilmeye çalışılan Bora'nın sesleri kulaklarımı doldururken orada öylece oturmaya devam ediyordum.

Hayatımda ilk defa iç sesim tamamen susmuştu. Hayatımda ilk defa içimden bir ses hiçbir şey demiyordu. Hayatımda ilk defa hiçbir hissimin, hiçbir duygumun olmadığı bir an yaşıyordum. Zamanı durdurmayı öğrenmiştim sanki. Ne kendi benliğimin farkındaydım ne etrafımda olup bitenlerin.

Sonra önümde diz çöktüğünü yeni fark ettiğim Efe'yi gördüm. Kıpkırmızı yüzünü gördüm, titreyen ellerinin dizlerimi tutuşuna şahit oldum. Onda kendimi gördüm ve o an dünyaya geri döndüm.

"Mine, beni duyuyor musun! Beni duyuyor musun bebeğim? Mine, lütfen..." diye yalvarıyordu Efe'nin titreyen sesi. Gözlerinden akmayı bekleyen yaşlar bana olayın gerçekliğini hatırlatıyordu.

"Kesin şu siktiğimin yayınını!" diye bağırdığını duydum Efe'nin yönetmene dönüp.

"Sizi dava edeceğiz, sizi öyle bir dava edeceğiz ki hayatınız boyunca unutamayacağınız kadar yargılanacaksınız!" Bora'nın yönetmenle kavga ettiğini gören gözlerim hiçbir şeye anlam veremiyordu.

"Mine, beni duyuyor musun! Bana bak, ben buradayım, yanındayım!" Efe'nin yalvaran sesindeki hüzün her şeyi giderek daha da gerçek kılarken içimde yana yakıla sorulan sorular vardı.

Nasıl, neden, ne oldu bir anda?

Gerçeklik ve zihin arasında gidip geliyordum, önümde gördüğüm her şey karmaşadan ibaretti. Etrafım beni sakinleştirmek isteyen insanlarla dolmuştu, Efe dizlerimin önünde bana yalvarıyordu, Bora hâlâ kavga ediyordu, benim kafamın içinde ise aynı sorular tekrarlanmaya devam ediyordu.

Nasıl, neden, ne oldu bir anda?

O an iç sesim bana katıldı. Yıllar önceki o gece söylediği gibi, "Gözlerini kapat," dedi bana.

Gözlerini kapat Mine. Buradan başka türlü bir çıkış yok.

Gözlerini kapat...

Ellerimi, bacaklarımı, ayaklarımı ve hatta kalbimi hissedemediğim an oturduğum yerden kalkmaya çalıştığımı fark ettim. Neyi neden yaptığımı bilmiyordum, olup biten hiçbir şeyin farkında değildim, ne olduğunu ve neden olduğunu sorgulayamıyordum. Neredeydim, niye buradaydım, bunlar niye burada oluyordu bilmiyordum. Tek hatırladığım, ayağa kalkamadığım ve Efe'nin kollarının arasında yığılıp kaldığımdı.

O gece o yolda yaptığım gibi yine onu dinlemiştim, iç sesimi. Ruhumun sesini.

Gözlerini kapat demişti, kapatmıştım.

Tek dileğim bir daha açmamaktı.

Kendime gerçekliğini itiraf edemediğim o durumla yüzleşmemek için yok olmayı diliyordum. Niye oldu, bir anda nasıl oldu, bunu neden burada öğrendim gibi binlerce soru kafamın içinde dönüp dururken bildiğim tek bir şey vardı; bunların her biri gereksiz sorulardı. O an için hiçbir şeyin farkında değildim ama olan olmuştu.

Bu hayat bana en çok kaybetmeyi öğretmişti.

İşte şimdi uğruna mutlu olduğum her şey anlamsız kalmıştı, umutlarım sahipsiz kalmıştı. Evrenden eksilen o iki adımın oluşturduğu boşluğun tamamı içimdeydi. İçim boştu ve biliyordum ki ne acının bir sonu vardı ne de bu boşluğun.

Artık o acıların hiçbiri rengârenk değil, bugün hepsi siyaha boyandı.

Kendimi yaşamaya
değer görmediğim her şey
benim bu hayattaki esaretimdir.

37. Bölüm

Bataklık Çiçekleri

Çamurdan dünyaya gelen, mis gibi kokan, tertemiz bataklık çiçekleri

"Ruh, sayısız yaprakları olan bir lotus çiçeği gibi açılıp serpilir."
Halil Cibran – *Ermiş*

İçimdeki yolların hepsi ıssız, donuk. Kendi içimdeki doğru noktaya giden bu yolda bulamadığım her bir adres için kendime kızgınım. İçimi benden iyi kim bilebilir derken içimde kayboldum. Oysa ruhum ömrüm boyunca yürüdüğüm tek muhitti, bir ara sokağında yok oldum.

Nasıl böyle beceriksiz olabildim, ömrüm boyunca yürüdüğüm bu yolu nasıl unutabildim? Oysa tek çıkış her zaman acıydı, nasıl unuttum?

Kaybolmuş ve olduğu yerde dönüp duran bir çocuk gibiyim, yolu bilmiyor, yol sormaktan korkuyorum. Kimseye yol sormamak için dışarıdan kaybolmuş gibi görünmemeye çalışıyorum. Hem her şey yolunda gibi görünüyor hem olduğum yerde dönüp duruyor hem de nasıl kaybolduğumu izliyorum. Bana ne lazım bilmiyorum, kaybolduğum yerin bir haritası yok. Bu haritayı

çıkarması gereken bendim, yapmadım. Kendimi tanımadım, anlamadım, bunları yapmak istemedim. Kendi sokaklarımla yüzleşmedim, kendi içimi görmekten kaçtım. Uçtum, yoruldum, öylesine bir yere kondum. Kanatlarını hissetmeyen bir kuş gibiyim, niye buradayım bilmiyorum.

İçimde anlamsız bir öfke; hiçbir yere gitmemek üzere çıktığım bir yola öfkeliyim. Oysa bir zamanlar gidecek hiçbir yerim olmamasını umursamazdım, mesele yalnızca yolda olmaktı. Şimdi niye böyle oldu? Tanıdığım en yaratıcı insandım, kendi yaratma gücümü kendi ellerimden aldım. Beni artık ne mutlu eder bilmiyorum. Kendi kendimi aptal yerine koymuş gibiyim. Kendi kendimi her şeyin mucizevi ve masalsı bir güzelliğe gideceğine inandırmıştım; oysa hayat bunun böyle olmadığını bana yüzüme bir tokat atarcasına göstermişti.

Hayatım boyunca anlaşılmamıştım, tek hayalim anlaşılmaktı oysa. Yalnızlık beni boğarken gecekondu evimizin akan çatısının altındaki eski yatağımda yatmış pencereyi izlerdim. *Pencerem yıldızları görmezdi ama ben görürdüm. Hayal ederek her şeyi görürdüm; ayı, güneşi, yıldızları...*

Bir çocuğun gözlerindeki çaresizliğe kimse mi dokunmak istemezdi, kimse mi el uzatmak istemezdi? Bana kimse el uzatmamıştı. Ben kendi kendimi büyütmüştüm, kendimi hiçbir şeye layık ve hiçbir şeye değer görmeyerek büyümüştüm. Öyle bir esaret içinde büyümüştüm ki hayatım boyunca hiç özgür hissetmemiştim.

Kendimi yaşamaya değer görmediğim her şey benim bu hayattaki esaretimdi.

Unutma; kendini yaşamaya değer görmediğin her şey esaretin olur. Daha önce çocukluğuma dönebilseydim ona çok şey

söylemeyi hayal etmiştim. Her şeyin iyi olacağını, her şeyin güzel olacağını, her şeyin mucizevi bir noktaya ulaşacağını... Oysa o çocuğun bunları duymaya ihtiyacı yoktu, o çocuk bunları duymadan büyümüştü zaten. Hiçbir şey iyi olmamıştı, hiçbir şey mucizevi bir noktaya ulaşmamıştı. Yıkılan şey benim buna inancımdı.

"Bir ömrü öylece bir mezara gömünce, ne kalır geriye boşluk dışında?" diyordu haftalardır dinlediğim o şarkı.

Ben dinliyordum, o ise yorulmadan söylüyordu aynı cümleyi. Haftalardır yaşadığım şeyin ismi hayata küsmekti. Benim, Efe'nin ve birçok kişinin hayatı değişmişti. Ece'nin durumu biz lansmandan çıkıp programa geçerken kötüleşmişti. Doktorunun bile anlam veremediği bir dönüştü bu, iyi olacağına çok inanmıştık. O sabah annesine kötü hissettiğini söyleyince birkaç tahlil daha yapmışlardı; oysa tahlil sonuçları bile çıkamadan bizi bırakıp gitmişti, ben ise bunu o gittikten yirmi dakika sonra o iki kadından öğrenmiştim. Milyonlarca insanla aynı anda, bir televizyon kutusunun içinde...

Onlara benim adıma açılacak manevi tazminat davası için bile hiçbir kâğıdı imzalamak istememiştim. Ne önemi vardı ki? Artık hiçbir şeyin önemi yoktu. Ben öyle büyük bir buhranın içindeydim ki dışarıda olup bitenleri sadece duyuyordum. İçine dahil olamıyordum. Zira Efe beni bırakmamakta, yanımdan ayrılmamakta ısrarcıydı. Onunla konuşmuyordum, kimseyle konuşmuyordum. O ise benimle konuşmaya devam ediyordu. Beni sevmeye devam ediyordu. Bana bir şeyler anlatıp duruyordu, beni güldürmeye çalışıyordu.

Bu çabası, uzun zaman önce ölmüş bir çiçeği ısrarla sulamaya benziyordu.

"Kabul et artık Mine," demişti bir keresinde. "Kabul et. Ben seni hayata geri döndüreceğim. Pes et artık. Yenil bana."

Beni sevmek bir hataydı, Efe de bu hataya düşüyordu. Benim kendimi sevmem ise daha büyük bir hataydı. O hataya düştüm, kendimi çok sevdim. Sabırla ve ısrarla bir gün açacak bir çiçek olduğuma inandım. Oysa olmadı. Hayat beni acıdan başka hiç-bir noktaya ulaştırmadı. Bunca zamandır yaşadığım güzel günler bana kalırsa hayatın benim için mola vermesiydi. Sonra beni bir kez daha, en hassas yerimden acıttı. Bu hayattan daha ne öğrenmeliydim? Bu hayatta daha kimi sevip sonra kaybetmeliydim? Bu hayatın benden isteyip de alamadığı neydi, benimle derdi neydi?

Yaşadığım sinir krizleri, canımı daha çok yakmak istercesine ellerimi yerlere, duvarlara vurarak ağlamalarım, karnıma doğru eğilip kendime bir cenin edasında sarılmalarım, anlamsızca aynaya bakışlarla geçen haftaların sonunda Efe beni iyi olurum umuduyla bir çiftlik evine götürdü. Kaç saat yol gittiğimizi bile bilmiyordum. Efe her zamanki gibi endişeliydi. Hatta her zamankinden daha endişeli, daha üzgün görünüyordu. Onu bu kadar etkilediğim için de mutsuzdum. Var olduğum için mutsuzdum. Öyle bir mutsuzluktu ki benimki nefes aldığım için bile mutsuzdum.

Çiftlik evine ulaştığımızda gözleri hep üzerimdeydi. O hâlâ konuşuyordu, hâlâ bana bir şeyler anlatıp duruyordu. Artık onun da enerjisi tükenmek üzereydi, o da yorgundu ama bana bir şeyler anlatmaktan hiç vazgeçmiyordu.

"Yarım saat sonra yağmur yağacakmış, hava durumu öyle diyor..."

"Sesleri duyuyorsun değil mi? Sanırım bunlar kanarya..."

"Burası göl, ileride görünen yer de bataklıkmış. Tam bir doğa evi. Yürüyelim mi? Hadi."

Efe ısrarla bana bir şeyler söyleyip anlatırken sadece başımı sallayıp ayağa kalktım. Birlikte göl kenarından geçip sarı otların arasından bataklığa doğru yürüdüğümüz sırada çok hafif bir yağmur başladı. Efe başını kaldırıp gülümsedi.

"Hava durumu yanıldı, yarım saat diyordu. İstersen dönebiliriz," dedi.

Ben ise yürümeye devam ettim. Tam orada, bataklığın önünde durdum. Uzun uzun bataklığa baktım, sesleri dinledim. Kuşlar, böcekler, yaprak hışırtıları, yağmur damlaları, nefeslerimiz ve burnumu çekişlerim birbirine karışıyor gibiydi. Gözlerim bataklığın tam ortasında duran pembe beyaz çiçeğin üzerinde öylece kaldı. Efe gözlerimin o çiçeğe takılı kaldığını gördü ve konuşmaya başladı.

"Lotus çiçeği," dedi ve hemen sonra, "Bataklık çiçeği," diye açıkladı. O an ona uzun zaman sonra ilk defa cevap verdim.

"İsmini hiç duymamıştım." Efe bana şaşkınlıkla döndü. Uzun zaman sonra ona kurduğum ilk cümle buydu, onunla ilk kez konuşuyordum. Efe bunun şaşkınlığı ve umuduyla beni izliyordu, ben ise halsizce bataklıktaki çiçeği izliyordum. Biraz ötesinde kendisi gibi iki çiçek daha vardı. Bataklığın üzerinde öylece sallanıyorlardı.

"Çok garip," dedim kendi kendime. Ruhum artık konuşmak istiyordu. Artık susmak istemiyordum.

"Neymiş garip olan?" diye sordu Efe bir kez daha aynı şaşkınlık ve aynı buruk umutla.

"Böyle güzel bir çiçeğin bataklıkta ne işi olur ki? Daha doğrusu, bataklıkta nasıl böylesine güzel bir çiçek açar?" diye sordum kendi kendime.

O an evren bana dünyada bir yer bulur gibi oldu, içimde bir kez daha istemeye istemeye zayıf bir ışık yandı. Efe derin bir nefes

alıp bana döndü. Beni kendine çekti, vücudumu vücuduna yasladı ve ben başım Efe'nin kalbine yaslı bir şekilde onu dinlemeye başladım. Bu onunla uzun zaman sonra ilk sarılmamızdı... Başım göğsünde onu dinlemeye başladım, çenemin titrediğini hissettiğime emindim.

"Dünyanın en temiz çiçekleriymiş lotus çiçekleri. Bataklıkta yetişmek, çamur içinde büyümek ve dünyanın en temiz çiçeği olmak... Tanıdık geliyor Mine," dedi sessizce. Sonra uzun uzun konuştu benimle, pes etmedi.

"Acılar yaşanacak Mine, yapacak bir şey yok. Acılar her zaman olacak. Nerede doğarsan doğ, ne içinde büyürsen büyü, nerelerden geçersen geç bir lotus çiçeği kadar güzel ve temiz kalacaksın hep. Çünkü sen busun, senin ruhun bu. Tertemizsin. Vedalaşman gereken herkesle vedalaştın. Yolcu etmen gereken herkesi yolcu ettin. **Sen ve ben kaldık, ikimiz.** Artık bir evimiz bile yok ama birbirimize sahibiz. Daha ötesi var mı?" Ona hüzünle ve şaşkınlıkla döndüm.

"Artık bir evimiz yok derken..." dedim titreyen sesimle, "ne demek bu?"

Efe hüzünlü gözlerini benden kaçırdı ve gökyüzüne baktı.

"No. 26 gitti Mine..." dedi. "Haftalardır ne yapım şirketinin ne Bora'nın telefonlarını açtım. Sadece bana gönderdikleri mesajları okudum. Cevap vermedim. Sadece tek bir mesaja cevap verdim, benden son yaşananlar ile ilgili bir basın toplantısı yapmam istendi. 'S*ktirin gidin,' dedim onlara. Çıkıp kameraların önünde sevdiğim kadının kardeşini, kız kardeşimizi nasıl kaybettiğimizi anlatamazdım. Bu onlara göre bir ihlaldi, sözleşmeye uymamaktı. Sözleşmenin gereği buydu, sonucu buydu. No. 26'yı aldılar bizden. Bugün buraya bu yüzden geldik. Oraya bir daha dönmeyeceğiz."

Duyduğum cümle kalbimi yaralarken zaten acıyla kavrulmuş kalbim bir acıyı daha kaldırmayacaktı. Olan olmuştu, acıtan

acıtmıştı artık. Dibine kadar yaşadığım acının da yalnızlığın da bir sonu olmalıydı. Bazı şeylerle hak ettiği şekilde vedalaşmalıydım ve bu sefer kaybetmemeliydim. İmkânım varken elimden alınan bir şey daha olmasına izin vermemeliydim.

"Hayır," dedim titreyen sesimle, "onu vermeyeceğiz. No. 26'yı kimseye vermeyeceğiz."

Orası benim Efe'yi bulduğum, Ece'yle tanıştığım, kendime geldiğim yerdi. No. 26 benim her şeyimdi. Elimden alınmayan bir tek orası ve Efe kalmıştı. Onları da kaybetmeyecektim. Yuvamdan, evimden vazgeçmeyecektim.

Bir bataklıkta doğmuş, bir bataklıkta büyümüştüm. Bu yüzden ömrüm boyunca değersiz hissetmiştim, kendimi hiçbir yere koyamamış, hiçbir yere layık görememiştim. Kendimi güzel olan hiçbir şeye benzetememiştim, şimdi kendimi hayatımda ilk defa bir yerde görüyor ve bir şeye benzetiyordum. Çok güzel, çok temiz, çok değerli bir şeye.

Hiç açması beklenmeyen yerlerde açan çiçekler vardı.

Bataklık çiçekleri...

Çamurdan dünyaya gelen, mis gibi kokan, tertemiz bataklık çiçekleri.

Saksıda doğmuş, kolayca büyümüş bir süs bitkisi olmaktansa bir bataklık çiçeği olmak bu dünyada kendime dair tercih edebileceğim ve gurur duyabileceğim tek şeydi. Bataklıkta aç ve tertemiz kal; ne mucizevi, ne hayranlık uyandırıcı... Bata çıka büyü, bir başına yaşa, seni saran çamura rağmen tertemiz kal. Ne büyük bir güç...

Ece'nin bizi bırakıp gidişi benim için birini kaybetmekten çok, onu fiziksel olarak kaybetmek ama içime almak ve içimde yaşatmaya devam etmek olmuştu. Onun gidişi benim bu yaşama iki kişilik devam etmem demekti. Onun için gülmek, onun için mutlu olmak, onun için huzur bulmak demekti.

Ben de Ece de Efe de birer bataklık çiçeğiydik. Dünyada bizim gibi yüz binlerce insan vardı, kendi başına mücadele eden ve tertemiz kalan yüz binlerce ruh... Artık onlar için de yaşayacaktım. Artık Ece için de yaşayacaktım. Artık gözümün gördüğü, kalbimin hissettiği her şeyi bir kez de Ece için görecek, onun için hissedecektim. Kardeşimin daha fazla acı hissetmesini istemiyordum, bu sefer onun için de huzuru bulacaktım. Onu da kendimi de bu esaretten kurtaracaktım.

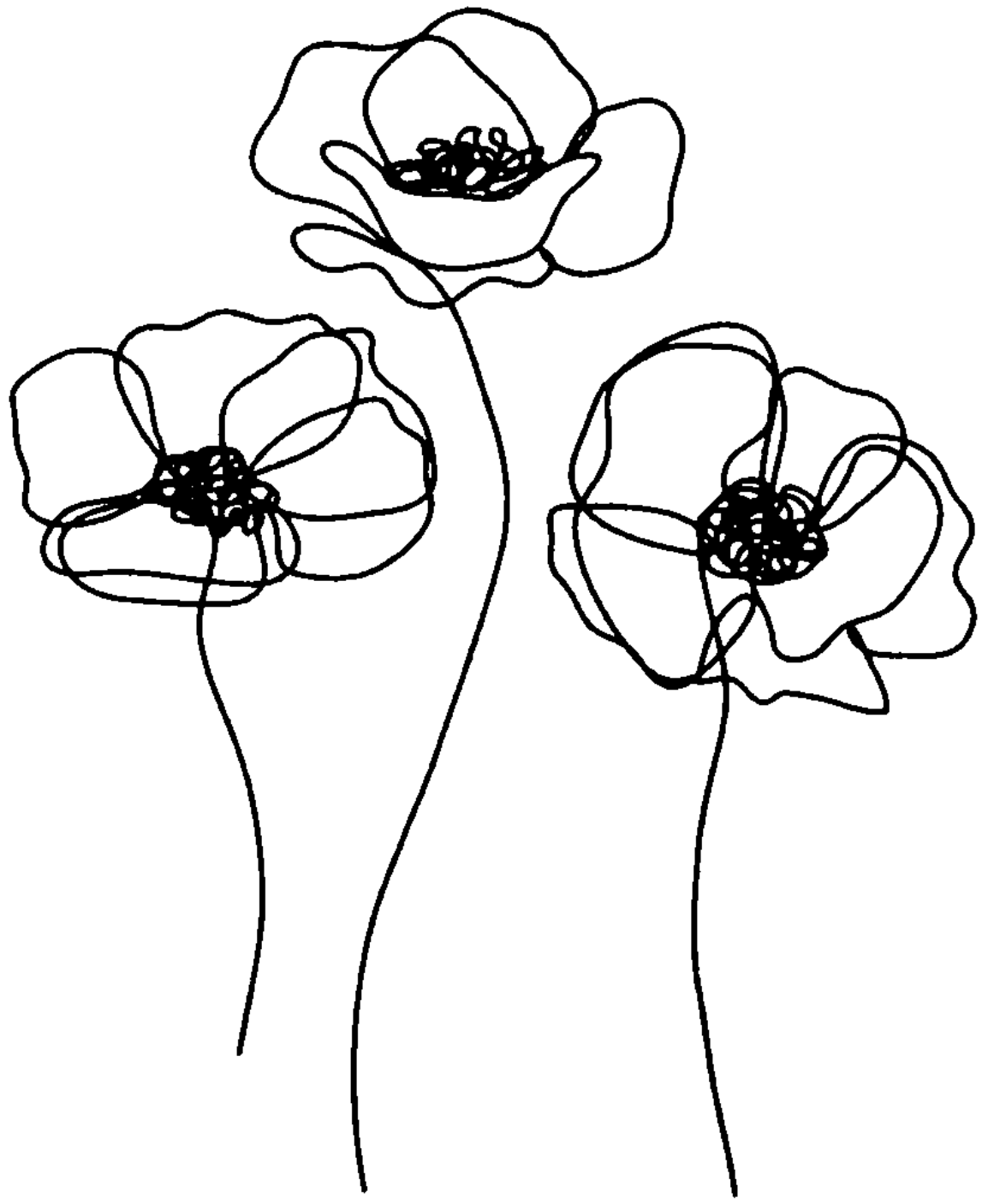
Kuşlar veda etmeden göç ederdi, Ece ise kalbimin bir köşesinde onun deyişiyle hep bir "gökkuşu" olarak kalacaktı. Sanki zaten gitmek için gelmişti hayatıma, sanki buralardan gideceğini anlamıştı ve gitmeden ablasına da uğramak istemişti, gitmeden annesini de görmek istemişti... Gitmeden bir abisi olsun istemişti, olmuştu.

"Gidip evimizi alalım Efe," dedim ona gözyaşları içinde. "Nasıl olur bilmiyorum, ne zaman olur bilmiyorum ama geriye bir sen bir de ben kaldık... Evimizi de almasınlar bizden."

Efe ellerini yüzümün iki yanına koydu ve gözlerime bakmaya çalıştı, hem öfkeli hem mahcup hem de çok gururlu görünüyordu. İçinde var olan hiçbir şey yapamamanın verdiği o dağı taşı yıkma hissini gözlerinden görebiliyordum. Bakışları benim için bir sözdü, bir yemindi... Kalbimin içi fazlasıyla doluydu ama ellerimin arasında sadece Efe'nin elleri vardı, geriye sadece bir Efe ve bir Mine kalmıştı.

Geriye yalnızca biz kalmıştık, ikimiz.

Bu benim için dünyada var olabilecek en güçlü kalabalıktı, onun ellerimden tutması benim tek dayanağımdı. O ellere tutunarak yeniden kalkacaktım, bir kez daha deneyecektim ve belki bir kez daha yenilecektim ama kararlıydım, hayat beni yendikçe ben denemeye devam edecektim.

Bize hiçbir şeyi yaşamayı
hak görmeyen herkese
bir çiçeğin bataklıktan da
doğabileceğini göstereceğiz.

38. Bölüm

Dünyanın En Güzel İsmi

Bize hiçbir şeyi yaşamayı hak görmeyen herkese bir çiçeğin bataklıktan da doğabileceğini göstereceğiz.

(FİNAL)

Efe'yle çiftlik evinden çıkıp ulaştığımız yer No. 26'nın hemen önüydü. Binanın tabelasının önündeki kamyonetler nakliye firmalarına aitti. Taşınanlar ise bizim eşyalarımızdı. Taşınan eşyaları acı içinde izlediğim sırada Efe öfkeyle arabasından inecekken onu tuttum.

"Bırak götürsünler, hepsini geri getireceğiz," dedim sessizce.

Mesele eşyaların maddi değeri değildi. Mesele o koltuktaki konuşmalarımız, o masadaki kahve içişlerimizdi. Mesele o yatakta uyuyan kız kardeşimdi. Mesele bizdik.

Orada durup neredeyse bir saat boyunca mobilyalarımızın taşınmasını izledik. En sonunda nakliyeciler evimizin önünden ayrılırken arabadan indik ve No. 26 yazılı binanın önünde durup öylece evimize baktık.

"Yukarı çıkmak istediğine emin misin?" diye sordu Efe. Başımı salladım.

"Eminim," dedim sessizce, "ama sen elimi tut, olur mu?" diye sordum güçsüzce.

"Artık elini hiç bırakmam. Asla..." dedi Efe, elini uzatıp elimi sıkıca tuttu.

Birlikte No. 26 tabelasının yanından geçip içeri girdik. Asansörlere yönelmedik, merdivenlerden çıktık. Bir binanın merdivenlerini kullanmak o binayı anlamaktı. Kimler geçmişti bu basamaklardan, neler yaşanmıştı buralarda... Sonunda "Daire 7" yazısının önünde durduğumuzda kendimi kaybedecek gibi oldum. Ece'nin gidişinden sonra buraya uğramamıştım bile, Efe'nin evinde kalmıştım. Doğukan çoktan kendi dairesine geçmişti ama ben yine de buraya dönmemiştim. Bu adım bu eve Ece'nin vedasından sonra atacağım ilk adımdı.

O adımı attım. Kız kardeşimle birlikte yaşadığım, anılarımla dolu evi bomboş görmek kalbimi incitse ne olurdu? Zaten tuzla buz olmuş bir şey daha ne kadar kırılabilirdi?

*S*ktir et*, dedim kendi kendime, *daha ne kadar üzülebilirim ki?*

Bundan sonra mottom bu olacaktı; daha ne kadar üzülebilirdim ki? Daha ne kadar kötüye gidebilirdi? Zirveyi tatmıştım, üzüntünün zirvesini tanımıştım. Efe elimi tutmaya devam ediyordu, bomboş dairenin içinde gezindikten sonra parmaklarım salonun duvarındaki bir çizgiye dokundu.

"Buraya resim çizecekti..." diye mırıldandım. "Keşke o an ona kızıp kalem kâğıt getirmek yerine bıraksaydım da duvara çizseydi," dedim sessizce.

Parmaklarım o yamuk yumuk çizgiyi takip etti, hüzünle gülümsedim.

"Sana bıraktığı çok şey var," dedi Efe. "Ne demişti, hatırlamıyor musun?" diye sordu siyah kabanının cebinden çıkardığı çiçek dürbününü bana uzatarak.

O çiçek dürbününü haftalardır görmemiştim. Efe'nin elinde gördüğüm an ellerimin titrediğini hissettim. Sonra Ece'nin o sözleri yankılandı zihnimde.

Seni çok seviyorum abla. İnsanlar en sevdiklerine en sevdikleri şeyleri verirler. Bir gün beni özlersen çiçek dürbünüme bakıp beni burada görebilirsin belki.

İnsanlar gidebilirdi ama bize söyledikleri hep bizimle yaşayacaktı. Efe'nin elinden aldığım çiçek dürbününü kaldırıp içine baktım. Işıkların rengârenk yansımalarla oluşturduğu o çiçek şekillerine baktım ve size yemin ederim orada bir yerde Ece'yi gördüm. Acımın son raddesini de yaşadıktan sonra evime son kez baktım.

"Gidelim mi?" diye sordu Efe. "Ya da senin için birazdan eve bakmaya gelecek olan emlakçılarla kavga edebilirim. Nasıl istersen."

"Gidelim," dedim. "Artık ne yapmamız gerektiğini biliyorum. Burayı görmeye, bazı cevapları hissetmeye ihtiyacım vardı."

Efe ile oradan çıktıktan sonra birkaç sokak ötede bir yere geçtik, uzun zaman sonra ilk defa dışarıda bir yerde kahvaltı yapmak istedim. Önü açık güzel bir kahvaltı mekânına oturduğumuzda masada sadece telefonlarımız vardı. Efe kahvaltı siparişi verdikten sonra bana döndü, yüzünde umut vardı.

"Seni haftalar sonra böyle görmek benim için nasıl bir his tahmin edemezsin..." dedi bir anda.

"Ölümden dönmüş gibiyim," dedim sessizce. "Beni hayata sen döndürdün."

"Benim gücüm buna yetmezdi Mine, sen bu kadar güçlü olmasaydın bunu tek başıma yapamazdım," dedi.

Sonra masada duran elimi tutup kaldırdı, elimi dudaklarına götürüp öptü. Sonra elimi kendi yanağının üzerine koydu, yanağını

elime yaslayıp gözlerini kapattı. Buna ne çok ihtiyacı vardı, kendimi ne çok özletmiştim... Tek üzülen, tek acı çeken ben değildim.

"Seni çok özledim," dedi elim yanağındayken. İnsan haftalardır yanından bir dakika bile ayrılmadığı birini yine de özleyebiliyormuş, o an bunu anladım.

"Ben de seni çok özledim. Çok özledim Efe..." dedim duygulanarak, sonra devam ettim. "Peki neler oldu? Bana anlatmadığın nelerle baş etmeye çalıştın. Her şeyi anlat bana. Tek tek..."

Bir yandan kahvaltı yaptık, bir yandan Efe'yi dinledim.

Baştan sona her şey rezaletti. O haberi canlı yayında almamla başlamıştı her şey, Bora haberi canlı yayında nasıl verirsiniz diyerek yönetmenle kavga etmiş ve menajerlik işinden kovulmuştu. Sonrasında Efe için tutulan yeni menajer ve ekibi sözleşmenin gereği olarak ona sadece acımızı yaşamız için bir hafta izin vermiş. Daha sonra program istekleri, konser talepleri, albüm teklifleriyle gelip durmuştu. Sonrasında ise son darbe, sözleşmenin gereği olan tazminat hakkını kullanmışlardı.

"Bora nasıl?" diye sordum endişeyle.

"İyi olmaya çalışıyor. Kızının hastalığıyla uğraşıyor, biliyorsun. Masraflı bir hastalık... İşinden kovuldu, başka bir yerde çalışmaması için de ellerinden geleni yapıyorlar. Ruh hastaları..."

Duyduğum her bir cümleyle başıma ağrılar giriyordu. İnsanlar nasıl böyle kötü olabilirdi? Nasıl? Uzun zamandır kullanmadığım telefonumu elime aldığımda telefonumun yüz binlerce bildirimle dolu olduğunu gördüm. Hepsini kapattım, hepsinden kurtuldum. Sonra sadece kaynaklarımla konuşmak için kullandığım mesajlaşma uygulamasına girdim. O mesajları tek tek okudum. Saçma sapan magazin haberlerinin ve baş sağlığı mesajlarının arasında bir mesaj vardı. Öyle bir mesaj vardı ki diğerlerinin içinde parlıyordu:

Kimden: Kaynak 23.

"Selam YKK. Haftalardır Gülçin ve Handan'ın reyting için sana acını canlı yayında yaşattıkları gerçeğini unutamıyorum. Benden bu zamana kadar hiç ufak haber almamışsındır, bilirsin, ben büyük haberlerin insanıyım. Sektördeki herkes hakkında öyle şeyler bilirim ki ben konuşsam kimse bir daha kamera önüne çıkamaz. Bu sabah Efe'nin sözleşme meselesini öğrendim. Evinizin elinizden alındığını duydum. Ben bile böyle büyük kötülüklere şahit olmamıştım. Kendi kendime dedim ki, 'Kaşınıyor bunlar.' Sanırım onları kaşıma vaktin geldi Yeşil Küpeli Kız. Önce Gülçin ve Handan'ı, hemen sonra ise Efe Duran'ın prodüktörü Yahya Bayan'ı bitireceğin birkaç haber ve birkaç görsel bırakıyorum buraya. Bunların hiçbirini karşılık bekleyerek yapmıyorum. Bu haberlerden elde etmek istediğim tek kazanç o üçlünün yüzlerinde görmek istediğim bitmişlik ifadesi. Bitir işlerini."

Sonra ekranı aşağı kaydırdım ve gönderdiği görsellere bakıp yazdığı bilgileri okudum. Kendimden emin bir şekilde başımı kaldırdım. Telefonumu Efe'ye uzattım.

"Bunlar ne?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Oku," dedim sadece.

Öyle şeyler yazılıydı ki, öyle görseller vardı ki bir daha sektörde isim duyurmayı bırakın isimlerini bile değiştirmek isteyeceklerdi. İsimlerini değiştirmek isteyeceklerdi derken, bunu cezaevinden çıktıktan sonra yapacaklardı. Şimdi buna vakitleri olacağını sanmıyordum.

Efe başını kaldırıp yüzüme baktığında şok içindeydi.

"Tüm foyalarının ortaya çıktığı haberlerini onlara nasıl verelim istersin?" diye sordu. "Canlı yayında mı, bir konserde mi? Nasıl verelim?"

Sesinden tatmin akıyordu. Ona uzun zaman sonra ilk defa huzurla gülümsedim. Telefonumu elinden aldım ve kendi fotoğrafımı koyduğum, ismimi Mine Uysal yaptığım ama serüvenime Yeşil Küpeli Kız olarak başladığım hesabıma girdim. Milyonlarca insana hitap ettiğim bu hesap benim serüvenimin başlangıcı olmuştu, sonu da burada olacaktı.

"Ben haberleri nasıl veririm bilirsin," dedim.

"Demek Yeşil Küpeli Kız geri dönüyor, öyle mi?" diye sordu Efe yüzünde hayranlık dolu bir ifadeyle.

Sonra tüm görselleri ekledim ve uzun zamandır parmaklarımdan dökülmeyen o cümleleri yazdım.

"Yeşil Küpeli Kız'dan uzun zaman sonra her birinize günaydın Türkiye, günlerden 25 Kasım Pazartesi, bugünün bombalarına hazır mısınız?"

Yeşil Küpeli Kız'ın geri dönüşü bütün Türkiye'yi ayağa kaldıran bir haberle olmuştu. Günler boyunca konuşulan haberleri Efe, ben, Bora ve Bora'nın işsiz kalan tüm ekibi birlikte zevkle takip etmiştik. Gülçin ve Handan yasaklı maddeler sebebiyle, Yahya ise üzerine konuşmak bile istemediğim bir ton suçtan yargılanırken kazanan biz olmuştuk.

Çok şey kaybetmiştik ama en sonunda kazanan biz olmuştuk.

Günler her birimizin kendi içindeki mücadelesiyle geçip giderken Bora, Efe ve ben sık sık yeni bir yol çizmek üzerine konuşuyorduk. Sonra bir gün bir karar verdik, Bora kendi yapım şirketini kurmak istiyordu. Ona destek olmak için her şeyi yaptık ve o yapım şirketinin isim annesi benim oldum.

"Lotus Yapım."

Gözlerim bu tabelanın üzerinde gezinirken her şeyin yerine oturduğunu hissetmeye başlamıştım. Her birimiz yeniden umut

etmeye başlamıştık. Üstelik Efe tüm o sözleşme saçmalıklarından kurtulduktan sonra Lotus'la çalışmak ve müziği bırakmak istemediğine karar vermişti. Sadece müzik yapmak istiyordu. Ünlü değil, müzisyen olmak istiyordu. Konserler, aptal programlar, basın toplantıları bir yana dursun Efe sadece müzik yapmak istiyordu. Onun bırakmak istediği şey hiçbir zaman müzik değildi, o sadece görünmez olmak ve âşık olduğu işi yapmaya devam etmek istiyordu.

No. 26'ya gelecek olursak, binanın satış değeri on beş milyondu. Efe o binayı hem babası ve annesi için hem benim için istiyordu. Bu şimdilik rafa kaldırılmış bir hayaldi.

Ben mi? Ben bir zamanlar bırakma gafletine düştüğüm, o sevdiğim işi yapmaya devam ediyordum. İnsanların duygularını hiç düşünmeden sadece reyting almak için bu kadar kötüleşen bir sürü magazincinin yanında her şeyi temizleyen bir el olmak istiyordum. Doğruları yazan bir magazin yazarı olmak... **Yeşil Küpeli Kız olmak.**

İnsan kendisini kolayca unutabilen bir varlıktı; o yüzden kendime kim olduğumu hep hatırlatacaktım. Yeşil Küpeli Kız'dım ben. Çamurda doğmuş ve tertemiz kalmış, kendi kendine büyümüş bir bataklık çiçeğiydim. Bir lotus çiçeği... **Milyonlarca hayranı olan Efe'nin hayran olduğu tek isimdim ben, Mine.**

Günlerimiz o kiralık çiftlik evinde yazmakla ve araştırmakla geçip giderken Efe ve Bora ise yeni şarkılar üzerinde çalışıyorlardı. Bazı saatlerimi evden çıkıp yürüyerek ve o bataklığa gidip o çiçekleri ziyaret ederek geçiriyordum. Kulağımda kulaklıklarım, *Rengârenk Acılar*'ı dinliyordum.

Öyle bir yıl olmuştu ki nasıl başladığını, nasıl bittiğini anlamamıştım. O günün yılın son günü olduğunu anladığımda Efe'yle arabadaydık. Radyonun birinde insanlar yılbaşı dileklerini

sıralarken fark etmiştim, bugün yılın sonuydu. Dışarıda kar yağıyordu ve biz hava kararmak üzere olmasına rağmen Bora'yı ziyarete gidiyorduk.

"Hayattan o kadar kopmuşum ki bugünün 31 Aralık olduğunu fark etmemişim..." diye mırıldandım kendi kendime.

"Ben de. O kadar farkında değilim ki bugüne iş toplantısı ayarlamışım," dedi Efe.

Kurduğu cümlenin üzerine düşünmedim bile. Başımı dışarı çevirdim ve yolu izlemeye odaklandım. Yağan karı izleyerek kendi kendime yaşanan her şeyi düşünüyordum. Kazandığım ve yitirdiğim her şeyi... Tek tek her üzüntümü, her sevincimi, her hayal kırıklığımı ve her heyecanımı düşündüm. Bu yılı her ânıyla kafamın içine kazıdım.

Sonra günlerdir çalışmaktan öyle yorulmuştum ki böyle bir havada arabanın sıcağı ve sessizliği içinde mayıştığımı hissettim. Gözlerim kapandı, uzun zaman sonra ilk kez arabada uyuyakaldım. Gözlerimi arabanın hareketsizliğini fark ederek açtığımda hava neredeyse tamamen kararmıştı. Arabaya vuran pembe neon ışıklar çok tanıdıktı, neredeydik biz?

"Efe," dedim uykumu açmaya çalışarak. "Neredeyiz? Burası neresi?"

"Evimizdeyiz," dedi Efe.

Başımı kaldırıp karların arasından dışarıya baktım. Kar yağışı o kadar yoğundu ki dışarıya dair görebildiğim tek şey neon ışıklardı. Efe kapısını açıp aşağı indikten sonra gelip benim kapımı açtı. Derin bir nefes aldı ve konuşmaya başladı.

"Evine hoş geldin. Elimi tut, düşmene izin vermem."

Tüm bunlar ne demekti? Efe'nin elini tuttuğum ve arabadan indiğim an arkada gördüğüm No. 26 tabelasıyla şaşkınlıkla Efe'ye döndüm.

"Ne demek bu?" diye sordum. "Ne işimiz var burada?"

"Sabret," dedi Efe. "Birazdan cevaplarını alacaksın."

Efe ile önce binaya girip sonra merdivenlerden çıktık. Daire 7'nin önünde durduğumuzda kapıda bir kapı süsü bile vardı. Ben şaşkınlıkla olan bitene anlam vermeye çalışırken Efe evin kapısını cebinden çıkardığı anahtarla açtı.

"Efe..." dedim nutkum tutulmuş bir şekilde. Başka hiçbir şey söyleyemedim. Şok içinde içeri girdim.

"Eşyalar..." deyiverdim zar zor. "Ev..." Konuşamıyordum, öylesine birkaç kelime söyleyip duruyordum. Efe bana arkamdan sarıldı, kulağıma doğru eğilip fısıldayarak konuşmaya başladı.

"Evimizi aldım," dedi. "Eşyalarımızı da aldım. Kimse bizden hiçbir şeyimizi alamaz. Artık kaybetmeyeceğiz."

Evin içindeki her şeyi gözyaşları içinde izliyordum. Salona benim koltuklarımı ve kendi berjerini koymuştu. Benim yemek masamı ve kendi orta sehpasını. Benim tüllerimi ve kendi perdelerini... Tüm eşyalarımızı birleştirerek evi yeni baştan tasarlamıştı.

"Nasıl?" diyebildim sadece. "Nasıl..."

"Şimdilik sadece dairemizi geri alabildim ama bizim için gece gündüz çalışacak ve bu binayı geri alacağım Mine. Burada yaşadığımız hiçbir şeyi elimizden almalarına izin vermeyeceğim. No. 26 bizim."

O kadar duygusaldım ki ne diyeceğimi bilemiyordum. Gözlerim duvardaki bir tabloya takılı kalmıştı. Yağlı boya bir resimdi bu; küçük bir kızın bir bataklık kenarında oturmuş lotus çiçeklerini izlediği bir resim...

"Bunu sen mi yaptırdın?" diye sordum şok içinde, o kızın Ece olduğuna öyle emindim ki gözyaşlarımı tutamıyordum.

"Evet, senin için," dedi Efe saçlarıma bir öpücük kondururken.

Sonra ondan ayrılıp yağlı boya tabloya doğru birkaç adım attım ve tüm ayrıntılarını yakından inceledim. Kızın elindeki çiçek dürbünü, lotus çiçeklerinin pembesiyle aynı renkti. Elimi tablonun üzerinde gezdirdikten sonra teşekkür etmek için Efe'ye döndüğümde beni çok daha şoke edecek bir görüntü bekliyordu.

"Efe, sen... ne yapıyorsun?" diye sordum şaşkınlıktan zar zor konuşarak.

Efe'nin heyecanını gözlerinden okuyabiliyordum. Yere diz çökmüş, elindeki yüzük kutusunu açmış bana bakıyordu. O an ateşimin çıktığını hissettim. Ona doğru bir adım attım ve ürkek bir nefes alarak gözlerine baktım.

"Mine..." diye söze girdi Efe. "Benim güzel sevgilim... Sana karşı hissettiğim aşkın da şefkatin de sınırı yok. Korumak için her şeyi yapacağım nadide ruhsun sen. Sana hayranım, hayat hikâyene hayranım, tertemiz kalmış ruhuna hayranım. Senin her ayrıntına, her detayına âşığım. Sana dair sevmediğim tek bir şey var," dediğinde anlam vermeye çalışarak yüzüne baktım.

"Sevmediğin bir şey mi?" diye sordum şaşkınlıkla. "Nedir o?"

"Soyadın," dedi gülümseyerek. "Sana bir ton acı yaşatan o adamın soyadını taşıman gururuma dokunuyor. İzin ver sana soyadımı vereyim, izin ver de dünyanın en mutlu adamı olayım."

"Efe... sen..." dedim bir kez daha şok içinde konuşamayarak.

"Benimle evlenir misin Mine?"

O an hayatımın en güzel ânıydı. Karşımdaki adam benim ailem olmak istiyordu. Evim dediğim tek yeri bir kez daha yuvam yapmıştı, şimdi burada benimle bir aile olmak ve birlikte yaşamak istiyordu. Ona nasıl hayır diyebilirdim...

"Evet," dedim titrek sesimle.

İşte bu, benim Mine Duran olarak devam edeceğim hayatıma attığım ilk adımdı. Beni saran kolları benim için sonsuz bir ailenin başlangıcıydı. Arkamızdan gelen havai fişek sesleri ve yeni yılı kutlayan insanların seslerinin ortasında öylece durmuş birbirimize sarılıyorduk.

Daha sonra balkonumuza çıkıp dışarıdaki havai fişekleri izlerken Efe'nin gözleri parmağımdaki yüzükteydi.

"Mine Duran... Mine Duran... Mine Duran... Dünyanın en güzel ismi... Mine Duran." Efe sürekli olarak ismimi bu şekilde tekrar ediyordu ve ben her söylediğinde daha büyük gülüyordum.

Bu satırlar benim size veda satırlarım. Yeşil Küpeli Kız'ın son satırları... Bir gün bir yerde olur da bir çiçek dürbünü görürseniz ve içine bakarsanız bilin ki biz orada bir yerdeyiz. Işıkların renklerle en güzel işbirliğinin arasında bir yerdeyiz... Bir evin balkonunda veya bir bataklığın kenarında, bir lotus çiçeğinin yansımasındayız. Bir müziğin notalarında, bir şarkının sözlerindeyiz. Bu bir son değil, hiçbirimizin hikâyesinin sonu yok. Bu benim sonsuz mutluluğumun başlangıcı da değil. Sonsuz mutluluk diye bir şey yok, kimse için yok. Elbette mutsuzluklar olacak, acılar hep olacak. Sonrasında ise biz hep toparlanacağız, hep ayağa kalkacağız. Bize hiçbir şeyi yaşamayı hak görmeyen herkese bir çiçeğin bataklıktan da doğabileceğini göstereceğiz.

Daha önce dediğim gibi, kendimi yaşamaya değer görmediğim her şey benim bu hayattaki esaretimdir.

Belki sonsuz mutluluk yoktu ama sonsuz esaret de yoktu. Ben bu esaretten kurtulmuştum, bu dünyada güzel olan ne varsa diğerleri

gibi benim de hakkımdı. Hak etmediğim, kendimi değer görmediğim hiçbir şey yoktu ve olmayacaktı.

Hepimiz değerliyiz, hepimiz her şeyi hak ediyoruz. Çünkü bu dünya bizim, acısını yaşadığımız gibi mutluluğunu da yaşayacağız. Bu bizim en büyük hakkımız.

No. 26 Sakinlerine Şarkı Önerileri:

1 Anıl Bektaş – *Sevmedin Mi?*

2 No Land – *Düşünme, Kaybolursun*

3 Berkay Altunyay – *Sanki Hevesim Hiç Kırılmamış Gibi*

4 Suzan Hacigarip & Yasir Miy – *Kırmasın*

5 Suzan Hacigarip – *Kırdığın Kadar*

6 Berkay Altunyay – *Rengârenk Acılar*

